5 Şubat 1979 - 12 Mayıs 1980

Milliyet Çocuk Derleme

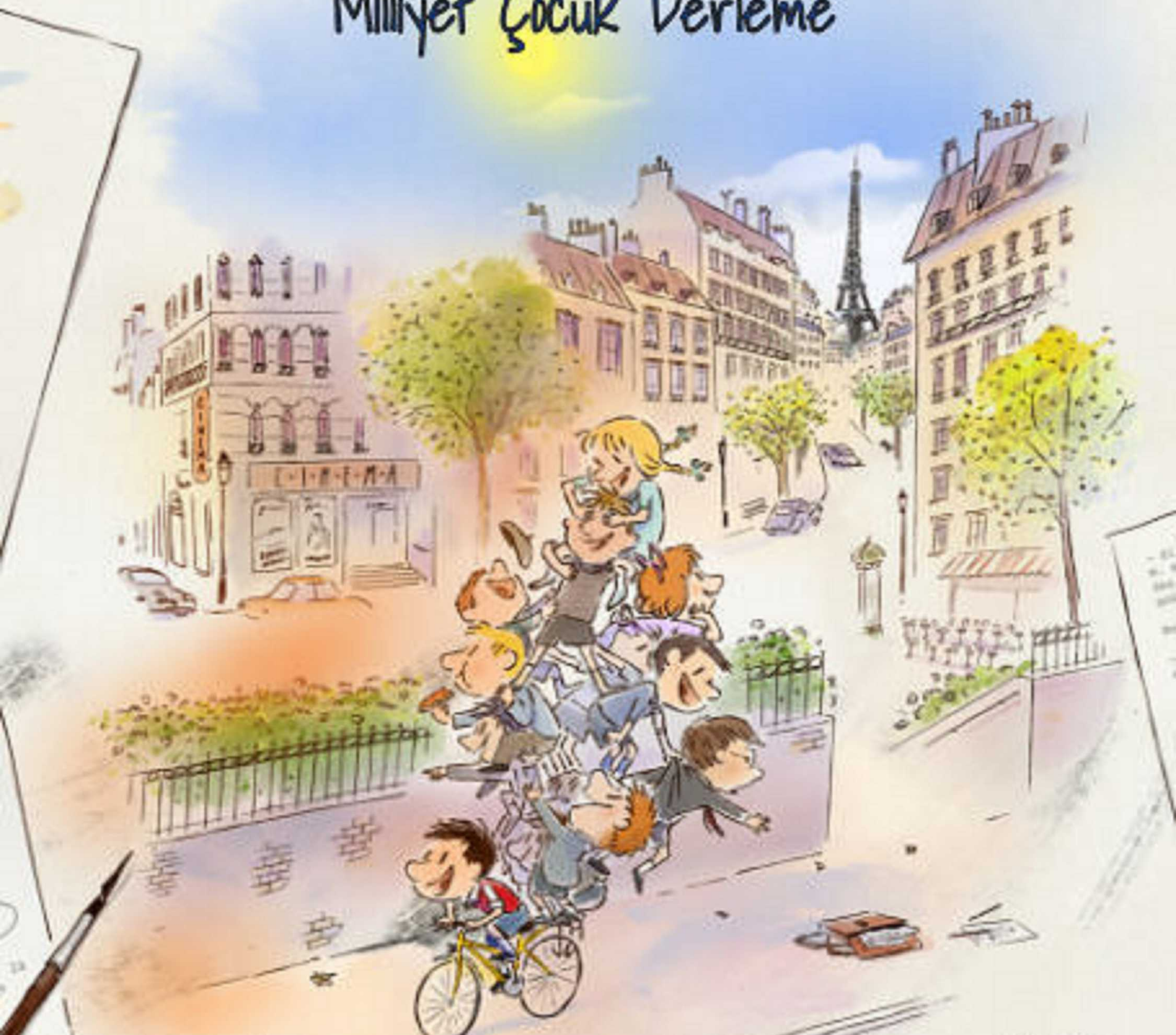

Little Nicholas

PITIRCIK

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY Türkçesi: VİVET KANETTİ
Resimler: SEMPE

BİZİM SINIF MÜZEYE GİTTİ

BUGÜN çok mutluyum, çünkü öğretmen bütün sınıfı müzeye, resim görmeye götürüyor. Böyle hep birlikte gezmeye gitmemiz çok gırgır oluyor. Ne yazık ki öğretmen, aslında çok şeker olmasına karşın, bunu sık sık yapmak istemiyor.

Bir otobüs, bizi okuldan müzeye götürecekti. Otobüs okulun önünde park edemediği için karşıya geçmek zorunda kaldık. Öğretmen bize, "İkişer kişilik sıralar oluşturun ve elele tutuşun. Herşeyden önemlisi, çok dikkatli olun," dedi. Ben bundan çok hoşlanmadım, çünkü Lüplüp'ün yanındaydım. Lüplüp, hani çok şişko olan ve hep bir şeyler yiyen arkadaşımdır, onun elini tutmak da çok hoş bir şey değildir. Lüplüp'ü severim ama elleri hep yağlı ya da yapış yapıştır, yediği şeye bakar. Bugün şansım vardı: Elleri kuruydu. "Ne yiyorsun Lüplüp?" diye sordum. "Bisküvit," dedi, yüzüme bir sürü kırıntı sıçratarak.

Önde, öğretmenin yanında Çarpım vardı. Çarpım sınıfın birincisi ve öğretmenin kuzusudur. Biz onu çok sevmeyiz ama gözlüklerinden ötürü pek dövemiyoruz, "ileri marş!" diye bağırdı Çarpım, biz de yürümeye koyulduk, bu arada bir trafik polisi, geçebilmemiz için arabaları durduruyordu.

Birden Lüplüp elimi bıraktı, hemen döneceğini, sınıfta şekerlerini unuttuğunu söyledi. Lüplüp sıraların arasından geçmeye koyulunca tabii ki biraz karışıklık oldu. "Nereye gidiyorsun Lüplüp?" diye bağırdı öğretmen. "Hemen geri dön." "Evet, nereye gidiyorsun Lüplüp?" dedi Çarpım, "Hemen geri dön. " Çarpım'ın bu sözleri Toraman'ın hiç hoşuna gitmedi. Toraman çok güçlüdür ve milletin burnunu dağıtmayı çok sever. Toraman, Çarpım'ın üstüne yürüyerek, "Sana ne öğretmenin kuzusu? Burnuna bir yumruk indirirsem görürsün!" dedi. Çarpım öğretmenin arkasına gizlendi, kendisini dövmemelerini, çünkü gözlüklü olduğunu söyledi. Çok uzun boylu olduğu için son sıralarda bulunan Toraman, o zaman herkese çarpmaya başladı; Çarpım'ın yanına gitmek, gözlüğünü çıkarmak, burnuna bir yumruk indirmek istiyordu. "Toraman, yerinize!" diye bağırdı öğretmen. "Evet,

Toraman," dedi Çarpım. "Yerinize!" "Sizi rahatsız etmek istemem, "dedi polis, "ama bir süredir trafiği durduruyorum, eğer niyetiniz yol üstünde ders yapmaksa haber verin, ben de arabaları okuldan geçiririm". Biz bunu görmeyi çok isterdik doğrusu, ama öğretmen kıpkırmızı kesildi, otobüse binmemizi öyle bir tavırla söyledi ki, şaka etmenin sırası olmadığını hemen anladık. Söz dinledik.

Otobüs kalktı, trafik polisi arkada, geçsinler diye arabalara işaret etti, sonra fren sesleri ve bağrışmalar duyduk. Lüplüp elinde şeker paketiyle koşarak karşıdan karşıya geçiyordu.

Lüplüp sonunda otobüse bindi, bu kez cidden yola koyulabildik. Köşeyi dön-

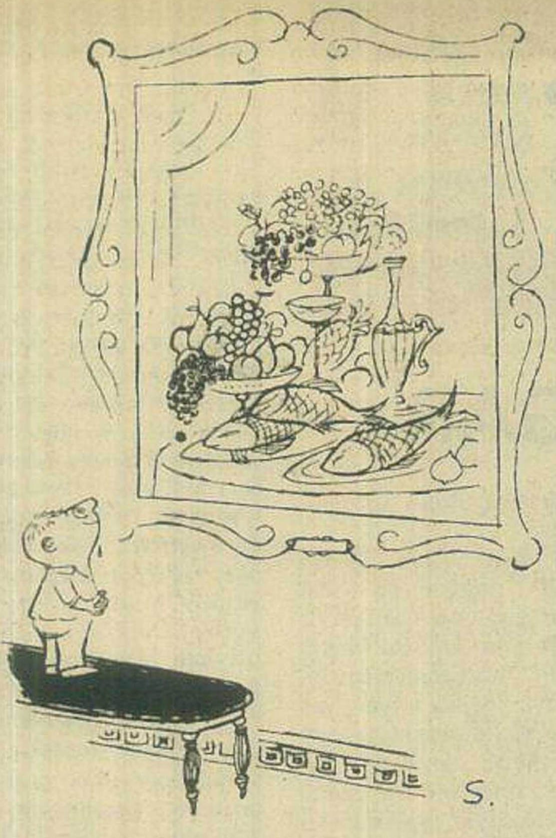

meden önce, birbirine çarpan arabaların arasında trafik polisinin beyaz sopasını yere attığını gördük.

Müzeye sıra halinde uslu uslu girdik, çünkü biz öğretmenimizi severiz ve biraz sinirli olduğunu farketmiştik, tıpkı babam sigaranın küllerini halıya döktüğünde annemin sinirlendiği gibi. Duvarlarında bir sürü bir sürü resmin asılı olduğu büyük bir salona girdik. "Şimdi, büyük Flaman ressamlarının resimlerini göreceksiniz," diye açıkladı öğretmen. Ama daha fazla konuşamadı, çünkü bir bekçi koşarak ve bağırarak yanımıza geldi: Lüplüp, boyanın kuruyup kurumadığını anlamak için parmağını bir resme sürmüştü. Bekçi resimlere dokunmamamız gerektiğini söyledi. Hemen Lüplüp'le tartışmaya koyuldular, çünkü Lüplüp resmin iyice kuruduğunu, üstünün kirlenmesinin olanaksız olduğunu söylüyordu. Öğretmen Lüplüp'e rahat durmasını, bekçiye de bize göz kulak olacağını söyledi. Bekçi başını sallaya sallaya gitti.

Öğretmen açıklamalarını sürdürürken biz biraz kaydık; çok hoştu, çünkü yerler taştı, çok güzel kayılıyordu. Hepimiz oynuyorduk, bize sırtını verip bir resim açıklayan öğretmenle, yanında bir yandan dinleyip bir yandan not alan Çarpım dışında. Lüplüp de oynamıyordu. Balıklar, biftekler ve meyvelerle dolu bir ufak resmin ölünde duruyordu. Lüplüp dilini dudaklarının üstünde gezdirerek bakıyordu resme.

Biz çok güzel eğleniyorduk, Toraman kaymakta çok ustaydı; salonun taa öbür ucuna kadar gidebiliyordu. Kaydıktan sonra "birdirbir" e geçtik, sonra da durmak zorunda kaldık, çünkü Çarpım başını çevirdi ve "Bakın öğretmenim, oynuyorlar," dedi. Toraman kızdı, o sırada gözlüğünü silmekte olan Çarpım'ın yanına gitti. Çarpım başına gelecekleri sezemedi. Şansı yoktu Çarpım'ın, gözlüğünü çıkarmasaydı burnuna yumruğu yemeyecekti.

Bekçi geldi, öğretmene artık gitmemizin daha iyi olup olmayacağını sordu, öğretmen, "Evet," dedi, artık iyice bezmişti.

Müzeden tam çıkarken Lüplüp bekçiye yaklaştı. Kolunun altında o çok sevdiği balıklı, biftekli, meyveli ufak resim vardı; onu satın almak istediğini söyledi. Bekçinin kaç para istediğini öğrenmek istiyordu.

Müzeden çıktığımızda Gümüş öğretmene, resimleri sevdiğine göre evine gelmesi gerektiğini söyledi, çünkü babası ve annesinin dehşet bir koleksiyonları vardı, herkes de o koleksiyondan söz ediyordu. Öğretmen elini yüzüne götürdü, artık yaşamı boyunca ne bir resim görmek, ne de bir resmin lâfını duymak istediğini söyledi.

Öğretmenin sınıfla müzede geçirdiğimiz bu günden neden çok hoşnut olmadığını anladım o zaman. Öğretmen aslında resimleri sevmiyor.

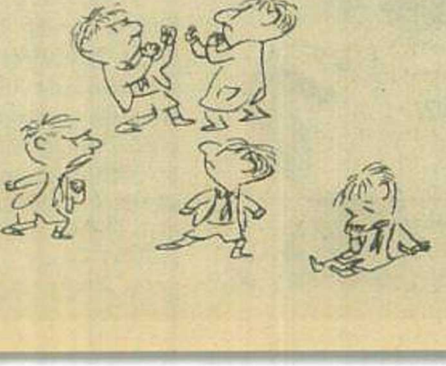

YAĞMUR

Bugünkü sınavda
Öğretmenim yararlarını sorduğunda
Her ne kadar bilememişsem de
Şimdi de beni ıslattığın halde
Sana kızmıyorum
Yağ güzel yağmur yağ
Bolluk getir tüm ülkelere

Kitaplardan okuduğuma göre
Buralara yağdığın gibi
Yağmıyormuşsun çöllere
Yoksa sen de ülke mi ayırıyorsun
N'olur
Bana gerçeği söyle

ÖZGÜR COŞKUN

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY Türkçesi: VİVET KANETTİ

Resimler: SEMPE

EVDE BİR VAZO KIRILDI

Evde uslu uslu top oynuyordum, birden pattt! salondaki pembe vazoyu kırdım. Annem hemen koştu, ben de ağlamaya koyuldum.

— Pıtırcık! dedi annem, evin içinde top oynamak yasak, biliyorsun. Bak ne yaptın: Salondaki pembe vazoyu kırdın! Baban bu vazoya çok önem verirdi. Geldiğinde onu kırdığını söylersin. Sana güzel bir ceza versin de aklın başına gelsin.

Annem, halının üstündeki vazo parçalarını topladı ve mutfağa gitti. Ben ağlamamı sürdürdüm, çünkü babam gelince bu vazo meselesi iş açacak başıma.

Babam işten geldi, koltuğuna oturdu, gazetesini açtı ve okumaya başladı. Annem beni mutfağa çağırdı:

— Yaptığını babana söyledin mi? diye sordu.

— Söylemek istemiyorum! dedim ve bir güzel ağlamaya koyuldum.

— Ah Pıtırcık. Böyle şeylerden hoşlanmam, bilirsin. İnsan yürekli olmalı hayatta. Artık sen koca bir çocuksun. Salona git ve babana herşeyi anlat.

Koca çocuk olduğumu söyledikleri her sefer başım belaya girer zaten, bıktım valla! Ama annemle şaka etmenin sırası olmadığı için salona gittim.

— Baba... dedim.

— Hmm? dedi babam ve okumasını sürdürdü.

— Salondaki pembe vazoyu kırdım, dedim babama, çok çabuk, boğazında da kocaman bir düğüm vardı.

— Hmm? dedi babam, aferin canım, hadi git oyna.

Ben, gayet keyifli mutfağa döndüm, annem:

— Babanla konuştun mu? diye sordu.

— Evet anne, dedim.

— Ne dedi peki? diye sordu annem.

— Aferin canım, hadi git oyna, diye yanıtladım.

Bu annemin hiç hoşuna gitmedi. "Vay canına!" dedi ve salona gitti.

— Demek, dedi annem, çocuğu böyle eğitiyorsun?

Babam başını gazetesinden kaldırdı. Çok şaşırmış bir hali vardı.

— Ne diyorsun? diye sordu.

— Çok rica edeceğim, saf numarası yapma bana, dedi annem. Tabii, disiplinle ben uğraşayım, sen de rahat rahat gazeteni oku, değil mi?

— Evet, dedi babam, rahat rahat bir gazete okumayı çok isterdim, ama galiba bu evde olanaksız bir şey bu!.

— Tabiiii! Beyefendi keyif sürmek istiyor! Terlikleri, gazetesi.... Bütün pis işleri de ben yapayım ha?

Sonradan, oğlum serseri oldu diye gelip dert yanma!

— Yahu ne yapmamı istiyorsun, diye bağırdı babam. Kapıdan girer girmez çocuğu pataklayayım mı?

— Sorumluluklarından kaçıyorsun, dedi annem. Ailen seni ilgilendirmiyor!

— Bak sen ! Hem deli gibi çalış didin, sırf Pıtırcık ve karın sıkıntı çekmesin diye patronunun o berbat huylarına katlan..

— Oğlanın yanında paradan söz etmemeni kaç kez söyledim sana! dedi annem.

— Bu evde çıldırtacaklar beni! diye bağırdı babam. Ama bu böyle sürmeyecek! Sürmeyecek diyorum!

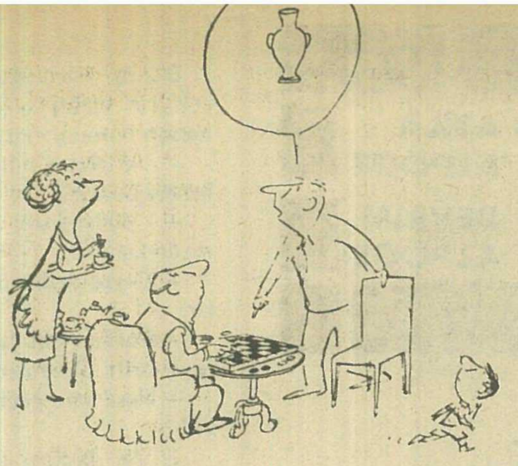

— Annem bana söylemişti zaten, dedi annem onu dinlemeliydim!

— Annen! Ben de nasıl oldu da daha anandan söz etmedin diye merak ediyordum.

— Annemi rahat bırak, dedi annem, bağırarak. Annemden söz etmene izin vermem.

— Ama ben, ne .. dedi babam ve kapının zili duyuldu. Gelen, komşumuz Sivrikulaktı.

— Biraz dama oynar mıyız. diye bakmaya geldim, dedi babama.

— Çok iyi ettiniz Bay Sivrikulak, dedi annem, yargıcımız olacaksınız. Bir babanın çocuğunun eğitiminde rol oynaması gerekmiyor mu sizce?

— O ne bilir? Çocuğu yok ki! dedi babam.

— Bu bir neden değil, dedi annem: dişçilerin dişleri hiç ağrımaz ama bu dişçi olmalarını engellemez!

— Dişçilerin dişlerinin ağrımadığını da nereden çıkardın? dedi babam. Güldürme beni! Ve gülmeye koyuldu.

— Görüyorsunuz, görüyorsunuz, Bay Sivrikulak. Benimle alay ediyor! diye bağırdı annem. Oğluyla ilgileneceğine espri yapıyor! Siz ne dersiniz Bay Sivrikulak?

— Dama yattı galiba. Ben gidiyorum.

— Hayır efendim, dedi annem, işimize burnunuzu sokmak istediniz, sonuna kadar kalacaksınız!

— Hayır efendim, dedi babam. Kimse bu sersemi çağırmadı buraya. Evine dönsün!

— Dinleyin.. dedi Bay Sivrikulak.

— Of, dedi annem, hepiniz erkek değil misiniz? Nasıl da destekliyorsunuz birbirinizi. Hadi bakalım, komşuların kapılarını dinleyeceğinize evinize dönseniz daha iyi olur.

— Biz de başka bir gün dama oynarız, dedi Bay Sivrikulak. İyi akşamlar. Hoşçakal Pıtırcık!

Bay Sivrikulak gitti.

Ben, annemle babamın kavga etmelerinden hiç hoşlanmam ama barışmalarına bayılırım. Bu kez de tabii aynı numarayı seyrettik. Annem ağlamaya koyuldu, o zaman babamın canı çok sıkıldı, "Hadi, hadi, hadi.." dedi, ondan sonracıma annemi öptü, ayının biriyim ben dedi, annem kendisinin haksız olduğunu söyledi, babam yok hayır asıl kendisinin haksız olduğunu söyledi, gülmeye başladılar, öpüştüler, beni de öptüler, bütün bunların aslında şaka olduğunu söylediler ve annem patates kızartacağın söyledi.

Yemek çok hoştu, her kesin ağzı kulaklarındaydı sonra babam, "Biliyor mu sun canım, Sivrikulak'a ka şı biraz haksız davrandık Telefon edip çağıracağım Biraz dama oynarız" dedi.

Sivrikulak geldiğinde iç pek rahat değildi. "Yeniden kavga etmeye başlamayacaksınız inşallah," dedi ama annemle babam gülüşmeye başladı, her biri Sivrikulak'ın bir koluna girdi ve onu salona götürdüler. Babam damayı ufak masanın üstüne yerleştirdi, annem kahveyi getirdi, bana da bir şeker verdi.

Sonra babam başını kaldırdı, çok şaşırmış bir yüzle, "Yahu salondaki pembe vazo nerede?" dedi.

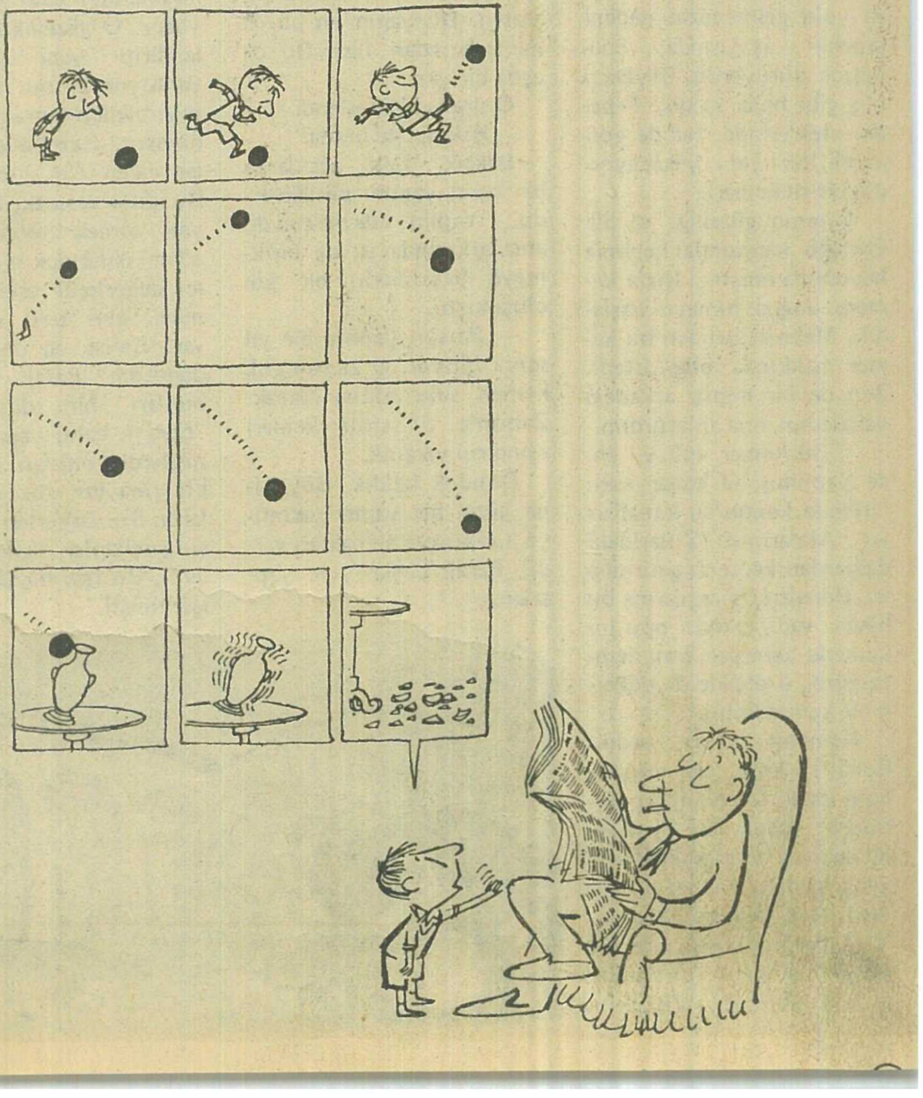

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY Türkçesi: VİVET KANETTİ

Resimler: SEMPE

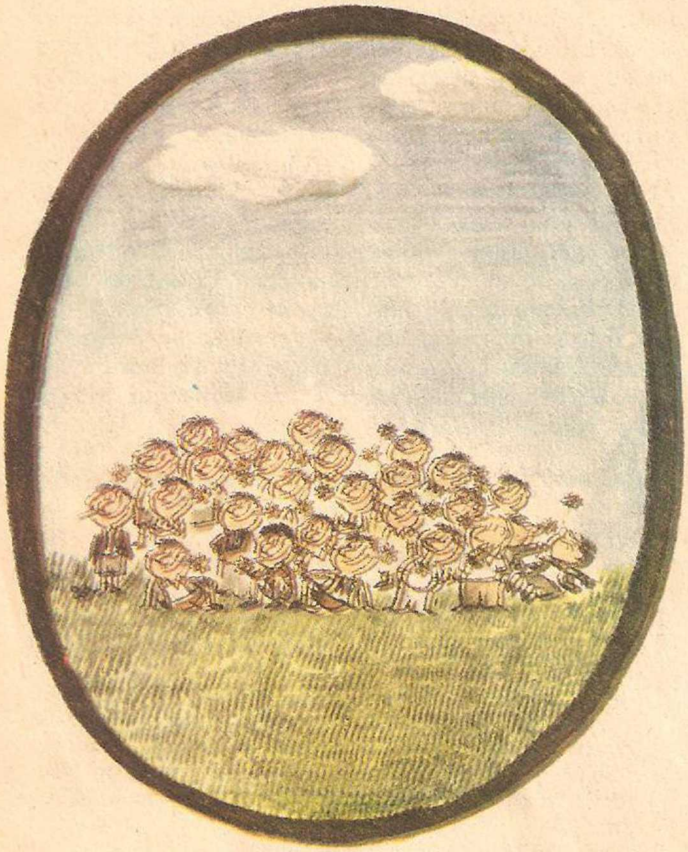

ŞANSA BAK! DALGACI KOLUNU KIRDI!

DALGACI, evinde ufak kırmızı kamyonunun üstüne bastı, düştü ve kolunu kırdı. Biz çok üzüldük çünkü Dalgacı arkadaşımızdır, sonracıma ufak kırmızı kamyonu da tanıyordum: çok hoştu, yanıp sönen farları vardı, sanırım artık onarılması olanaksızdır.

Dalgacı'yı evinde ziyaret etmek istedik ama annesi bizi içeri sokmak istemedi. Dalgacı'yı tanıdığımızı, arkadaşları olduğumuzu söyledik, ama annesi Dalgacı'nın dinlenmesi gerektiğini, kendisinin de bizleri tanıdığını söyledi.

Bu yüzden bugün Dalgacı'nın sınıfa girdiğini görünce çok sevindik. Boynundan bağladıkları bir peçeteyle kolunu sarmışlardı başrol delikanlının yaralı olduğu filmlerdeki gibi, zaten filmlerde başrol delikanlının hep ya kolu yaralıdır ya omuzu, artık başrol delikanlılar bunu öğrenmeye başlayıp ona göre davranmalılar. Bizim ders başlayalı yarım saat olmuştu, bu yüzden Dalgacı öğretmenden özür dilemeye gitti, ama öğretmen Dalgacı'yı azarlayacağına, "Seni gördüğüme çok sevindim," dedi. "Alçılı bir kolla okula gelmek büyük yüreklilik. Umarım acı çekmiyorsundur." Dalgacı gözlerini faltaşı gibi açtı: sınıfın sonuncusu olduğundan, böyle sözler duymaya alışık değildir, hele geç geldiği zaman. Dalgacı, ağzı açık öyle kalakaldı, öğretmen, "Hadi git yerine otur yavrum" dedi.

Dalgacı yerine geçince ona bir sürü soru sormaya başladık: acı çekip çekmediğini, kolundaki o sert şeyin ne olduğunu sorduk, onu gördüğümüze sevindiğimizi söyledik, ama öğretmen arkadaşımızı rahat bırakmamızı, bunu bahane bilip azmamamızı söyledi. "Ne yani, dedi Gümüş artık arkadaşlarla konuşmak da mı yasak?", bunun üzerine öğretmen onu duvarın dibine yolladı, Dalgacı da gülmeye koyuldu.

" Şimdi bir imla yapacağız, "dedi öğretmen. Defterlerimizi çıkardık, Dalgacı da tek eliyle kendi defterini çantadan çıkarmaya çalıştı. "Sana yardım edeyim" dedi Tıngır. Dalgacı, "Sen kendi işine bak, " diye yanıtladı. Öğretmen Dalgacıya baktı, "Hayır yavrum sen dinlen tabii" dedi. Dalgacı çantasını bıraktı, üzgün bir tavır takındı, sanki imla yapamadığı için üzülüyormuş gibi. İmla korkunçtu, "dikotiledon" filan gibi bir sürü kazık sözcük vardı, hepimiz bir sürü yanlış yaptık, "dikotiledon"u tek doğru yazan da sınıfın birincisi ve öğretmenin kuzusu Çarpım oldu. Her zor sözcükte Dalgacı'ya bakıyordum ben, kıkır kıkır gülüyordu.

Sonra ders arası zili çaldı. Herkesten önce kalkan Dalgacı oldu. "Belki kolun yüzünden bahçeye inmemen daha iyi olur" dedi öğretmen. Dalgacı imla için takındığı tavrı takındı, hem daha da acıklı olarak. "Doktor hava almamı söyledi, dedi Dalgacı. Yoksa çok tehlikeli olabilirmiş."

Öğretmen, peki ama dikkat edin, dedi. Onu mer-

divenlerde tartaklamayalım diye, herkesten önce Dalgacı'yı çıkarttı öğretmen. Bize de bir sürü öğüt vermeye koyuldu: dikkatli olmamızı, sert oyunlar oynamamızı bir yerini acıtmasın diye Dalgacı'ya hep göz kulak olmamızı söyledi. Böylece bir sürü dakika yitirdik. Nihayet bahçeye indiğimizde Dalgacı'yı aradık. Başka bir sınıftan, çok aptal ve hiç sevmediğimiz öğrencilerle birdirbir oynuyordu.

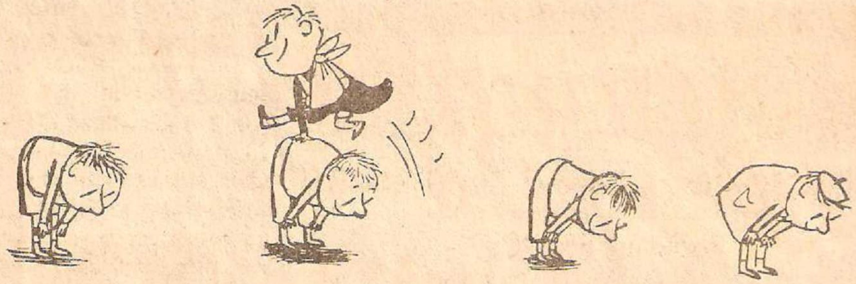

Hepimiz Dalgacı'nın çevresini sardık, ona bir sürü soru sorduk. Dalgacı bu kadar ilgilendiğimizi görünce iyice böbürlendi. Kırmızı kamyonunun kırılıp kırılmadığını sorduk. Kırıldığını ama avunsun diye hastayken ona bir sürü, bir sürü oyuncak getirdiklerini söyledi: bir yelkenlisi, bir dama oyunu, iki arabası, bir treni ve başka oyuncaklar karşılığında değiş tokuş edebileceği bir sürü kitabı vardı. Sonracıma herkes ona karşı çok tatlı davranmıştı: doktor ona her seferinde şeker getirmişti, annesiyle babası televizyonu onun odasına koymuştu ve bir sürü güzel şey yemişti. Yemekten söz edilince sürekli yemek yiyen arkadaşımız Lüplüp acıkır. Cebinden kocaman bir çikolata parçası çıkardı ve ısırmaya koyuldu. "Bir parça versene?" dedi Dalgacı. "Hayır" diye yanıtladı Lüplüp. "Ama kolum?" dedi Dalgacı. "Avucunu yala" dedi Lüplüp. Bu, Dalgacı'nın hiç hoşuna gitmedi, kolu kırık olduğu için herkesin kendisinden faydalandığını, yumruklarını herkes gibi kullanamadığı için ona karşı böyle davrandıklarını söyledi.

Dalgacı o kadar bağırıyordu ki gözetmen koşarak geldi. "Ne oluyor burada?" diye sordu. Dalgacı Lüplüp'ü parmağıyla işaret ederek, "Kolumun kırık olmasından yararlanıyor" dedi. Lüplüp dehşet kızgındı, bunu söylemeye çalıştı, ama ağzı dolu olduğundan her tarafa çikolata parçaları fırlattı, söylediğinden de bir şey anlayamadık, "Utanmıyor musunuz? dedi gözetmen Lüplüp'e, Fiziksel yetersizlik içinde olan bir arkadaştan yararlanmak ha? Duvarın dibine!"

— Hadi bakalım! dedi Dalgacı.

— Ne yani, dedi, çikolatasını en sonunda yutan Lüplüp. Maskaralık yapıp kolunu kırdı diye ona yemeğimden mi vermeliyim?

— Doğru ya, dedi Gümüş, onunla her konuştuğumuzda duvarın dibine yollanıyoruz, bıktık artık bu kolundan!

Gözetmen hepimize çok üzgün gözlerle baktı, sonra bize tatlı, çok tatlı bir sesle konuşmaya başladı, babamın anneme, askerlik arkadaşlarının toplantısına gideceğini söylediği zaman gibi. "Sizin kalbiniz yok, dedi gözetmen. Henüz çok genç olduğunuzu biliyorum ama bu davranışlarınız beni çok üzüyor." Durdu, sonra bağırmaya koyuldu, "Duvarın dibine! Hepiniz!"

Hepimiz duvarın dibine gittik, Çarpım bile; ilk kez duvarın dibine gidiyordu, tam olarak ne yapacağını bilmiyordu, biz de ona gösterdik. Hepimiz duvarın dibindeydik, Dalgacı dışında tabii ki. Gözetmen onun saçlarını okşadı, kolunun ağrıyıp ağrımadığını sordu. Dalgacı evet oldukça dedi, sonra gözetmen, bir büyüğü döven bir başka büyükle bir küçüğün yanına koştu. Dalgacı bir süre gülerek bizi izledi, bana yine birdirbir oynamaya gitti.

Eve geldiğimde hiç hoşnut değildim. Babam neyim olduğunu sordu. "Haksızlık bu! Neden benim hiç bir zaman kolum kırılmaz?" diye bağırdım.

Babam kocaman gözlerle yüzüme baktı, ben de surat asmak için odama çıktım.

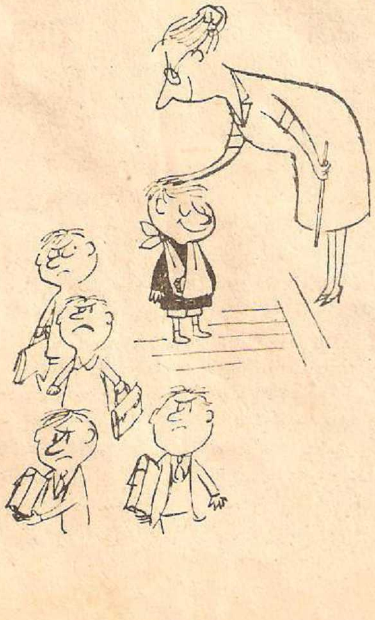

TELE YUNUS

Dergimiz Yazı İşleri Yönetmeni, Milano'da Uluslararası Çocuk Dergileri Toplantısı'na katıldığı için "Tele Yunus" dizisini iki hafta yayımlayamayacağız. Tele Yunus'un yeni serüvenlerini 10. sayıdan itibaren yine sunmaya başlayacağız.

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY Türkçesi: VİVET KANETTİ

Resimler: SEMPE

LÜPLÜP İÇİN OKUL SONA ERİYOR

KORKUNÇ bir şey oldu okulda: Lüplüp kovuldu!

Olay sabahleyin ikinci teneffüste meydana geldi.

Biz top oynuyorduk: biri topla bir arkadaşını vurmaya çalışır, vurulan arkadaş ağlamaya koyulur, sonra o da bir başka arkadaşını vurmaya çalışır. Çok esaslı oyundur bu. Hepimiz oynuyorduk, Gümüş; Çarpım ve Lüplüp dışında. Gümüş o gün okula gelmemişti, Çarpım bilirsiniz her teneffüste derslerini gözden geçirir, Lüplüp de sabahki sandviçlerinin sonuncusunu yiyordu. Lüplüp en büyük sandviçini hep ikinci teneffüse bırakır, bu teneffüs diğerlerinden uzundur çünkü. O sırada top Toraman'ın elindeydi. Aslında Toraman'ın sık sık başına gelen bir şey değildir bu: çok güçlü kuvvetli olduğu için genellikle onu vurmamaya çalışırız, çünkü top eline geçince çok canımızı yakar. Bu kez Dalgacı'ya nişan aldı, Dalgacı ellerini başının üstüne koyup kendini yere attı; top başının üstünden geçti ve küttt! Lüplüp'ün sırtına çarptı, Lüplüp'ün sandviçi yere kapaklandı, hem de reçelli tarafı. Lüplüp bundan hiç hoşlanmadı, kıpkırmızı kesildi, bağırmaya koyuldu. Karagöz-gözet-

menimiz - koşarak ne olup bittiğini görmeye geldi, ama sandviçi göremedi, üstüne bastı, kaydı, az kalsın düşüyordu. Çok şaşırdı Karagöz, bütün ayakkabısı reçellenmişti. Lüplüp'ün hali dehşetti, ellerini sallayarak bağırıyordu:

— Allah kahretsin! Bastığınız yere dikkat edemez misiniz? Ne yani yalan mı?

Çok öfkelenmişti Lüplüp. Aslında onun yemeğiyle hiç bir zaman uğraşmamak gerekir, hele ikinci teneffüse bıraktığı sandviçiyle... Karagözün de hiç keyfi yoktu:

— Gözlerimin içine bak Lüplüp, dedi. Ne dedin?

— Allah kahretsin, sandviçlerimin üstüne basmaya hakkınız yok dedim, diye bağırdı Lüplüp.

Karagöz Lüplüp'ü kolundan tutup götürdü. Karagöz yürürken kuik kuik diye sesler çıkıyordu, ayakkabıları reçel doluydu çünkü.

Sonra Bay Sinekvurmaz zili çaldı. Bay Sinekvurmaz yeni bir gözetmen, ona komik bir ad takmaya daha

fırsat olmadı. Biz sınıfa girdiğimizde Lüplüp hâlâ ortalıkta yoktu. Öğretmen şaşırdı.

— Lüplüp nerede? diye sordu bize.

Tam yanıtlayacaktık, kapı açıldı, içeri müdür, Lüplüp ve Karagöz girdi.

— Ayağa! dedi öğretmen.

— Oturun! dedi müdür.

Hiç hoşnut bir hali yoktu müdürün. Karagöz'ün de. Lüplüp'ün koca suratı ıpıslak olmuştu. Bir yandan da burnunu çekiyordu..

— Çocuklar, dedi müdür. Arkadaşınız, Kara... gözetmeninize karşı çok kaba davrandı. Bu saygısız davranışa hiç bir özür bulamıyorum. Bu nedenle arkadaşınız kovulmuştur. Tabii, annesi ve babasını ne denli üzeceğini hiç aklına getirmedi. Ve eğer gelecekte de dü-

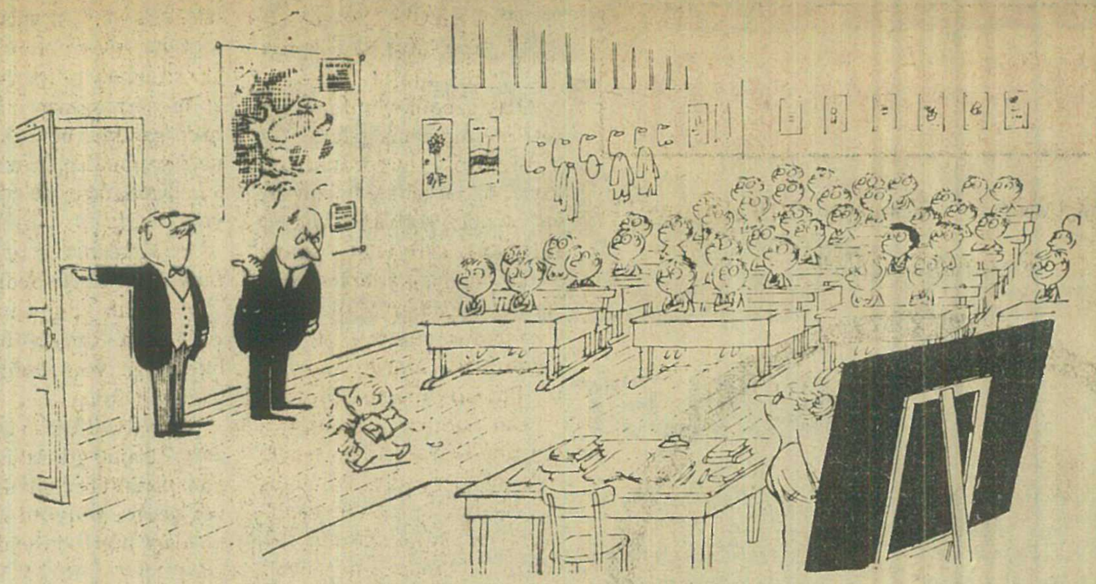

zelmezse, bütün bilgisizler gibi sonunda zindanlara düşecektir. Bu olay hepinize ders olsun.

Sonra müdür, Lüplüp'e eşyalarını toplamasını söyledi. Lüplüp ağlayarak çantasını topladı, Karagöz ve müdürle gitti.

Biz çok üzülmüştük. Öğretmen de.

— Bu işi halletmeye bakacağım, diye söz verdi bize.

Ne şirin şey şu bizim öğretmen!

Okul çıkışı, Lüplüp, köşe başında çukulatalı bir sandviç yiyerek bizi bekliyordu. Çok üzgün görünüyordu Lüplüp. Yanına yaklaştık.

— Henüz eve gitmedin mi? diye sordum.

— Hayır ama artık gitmeliyim, yemek saati geldi. Annemle babama olanları anlatınca, mutlaka tatlıyı yasak edecekler bana. Allah kahretsin, tam da günüydü.

Lüplüp, ayaklarını sürterek, ağır ağır çiğneyerek gitti. Yemek için zorlanıyordu sanki. Zavallı Lüplüp, onun için çok dertleniyorduk.

Öğleden sonra Lüplüp'ün annesi, Lüplüp'ü elinden sürükleyerek okula geldi. Hiç memnun görünmüyordu. Müdürün yanına gittiler. Karagöz de peşlerine takıldı.

Biraz sonra müdür ve Lüplüp sınıfa girdiler. Lüplüp'ün ağzı kulaklarındaydı.

— Ayağa! dedi öğretmen.

— Oturun! dedi müdür.

Sonra müdür, Lüplüp'e yeni bir şans tanımaya karar verdiğini söyledi. Bunu, oğullarının bilgisiz kalıp zindanlara düşeceğini düşündükçe çok üzülen arkadaşınızın annesi ve babası için yapıyordu.

— Arkadaşınız Gözetmen Bey'den özür diledi. Sanırım arkadaşınızın yüreği minnet duygularıyla doludur şimdi. Bu olayın kendisine ders olacağını ve bütün davranışlarıyla bugünkü ağır suçunu unutturmaya çalışacağını umarım. Değil mi?

— Hıııı... Evet, dedi Lüplüp.

Müdür Lüplüp'e baktı, ağzını açtı, içini çekti ve gitti.

Biz çok memnunduk, hep bir ağızdan konuşmaya koyulduk ama öğretmen cetveliyle masaya vurdu:

— Herkes otursun, dedi. Lüplüp, yerine geç ve uslu dur. Dalgacı tahtaya.

Zil çalınca aşağıya indik hepimiz. Dalgacı dışında. O, her tahtaya kalkışında olduğu gibi yine cezalıydı. Teneffüste, peynirli sandviçini yiyen Lüplüp'e müdürün odasında neler olduğunu sorduk. Sonra Karagöz geldi.

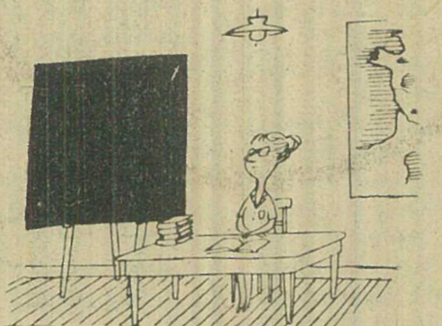

— Hadi hadi, arkadaşınızı rahat bırakın, sabahki olay kapandı artık, gidin oynayın. Hadi bakayım, dedi.

Tıngır'ı kolundan tuttu, Tıngır Lüplüp'e çarptı ve Lüplüp'ün peynirli sandviçi yere düştü.

Lüplüp, Karagöz'e baktı, sonra cıma kıpkırmızı kesildi, kollarını sallamaya koyuldu ve:

— Allah kahretsin! İnanılır şey değil! Yine başladınız! Ne yani, yalan mı? Hiç akıllanmıyorsunuz! dedi.

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY Türkçesi: VİVET KANETTİ

Resimler: SEMPE

BUGÜN OKULDA CÜMBÜŞ KOPTU

YALANCI! dedim Gümüş'e.

— Neymişim, neymişim? dedi Gümüş.

— Yalancı! diye yineledim.

— Öyle mi? diye sordu Gümüş.

— Evet, diye yanıtladım ve zil çaldı; teneffüs bitti.

— Peki, gelecek teneffüste dövüşüyoruz, dedi Gümüş sıraya girerken.

— Oldu, dedim Gümüş'e, çünkü ben bu konuda hiç şakaya gelmem, iyi valla.

— Susalım lütfen! diye bağırdı Karagöz. Karagöz gözetmenimizdir; o da hiç şakaya gelmez.

Teneffüsten sonra coğrafya dersi vardı. Yanımda oturan Lüplüp, teneffüste ben Gümüş'le dövüşürken, ceketimi tutacağını ve aman, televizyondaki boksörler gibi Gümüş'ün çenesine vurmamı söyledi.

— Hayır, dedi arkamızda oturan Toraman, burnuna vursun. Bir burnuna vurdun mu, küüt, işi bitiktir.

— Saçmalıyorsun, dedi Toraman'ın yanında oturan Sırım. Gümüş en çok tokatlardan korkar.

— Hıyar, birbirini tokatlayan çok mu boksör gördün sen?diye sordu Dırdır ve ne olup bittiğini öğrenmek isteyen, oturduğu yerden de herşeyi duyamayan Tıngır'a bir ufak mektup yolladı.

Aksi gibi mektup yanlışlıkla Çarpım'a gitti, Çarpım öğretmenin kuzusudur bu yüzden parmağını kaldırdı, "Öğretmenim bir mektup aldım" dedi.

Öğretmen gözlerini faltaşı gibi açtı. Çarpım'a mektubu hemen getirmesini söyledi, Çarpım da büyük bir kurumla mektubu öğretmene götürdü. Öğretmen kağıdı okudu.

— İki arkadaşımızın teneffüste dövüşeceğini okuyorum burada. Bu arkadaşların kim olduğunu bilmiyorum, bilmek de istemiyorum. Ama şimdiden söylüyorum, teneffüsten sonra gözetmeninizden bilgi alacağım, suçlular fena cezalandırılacak. Lüplüp, tahtaya.

Lüplüp tahtada, ırmaklar üstüne sorguya çekildi, hiç de başarılı olamadı çünkü bir tek, kıvrımlı Seine nehriyle geçen yaz kıyısına gittiği Nive ırmağını biliyordu, ırmak olarak. Bütün arkadaşlar sabırsızlıkla teneffüsü bekliyorlar, aralarında tartışıyorlardı. Öyle ki, sonunda öğretmen cetveliyle masanın üstüne vurmak zorunda kaldı, o sırada uyuyan Dalgacı, öğretmenin kendisi için ma-

saya vurduğunu sandı ve köşeye tek ayak üstünde durmaya gitti. Benim bayağı canım sıkılıyordu çünkü öğretmen beni cezalandırırsa evde gürültü kopacak, ondan sonracıma bu akşamki çukulatalı tatlı da yatacaktı. Hem

sonra kim bilir? Belki öğretmen beni kovacaktı, bu da işte korkunç olurdu, o zaman annem kimbilir nasıl üzülecekti, babam, benim yaşımdayken arkadaşlarına hep örnek olduğunu, benim için bin türlü fedakarlıkta bulunmanın hiç bir işe yaramadığını ve bir daha kolay

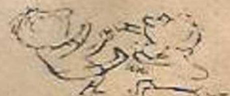

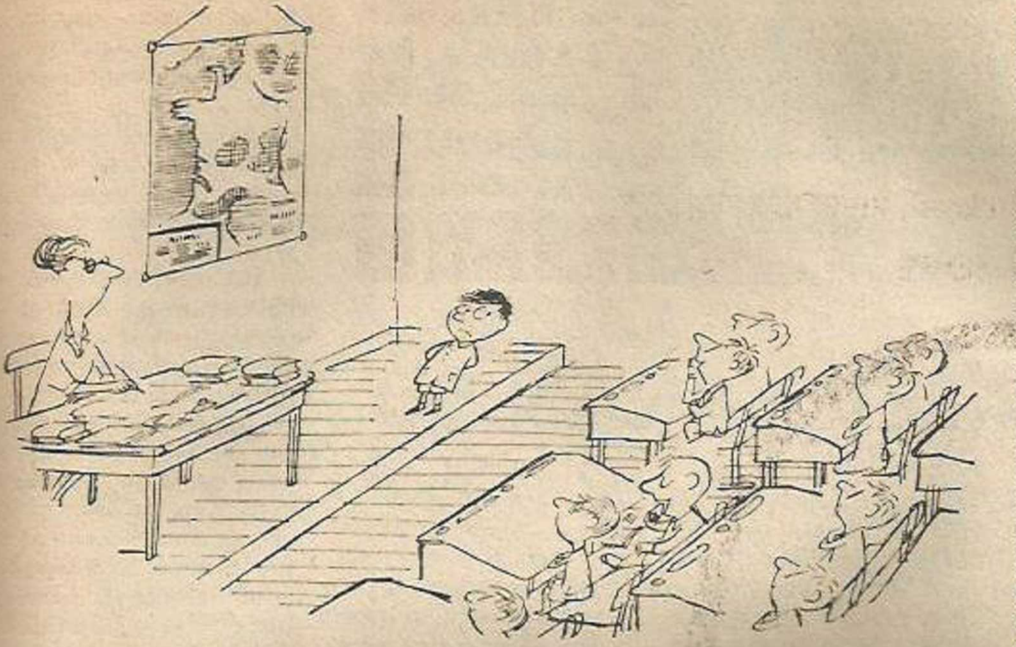

kolay sinemaya gitmeyeceğimi söyleyecekti. Boğazıma kocaman bir düğüm takıldı, Gümüş'e baktım, onun da bir an önce aşağıya inmek ister gibi bir hali yoktu.

Aşağıda bütün arkadaşlar bizi bekliyordu. Dırdır, "Avlunun dibine gidelim. Orası daha rahattır" dedi.

Gümüş ve ben diğerlerinin peşine takıldık, sonra Dalgacı Çarpım'a:

— Hayır sen gelemezsin. Sen muhbirlik ettin, dedi.

— Ben de görmek istiyorum, dedi Çarpım.

Eğer göremezse hemen Karagöz'e haber vermeye gideceğini, böylece kimsenin ok olsun işte dövüşemeyeceğini söyledi.

— Peki, bırakın gelsin, dedi Sırım. Nasıl olsa Gümüş ve Pıtırcık cezalandırılacak. Çarpım öğretmene ha daha önce söylemiş olsun, ha daha sonra, hiç bir şey farketmez.

— Cezalandırılacakmışız. Hah! dedi Gümüş. Dövüşürsek cezalandırılacağız. Son kez soruyorum Pıtırcık, söylediklerini geri alıyor musun?

— Hiç de geri almıyor. İyi be! diye bağırdı Lüplüp.

— İyi be! dedi Dırdır.

— Peki. Ben hakem oluyorum, dedi Toraman.

— Hakem mi? Güldürme beni. Neden sen hakem oluyormuşsun bir kere? dedi Sırım.

— Çabuk olalım. Bunun için kavga etmeyin, yakında teneffüs bitecek, dedi Tıngır.

— Özür dilerim, dedi Gümüş, hakem son derece önemlidir. İyi bir hakemim olmazsa ben dövüşmem.

— Tabii, Gümüş haklı, dedim.

— Peki, peki, dedi Sırım. Ben hakem olurum.

Bu Toraman'ın hiç hoşuna gitmedi, Sırım'a hiç bokstan anlamadığını, hâlâ boksörlerin tokatlaştığını sandığını söyledi.

— Benim tokatlarım, senin yumrukların kadar etkilidir, dedi Sırım. Ve şraakk, Toraman'ın suratına bir tokat yapıştırdı. Toraman pek çok öfkelendi, ben onu hiç böyle görmedim, Sırım'la dövüşmeye başladı, Sırım'ın burnuna bir yumruk indirmek istiyordu ama Sırım rahat durmuyordu, bu da Toraman'ı daha çok öfkelendiriyordu, Sırım'ın iyi bir arkadaş olmadığını söylüyordu Toraman.

— Yeter. Yeter. Birazdan zil çalacak, diye bağırıyordu Lüplüp.

— Sen sus şişko, dedi Dırdır.

Lüplüp bana sandviçini tutmamı söyledi ve Dırdır'la dövüşmeye koyuldu. Çok şaşırdım, çünkü Lüplüp genellikle dövüşmeyi sevmez, hele sandviç yediği zamanlar. Ama annesi ona zayıflatıcı ilaçlar içirmeye başladığından beri Lüplüp kendisine şişko denilmesinden hoşlanmıyor. Ben Lüplüp'le Dırdır'a bakıyordum, bu yüzden Tıngır'ın neden Dalgacı'ya bir tekme attığını anlayamadım ama galiba dün Dalgacı Tıngır'ın bir sürü misketini kazandı diyeydi.

Kısaca arkadaşlar çok esaslı dövüşüyordu, kıyaktı doğrusu. Ben Lüplüp'ün sandviçini yemeye koyuldum, bir parçasını da Gümüş'e verdim. Sonra Karagöz geldi, herkesi ayırdı, bunun bir kepazelik olduğunu, şimdi göreceğimizi söyledi, sonra da gitti zili çaldı.

— Ne demiştim? dedi Lüplüp. Sonunda Pıtırcık'la Gümüş dövüşemedi. Karagöz olanları anlatınca, öğretmen çok kızdı, herkesi cezalandırdı, Çarpım, Gümüş ve ben hariç. Öteki yabanıların bizi kendilerine örnek almaları gerektiğini söyledi.

— Hadi yine şansın yaver gitti de zil çaldı, dedi bana Gümüş. Yoksa ben dövüşmek için can atıyordum.

— Güldürme beni, yalancı! dedim Gümüş'e..

— Neymişim, neymişim? dedi Gümüş.

— Yalancı! diye yineledim.

— Peki, gelecek teneffüste dövüşüyoruz, dedi Gümüş.

— Oldu, dedim.

Çünkü ben bu konuda hiç şakaya gelemem, iyi valla!

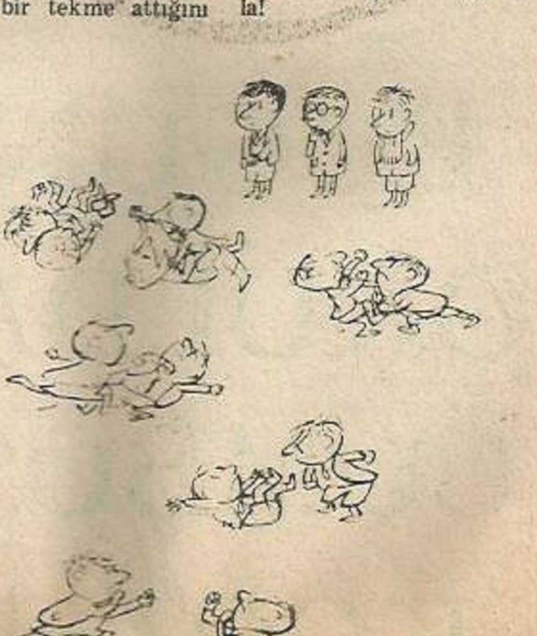

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY Türkçesi: VİVET KANETTİ

Resimler: SEMPE

FUTBOL

TORAMAN, Gümüş, Lüplüp, Çarpım, Tıngır, Dalgacı, Dırdır ve Sırım'la o bizim boş arsadaydık. Size daha önce arkadaşlarımdan söz ettim mi bilmem ama boş arsadan söz ettiğimi biliyorum. Nefis bir yerdir o boş arsa: orada, konserve kutuları, taşlar, kediler, kağıt parçaları ve hatta bir de otomobil vardır. Otomobilin tekerlekleri yoktur ama biz onunla çok eğleniriz. "Vrum, vrum" diye sesler çıkarırız, otobüsçülük, uçakçılık oynarız, harikadır!

Ama bu kez arsaya otomobil oynamaya gelmemiştik. Futbol oynamaya gelmiştik. Lüplüp'ün bir topu var, onu bize ödünç verir: ama kaleci olmak şartıyla, çünkü Lüplüp koşmaktan hiç hoşlanmaz. Çok zengin bir babası olan Gümüş, futbolcu üniformasıyla gelmişti, kırmızı mavi beyaz bir gömlek, kırmızı çizgili beyaz bir şort, kalın çoraplar, dizlikler ve altı kramponlu dehşet ayakkabılarla. Aslında dizlerini koruması gereken ötekilerdi çünkü Gümüş, radyodaki beyin söylediği gibi sert bir oyuncudur. Özellikle ayakkabılarından ötürü.

Takımı nasıl kuracağımızı kararlaştırdık. Lüplüp kaleci, Toraman ve Çarpım bek olacaklardı. Toraman bekken top hiç kaleye gidemez çünkü Toraman çok güçlü bir arkadaştır, herkesin ondan ödü kopar; o da çok serttir! Çarpım'ı, ortalıkta çok gezinmesin diye bek yaptık. Hem sonra gözlüklü olduğu ve çok kolay ağladığı için kimse ona vurmaya pek cesaret edemez. Sırım, Dalgacı ve Tıngır haf olacaktı. Onlar, biz forvetlere topu geçireceklerdi. Sadece üç kişi forvet oynuyorduk, çünkü maalesef pek kalabalık değiliz, ama biz dehşetizdir: Aramızda Dırdır var, uzun bacakları ve kirli dizkapakları olan, sonracıma ben varım, benim şutum dillere destandır, kütt diye bir vurdum mu ortalık duman! Sonracıma Gümüş ve ayakkabıları var.

Takımı kurduğumuz için çok memnunduk.

— Başlıyor muyuz? diye bağırdı Dırdır.

— Bir pas, bir pas! diye bağırdı Tıngır.

Çok eğleniyorduk. Sonra Gümüş:

— Hey çocuklar! Kime karşı oynuyoruz? Bir rakip takım gerek, dedi.

Doğruydu bu, Gümüş haklı: Topla ne kadar paslaşsak, kimseye gol atamadığımız zaman komik olmaz. Ben iki takıma ayrılmamızı önerdim ama Dalgacı, "Takımı ikiye bölmek mi? Asla!" dedi. Hem kovboyculuk oynadığımız zaman da öyledir, kimse rakip olmak istemez.

Sonra öbür okulun çocukları geldi. Biz öbür okuldakileri sevmeyiz, hepsi hıyardır. Sık sık arsaya gelirler, dövüşürüz, çünkü biz arsanın bize ait olduğunu söyleriz, onlar kendilerinin olduğunu söylerler, mesele çıkar. Ama bu kez onları gördüğümüze sevinmiştik.

— Hey çocuklar, dedim. Bizimle futbol oynar mısınız? Bir topumuz var.

— Sizinle oynamak mı? Güldürmeyin adamı, dedi teyzemin geçen ayki saçları gibi kırmızı saçları olan bir sırık. Annem de bu kırmızının berberde sürülen bir boya olduğunu söylemişti bana.

— Neden gülüyormuşsunuz bakalım salak? diye sordu Sırım.

— Sana esaslı bir tokat atacağım da ondan, dedi kırmızı saçlı.

— Hem sizi buradan kovuyoruz, dedi koca dişli biri, bu arsa bizim.

Çarpım gitmek istiyordu ama biz razı olmadık.

— Ne münasebet! dedi Dalgacı. Bu arsa bizim, aslında siz bizimle oynamaktan korkuyorsunuz. Çünkü bizim dehşet bir takımımız var!

— Doğrusu pek dehşet verici bir takım! dedi koca dişli, hepsi gülmeye koyuldu, ben de gülmeye koyuldum, çünkü bu çok komik bir şakaydı, sonra Toraman, hiç bir şey demeyen ufaklığın tekine bir yumruk indirdi. Hem de burnunun üstüne. Ufaklık, dişli çocuğun kardeşi olduğundan mesele çıktı.

— Bir daha vur bakalım, dedi koca dişli, Toraman'a.

— Çıldırdın mı? diye sordu, burnunu ovan ufaklık. Ve Gümüş, başında teyzemin saçları olan sırığa bir tekme attı.

Hepimiz dövüşüyorduk. Bir tek Çarpım, bir yandan ağlayıp bir yandan, "Gözlüklerim. Benim gözlüklerim var!" diye bağırıyordu. Çok hoştu, sonra da babam geldi.

— Bağrışmalarınız taa evden duyuluyor, utanmıyor musunuz? diye bağırdı babam, Saat kaç oldu Pıtırcık, haberin var mı?

Babam sonra, tokatlaştığımız bir şişkoyu yakasından tuttu.

— Bırakın beni! Yoksa vergi memuru olan babamı çağırırım, size bir sürü vergi yazar! diye bağırıyordu şişko.

Babam şişkonun yakasını bıraktı.

— Yeterince eğlendiniz. Geç oldu. Anneleriniz, babalarınız sizi merak ediyor-

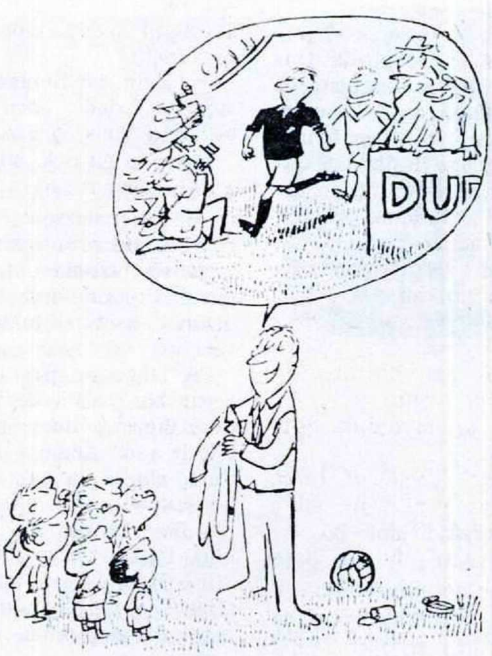

dur. Hem sonra neden dövüşüyordunuz bakalım? Uslu uslu oynayamaz mısınız? dedi.

— Bizimle oynamaktan korkuyorlar, onun için dövüşüyoruz, dedim.

— Biz mi? Biz mi? Biz mi korkuyoruz? diye bağırdı büyük dişli çocuk.

— Korkmuyorsanız neden oynamıyorsunuz? dedi babam.

— Çok zayıf bir takım da ondan, dedi şişko.

— Biz mi zayıf bir takımız? Dırdır, Gümüş ve benim gibi forvetlerle mi? Güldürme beni?

— Gümüş mü? dedi babam. Bence o bek olsa daha iyi olur, çok iyi koşuyor mu bilmem..

— Bir saniye, dedi Gümüş. Benim kramponlu ayakkabılarım var ve giysilerim çok güzel.

— Kalede kim var? diye sordu babam.

Biz de babama takımı nasıl kurduğumuzu anlattık, babam fena değil dedi ama antrenman yapmamız gerektiğini söyledi, o bizi çalıştırabilirdi, çünkü az kalsın uluslararası oyuncu oluyordu, eğer evlenmemiş olsaydı tabii. Bakın bunu hiç bilmiyordum: dehşet bir babam var benim.

— Eee? dedi babam, öteki okulun çocuklarına, gelecek pazar takımımla oynamaya razı mısınız? Hakemlik edeceğim size.

— Razı değiller, diye bağırdı Dırdır. Ödlek takımı onlar.

— Hayır efendim, ödlek değiliz, diye yanıtladı kırmızı saçlı. Gelecek pazar saat 3'te buradayız. Ne biçim gol yiyeceksiniz!

Sonra da çekip gittiler.

Babam bizimle kaldı, bizi çalıştırmaya başladı. Hemen Lüplüp'ün kalesine bir gol attı. Sonra Lüplüp'ün yerine, kaleye geçti, Lüplüp ona bir gol attı bu kez. Sonra babam, nasıl paslaşacağımızı gösterdi bize. Topa vurdu, "Haydi Dalgacı, pas senin" diye bağırdı. Top Çarpım'a çarptı, Çarpım gözlüklerini düşürdü ve ağlamaya koyuldu.

Sonra annem geldi.

— Burada işin ne? dedi babama. Çocuğu getirmeni söylemiştim, sen de ortadan yokoldun. Yemek soğuyor.

Babam kıpkırmızı oldu, beni elimden tuttu, "Hadi Pıtırcık, eve gidiyoruz" dedi, bütün arkadaşlar," Pazara görüşürüz. Yaşasın Pıtırcık'ın babası!" diye bağırdılar.

Sofrada annem hep güldü, babamdan tuzu isterken de, "Bir pas yolla" dedi. Anneler de spordan hiç bir şey anlamıyor ama yok zararı: gelecek pazara çok eğleneceğiz!

KİRPİ ÇOCUK

UMUR BUGAY

BABAM KÖPÜRDÜ

O akşam babam hiç konuşmadı. Bana kızınca hep böyle yapar. Oysa annem babama söylemeyeceğine söz vermişti bana. Giysilerimi içeride kurutuyordu. Onları mı görmüştü yoksa? Yemeğini çabucak bitirdi. Dalgındı. Benim önümdeki ekmeği yiyordu. Ben yapsam çok kızar. "Kendi ekmeğini ye!" diye bağırır. "Ne yediğimi anlamıyorum. Kısmetimi yiyorsun. Uğursuzluk getirir başkasının ekmeğini yemek" Böyle boş inançları vardır. Kalktı televizyonun karşısına oturdu.

Annem bana baktı. Parmağının ucuyla, "Kalk. Hemen dersinin başına" gibilerden bir işaret yaptı. Başımla, "Anladım" dedim. Annem evde tatsızlık istemiyordu. Ayaklarımın ucuna basarak dolaşacak, çok dersim varmış gibi hep kitaplarıma bakacaktım. Soluk bile almayacaktım. Hele televizyona başımı çevirmeyecektim. Gözümün ucuyla bakacak olsam, "Önüne baaaak seeeen!" diye bağırır. Sonra da kitaplarımı toplayıp usulca yatacaktım.

Anneme, "Kahve yok değil mi?" dedi. Yüzünü buruşturdu. "Bi kahve bile içemiyoruz! Döviz yok memlekette, döviz."

Şimdi bir fincan kahve olmalıydı. Babam acısını benden çıkaracak. Neden dövizimiz yok bilmem ki? "Kahve bile getiremiyormuşuz dışarıdan"

Esneyerek bana döndü. "Şuradan sigaramı ver" dedi. Çabucak kalktım yerimden. Sigarasını aramaya başladım. Babam, "Ordaaaa, ordaaaa. Gözünün önünde duruyor." diye homurdandı. Göremiyordum. Bulsam hemen vermez miyim? Kızdırır mıyım şimdi onu? Tersliğe bak. Babam köpürdü:

— Oğlum senin aklın nerdeeeee? Önündeki sigarayı göremiyorsun!

Öfkeyle kalktı. Aptallaşmıştım. "İşte beeee! İşteeeee!" diye bağırdı. Ben gene de görmemiştim. Paketi almak için uzandı. "Şangıııııır!" diye bir ses duyuldu. Babam sehpaya çarpıp devirmişti. Annem elleriyle yüzünü kapattı. En sevdiği vazo paramparça olmuştu. "Ne yaptın Orhan?" dedi.

Babam sinirden kıpkırmızı olmuştu. Üstüme yürüdü. "Bu salağın yüzünden hep!" diye bağırdı. Korkuyla geri çekildim. "Kaçmaaaaa!" dedi. "Bütün yaramazlıklarını biliyoruuum.. Kaçmaaaa! Bu sokakta herkes senden şikâyetçi. Hesap ver bakalım.. Kaçmaaaaa." Bana doğru bir tokat savurdu. Bu kez dolabın üstündeki saat düştü. "Aaaaaay! Orhan duuuur! Herşeyi deviriyorsun" diye uyardı annem. "Ev yıkılacak neredeyse"

Babam burnundan soluyarak sigarasını aldı. Koltuğuna oturdu. "Bu çocuğun terbiyesini sen ver öyleyse" dedi. Sigarasını yaktı.

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

İLK YARI

Yazan: GOSCINNY Türkçesi: VİVET KANETTİ
Resimler: SEMPE

Dün öğleden sonra boş arsada, başka bir okulun takımıyla Pıtırcık'ın babasının çalıştırdığı takım arasında bir maç yapıldı. Pıtırcık'ların takımı şöyle kurulmuştu: Kaleci Lüplüp; bekler, Toraman ile Dalgacı; haflar, Tıngır, Sırım ve Çarpım; sağ iç Pıtırcık; santrfor Gümüş; sol açık Dırdır... Hakem, Pıtırcık'ın babası...

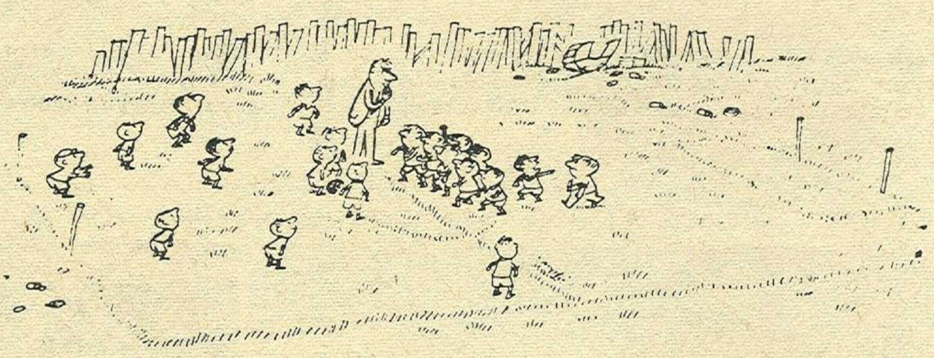

Gördüğünüz gibi, sağ açık yoktu, sol iç de... Oyuncu eksikliği yüzünden Pıtırcık'ın babası bir taktik uygulamak zorunda kaldı. Bu taktiği son antrenmanda buldular. Hücum taktiğiyle oynamaya karar verdiler. Ataklığıyla Cruyff'u anımsatan Pıtırcık'la, ince oyunu ve çalımlarıyla Eusebio'yu andıran Dırdır, topu Gümüş'e geçirecekti. Gümüş kimseyi anımsatmıyordu; ama kusursuz bir forması vardı... Bu da bir santrfor için oldukça önemlidir...

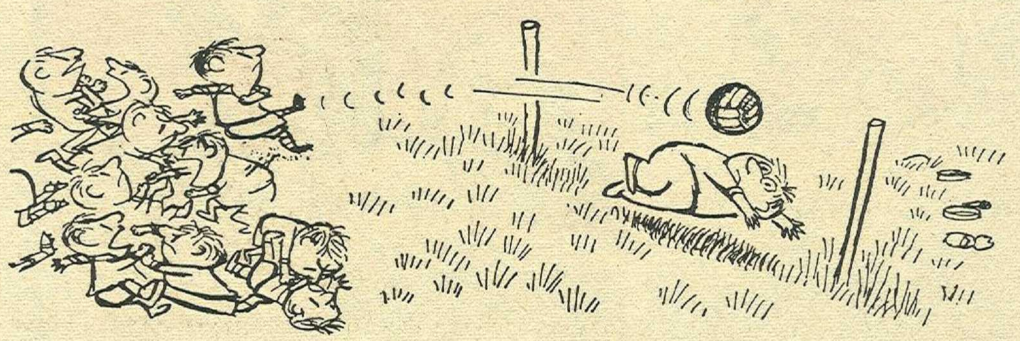

Maç 15:40'a doğru başladı. İlk dakikada kale önünde bir kargaşalıktan sonra sol açık öyle güçlü bir şut patlattı ki, Lüplüp top üstüne değmesin diye kendini yere atmak zorunda kaldı... Ama hakem golü saymadı; çünkü takım kaptanlarının el sıkışmadığını anımsamıştı.

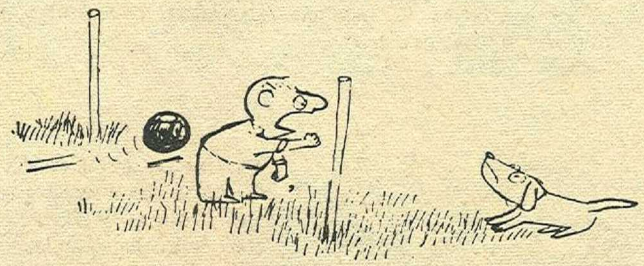

Beşinci dakikada bir köpek Lüplüp'ün sandviçini yedi. Oysa üç kat kâğıda sarılmış ve üç iple bağlanmıştı (Lüplüp değil, sandviçi). Bu olay kalecinin moralini sıfıra indirdi (bir kaleci için moralin ne denli önemli olduğunu herkes bilir)... Ve Lüplüp, maçın yedinci dakikasında ilk golünü yedi...

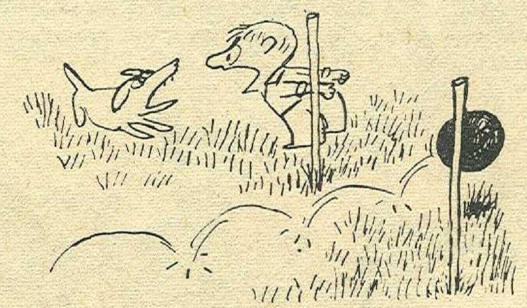

İkinci golünü de sekizinci dakikada... Dokuzuncu dakikada takımın kaptanı Toraman, Lüplüp'ün sol açıkta oynamasının herkes için daha hayırlı olacağını söyledi. Dırdır kaleye geçti. (Bizce büyük bir yanlıştı bu; çünkü Lüplüp atak oyuncular arasına girecek tipte biri değildir...)

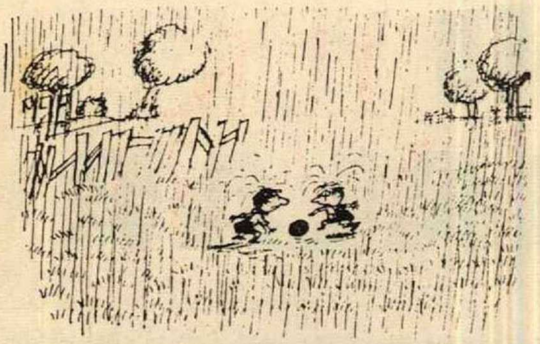

Maçın on dördüncü dakikasında öyle bir yağmur başladı ki, oyuncuların çoğu ortadan toz oldu. Sahada sadece Pıtırcık'-la karşı takımdan bir oyuncu kalmıştı. Gol atılmadı.

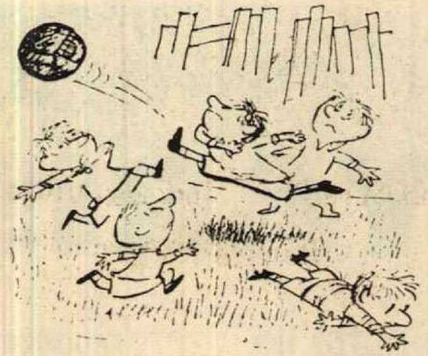

Yağmur dindikten sonra, yirminci dakikada sağ hafta mı, sol hafta mı oynadığı belli olmayan Gümüş (nerede oynadığı önemli değil), dehşet bir şut attı...

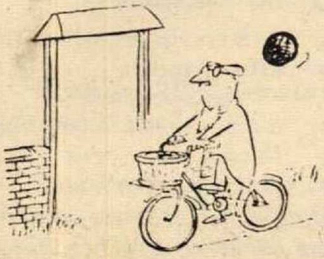

Aynı yirminci dakikada, Bay Posbıyık, gripten yatan büyükannesini ziyarete gidiyordu...

Topu sırtına yiyince dengesini yitirdi ve yirmi yıldan beri dargın olduğu Pisbıyık'ların evine girdi...

Bay Posbıyık, daha sonra sadece kendisinin bildiği bir yoldan arsaya dalıp topu havada kaptı...

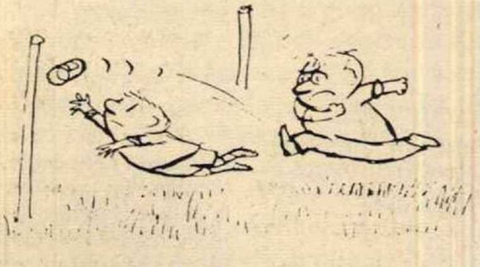

Beş dakikalık bir şaşkınlıktan sonra (böylece yirmi beşinci dakikaya gelinmiş oldu) maça bir konserve kutusuyla devam etmeye karar verildi. Yirmi altıncı, yirmi yedinci ve yirmi sekizinci dakikalarda Lüplüp, çalımları sayesinde üç gol attı (konserve kutusunu, boş bile olsa, ondan kurtarmak olanaksız bir şeydir)... Pıtırcık'ın takımı 3—2 öne geçti...

Otuzuncu dakikada Bay Posbıyık topu geri getirdi... Büyükannesini ziyaret etmiş, onun hastalığının geçmekte olduğunu görünce keyfi yerine gelmişti... Keyfi yerine gelince de, dayanamamış, topu geri getirmişti... Artık konserve kutusuna gerek yoktu... İki takımın oyuncuları, kaldırdıkları gibi konserve kutusunu attılar...

Otuz birinci dakikada Pıtırcık karşı savunmayı yardı, topu ortaladı ve Sırım'a uzattı. Sırım topu Dalgacı'ya verdi. Dalgacı sol bir şutla herkesi şaşırttı ve hakemi karnından vurdu!.. Hakem, bitkin bir sesle havanın bozduğunu, yağmur geleceğini ve ikinci yarıyı gelecek hafta oynamanın akıllıca bir şey olacağını söyledi...

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

İKİNCİ YARI

Yazan: GOSCINNY Türkçesi: VİVET KANETTİ

Resimler: SEMPE

Bütün hafta boyunca Pıtırcık'ın babası ile öteki babaların arasında geçen telefon konuşmaları sonunda, takımda büyük değişiklikler oldu. Sırım sol içe, Gümüş savunmaya alındı. Yeni taktik kararlaştırıldı: İlk dakikada bir gol atılacak, sonra savunmaya geçilecekti. Bir süre sonra da kontratakla ikinci bir gol daha atılacaktı. 3—2 götürülen maç böylece 5—2 bitecekti...

Saat 16:30'da maç gergin bir hava içinde başladığında bütün babalar, eksiksiz olarak arsadaydı. Onların sesinden başka ses duyulmuyordu. Bu durum, oyuncuların sinirini bozdu. İlk dakikalarda, Sırım'ın şutu Dırdır'ın babasının sırtına çarptı. Dalgacı da, bir pas kaçırdığı için babasından bir tokat yedi. O sırada kaptan olan Tıngır (herkes sırayla beş dakika kaptan oluyordu) hakeme sahayı boşaltmasını söyledi. Dalgacı, yediği tokattan ötürü sarsıldığını, oyunu sürdüremeyeceğini söyledi. Babası, "Onun yerine ben oynarım," dedi. Öteki oyuncular buna karşı çıktılar...

"Bizim yerimize de babalarımız oynasın öyleyse," dediler... Babaları bir sevinç ürpertisi kapladı... Hepsi oracıkta soyundular. Sahaya çıkarken, çocuklara çok yaklaşmamaları, nasıl futbol oynandığını göstereceklerini söylediler...

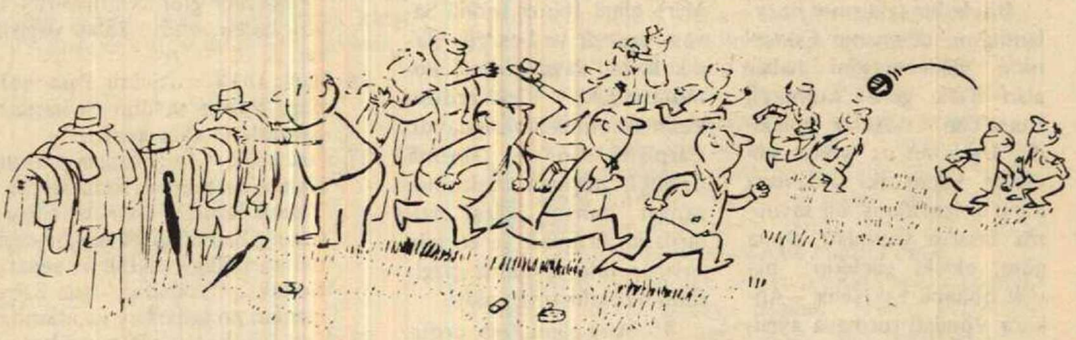

İki takımın oyuncuları topa tekmeler savuruyor, rüzgâr ters yönden esmese bal gibi güzel goller atacaklarını kanıtlamaya çalışıyorlardı. 16. dakikada öteki okula ait bir baba, kendi takımından sandığı Gümüş'ün babasına bir pas verdi. Gümüş'ün babası bir şut attı. Top, sandıkların, konserve kutularının, demirlerin arasına düştü. Sönen balonlar gibi bir ses çıkarmaya başladı. İçine bir yay saplanmıştı. Bu yüzden zıpladı durdu... Top, yaylı bir top olmuştu şimdi...

Babalar maçı başladı. Çocuklar, futbolun nasıl oynanması konusunda hemen bir fikir edindiler... Ve hep birlikte Dalgacı'nın evine gidip televizyonda "Tele Pazar"ı izlemeyi kararlaştırdılar. Sıvıştıklarını babalar görmedi bile.

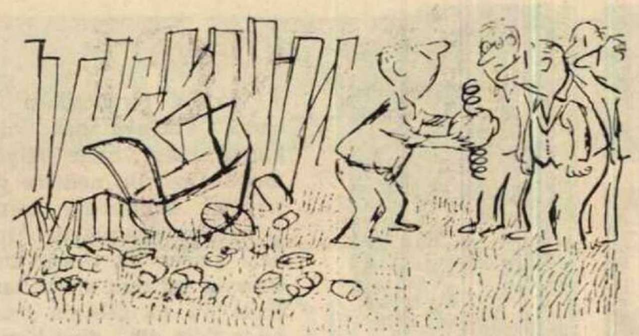

Üç dakikalık bir tartışmadan sonra, maçın (neden olmasın) bir konserve kutusuyla sürdürülmesine karar verildi... 36. dakikada, savunmada oynayan Sırım'ın babası, üst dudağına doğru gelen konserve kutusunu durdurdu. Ama bunu eliyle yaptığı için, hakem penaltı düdüğü çaldı. (Hakem, öteki okula ait bir öğrencinin babasıydı... Pıtırcık'ın babası haftı.)

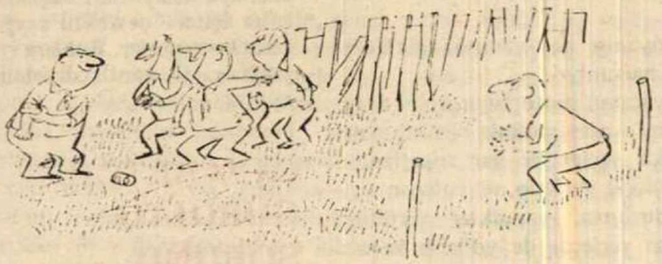

Bazı oyuncular karşı çıktılar bu karara... Ama penaltı atışı yapıldı ve kalede duran Dalgacı'nın babası, öfkeli el hareketlerine karşın, topu durduramadı. 3—3 berabereydiler şimdi. Maçın bitmesine bir kaç dakika kalmıştı. Babalar, maçı yitirecekler diye korku içindeydiler. Böyle bir durumda çocuklarının karşısına nasıl çıkabilirlerdi! O ana dek pek parlak gitmeyen maç tam bir sirk gösterisine dönmüştü artık. Öteki okula ait babalar, savunma taktiğiyle oynuyorlardı. İçlerinden bazıları, ayaklarını konserve kutusunun üstüne koyuyorlar, böylece rakiplerinin vurmasına engel oluyorlardı. Bu arada, Sırım'ın polis olan babası, topu çalımlayarak karşı kalenin önüne gitti ve konserve kutusunu filelere yolladı...

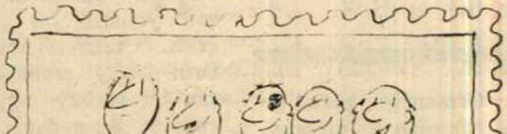

Maçı 4—3 kazanan takımın çektirdiği resim... Soldan sağa: (Ayaktakiler) Dırdır'ın babası, Sırım'ın babası (maçın kahramanı), Toraman'ın babası (sol gözü morarmış olan), Gümüş'ün babası, Lüplüp'ün babası... (Oturanlar) Tıngır'ın babası, Dalgacı'nın babası, Pıtırcık'ın babası (sol gözü Toraman'ın babasıyla çarpıştıktan sonra morardı) ve Çarpım'ın babası...

KİRPİ ÇOCUK

UMUR BUGAY

GENE KİRPİLİĞİN TUTTU

BİZİM bu araba tartışmamız öyle uzadı ki komşulara bile yansıdı. Sokakta kimi görsem, "Araba alıyormuşsunuz" diyor. Annem aylık gazete parası tutarı olan 105 lirayla neler alınabileceğini uzun, uzun anlattı bize. "Size göre hiç bir şey değil öyle mi?" dedi. Sinirli mutfağa doğru yürüdü.

Ben atıldım:

— Anne bak. Ayda 105 lira biriktirsek, 12 ayda 1260 lira olur. On yılda 12600 lira. Düşünsene...

Babam, "Oğlum gene Kirpiliğin tutku" dedi. "Böyle hesap mı olur? Bu gidişle at arabası bile alamazsın sen" Annem de gülmeye başladı. Canım sıkıldı. "On lira biriktirelim öyleyse" dedim. "365 günde 3650 lira... On yılda eder 36 bin beşyüz lira... Yaaa.. N'abeeeer?"

Babam, "Sen o arabayı kendine alıyorsun anlaşılan" dedi. "Bizi düşündüğün yok. On yıl sonra biz ne yapalım arabayı? Para biriktirmekle olmaz oğlum bu iş." Doğru söylüyordu. Neden o hep doğru söyler. Akıllı adam benim babam. Herşeyi bilir. Geçen akşam Zeynep'in babası Selim amcaya bi güzel ders verdi. Önce tavla oynadılar. Babam yendi. Sonra masaya oturduk. Rakı içtiler. "Ben fazla içemiyorum" dedi Selim amca. Babam ondan sonra iki bardak daha içti. Tebeşirle masayla kapı arasında bir doğru çizdiler. "Bakalım kim sarhoş?" dediler. Selim amcanın ayakları dolaştı. Babam öyle düz yürüdü ki alkışladık. Zeynep benimle konuşmadı o yüzden.

"Senin Babanda herşeyi biliyor.. dedi. Zeynep böyle konuşmaz. Annesi söylemiştir. Onlar gittikten sonra Annem, "Çok ayıp ettin" dedi babama. "Adama ağız açtırmadın canım. Hep sen konuştun. Çok içip de sallanmamak marifet sanki"

Babam iki bardak rakıyı içtikten sonra adamın ensesine tokat atmaya başladı. "Senin dünyadan haberin yok be Selim!" dedi. "Bak dünyada neler oluyor. Gözünü aç biraz, gözüüünüüüü! İranda Şahı uçurdular. Çin Vietnama saldırıyor. Neden saldırıyor ha? Söyle bakalım neden saldırıyooor?.. Amerikayla dost oldu çünkü. Yaaaa.. Öğren bunları aslanım... Hümeyni bizim dostumuz tamam mı? Biz istesek düşük fiyata petrol alırız İrandan.. O zaman araba alınır. Bizim hanım benzin yok diye araba istemiyor. Hümeyni yollarsa alınır... Yahu Selim senin dünyadan haberin yok be!.. Araban da yok"

O geceden sonra bizim araba almamız artık zorunlu oldu. Ağzımızdan çıkmıştı bir kez. Alacaktık. Okulda Salih bile, "İrandan benzin gelecekmiş size" dedi, "Siz de araba alacakmışsınız ha? Doğru mu?"

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY Türkçesi: VİVET KANETTİ

Resimler: SEMPE

DİMDOM AMCANIN BURNU

BUGÜN öğle yemeğinden sonra beni okula babam götürdü. Babamın beni okula götürmesinden çok hoşlanırım çünkü bana sık sık para verir, kendime bir şeyler alayım diye. Bu kez de hiç şaşmadı. Oyuncakçının önünden geçtik; vitrinde, arkadaşları güldürmek için surata takılan karton burunlar gördüm.

''Baba bana bir burun al!'' dedim. Babam hayır olmaz, buruna ıhtiyacın yok dedi ama ben ona kocaman, kıpkırmızı bir burun gösterdim, ''Hadi babacığım ne olur şunu al, tıpkı Dimdom amcamın burnuna benziyor!'' dedim.

Dimdom amcam babamın kardeşidir; çok şişkodur, fıkralar anlatır ve sürekli güler. Biz çok görmeyiz Dimdom amcamı, hep yolculuktadır çünkü, bir şöyler satmak için uzak kentlere gider. Babam gülmeye koyuldu.

Doğru, dedi babam, tıpkı Dimdom'un burnuna benziyor. Hatta bu biraz daha ufak tefek. Eve geleceği zaman takarım.

Sonra mağazaya girdik, burnu satın aldık, ben onu suratıma taktım, kenarlarından bir lastikle tutturulmuştu, sonra babam taktı, ondan sonracıma satıcı kız taktı, hep birlikte aynaya baktık ve çok güldük. Ne derseniz deyin, babam çok kıyak adamdır!

Okulun kapısına varınca, ''Aman uslu dur, Dimdom'-

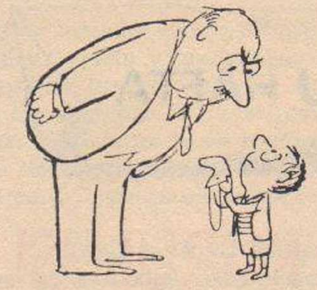

un burnu başına iş açmasın'' dedi. Ben söz verdim ve okula girdim.

Arkadaşlar bahçedeydi, ben de onlara göstermek için burnumu taktım, çok güldük.

— Teyzemin burnuna benziyor, dedi Dırdır.

— Hayır, dedim. Bu, kaşif amcam Dimdom'un burnu.

— Versene bir saniye, dedi Toraman.

— Hayır, dedim. Bir burun istiyorsan git babana söyle alsın.

— Bak vermezsen burnuna bir yumruk indiririm, dedi çok güçlü olan Toraman ve kütt, Dimdom amcamın burnuna esaslı bir yumruk indirdi.

Aslında hiç acımadı ama Dimdom amcamın burnunu kırmasından korktuğum için burnu cebime soktum ve Toraman'a bir tekme attım. Biz dövüşüyorduk, arkadaşlar bakıyordu, işte tam o sırada Karagöz koşarak geldi. Karagöz gözetmenimizdir, bir gün size ona niye Karagöz dediğimizi anlatacağım.

— Ne oluyor burada? diye sordu Karagöz.

— Toraman bir yumruk atıp burnumu kırdı! dedim.

Karagöz gözlerini faltaşı gibi açtı, eğilip yüzünü yüzüme yaklaştırdı, ''Bakiiim'' dedi.

Cebimden Dimdom amcanın burnunu çıkardım ve Karagöz'e gösterdim. Nedendir bilmem, Karagöz Dimdom amcamın burnunu görünce birden çok öfkelendi.

— Gözlerimin içine bak, dedi Karagöz, doğrularak. Benimle alay edilmesinden hoşlanmam dostum. Cumartesi cezaya kalacaksın, anladın mı?

Ben ağlamaya koyuldum, Gümüş geldi:

— Onun suçu değil, efendim! dedi.

Karagöz Gümüş'e baktı, gülümsedi, elini Gümüş'ün omuzuna koydu.

Arkadaşımı kurtarmak için suçunu üstlenmen çok iyi bir şey evladım.

— Evet, dedi Gümüş, onun suçu değil, Toraman'ın suçu.

Karagöz kıpkırmızı kesildi, konuşmaya başlamadan önce birkaç kez ağzını açıp kapadı, sonra da Toraman'a bir ceza, Gümüş'e bir ceza, bir ceza da o sırada gülen Dalgacı'ya verdi. Sonra zili çalmaya gitti.

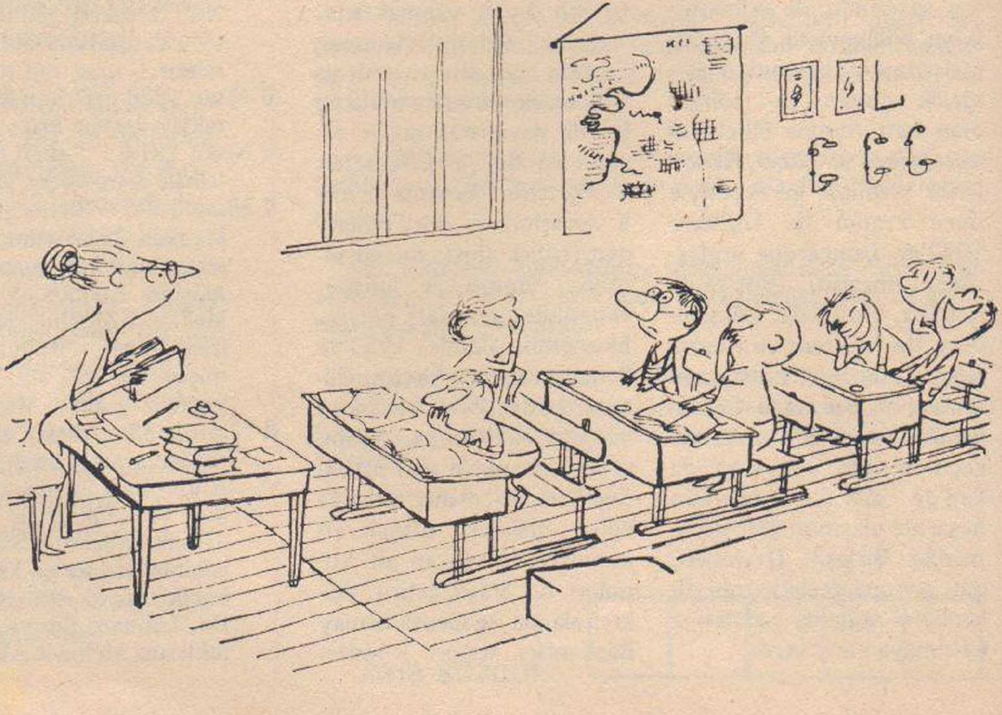

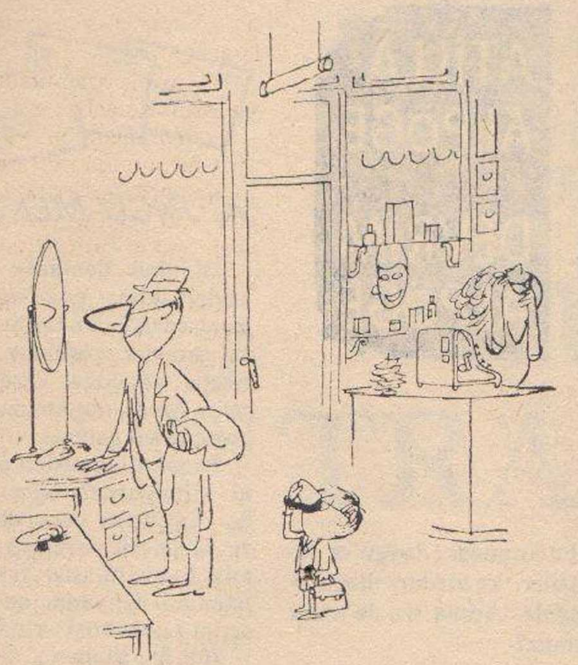

Derste öğretmen, Galyalılarla dolu olduğu zamanlarki Fransa'dan hikayeler anlatmaya koyuldu. Yanımda oturan Lüplüp, Dimdom amcamın burnunun gerçekten kırılıp kırılmadığını sordu. Hayır, sadece ucu biraz yassı olmuş dedim, sonra düzeltebilir miyim diye bakmak için onu cebimden çıkardım. İçerden parmağımla şöyle bir itince yine eski şeklini aldı. Çok sevinmiştim.

— Bir tak bakiiim, dedi Lüplüp.

Ben de sıranın altına eğilip burnu yüzüme taktım, Lüplüp baktı:

— Evet, çok iyi olmuş, dedi.

— Pıtırcık! Söylediklerimi yineler misin! diye bağırdı öğretmen, ödümü kopardı.

Hemen ayağa kalktım, canım çok ağlamak istiyordu çünkü neler söylediğini bilmiyordum, öğretmen de dinlenmemekten hiç hoşlanmaz. O da Karagöz gibi gözlerini faltaşı gibi açtı.

— O yüzündeki ne? diye sordu.

— Babamın aldığı burun! dedim ağlayarak.

Öğretmen kızdı, bağırmaya koyuldu, soytarılardan hoşlanmadığını, böyle devam edersem okuldan kovulacağımı, bir kör cahil ve ailenin yüzkarası olacağımı söyledi. Sonracıma, "Getir şu burnu!" dedi.

Ben ağlayarak sıramdan kalktım, gittim burnu öğretmenin masasının üstüne bıraktım, öğretmen de "Tarih derslerine, soytarılık yapıp arkadaşlarımı azdırmak amacıyla karton burun getirmemeliyim" cümlesini bütün zamanlara ve şahıslara koymamı söyledi, ceza olarak.

Eve döndüğümde annem yüzüme baktı, "Neyin var, Pıtırcık? Pek soluksun" dedi. Ben de ağlamaya koyuldum, cebimden Dimdom amcamın burnunu çıkardığım için Karagöz'ün beni cezalandırdığını ama suçun Dimdom amcamın burnuna yumruk indiren Toraman'da olduğunu, öğretmenin derste Dimdom amcamın burnunu aldığını, bütün zamanlara ve şahıslara koymam için bana upuzun bir cümle verdiğini söyledim. Annem bana şaşkın şaşkın baktı, biraz yatıp dinlenmemi söyledi.

Sonra babam işinden dönünce annem:

— Seni bekliyordum. Çok meraktayım. Çocuk okuldan çok kötü döndü. Sanırım doktor çağırmak gerekecek dedi.

— Ah! Emindim bundan. Garanti Dimdom'un burnu başına iş açmıştır, dedi babam.

Bunun üzerine hepimiz çok korktuk çünkü annem fenalık geçirdi ve doktoru çağırmak zorunda kaldık.

KİRPİ ÇOCUK

UMUR BUGAY

İZMARİT BAĞIRDI

BİR enayi kedi yüzünden başımıza neler geldi. Az kalsın okuldan atılıyorduk. Onu geçen sabah okula giderken gördük. Bir çöp tenekesinin dibine uzanmıştı. Bitkindi. Tüyleri dökülüyordu. Salihe, "Almayalım oğlum şu uyuzu" dedim. Dinlemedi. Kucağımızda okula götürdük.

Okulun bahçesinde çocuklar başımıza toplandı. Yemekhaneye saklayacaktık oysa. Müdür yardımcımız, "İzmarit Mustafa" gördü. "Çekilin o pis kedinin başından!" diye düdük çaldı. Dudak tiryakisi derlermiş böylelerine. Ağzından sigarası hiç eksik olmaz. Çok zayıftır. Elleri arkasında dolaşır. Düdük çalınca da sigarasını eline aldığı için çok bozulur.

Çocuklar hemen dağıldı. Salihle ben kedinin başında kaldık. "Onu burada bırakamayız. Çok günah" dedi Salih. Başımla müdür yardımcısını gösterdim. "İzmarit geliyor" Tam yanımızda bir düdük daha çaldı. "Size ne söyledik be?" dedi. "Sabah, sabah dayak mı istiyorsunuz? Nereden buldunuz bu uyuzu?"

Salih atıldı hemen. "Efendim uyuz değil o. Hasta. Günah.. Onu iyileştirmek istiyoruz." Müdür yardımcımız çok sinirlendi. "Siz kendinize bakın önce" dedi. Bu kez ben atıldım. "Öğretmenim, efendim.. Karnı çok fena aç. Kimsesizler yemekhanesindeki artıkları yese iki günde iyileşir"

Kedi bir yere kıpırdamıyordu. İzmarit bağırdı: "Okulu hayvanat bahçesine çevirdiniz!" Ayağının ucuyla vurdu hayvana. "Bunlardan hastalık kapacaksınız! Kuduz bile olabilir. Anlamıyor musunuuuuz? Şimdi patlatacağım ha!"

Yeniden düdük çaldı. Hademe Pakize hanımı çağırdı. "Al şunu at dışarıya" dedi. Salih mosmor oldu. Ben alt dudağımı kemirmeye başladım. Bize döndü. "Hadi sınıflarınıza sersemler. İyilik yaptığınızı sanıyorsunuz değil mi?" dedi.

Pakize hanıma baktım. Kediyi ensesinden yakaladı. "Tövbe yarabbi, tövbe" diye söylenerek yürüdü.

İzmarit Salih'in ensesinden itti parmak ucuyla. "Bir daha okula hayvan getirdiğinizi görmeyeyim. Doğru disiplin kuruluna çıkartırım sizi.. Hadi sınıfa!" dedi. Zorunlu yürüdük. "Hiç acımıyor hayvanlara" dedi yolda Salih. Burnumuzdan soluyorduk ikimiz de. "Öyle günaha girdi ki şimdi. Bize aferin demesi gerekirken azarlıyor. O kedi bu gece rüyasına girer onun. Görür bak"

"Öğretmene söyleyelim" dedim ben de. "Belki izin verir. Pakize teyzeden yerini öğrenir, buluruz"

Sınıfa koşarak girdik. Arkadaşlar oturmuşlardı. Biz yüksek sesle kediyi konuşuyorduk. "Nereden böyle küçük beyler?" diye ayağa kalktı Selma öğretmen.

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY Türkçesi: VİVET KANETTİ

Resimler: SEMPE

GAZETE ÇIKARIYORUZ

TENEFFÜSTE Dırdır bize teyzesinin armağanını gösterdi: Bir matbaa. İçi lastik harflerle dolu bir kutu. Harfleri annemin kaşlarını çekmek için kullandığı bir cımbızla tutuyorsunuz, istediğiniz her sözcüğü yazabiliyorsunuz. Sonra onları postahanelerdeki gibi mürekkep dolu bir ıstampaya ordan da bir kâğıdın üstüne bastırıyorsunuz, matbaa sözcükleri çıkıyor karşınıza, tıpkı babamın okuduğu gazetedeki gibi. Hani babam hep kıyameti koparır, annem entarilerin, reklamların ve yemek tariflerinin bulunduğu sayfaları yırtıyor diye. Çok hoş şey canım, Dırdır'ın matbaası!

Dırdır matbaayla evde yaptığını gösterdi bize. Cebinden üç sayfa çıkardı, hepsinin üstünde bir sürü kez "Dırdır" yazılıydı.

— Dolmakalemle yazıldığında o kadar güzel olmuyor, dedi Dırdır. Haklıydı.

— Hey çocuklar, dedi Sırım. Bir gazete çıkarsak?

Bu çok parlak bir fikirdi, hepimiz olur dedik, Çarpım bile. Aslında o öğretmenin kuzusudur, genellikle teneffüslerde bizimle oynamaz, derslerini gözden geçirir. Deli bu Çarpım!

— Gazetenin adı ne olacak? diye sordum.

Bu konuda hiç anlaşamadık. Kimileri "Dehşet gazete", kimileri "Zengin", kimileri "Görkemli", kimileri "Korkusuz" olmasını istiyordu. "Dırdır" olsun diyordu Dırdır, Lüplüp bunun aptal bir ad olduğunu, gazetenin "Nefis Tat" olmasını yeğlediğini söyledi, çünkü bu evinin yanındaki bakkal dükkânının adıydı. Biz de gazeteye ad seçmeyi daha sonraya bıraktık.

— Gazeteye ne basacağız? diye sordu Dalgacı.

— Gerçek gazetelere basılan şeyleri, dedi Gümüş. Bir sürü haber, fotoğraf, resim, hırsızlı ve bir sürü cesetli öyküler, Borsa sonuçları.

Biz Borsanın ne demek olduğunu bilmiyorduk. Gümüş, Borsa sonuçlarının ufacık sayılar olduğunu ve babasının en çok onlarla ilgilendiğini söyledi. Gümüş'ün her dediğine inanılmaz: Çok palavracıdır, hep uydurmasyon şeyler anlatır.

— Fotoğraf basamam, dedi Dırdır. Benim matbaamda sadece harfler var.

— Ama resim çizebiliriz dedim. Ben şato, şatolara saldıran insanlar, bomba atan uçaklar yapmasını biliyorum.

— Ben, Fransa'nın her bölgesinin haritasını çizmesini biliyorum, dedi Çarpım.

— Ben annemin saçlarında bigudilerle bir resmini yapmasını biliyorum dedi Dalgacı. Ama annem onu yırttı. Oysa, babam, resmi görünce çok gülmüştü.

— Bütün bunlar iyi güzel de, o pis resimlerinizi her yere koyarsak, gazetede ilginç şeyler basmak için yer kalmayacak, dedi Dırdır.

Ben Dırdır'a bir tokat yemek isteyip istemediğini sordum ama Tıngır Dırdır'ın haklı olduğunu, kendisinin bahar üstüne çok güzel bir yazısı olduğunu, öğretmenin bu yazıya beş verdiğini, içinde de çiçeklerden ve cik cik eden kuşlardan söz edildiğini söyledi.

— Senin cik cik'lerini basmak için mi harcayacağız harfleri? diye sordu Sırım, bunun üzerine dövüşmeye koyuldular.

— Ben bir sürü problem yazarım, okurlardan sonuçlarını yollamalarını isteriz. Onlara not atarız.

Hepimiz gülmeye koyulduk: Çarpım ağlamaya başladı, çok kötü olduğumuzu, onunla hep alay ettiğimizi, bizi öğretmene şikâyet edeceğini hepimizin cezalanacağını, ve oh olsun işte bir daha hiç ağzını açmayacağını söyledi.

Tıngır'la Sırım'ın dövüşmesiyle Çarpım'ın ağlamasından birbirimizi duyamıyorduk: arkadaşlarla gazete çıkarmak kolay iş değil.

— Gazete basılınca ne yapacağız? diye sordu Toraman.

— Soruya bak, dedi Dırdır. Satacağız. Gazeteler bunun için basılır: onları satacağız, çok zengin olacağız ve kendimize bir sürü şey alabileceğiz.

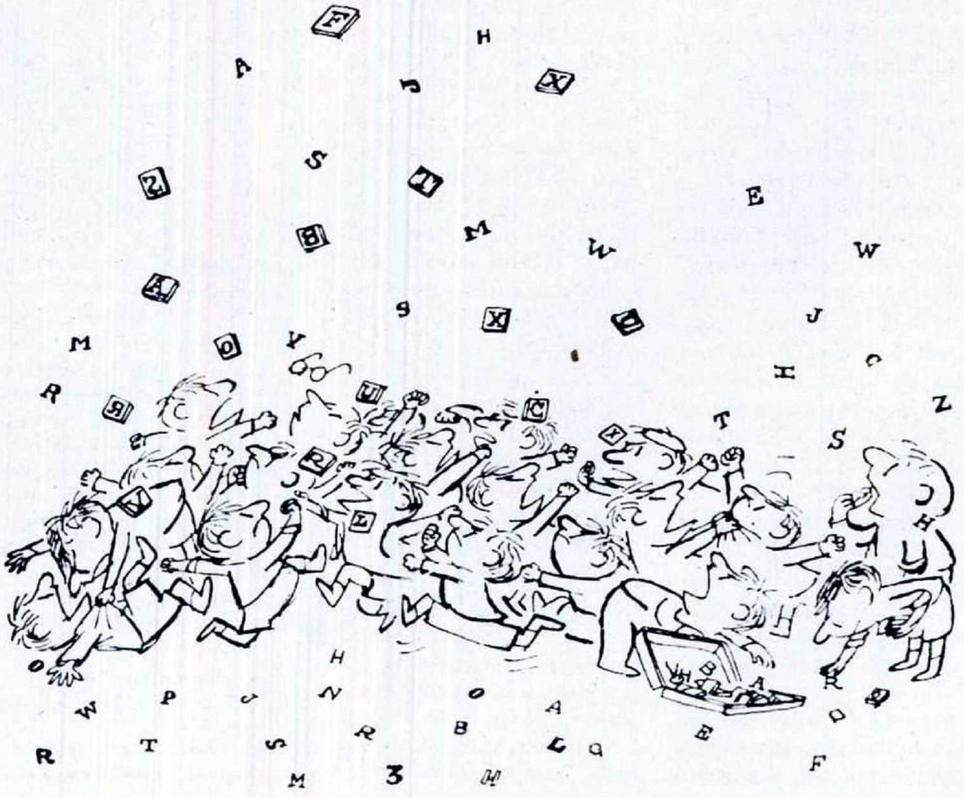

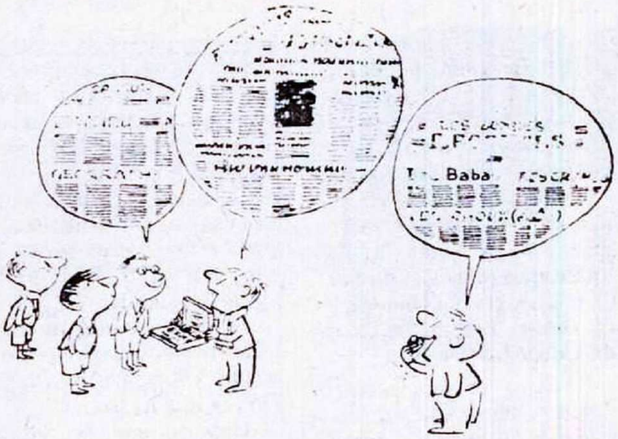

— Kime satacağız? diye sordum.

— Sokaktan geçen insanlara, dedi Lüplüp. Koşacağız, "son baskı" diye bağıracağız, herkes de para verecek.

— Ama bir tek gazetemiz olacak, dedi Dalgacı, bir sürü para kazanamayacağız.

— Ben de gazeteyi çok pahalıya satarım, dedi Lüplüp.

Neden sen satacakmışsın? Onu ben satacağım, dedi Dalgacı. Bir kere senin parmakların hep yağlıdır, gazeteyi lekeleyeceksin, sonra kimse onu satın almak istemeyecek.

— Parmaklarım yağlı mı değil mi şimdi görürsün, dedi Lüplüp ve ellerini Dalgacı'nın yüzüne yapıştırdı. Ben çok şaşırdım çünkü genellikle Lüplüp teneffüste dövüşmekten hoşlanmaz, yemek yiyemez sonra. Ama bu kez tepesi iyice atmıştı. Sırım ile Tıngır, biraz çekilip Dalgacı'yla Lüplüp'e yer açtılar, dövüşebilsinler diye. Ama Lüplüp'ün elleri gerçekten yağlıdır. El sıkıştığınızda kayıverir eliniz.

— Tamam, dedi Dırdır. Gazetenin müdürü ben oluyorum.

— Ya? Neden efendim? dedi Toraman.

— Matbaa benim de ondan, dedi Dırdır.

— Bir dakika, diye bağırdı Sırım. Gazete fikri benden çıktı, müdürü de benim.

— Beni yüzüstü bırakıyorsun. Dövüşüyorduk ya? Sen iyi bir arkadaş değilsin dedi Tıngır.

— Sana dersini vermiştim, dedi burnu kanayan Sırım.

— Güldürme beni, dedi bacakları çiziklerle dolu olan Tıngır. Bunun üzerine yeniden dövüşmeye koyuldular, Lüplüp'le Dalgacı'nın yanında.

— Söyle bakiiim, ellerim yağlı mı? diye bağırıyordu Lüplüp.

— Yağlı işte! Yağlı, yağlı, yağlı, diye bağırıyordu Dalgacı.

— Burnunun ortasına bir yumruk yemek istemiyorsan Dırdır, gazetenin müdürü olduğumu kabul et, dedi Toraman.

— Beni korkuttuğunu mu sanıyorsun? diye sordu Dırdır, galiba da gerçekten korkuyordu, çünkü konuşurken gerisin geri gidiyordu. Toraman onu itti, matbaa bütün harflerle birlikte yere düştü. Dırdır kıpkırmızı oldu, Toraman'ın üstüne atıldı. Ben harfleri toplamayı denedim ama Dırdır elimin üstüne bastı, ben de, Toraman bana biraz yer bırakınca Dırdır'a bir tokat attım, sonra Karagöz (gözetmenimizdir kendisi ama Karagöz asıl adı değildir) geldi bizi ayırmak için. Sonrası hiç komik olmadı çünkü matbaayı elimizden aldı, hepimizin birer ufak serseri olduğunu söyledi, bize cezalar dağıttı, zili çalmaya gitti, sonra Çarpım'ı revire götürdü, çünkü Çarpım fenalaşmıştı. Başını kaşıyacak zamanı yoktu Karagöz'ün.

Gazeteyi çıkarmıyoruz. Karagöz yaz tatilinden önce matbaayı bize geri vermek istemiyor. Olsun, zaten gazetede anlatacak hiç bir şey bulamayacaktık.

Bizim okulda hiç bir zaman hiç bir şey olmaz.

KİRPİ ÇOCUK

UMUR BUGAY

GENE Mİ O KEDİ?

BİZİM sınıf o gün kediyi konuşuyordu. Başka konumuz yok. Selma öğretmen de kesirli sayıların ondalıklara çevrilmesini anlatıyordu. Dinlemediğimizi anlayınca cetvelle tahtaya vurdu. Sustuk. Yalnız Salih, "Ölecek zavallı" dedi yüksek sesle.

Cetveli avucunun içine vurarak bize doğru geldi Selma öğretmen. "Gene mi o kedi?" diye sordu. Salih'le birbirimize bakıştık. Cetveli sıramızın üstüne vurdu:

— Dördü yediye böl bakalım?

Tebeşiri de elime tutuşturdu. Şaşırdım. Neden bana soruyordu? Tahtaya doğru yürüdüm. Arkamdan söylendi:

— İstersen gelsin o kedi öğretsin sana bölmeyi..

Arka sıradakiler gülmeye başladılar. Onlar zaten herşeye gülerler. Sulular n'olucak! Öğretmen olmasa görür günlerini onlar. Ön sırada oturan şişman Mine de söze karıştı:

— Kediler bölme yapamaz öğretmenim, efendim.. Çünki kediler hem akılsız hem de pis olurlar.

Aman ne bilmiş kızdır bu Mine. Öğretmen bir, kaç kez onu sınıfa örnek gösterdi diye kendini bi şey sanıyor. "Sana bir şey soran oldu mu?" dedi Selma öğretmen. Mine kıpkırmızı oldu.

Tahtaya bölmeyi yazıp, "Dörtte yedi yoktur öğretmenim" dedim. Sonra da düşünmeye başladım. "Dörtte yedi yoksa bölemem ki... Yoksa yediyi mi dörde bölsem?" Gözucuyla bizim Çelik'e baktım. "Koy sıfırı" diye usulca seslendi. Sıfırı koydum anlamadan. Bir daha kaçamak baktım. Sıfırın yanına virgül koymamı işaret ediyordu. Selma öğretmen gördü. "Çıkın dışarı! ikiniz de.. Çabuk!" diye bağırdı. Kapıya doğru yürüdük. Zil çaldı. Arkamızdan seslendi:

— Kurtulduğunuzu sanmayın.

Koridora çıktık. Salih koşarak bize yetişti. Bahçeye inip Pakize teyzeye kediyi nereye götürdüğünü soracaktık. Müdür yardımcısı İzmarit merdivenlerde durdurdu bizi. Parmağını sallıyordu:

— O kedi gene gelmiş. Sizin yüzünüzden! Siz alıştırdınız buraya. Yarın velilerinizi çağıracağım.

Korkuyla, "Ama öğretmenim bizim bi şeyden haberimiz yok ki" dedim. "O kendi, kendine gelmiş" Salih yere bakıp sırıtıyordu. "Görürsünüz siz sırıtmayı bakalım" dedi İzmarit. "Okuldan atılmaya kadar gider bu iş" O sırada bahçeden kedimizin sesini duyduk: "Miyavvvvv!" Pakize teyze kucaklamış getiriyordu: "O kadar uzağa götürdüm gene gelmiş vallahi müdür bey"

İzmarit kendisine, "Müdür" denilmesinden çok hoşlanır.

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY Türkçesi: VİVET KANETTİ

Resimler: SEMPE

BİR SAATİM OLDU

DÜN okuldan döndükten sonra eve bir postacı geldi, benim için bir armağan getirdi. Anneannemden. Dehşet bir armağan! Ne olduğunu dünyada bulamazsınız, en iyisi ben söyleyeyim: bir kol saati! Anneannemle kol saatim çok kıyaklar, kimbilir arkadaşlar ne biçim surat asacak. Babam evde değildi, çünkü akşama bir iş yemeği var; annem bana saatin nasıl kurulduğunu gösterdi sonra onu koluma taktı. Neyse ki artık saate bakmasını biliyorum. Geçen yıl olsaydı (O zaman ufaktım daha), kendi saatimin kaç olduğunu hep başkalarına sormak zorunda kalacaktım, hiç gırgır olmayacaktı. Hoş olan, saatimin diğer ikisinden daha çabuk dönem bir büyük iğnesi olmasıydı. Diğer iki iğnenin ilerleyişini görmek için, ancak çok uzun zaman ve dikkatlice bakmanız gerekir. O büyük iğnenin ne işe yaradığını sordum anneme, rafadan yumurta yaparken çok yararlı olduğunu söyledi.

Ne yazık ki saat 7.32'de, annemle sofraya oturduğumuzda, rafadan yumurta yemedik. Ben saatime bakarak yiyordum, annem de acele etmemi, yoksa çorbanın soğuyacağını söyledi, ben de acele ettim: büyük iğne iki buçuk kez dönünceye kadar ben çorbamı bitirmiştim bile. Saat 7.51'de annem, öğle yemeğinden kalan o nefis pastayı getirdi, saat 7.58'de sofradan kalktık. Annem biraz oynamama izin verdi, tik-tak'ları duymak için saati kulağıma dayıyordum. Saat 8.15'de, annem gidip yatmamı söyledi. Çok mutluydum. Her yere leke sıçratan bir dolmakalem armağan ettikleri günkü kadar. Kolumda saatimle uyumak istiyordum ama annem, bunun saat için iyi olmadığını söyledi, ben de onu yatağımın yanındaki masanın üstüne, kolaylıkla görebileceğim bir yere koydum. Saat 8.38'de annem ışığı söndürdü.

O zaman işte müthiş bir şey oldu. Saatimin rakamları ve iğneleri, karanlıkta parlıyordu! Rafadan yumurta yapmak isteseydim bile, ışığı yakmak zorunda kalmayacaktım. Uyumak istemiyordum, sürekli saatime bakıyordum, sonunda evin kapısının açıldığını duydum: babam dönmüştü. Ona anneannemin yolladığı armağanı gösterebileceğim için, çok sevinçliydim. Kalktım, saati koluma taktım ve odamdan çıktım.

Babamın ayakkabılarının ucuna basa basa merdiveni çıktığını gördüm. "Baba" diye bağırdım. "Anneannemin yolladığı güzel saate bak!" Babam çok şaşırdı, öyle çok şaşırdı ki az kalsın merdivenden aşağıya düşüyordu. "Sus Pıtırcık, anneni uyandıracaksın." Işık yandı, annemin odasından çıktığını gördük. "Annesi uyandı" dedi annem, babama. Hiç keyifli bir hali yoktu. Babama, iş yemeklerinden bu saatte mi dönüldüğünü sordu. "Geç değil ki" dedi, babam.

— Saat 11.58 dedim gururla, çünkü ben, annemle babama yardımcı olmaktan çok hoşlanırım.

— Annenin hep böyle parlak fikirleri olur zaten, dedi babam, anneme.

— Annemden söz etmenin tam sırasıydı gerçekten, dedi annem. Özellikle ufaklığın önünde.

Annemin hiç şaka kaldıracak bir hali yoktu, bana, hadi tavşanım gidip yatmamı, güzel rüyalar görmemi söyledi.

Odama döndüm, annemle babamın biraz konuştuğunu duydum, saat 12.14'te de uyumaya koyuldum.

Saat 5.07'de uyandım. Maalesef ortalık ağarmaya başlamıştı, saatimin rakamları eskisi kadar parlamıyordu. Benim şahsen acelem yoktu, çünkü okul o gün tatildi, ama babama yardımcı olabileceğimi düşündüm. Hep, işe geç gidiyor diye kendisinden şikâyetçi olan patronundan şikâyet eder. Biraz bekledim, saat 5.12'de annemle babamın odasına girdim, "Baba haydi kalk, ortalık ağardı" diye bağırdım. Babam çok şaşırmış göründü, ama merdivendeki kadar tehlikeli değildi durum, yatağının içinde düşemezdi çünkü. Yine de çok kötü surat astı, gerçekten düşmüş gibi. Annem de birden uyandı, "Ne oldu, ne oldu?" diye sordu.

— Kol saati, dedi babam. Ortalık ağarmış.

— Evet, dedim, saat 5.15. Şimdi de 16'ya doğru ilerliyor.

— Aferin, dedi annem, Şimdi gidip yatabilirsin yeniden, bak, biz uyandık.

Gidip yeniden yattım ama onları gerçekten kaldırana dek, üç kez daha odalarına gitmem gerekti; 5.47'de, 6.18'de ve 7.02'de.

Kahvaltıya oturduğumuzda babam anneme, "Ça-

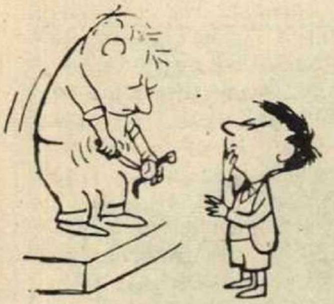

buk ol sevgilim, geç kalacağım, beş dakikadır kahveyi bekliyorum" dedi.

— Sekiz dakika bekledin, dedim babama, bunun üzerine annem bana garip garip baktı; kahveyi fincanlara dökerken, biraz da muşambanın üstüne döktü, çünkü eli titriyordu: umarım hasta masta değildir annem.

— Öğle yemeğine erken geleceğim bugün, dedi babam. Annem de gidip biraz dışarda oynamamı söyledi. İlk kez okulun tatil olmasına sevinemiyordum, arkadaşlarıma kol saatimi göstermek istiyordum çünkü. Bir tek Gümüş okula bir gün saatle gelmişti. Babasının saatiyle. Kapaklı ve zincirli kocaman bir saatti bu. Çok hoştu Gümüş'ün babasının saati, ama GÜmüş galiba onu izinsiz almıştı , bu yüzden Gümüş'ün başına bir sürü bela geldi, saati de bir daha göremedik. Gümüş'ün anlattığına bakılırsa, öyle bir dayak yemiş ki, az kalsın onu da bir daha göremeyecektik.

Lüplüp'e uğradım. Lüplüp, bize yakın oturan ve sürekli yemek yiyen bir şişko arkadaşımdır. Çok erken kalktığını biliyorum, çünkü kahvaltı etmesi zaman alır. "Lüplüp!" diye bağırdım evinin önünde. "Gel bak ne göstereceğim.." Lüplüp, elinde bir sandviç, ağzında da başka bir sandviçle dışarı çıktı. "Bir saatim oldu" dedim Lüplüp'e, kolumu ağzındaki sandviçin hizasına kaldırarak. Lüplüp'ün gözleri biraz şaşılaştı, lokmasını yuttu ve, "Çok kıyakmış" dedi.

— Çok iyi çalışıyor. Rafadan yumurtalar için bir iğnesi var, geceleyin de parlıyor, dedim.

— Peki içi nasıl? dedi Lüplüp.

Bakmayı hiç akıl etmemiştim. "Bekle" dedi Lüplüp. Koşarak eve girdi, elinde bir başka sandviç ve bir çakıyla döndü. "Ver saatini açacağım. Nasıl açıldığını biliyorum. Babamınkini de açmıştım" dedi. Saati Lüplüp'e verdim, Lüplüp çakıyla uğraşmaya koyuldu. Ben saatimi kırmasından korktum, "Saatimi geri ver" dedim. Ama Lüplüp razı olmadı. Dilini çıkararak saati açmaya çalışıyordu, ben saati zorla geri almak istedim, çakı Lüplüp'ün parmağının üstüne kaydı, Lüplüp bağırdı, saat açıldı, tam 9.10'da yere düştü. Ağlayarak eve geldiğimde hâlâ saat 9.10'du. Artık çalışmıyordu saat. Annem beni kucağına oturttu, babamın, gelince herşeyi düzelteceğini söyledi.

Babam öğleyin eve geldiğinde, annem ona saatimi uzattı. Babam ufak düğmeyi çevirdi, anneme baktı, saate baktı, bana baktı, sonra, "Bak Pıtırcık, bu saat artık onarılamaz. Ama tabii bu onunla oynamana engel olmaz. Aksine. Artık, başına kötü bir şey gelecek diye korkmayacaksın. Hem sonra bileğinde eskisi kadar güzel duracak.." dedi. Öyle sevinçli bir hali vardı ki, annem de öylesine sevinçliydi ki, ben de seviniverdim.

Şimdi saatim hep 4'ü gösteriyor. Fena mı? Çukulatalı sandviçlerin saati. Hem geceleyin rakamlar hâlâ parlamaya devam ediyor.

Gerçekten kıyak armağan, anneannemin armağanı!

GELECEK SAYIDA PITIRCIK'IN YENİ BİR SERÜVENİ "İZCİLER"

TAŞKIN AMCA

SAYILAR SAYILAR

MERHABA can çocuklar!

Bilmem hiç dikkat ettiniz mi? İnsanoğlunun tüm yaşamının sayılar arasında gömülüp gittiğini? Sayılar kısırdöngüsünün çemberi içinde tutsağız âdeta.. Daha doğar doğmaz kaç kilo geldiğimizi sorarlar: "Üçbuçuk kilo doğdu maşallah.. Tüh.. Tüh.. Nazar değmesin." Ya da: "İki kiloyu zor geçiyor, sıska doğdu yavrucak!" diyerek üzüntüyle söylenirler.

Bilmem, günlük yaşamda sayının geçmediği yer var mı?

— Saat kaç?

— Vapur kaçta?

— Şu gömleğin fiyatı kaç?

— Etin kilosu kaçtan?

— Çocuğunuz kaç yaşında?

— İstanbul'la Ankara arası kaç kilometre?

— Kaç saat uyuyabildin?

— Taksim — Eminönü arası dolmuşlar kaça?

— Türkiye'de kaç kişiyiz?

— Kaçı erkek, kaçı kadın?

— Ev kiraları kaça çıktı?

— Bir ev kaça alınabilir acaba?

— Elmanın, pırasanın, peynirin, kerevizin kilosu kaça?

Bu "kaç"ları sayfalarca üretmek olanaklı. İnsanoğlunun ortalama ömrünün kaç yıl olduğundan tutun da falan ulusun ordusunun kaç kişiden oluştuğunu sormaya varıncaya dek hep sayılar, sayılar.

Bir ansiklopediyi, bir kitabı, bir gazeteyi açıyorsunuz. İşte rastgele sayılar, sayılar:

— Yeryüzünde yaşayan Türklerin sayısı 100.000.000'-dur.

— Nüfusumuz her yıl 800.000 kadar artıyor.

— Nobel Fizik ödülü 1901'de Alman bilgini W.C. Röntgen'e verildi.

— Sakin bir solukta 500 santimetre küp hava alınıp verilir.

— Koyun sütünde 936 kalori vardır.

— İlk yapay uydular 1957 — 58 yılında atıldı.

— Sineğin dişisi saatte 200'den çok yumurta yapar.

— Venezuela'da yıllık petrol üretimi, 165—185.000.000 ton arasında değişir.

- Bugün A.B.D.'de 45.000'i aşkın otomobil satış yeri vardır.

— Örümceklerin 50.000 çeşiti vardır.

Bu örnekleri çoğaltarak sayfalar doldurabiliriz. Sayıların günlük ve ömürlük yaşantımızdaki etkinlikleri çok büyük ve çok geniştir. Öyle ki..

İşte bizim satır hesabımız da doldu, yazımızı noktalamak zorundayız.

Hepinizi sayıların çemberi içinden selamlarım.

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY Türkçesi: VİVET KANETTİ

Resimler: SEMPE

İZCİLER

ÖĞRETMENE bir armağan almak için aramızda para topladık, yarın çünkü, öğretmenin doğum günü. Önce paramızı saydık. Toplamayı Çarpım yaptı, çünkü aritmetiği en kuvvetli olanımız odur. Pek hoşnuttuk. Gümüş yüz lira getirmişti. Gümüş'ün babası çok zengindir, Gümüş'e istediği herşeyi verir.

"112,50 liramız var, dedi Çarpım. Bu parayla çok güzel bir armağan alabiliriz."

Ama ne alabileceğimizi pek bilemiyorduk. "Bir kutu şeker, bir sürü de çiklet alalım" dedi Lüplüp. Lüplüp, sürekli yemek yiyen bir arkadaştır. Biz razı olmadık, çünkü yemek için hoş bir şeyler alsak, hepimiz tatmak isteyecektik, öğretmene hiç bir şey kalmayacaktı. "Babam bir kürk palto aldı anneme, annem de çok sevindi" dedi Gümüş. Bu bayağı iyi bir fikirdi, ama Gümüş, paltonun 112,50 liradan daha pahalı olması gerektiğini söyledi, çünkü annesi gerçekten çok, çok sevinmişti. "Bir kitap alalım" dedi Çarpım. Bu fikir hepimizi çok güldürdü, deli bu Çarpım! "Dolmakalem alsak?" dedi Toraman, buna da Dalgacı karşı çıktı. Dalgacı, sınıfın sonuncusudur, parasını ödediği bir dolmakalemle öğretmenin ona kötü not atmasına katlanamayacağını söyledi. "Bizim evin yakınında, armağan satan bir mağaza var. Müthiş şeyler gördüm: biz de mutlaka aradığımızı buluruz orada" dedi Sırım. Bu iyi bir fikirdi. Okul çıkışı, hep birlikte mağazaya gitmeye karar verdik.

Mağazanın önüne varınca, vitrine baktık ve mest olduk. Müthiş armağanlar vardı içerde: ufak heykeller, camdan, büzgülü salata tabakları, evde hiç kullanmadığımızın tıpkısından sürahiler, bir sürü çatal, bıçak, hatta duvar saatleri. Ama en hoşu heykelciklerdi. Bir tane, kafaları bozulmuş atlarını durdurmaya çalışan donlu bir adam heykelciği vardı. Bir tane de, ok atan bir kadın heykeli vardı, yayın ipi yoktu ama heykelcik o kadar güzel yapılmıştı ki ip gerçekten orada sanırdınız. Bu heykel, sırtına ok saplanmış, ayaklarını sürte sürte ilerleyen aslan heykeline çok uyuyordu. İki tane de, büyük adımlarla yürüyen kapkara kaplan, izciler, köpekler, filler, bir de bey vardı mağazanın içinde; bize bakan, nedense biraz ürkmüş gibiydi.

Mağazaya girdiğimizde, adam, elleriyle bir sürü hareket yaparak bize doğru ilerledi.

— Hadi bakalım, dışarı! Eğlence yeri değil burası! dedi bize.

— Eğlenmeye gelmedik ki, dedi Lüplüp. Bir armağan almaya geldik.

— Öğretmenimiz için, dedim.

— Paramız var, dedi Gümüş.

Çarpım, 112,50 lirayı cebinden çıkardı, adamın burnunun hizasına götürdü. Adam:

— Oldu, oldu. Ama hiç bir şeye dokunmak yok, dedi.

Dalgacı, iki at heykelini eline alarak:

— Bu kaça? diye sordu.

— Dikkat et! Bırak onu! Kırılır! diye bağırdı adam, bence çok haklıydı, çünkü Dalgacı sakarın tekidir, herşeyi kırar. Dalgacı alındı, heykeli yerine koydu, adam o sırada tez davranmasaydı, Dalgacı'nın dirseğiyle ittiği fili zor yakalayacaktı.

Biz her bir yana bakıyorduk, adam da mağazanın içinde koşturup duruyor, "Hayır, hayır, dokunmayın! Kırılır!" diye bağırıyordu. Ben doğrusu acıyordum ada-

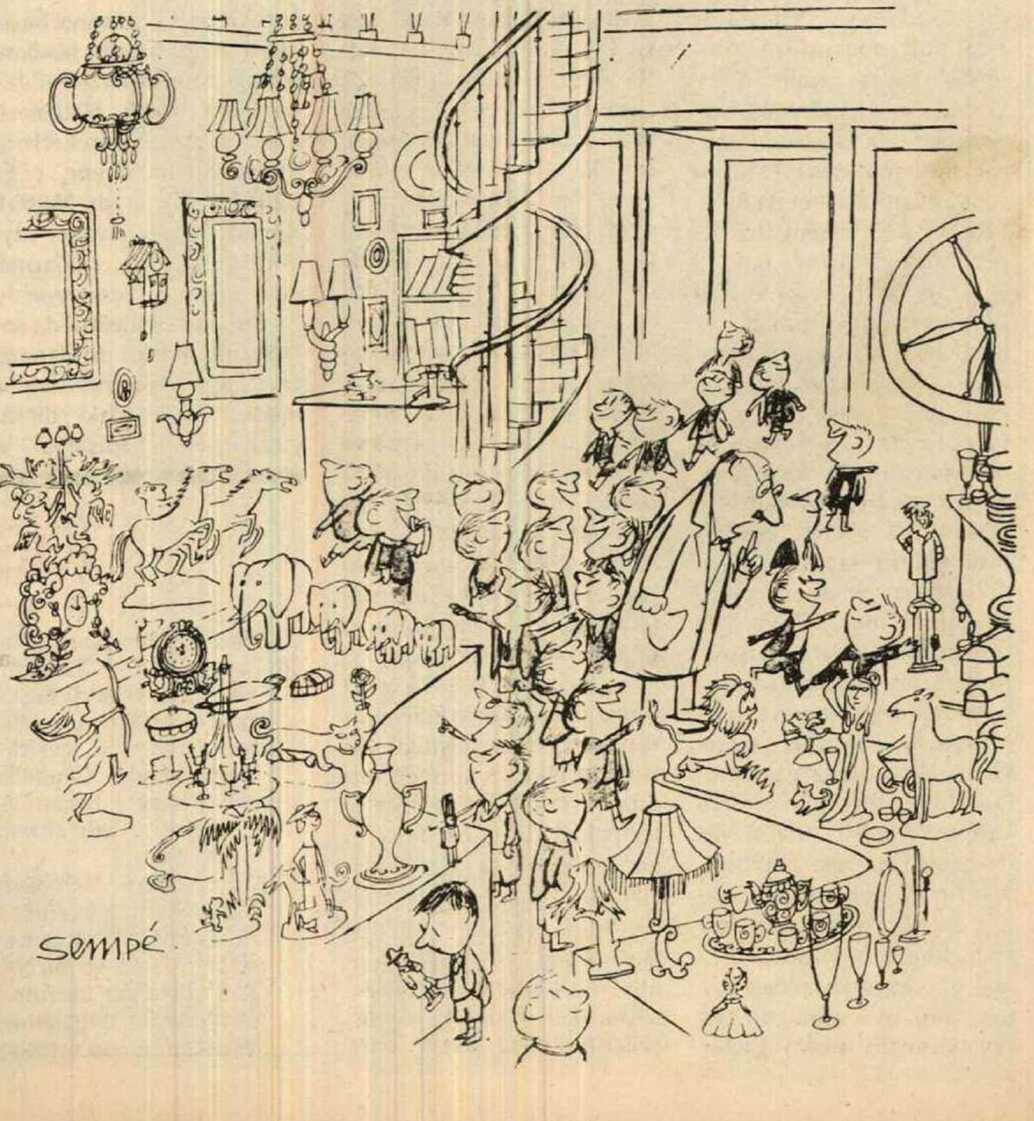

ma. Herşeyin kırıldığı bir mağazada çalışmak, çok sinir bozucu olmalı. Sonra adam, mağazanın ortasında toplanmamızı, ellerimizi arkaya koyup hemen kendisine ne alacağımızı söylememizi istedi.

"112,50 liraya, hoş ne var?"diye sorduTıngır. Adam şöyle bir bakındı, sonra bir camlı dolaptan iki izci çıkardı, tıpkı gerçek izciler gibiydiler. Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim, lunaparkta atış yapılan yerde bile.

— Yüz liraya, bunu alabilirsiniz dedi adam.

— Topladığımız paradan daha az, dedi Lüplüp.

— Ben atları daha çok beğendim, dedi Dalgacı. Tam elini atlara uzatıyordu ki, bu kez adam, ondan çabuk davrandı, bir daha da atları elinden bırakmadı..

"İzcileri alıyor musunuz, almıyor musunuz?" dedi adam. Dalga geçecek hali olmadığı için, peki dedik. Lüplüp 100 lirayı uzattı, izcilerle birlikte mağazadan çıktık.

Sokakta, kim armağanı ertesi güne kadar tutup öğretmene verecek diye tartışmaya koyulduk.

— Ben vereceğim, paranın en büyük bölümü benim, dedi Gümüş.

— Ben sınıfın birincisiyim. Armağanı vermek bana düşer, dedi Çarpım.

— Hadi sen de, öğretmenim kuzusu! dedi Sırım.

Çarpım, ağlamaya, çok mutsuz olduğunu söylemeye koyuldu ama bu kez,her zamanki gibi yerlerde yuvarlanmadı, çünkü izcileri şimdilik o tutuyordu, kırılmalarını da istemezdi. Sırım, Toraman ve Gümüş dövüşürlerken, ben yazı tura atmayı akıl ettim. Bu iş bayağı zaman aldı, iki bozukluğumuzu da yitirdik ve sonunda Dalgacı kazandı. Bizim çok canımız sıkıldı, sakarlığıyla ünlü Dalgacı'nın, armağanı öğretmene ulaştıramayacağından korkuyorduk. İzcileri Dalgacı'ya verdik, Toraman ona, izcileri kırarsa burnunun da kırılacağını söyledi. Dalgacı, dikkat edeceğine söz verdi, yavaş yavaş yürüyüp, dilini çıkara çıkara evinin yolunu tuttu. Biz geri kalan 12,50 lirayla bir sürü ufak şeker aldık, akşam da sofrada hiç iştahımız yoktu, annelerimiz babalarımız hastalandık sandılar.

Ertesi gün hepimiz, merak içinde okula geldik, ama Dalgacı'yı kolunda izcilerle görünce çok sevindik. "Bütün gece uyuyamadım, dedi Dalgacı, heykeller masadan düşecek diye korkuyordum."

Derste hep Dalgacı'yı gözledim: sırasına koyduğu armağana bakıp duruyordu. Çok kıskanıyordum onu: Dalgacı armağanı uzatırken, öğretmen çok sevinecek, Dalgacı'yı öpecekti, Dalgacı da kıpkırmızı olacaktı, çünkü bizim öğretmen keyiflendi mi çok hoş olur, nerdeyse annem kadar.

"Sıranın içinde ne gizliyorsun Dalgacı" diye sordu öğretmen, asık bir suratla, Dalgacı'nın sırasına doğru yürüdü. "Hadi ver şunu!" dedi. Dalgacı, armağanı öğretmene verdi, öğretmen armağana baktı ve, "Böyle iğrenç şeyleri okula getirmemenizi kaç kez söyleyeceğim?" dedi. "Ders bitene dek onları saklıyorum, sana da bir ceza vereceğim."

Sonra paramızı geri almak istedik, ama başaramadık, çünkü mağazanın önünde Dalgacı'nın ayağı kaydı, izciler kırıldı.

KİRPİ ÇOCUK

UMUR BUGAY

AŞI OLACAĞIZ

OKULDAN çıkarken Salih kulağını tutuyordu. Kıpkırmızı olmuştu. "Şu kedi de nereden çıktı karşımıza?" dedim. Önümüze bakıyorduk. Zeynep koşarak geldi arkamızdan. "Ne yapacaksınız şimdi?" dedi. "Babanızı getireceksiniz okula?" Biz de bilmiyorduk ki ne yapacağımızı. Neden soruyordu sanki? Salih sinirli, "Sen karışma kız" dedi. Konuşmadan yürüdük bir süre.

"Annem hasta. Babam da işinden izin alamadı öğretmenim" desem belki İzmarit biraz yumuşar. Ya da hiç yalan söylememeli mi? Düşünüyorum ama çıkamıyorum işin içinden. Kafamız dalgın yürürken, "Mırnaaaav" diye bir ses duyduk. İrkilerek döndük. Uyuz kedi peşimizden geliyordu. Saçlarım diken, diken oldu. Salih ayağını yere vurarak bağırdı:

— Pist! Gelme arkamızdan Piiiiist! Senin yüzünden başımıza neler geldi, biliyor musun?... Uyuz!

Kolunu tuttum. Neredeyse hayvana tekmeyi yapıştırıyordu. "Bırak, dokunma" dedim. "Eve götürüp iyileştirelim onu" Salih düşünceli yüzüme baktı:

— Sonra da bi güzel dayak yiyelim di mi?

" Sen karışma" dedim. "Ben anneme söylerim. Ona bizim arka bahçedeki kömürlükte bakarız. Annem çok sever kedileri. Belki müdür yardımcısıyla da konuşur. Bağışlar bizi."

Salih buna çok sevindi. Zeynep de kasaptan hergün kemik getirecekti. "Annelerimiz hayvanları koruduğumuz için bizi kutlar" dedi Salih. "En iyisi onu eve götürmek" Kediyi kucakladı. Neşemiz yerine gelmişti.

Dördüncü sınıftaki Giray ile Teoman yanımıza geldiler. Bakışlarından bir kötülük düşündükleri belliydi. Giray kedimize bir şamar attı. "Bırak o hayvanı" dedi Salihe. Zeynep, "Ne vuruyorsunuz be kedimize?" diye bağırırken ben Giray'ın üstüne atıldım. Teoman arkamdaymış. Görmedim. Beni belimden yakaladı. İtişmeye başladık. Giray bir kez daha vurmak istedi kediye. Salih geriye çekildi.

— Sana o kediyi bırak dedim! Bak çok fena olacak!

Silkinerek Teomandan kurtuldum. Giray Salihi duvara sıkıştırmış kediyi boynundan çekerek almaya çalışıyordu. O hasta kedi canavar kesildi birden. Başka bir kurtuluş yolu olmadığını anlamış olacak. Giraya pençesini geçiriverdi. Giray elini tutarak iki büklüm zırlamaya başladı:

— Aaaah, elim.. Aaaah.. Yırttı elimi..

O gün bizim sokağın tüm çocuklarını topladı annem. Kapı, kapı dolaşarak annelerinden izin aldı. Kediyi tutan herkes kuduz aşısı olacakmış. Bir minibüse doldurdu bizi. Zeynep ağlamaya başladı. "Sus bakayım" dedi annem. "Bunda ağlanacak bir şey yok" Kediyi bir kapaklı sepete koymuştu. Veteriner görecekmiş.

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY Türkçesi: VİVET KANETTİ

Resimler: SEMPE

KURBAĞA YAVRUSU

LÜPLÜP, Toraman, Sırım, Dalgacı ve diğer arkadaşlarla, balığa çıkmaya karar verdik.

Sık sık oynamaya gittiğimiz bir park var, parkta da kıyak bir göl var. Gölün içinde iribaşlar var. İribaşlar, zamanla büyüyen, büyüyünce de kurbağa olan küçük hayvancıklardır, bunu okulda öğrettiler. Dalgacı bilmiyordu, çünkü kendisi pek sık ders dinlemez ama biz ona anlattık.

Evden boş bir reçel kavanozu aldım, parka gittim. Bekçinin beni görmemesine dikkat ettim. Park bekçisinin kalın bir bıyığı, bir sopası, Sırım'ın polis babasınınki gibi bir düdüğü var, bizi sık sık azarlar, çünkü park yasaklarla doludur: çimenlerin üstünde yürümek yasaktır, ağaçlara tırmanmak yasaktır, çiçek koparmak, bisiklete binmek, futbol oynamak, yere kağıt atmak yasaktır, dövüşmek yasaktır. Ama biz, yine de çok eğleniriz!

Toraman, Sırım ve Dalgacı, kavanozlarıyla gölün başındaydılar bile. Lüplüp herkesten sonra geldi, boş kavanoz bulamadığını, kavanozlardan birini boşaltmak zorunda kaldığını söyledi. Ağzının kenarında hâlâ reçel vardı, keyfi de yerindeydi. Bekçi görünürlerde değildi, hemen işe koyulduk.

İribaşları tutmak çok zor şey! Gölün kenarına yüzü koyun yatmak, kavanozu suya daldırmak, kıpır kıpır olan, canları hiç de kavanozlara girmek istemeyen iribaşları yakalamak gerekir. İlk iribaşı Dalgacı yakaladı, kendinden pek memnundu, çünkü hiç bir konuda birinci olmaya alışık değildir kendisi. Sonunda, hepimizin bir iribaşı oldu. Aslında Lüplüp hiç tutamadı ama Sırım, kavanozundaki iki iribaşın ufağını Lüplüp'e verdi.

— Bu iribaşlarla ne yapacağız? diye sordu Dalgacı.

— Eve götüreceğiz, dedi Sırım, büyümelerini, kurbağa olmalarını bekleyeceğiz. Ondan sonracıma yarışlar düzenleyeceğiz. Ne gırgır olacak!!

— Hem, dedi Lüplüp, kurbağa bacakları çok, çok lezzetli olur.

Lüplüp, dilini dudaklarının üstünde gezdirerek iribaşına baktı.

Sonra da koşmaya koyulduk, çünkü parkın bekçisi geliyordu. Sokakta yürürken, kavanozun içindeki iribaşımı izliyordum, çok hoştu: hiç yerinde durmuyordu, müthiş bir kurbağa olacağından, bütün yarışları kazanacağından emindim. Adını King koymaya karar verdim: cumartesi, televizyonda gördüğüm kovboy filmindeki beyaz atın adı da King'di. Çok hızlı koşan, kovboyu bir ıslık çaldığında hemen yanına gelen bir attı. Ben de bir sürü numaralar öğreteceğim iribaşıma, kurbağa olduğu zaman her ıslık çalışımda yanıma gelecek.

Eve girdiğimde annem yüzüme baktı, çığlıklar atmaya koyuldu, "Şu haline bak! Sırılsıklam olmuşsun! Üstün başın çamur içinde. Yine ne yaptın?" dedi.

Gerçekten de pek temiz sayılmazdım, özellikle elimi suya daldırırken gömleğimin kolunu katlamayı unuttuğum için.

— Bu kavanoz da nesi? Kavanozun içinde ne var? diye sordu annem.

— King! dedim anneme, iribaşımı göstererek. İlerde kurbağa olacak, ondan sonracıma her ıslık çalışımda koşacak, sonracıma bütün yarışları kazanacak.

Annem burnunu buruşturdu.

— İğrenç! diye bağırdı. Bu pislikleri eve getirmemeni kaç kez söyleyeceğim?

— Pislik değil ki. Çok temiz. Hep suyun içinde, hem sonra ona bir sürü numaralar öğreteceğim, dedim.

— Hah, işte baban, dedi annem. Bu işe bakalım o ne diyecek.

Babam, kavanozu görünce, "Aaa bir iribaş" dedi, koltuğuna oturdu, gazetesi-

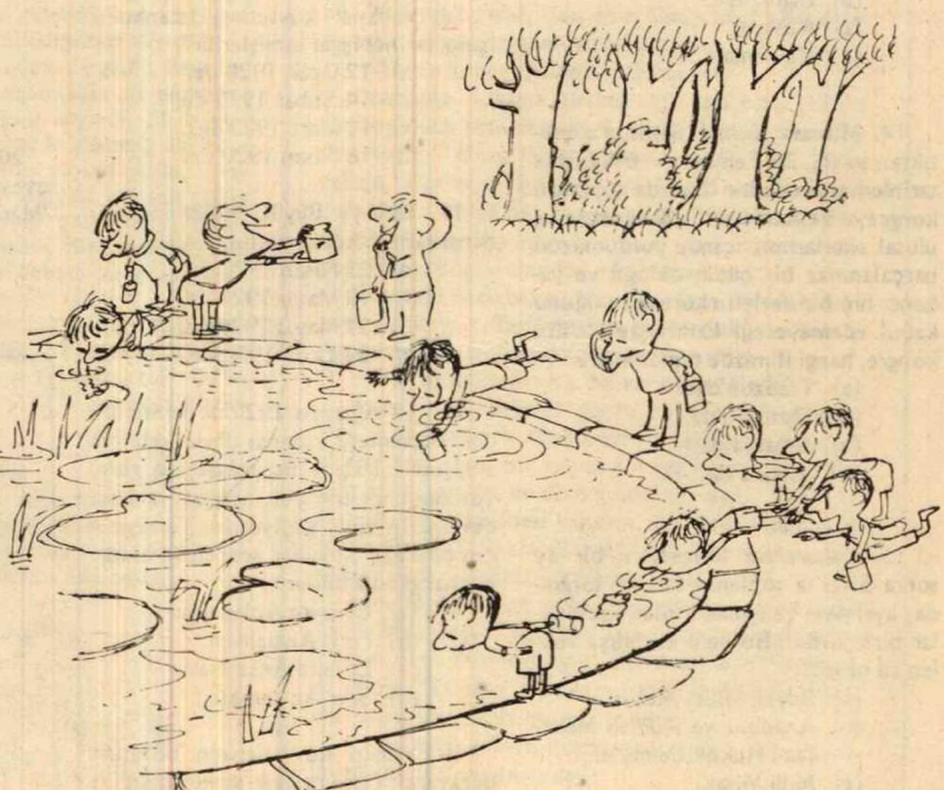

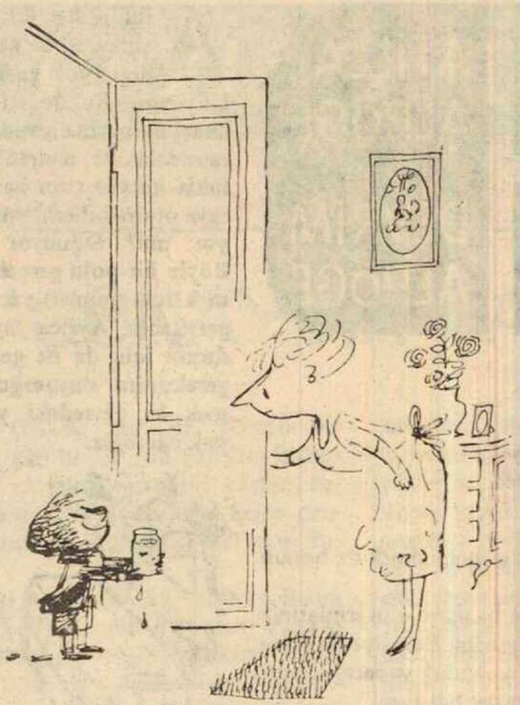

ni okumaya koyuldu. Annem çok öfkelendi.

— Söyleyeceklerin bu kadar mı? diye sordu babama. Bu çocuğun, gördüğü bütün pis hayvanları eve getirmesini istemiyorum.

— Pöh! Bir iribaş, insanı pek rahatsız etmez, dedi babam.

— Çok güzel, dedi annem, çok güzel. Benim söylediklerimin hiç bir önemi yok demek. Madem öyle, bir daha ağzımı açmıyorum. Ama haberiniz olsun: ya iribaş ya ben!

Annem, mutafağa girdi.

Babam içini çekti, gazetesini katladı.

— Başka çaremiz yok galiba Pıtırcık, dedi. Bu hayvandan kurtulmamız gerekiyor.

Ben ağlamaya koyuldum, King'e bir kötülük gelmesini istemediğimi, onunla çok iyi ahbap olduğumuzu söyledim. Babam beni kucakladı:

— Dinle beni delikanlı, dedi. Bu iribaşın bir kurbağa annesi olduğunu biliyorsun. Kurbağa anne, çocuğunu yitirdiği için şimdi çok üzülüyordur. Seni bir kavanozun içinde götürseler, annen hiç memnun olur muydu? Kurbağalar için de aynı şey. Şimdi ne yapacağız, biliyor musun? Gidip iribaşı aldığın yere bırakacağız, her pazar, onu ziyaret edersin. Dönüşte de sana bir kutu çukulata alacağım.

Ben biraz düşündüm, sonra peki, olur dedim.

Babam mutfağa girdi, anneme gülerek, onu kurbağaya yeğlediğimizi söyledi.

Annem de güldü, beni öptü, akşam için bir pasta yapacağını söyledi. Eh böylece, biraz avutulmuş oldum.

Parka girdiğimizde, kavanozu taşıyan babamı gölün kenarına götürdüm. "Burası" dedim. King'le vedalaştık, sonra babam kavanozu göle boşalttı.

Tam gitmeye hazırlanıyorduk, bir ağacın arkasından parkın bekçisi çıktı. Faltaşı gibi açmıştı gözlerini.

— Siz mi çıldırdınız yoksa ben mi deliriyorum, bilmem, ama bugün kavanozu bu göle boşalmaya gelen, bir polis de dahil olmak üzere, yedinci adamsınız.

KİRPİ ÇOCUK

UMUR BUGAY

YAŞASIN!

KUDUZ hastanesini siz bi görecektiniz. Ne kadar çok insan vardı sırada. Çoğunu köpek ısırmış. Kedimiz başına geleceklerden habersiz sepetin içinde yan gelmiş yatıyordu. "Bu iş en çok ona yaradı" dedi Salih. "Kendine sıcak bir yuva buldu sonunda"

Kulağına eğildim. Usulca, "Hiç merak etme. Annem onu bırakmaz artık. Öyle bir besler ki semirir" Salih sırıttı. "Sonunda başardık" dedi. "Şu iğne işi de olmasaydı"

Zeynep ağlamıyordu artık. Orada annesiyle gelmiş bir çocuk oturuyordu. Evlerindeki köpek çok yaşlanmış. Bir sabah kemik verirken kolunu ısırıvermiş hayvan. Bazı köpekler yaşlanınca kuduz olurmuş. Çocuk yirmi gündür iğneye geliyormuş. "Hiç korkma" dedi Zeynebe. "Karından vuruyorlar. Duymuyorsun bile" Annem başını salladı:

— Canım durun bakalım. Belki de doktor iğneye gerek görmez.

Teoman ile Giray bize uzak duruyorlardı. Konuşmuyorduk onlarla. "Bu iş burada bitmez" dedi Salih. "Görecek onlar. Ben de o Giray'ın gözünü şişirmezsem" Dirseğimle dürttüm hemen:

— Yavaş konuş. Annem duymasın.

Doktorun odasına girmek için sıra bize gelince Zeynep gene mızıklamaya başladı. Annem onu elinden tuttu. "Önce Ömer girecek" dedi. "Bak göreceksin. Korkacak bir şey yok." Şu annem bazen çok kötü. "Önce ben girecekmişim" Biliyorum kendi çocuğunu ileri sürerek onlara örnek olmamı istiyor. Ödüm koptu ama karşı koyamadım.

Kapıdaki hastabakıcı ters bir adam. Sıradaki herkese bağırıyor. Tam içeriye giriyorduk, durdurdu. Annemin elindeki sepeti göstererek sordu:

— Dur bakalım hanım. Ne var onun içinde?

Annem başımızdan geçenleri çabucak anlattı. Kediyi sokakta bulduğumuzu, bizi tarmaladığını söyleyince adam bir kaşını havaya kaldırarak, "Hanım bu çocukları ne diye getirdin?" dedi. "Önce şu kedinin bir muayenesi yapılsın. Sen gir bakalım doktorun yanına" Sonra bize döndü: "Bekleyin siz şurada!" dedi. "Sesiniz çıkmasın haaa!"

Annem doktorun odasından çıktığı zaman sinirliydi. Bize başını salladı. "İş açtınız başıma" dedi. "Yarın gene gelecekmişim. Siz değil ben" Zeynep el çırptı. "Yaşasın!" Annem. "O kadar sevinme" dedi. "Kedi bir kuduz çıkarsa yandık".

Ertesi gün annem doktordan raporu aldı. Kedimizde kuduz görülmemiş.

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY Türkçesi: VİVET KANETTİ

Reşimler: SEMPE

GEÇİT TÖRENİ

BİZİM okulun bulunduğu mahalleye bir heykel dikildi. Açılış töreni yapacaklar, biz de heykelin önünden geçeceğiz.

Bunları sabah müdür söyledi. Bizimle konuşmak için sınıfa girdiğinde, Dalgacı dışında hepimiz ayağa kalktık. Dalgacı biraz kestiriyordu. Bu yüzden de ceza yedi. Cezaya kalacağını bildirmek için kendisini uyandırdıklarında, çok şaşırdı, ağlamaya koyuldu; müthiş bir gürültü koptu. Bence, onu uyandırmasaydık çok daha iyi ederdik.

"Çocuklar, dedi müdür. Bu törende hükümet görevlileri, askerler falan bulunacak, sizler de, bu okulun şanslı öğrencileri olarak, heykelin önünden geçeceksiniz, ve heykelin ayağına bir çelenk bırakacaksınız. Size güveniyorum. Koca çocuklar gibi davranacağınıza eminim. "Sonracıma müdür, birazdan büyüklerin, daha sonra da bizim, geçit töreni için prova yapacağımızı söyledi. Öbür ders imla olduğundan, geçit töreni fikrini hepimiz çok tuttuk. Çok sevinçliydik. Müdür çıkınca, hep bir ağızdan konuşmaya koyulduk, öğretmen cetveliyle masasına vurdu, sonra da aritmetik yaptık. İmla dersinde öğretmen bizi aşağıya yolladı. Aşağıda müdür ve Karagöz bizi bekliyorlardı. Karagöz gözetmenimizdir bizim, ama sanırım daha önce kendisine neden bu adı taktığımızı anlatmıştım.

"Oooo.. Bakın Şaban bey delikanlılarınız gelmiş. Umarım büyüklerle başardığınızı onlarla da başarırsınız." dedi müdür. Şaban bey (müdür Karagöz'ü hep öyle çağırır), gülmeye koyuldu, zamanında orduda assubay olduğunu, bize mutlaka disiplini ve uygun adım yürüyüşü öğreteceğini söyledi."Provadan sonra onları tanıyamayacaksınız, müdür bey", dedi Karagöz. "Ah keşke, keşke tanıyamasam" dedi müdür; içini çekti ve gitti.

"Bakın" dedi Karagöz. "Bu geçit törenlerinde hep bir temel adam gerekir. O hazırolda durur, herkes de ona bakarak dizilir. Bu iş için en uzun boylu olan kişi seçilir. Anlaştık mı?" Sonra da parmağıyla Dırdır'ı gösterdi, "Temel adamımız sen olacaksın" dedi. Toraman, "Nedenmiş efendim? O en uzun boylumuz değil, öyle görünür çünkü müthiş bacakları var, ama ben ondan uzunum". "Dalga mı geçiyorsun?" dedi Dırdır. "Ben hem senden uzunum, hem de dün ziyaretimize gelen halam, yine boy attığımı söyledi. Durmadan uzuyorum". "Bahse girer misin?" dedi Toraman, Dırdır da olur dedi, sırt sırta verdiler, ama kimin kazandığını bir türlü anlayamadık, çünkü Karagöz bağırarak, hemen üçer kişilik sıralar oluşturmamızı söyledi, bu da oldukça zaman aldı. Sıraya girdiğimizde, Karagöz önümüze dikildi, bir gözünü yumdu, eliyle bir takım hareketler yaptı, "Sen biraz sağa kay. Pıtırcık, sen de sola taşıyorsun, biraz sağa kay. Sen sağa taşıyorsun, sola kay." dedi. Sıra Lüplüp'e gelince hepimiz çok güldük, çünkü çok şişko olduğu için o iki yana da taşıyordu. Bu iş bitince Karagöz çok memnun oldu, ellerini oğuştur-

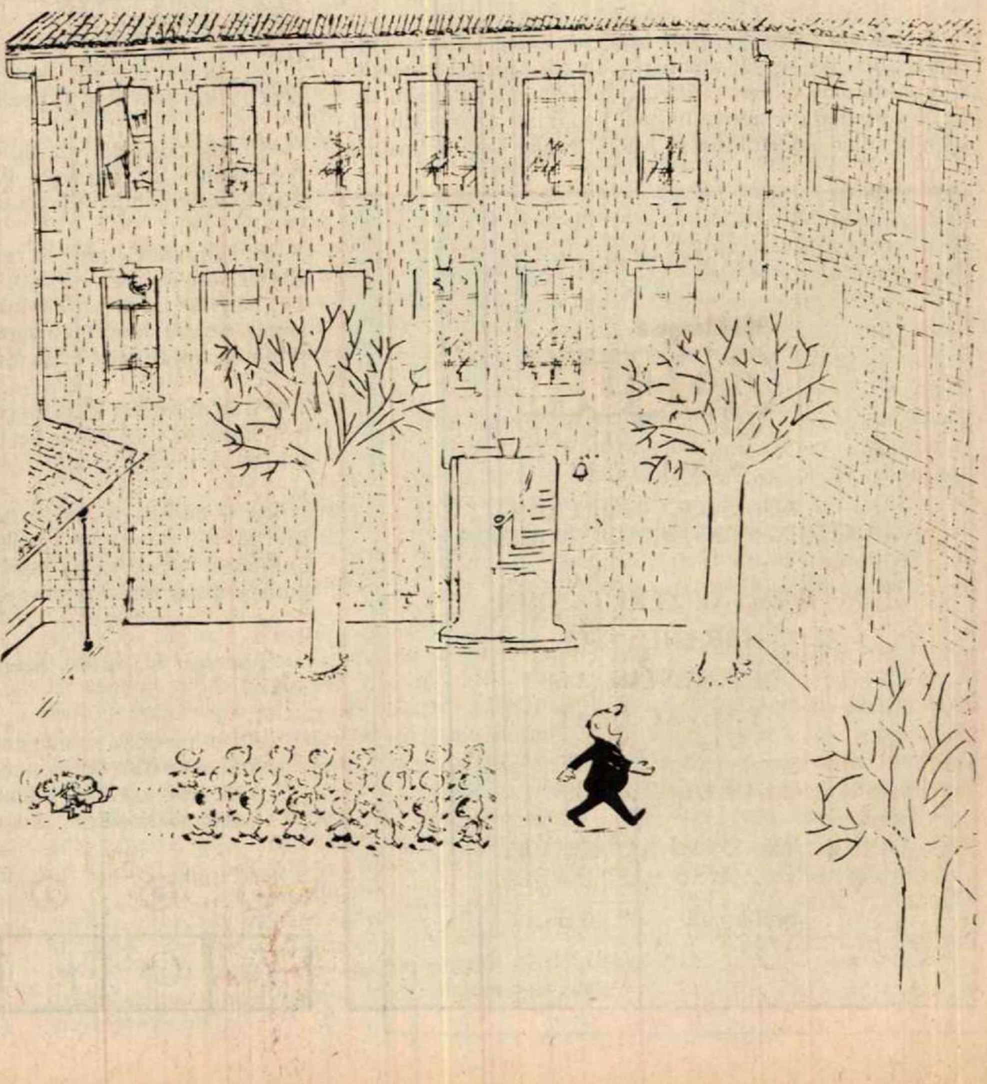

du. Sonra bize sırtını verdi ve, "Bölük, hazırol!" diye bağırdı, "Efendim!... Çelenk nedir? Müdür bey heykelin önüne bir çelenk koyacağımızı söyledi de.." dedi Sırım. "Çelenk, çiçektir" diye yanıtladı Çarpım. Deli bu Çarpım, sınıfın birincisi ve öğretmeninin kuzusu diye, bize her türlü saçmalığı yutturabileceğini sanıyor. "Susun diyorum! Bölük hazırol! İleriiii marş!" diye bağırdı Karagöz. "Efendim! Toraman benden daha uzun boylu görünmek için ayak uçlarına basarak yürüyor. Sahtekarlıktır bu!" diye bağırdı Dırdır. "Pis muhbir!" dedi Toraman, ve Dırdır'ın burnuna bir yumruk patlattı, Dırdır Toraman'a bir tekme attı, hepimiz çevrelerine toplandık, çünkü Toraman'la Dırdır'ın dövüşmesi müthiştir, teneffüste sınıfın en güçlüleri onlardır. Karagöz bağırarak yetişti, Toraman'la Dırdır'ı ayırdı. ikisine de cumartesi için ceza verdi. "Şiştik," dedi Dırdır. "Aslında biz gül gibi geçiniyoruz". "Çarpıma bakılırsa, çelenk gibi" dedi Dalgacı ve gülmeye koyuldu, Karagöz ona da bir ceza verdi. Tabii Karagöz, Dalgacı'nın cumartesi zaten dolu olduğunu bilemezdi.

Karagöz elini yüzünde gezdirdi, sonra bizi yine sıraya soktu, açıkça konuşmak gerekirse bu çok kolay bir iş olmadı, çünkü biz pek yerimizde duramayız. Karagöz bize uzun uzun baktı, biz de soytarılık yapmanın sırası olmadığını hemen anladık. Sonracıma, Karagöz geri geri gitti, küt diye arkadan gelen Tıngır'a çarptı. "Dikkat edin" dedi Tıngır. Karagöz kıpkırmızı kesildi, "Sen nereden çıktın?" diye bağırdı. "Dırdır'la Toraman dövüşürken gidip bir su içeyim dedim. Kavganın daha uzun süreceğini düşünüyordum," dedi Tıngır, Karagöz ona da bir ceza verdi ve hemen sıraya girmesini söyledi.

"Gözlerimin içine bakın" dedi Karagöz. "Bir sözcük söyleyeni, bir tek harekette bulunanı, yerinden kıpırdayanı okuldan kovdurturum. Anladınız mı?" Sonra döndü, kolunu kaldırdı, "Bölük hazrol! İleriiii marş!" diye bağırdı. Ve kaskatı bir bedenle birkaç adım attı, sonra arkasına baktı, yerimizden kımıldamadığımızı görünce, birden delirdiğini sandım; tıpkı pazar günü babamın hortumla suladığı komşumuz Sivrikulak gibi. "Marş dediğim zaman neden yürümüyorsunuz?" diye sordu Karagöz. "Ne yani?" dedi Gümüş. "Yerimizden kıpırdamamamızı söylemediniz mi?" İşte o zaman Karagöz birden çok çok kötü oldu. "Canınıza okuyacağım ben sizin! Ananızdan emdiğiniz sütü burnunuzdan getirteceğim. Sizi gidi serseriler! Sizi alçaklar!" diye bağırdı, bizler ağlamaya koyulduk, müdür koşa koşa geldi. "Şaban bey, dedi müdür, sesinizi ta odamdan duydum. Ufacık çocuklara böyle konuşulur mu? Orduda değilsiniz artık." "Ordu mu?" diye bağırdı Karagöz. "Komandolara üstçavuşluk ettim ben! Onlar bunların yanında birer melekmiş, melek! Evet efendim, melek!" Karagöz, elleriyle bir takım hareketler yaparak okula doğru yürüdü. Müdür, peşinden koşuyor, "Şaban dostum, lütfen sakin olun. Sakin olun Şaban bey!" diyordu.

Heykelin açılış töreni çok kıyaktı, ama müdür fikir değiştirdiği için biz geçit törenine katılamadık, sıralara oturduk, askerlerin arkasına. Maalesef Karagöz törende bulunamadı. Köydeki ailesinin yanına dinlenmeye gitmiş biraz.

KİRPİ ÇOCUK

UMUR BUGAY

BİR PAKET SİGARA

SİGARA yüzünden babamla annemin arası açıldı bugünlerde. Annem, "Şunu içmesen olmaz mı?" dedi. Başını salladı babam:

— Bırakabilsem hemen bırakırım. Ben bayılıyor muyum buna?

Eskiden bana hiç gofret, çikolata falan getirmezdi. Annem alsa kızardı. Şimdi her gece bir şey getiriyor. Benim keyfime diyecek yok ama annemin hiç hoşuna gitmiyor bu. "Sigara bulabilmek için alıyorsun bunları" diyor.

Babam dört, beş bakkaldan birden alışveriş yapıyormuş. "Ne yapayım?" diyor." Adamlardan yalnız sigara isteyemem ya? Bir paket sigarayı alabilmek için bazen yarım saat bekliyorum. El altından veriyor adam. Herkesin yanında alamıyorum ki."

Annem, "İyi ama şekerim" dedi. "Evde ne kadar gereksiz şeylerin biriktiğinin farkında mısın? Gel bak şu mutfağın haline."

Ben de arkalarından yürüdüm. Annem mutfaktaki dolapları açmaya başladı. "Bunları hep sen alıyorsun" dedi. "Bak. On paket kibrit. Elli tane mum. Beş tane bulaşık eldiveni. Ya şu kuruyemişler. Kim yiyecek bunları. Elektrikler kesiliyor diye hadi mumları aldın peki bu şampuanları ne yapacağız? Altı yıl banyo yapsak bitmez bu şampuanlar."

Babam benim yanımda annemin böyle konuşmasına içerledi biraz. Her zamanki gibi homurdandı. "Haklısın" dedi. "Biraz fazla kaçırmışız. Utanıyorum canım. Ne yapayım? Bakkala gir. Orada yarım saat dur. Bir paket sigara al çık. Olmaz ki. Ayıp oluyor adamlara. Bu sigara bizi batıracak. Dünyanın parasını verdik şunlara."

Annem bir başka dolabı açtı. Ağzına dek doluydu. "Gerçekten böyle giderse batıracak bizi bu sigara" dedi. "Bak kaç kutu şeker almışsın. Ya şu nohutları ne yapacağız?"

Babam gene homurdandı. "Anladık canım" dedi. "Sen de çok abartıyorsun artık. Kokacak değil ya? Yeriz elbet." Döndü. Sinirli odaya yürüdü. Sehpanın üstünde duran sigara paketini aldı. İçinden bir tane çıkardı. "Anlamsız bir şey bu" dedi. "Aklı başında bir insan bu tütüne nasıl kapılır? Karın doyurmaz. İnsana bir yararı yok. Gene de içiyoruz işte. Tüüüh! Allah kahretsin seni. Esir olduk şuna beee!"

Paketi fırlatıp attı. Bir süre odanın içinde dolaştı. "Bundan sonra Birinci içeceğim" dedi. "Yok başka çare" Ceketini giydi. Sokağa çıktı. Annemle ben merakla baktık arkasından. Az sonra on paket Birinci sigarasıyla geldi.

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY Türkçesi: VİVET KANETTİ

Reşimler: SEMPE

BİR TEST

BU sabah okul yok, ama hiç de gırgır değil, çünkü dispansere muayene olmaya gidiyoruz, orada hasta ya da deli miyiz değil miyiz, ona bakacaklar. Sınıfta hepimize birer kağıt dağıttılar. Kağıdın üstünde, aşı kağıtlarımız, annelerimiz ve karnelerimizle dispansere gitmemiz gerektiği yazılıydı. Öğretmen, bize bir "test" uygulayacaklarını söyledi. Test, çılgın olup olmadığımızı anlamak için çizdirdikleri, ufak resimlere denir.

Annemle dispansere geldiğimde, Sırım'ı, Gümüş'ü, Toraman'ı ve Lüplüp'ü orada buldum. Hiç de keyifli bir halleri yoktu. Doğrusu ben de, doktorların evlerinden hep korkarım. Her yer bembeyazdır, ondan sonracıma ilaç kokusundan da geçilmez. Bütün arkadaşların yanlarında anneleri vardı. Bir tek, babası çok zengin olan Gümüş, babasının şoförü Beber'le gelmişti. Sonra, Dalgacı, Çarpım, Dırdır, Tıngır ve anneleri geldiler. Çarpım kıyameti koparıyor, ortalığı birbirine katıyordu. Beyaz giysili çok tatlı bir bayan, anneleri çağırdı, ellerinden aşı kağıtlarını aldı, doktorun az sonra bizi kabul edeceğini, sabırsızlanmamızı söyledi. Biz zaten hiç sabırsızlanmıyorduk. Anneler aralarında konuşmaya başladılar, saçlarımızı okşadılar, çok şirin olduğumuzu söylediler. Gümüş'ün şoförü, koca siyah arabasını parlatmaya çıktı. Sırım'ın annesi:

— Benimki yok mu, iki lokma yemek yemek için, insanı nasıl uğraştırır, anlatamam size. Pek asabidir bizim oğlan, dedi.

— Bizimki ise aksine, yemek yemeyince asabileşiyor, dedi Lüplüp'ün annesi.

Dalgacı'nın annesi:

— Bence çocuklara okulda çok yükleniyorlar, dedi. Olacak iş değil: bizimki dersleri izleyemiyor. Benim zamanımda...

Çarpım'ın annesi:

— Valla bilmem, dedi. Tabii çocuklara göre değişir. Örneğin bizim oğlan, pek yeteneklidir. Çarpım, şu zırlamayı kesmezsen, herkesin önünde temiz bir dayak yiyeceksin.

— Valla han'fendiciğim, çocukcağız belki yetenekli olmasına yetenekli, ama zavallıcık, pek dengeli değil galiba, dedi Dalgacı'nın annesi.

Çarpım'ın annesi, Dalgacı'nın annesinin söylediklerinden hiç hoşlanmadı, tam ağzını açacaktı ki, beyaz giysili bayan, geldi, annelerin bizi soymaya başlamasını söyledi. İşte o zaman, Çarpım çok fena oldu. Çarpım'ın annesi bağırmaya başladı, Dalgacı'nın annesi kıs kıs güldü, doktor geldi:

— Ne oluyor burada? dedi. Bu öğrencilerin muayenesi bir cehennem azabı! Sakin olun çocuklar, yoksa öğretmeninize sizi cezalandırmasını söylerim. Hemen soyunun bakiiim!

Biz soyunduk, herkesin önünde böyle çırılçıplak kalmak biraz garip oluyordu. Her anne, öteki annelerin çocuklarını inceliyor, yüzünü, annemin "et taze değil" demek için yüzünü buruşturduğu gibi buruşturuyordu. Beyazlı kadın:

— Şimdi yandaki odaya geçin, doktor bey sizi muayene edecek, dedi.

Üstünde, gözlükleri dışında hiç bir şeyciği olmayan Çarpım:

— Annemden ayrılmak istemiyorum! diye yaygarayı bastı.

— Peki, dedi beyazlı kadın. Han'fendi, siz oğlunuzla girebilirsiniz, ama lütfen onu sakinleştirmeye çalışın.

— Aaa yok canım, daha neler? O zaman ben de oğlumla girerim içeri! dedi Dalgacı'nın annesi.

— Ben de Beber'i isterim! dedi Gümüş.

— Sen delisin! dedi Toraman.

— Neyim, neyim? dedi Gümüş ve Toraman, Gümüş'ün burnuna bir yumruk indirdi.

— Beber! diye bağırdı Gümüş. Şoför ve doktor aynı anda geldiler. Doktor:

— Olacak iş değil! Beş dakika önce biri, fenalıklar geçiriyordu. Şimdi bir başkasının burnu kanıyor. Dispanser değil, savaş alanı oldu burası! dedi.

— Ben arabadan ve bu çocuktan sorumluyum. İkisini de, patrona çiziksiz teslim etmek isterim. Anlaşıldı mı? dedi Beber.

Doktor Beber'e baktı, ağzını açtı, sonra kapadı, hepimizi, Gümüş'ün annesiyle

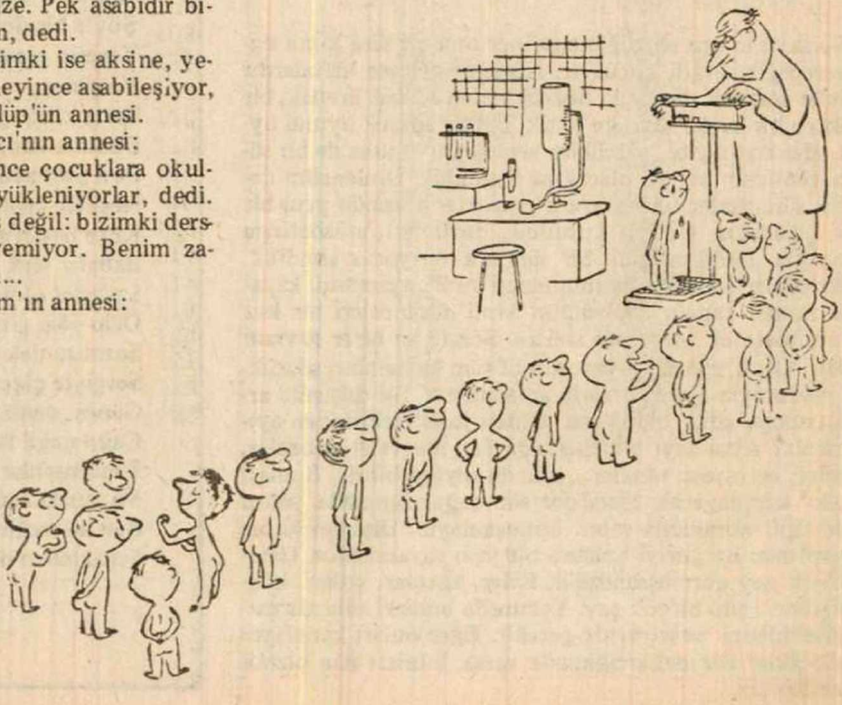

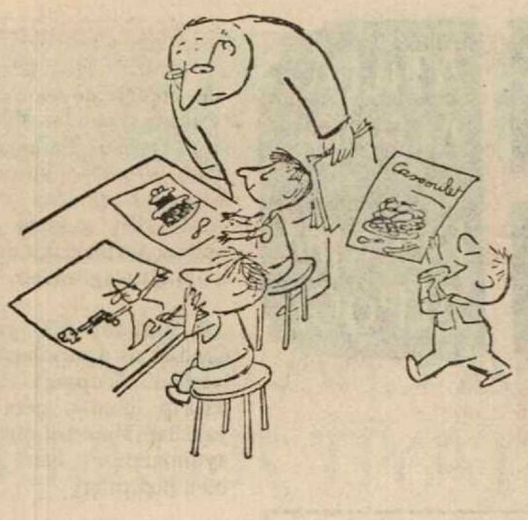

birlikte içeri aldı. Önce bizi tarttı.

— Hadi, önce sen gel bakiim, dedi, Lüplüp'ü göstererek. Lüplüp, pastasını bitirmek için istedi, artık pastasını koyabileceği cebi yoktu çünkü. Doktor içini çekti, sonra beni tartının üstüne çıkardı, daha şişman görüneyim diye bir ayağını tartıya koyan Tıngır'ı haşladı. Çarpım tartılmak istemiyordu, ama annesi ona bir sürü armağanlar alacağını söyledi, Çarpım titreye titreye razı oldu, tartıldıktan sonra, ağlayarak kendini annesinin kollarına attı. Sırım'la Dalgacı, daha gırgır olsun diye birlikte tartılmak istediler, doktor onları azarlarken, Gümüş de, burnuna yediği yumruğun acısını çıkarmak için Toraman'a bir tekme attı. Doktor küplere bindi, artık usandığını, soytarılıklarımızı sürdürürsek hepimize birer iğne yapacağını, babasının öğütlediği gibi avukatlığı seçmediği için büyük pişmanlık duyduğunu söyledi. Sonra da dillerimize baktı, bir makineyle göğüslerimizi dinledi, bizi öksürttü, Lüplüp'ü, püskürttüğü kırıntılardan ötürü azarladı.

Sonra hepimizi bir masanın çevresine oturttu. Elimize birer kağıtla birer kalem tutuşturdu:

— Çocuklar, aklınızdan ne geçiyorsa onu çizin. Doğru oturmayan, haberiniz olsun, benden hiç unutamayacağı bir dayak yiyecek!

— Hele bir deneyin! Hemen Beber'i çağırırım! diye bağırdı Gümüş.

— Çiz! diye bağırdı doktor.

Çizmeye başladık. Ben, bir çukulatalı pasta çizdim, Lüplüp bir tabak, etli ayşekadın fasulyesi yemeği çizdi. Bunu kendisi söyledi, çünkü ilk bakışta, tam olarak ne olduğu anlaşılmıyordu. Çarpım, ayrıntılı bir Fransa haritası çizdi; Toraman'la Dırdır,at üstünde bir kovboy çizdiler; Gümüş, bir şato ve çevresine bir sürü otomobil çizdi, resmin altına da "Evim" yazdı; Dalgacı, hiç bir şey çizmedi, çünkü kendisine daha önceden haber vermediklerini, bu nedenle hiç bir şey hazırlayamadığını söyledi; Sırım, Çarpım'ı çıplak olarak çizdi, altına da "Çarpım öğretmenin kuzusudur" yazdı. Çarpım resmi gördü, ağlamaya başladı, Toraman, "Doktor bey! Dırdır kopye çekti!" diye bağırdı. Çok hoştu, konuşuyorduk, gülüşüyorduk, Çarpım ağlıyordu, Toraman'la Dırdır dövüşüyorlardı, sonra anneler ve Beber geldiler.

Biz çıkarken, doktor, masanın ucuna oturmuş derin derin içini çekiyordu.Beyaz giysili kadın, ona bir bardak suyla birkaç hap getirdi. Doktor da habire tabancalar çiziyordu.

Bu doktor deli mi ne!

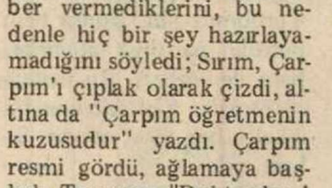

KİRPİ ÇOCUK

UMUR BUGAY

TÖREN HAZIRLIĞI

SİGARALARI masanın üstüne bıraktı. Bize döndü. "Bundan sonra filtresiz içiyorum" dedi. "Yakında bırakacağım göreceksiniz" Annem gülümsedi. "Büyük konuşma canım" dedi. "Bırakamazsın. Kolay değil. Benim bildiğim en az beş kez bıraktın sen bu sigarayı. Hiç olmazsa azaltmaya çalış" Babam başını iki yana sallayarak karşılık verdi anneme:

— Görüşürüz.

O gün annem saymış. Üç paket birinciyi bitirmiş. "İnsan ne içtiğini anlamıyor ki.. İki nefeste bitiyor bunlar da" diye söyleniyordu. Ona bu durumlarda hiç bir şey söylenmez. Boş bulunup, "Baba okuldan 850 lira istiyorlar" dedim. Ok gibi sıçradı yerinden. "Neeee?.." derken dilini ısırdı.

23 Nisan töreni için hazırlanıyorduk o günlerde. Okuldan zeybek giysisi istediler. Bir terzi geldi. Hepimizin ölçüleri alındı. Stada gidecekmişiz. Belediye başkanı, vali falan izleyecekmiş töreni. Bu yıl müdürümüz çok önem veriyor. "Bizim okul hepsinden iyi olmalı çocuklar" dedi. "Ulusal egemenlik en büyük bayramımızdır. Göğsünüz dik! Başlarınız yukarıda!.. Göreyim sizi.."

Cavidan öğretmen çalıştırıyor bizi. Okulun bahçesinde toplanıyoruz. Kemal öğretmen de saz çalıyor. Efeler gibi kollarımızı havaya kaldırıp, yaylanıyoruz. Sonra da yere vuruyoruz dizimizi. Cavidan öğretmen folklorumuzu iyi bilirmiş. Yalnız biraz şişman. Bize bazı hareketleri anlatıyor ama yapamıyor. O zaman da herkes bildiği gibi oynuyor. Cavidan öğretmen çok kızıyor bu dağınıklığımıza. Kendimizi tutamayıp gülüyoruz.

Disiplini sağlamak için müdür yardımcımız İzmarit başımızdan hiç ayrılmıyor. Elleri gene arkasında. Sigarası dudağında gidip, geliyor. Ara, sıra düdük çalarak uyarıyor bizi:

— Önünüze bakın! Öğretmeninizi yormayın... Bağırtmayın öğretmeninizi. Kulağınızdan tuttuğum gibi atarım haaaaa!

Cavidan öğretmen soluk, soluğa kaldı. En hoşumuza giden diz kırıp yere vurmak. Kimse beceremiyor. Bazıları öyle havalanıyor ki balıklama yere düşüyor. Cavidan öğretmen beğenmiyor yaptığımız hareketleri. "Oğlum dikkat etseneee!" diye bağırıyor. "Hiç efe görmedin mi hayatında? Dik dur dik! Çıkar göğsünü. Kolların yay gibi gergin olacak. Bak böyle.. Hoppaaaa!...Biiiir..Kiiiii..Üüüç...Vuuuuuur!"

Öğretmenin gözüne girmek için öyle bir gerilip dizimi yere vurdum ki "aaaaaah!" diye olduğum yere yattım. Dizim kanıyor. Yok canım benden efe olmaz. Güç iş bu efelik.

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY-Türkçesi: VİVET KANETTİ-Resimler: SEMPE

FOTOĞRAF MAKİNESİ

TAM evden çıkıyordum, postacı bana anneannemden bir paket getirdi; içinden bir fotoğraf makinesi çıktı! Benim anneannem dünyanın en hoş kadınıdır!

"Şu annenin de ne garip fikirleri var. Bir çocuğa böyle armağan alınır mı?" dedi babam, anneme. Annem bozuldu, anneannemin zaten babama bir türlü yaranamadığını, çocuğun yanında böyle konuşmaması gerektiğini, fotoğraf makinesini armağan olarak çok beğendiğini söyledi. Ben, makineyi okula götürebilir miyim diye sordum, annem olur ama dikkat et, öğretmen görmesin dedi. Babam omuz silkti, ondan sonracıma, makineden çıkan kağıttaki açıklamaları okudu bana; nasıl fotoğraf çekildiğini öğretti. Çok kolaymış canım!

Derste, yanımda oturan Lüplüp'e makinemi gösterdim, teneffüste bir sürü fotoğraf çekeceğiz, dedim. Lüplüp döndü, hemen bunu arkamızda oturan Toraman'la Sırım'a yetiştirdi. Onlar, haberi Gümüş'e uçurdular, Gümüş, Dırdır'a ufak bir mektup yolladı, Dırdır, mektubu Tıngır'a geçirdi, Tıngır, Dalgacı'yı uyandırdı ve öğretmen, "Pıtırcık, söylediklerimi yineler misin, lütfen..." dedi. Ben ayağa kalktım, ondan sonracıma, ağlamaya başladım. Öğretmenin neden söz ettiğini bilmiyordum, çünkü o konuşurken, ben makinenin ufak penceresinden Lüplüp'ü izlemekteydim. "Sıranızın altında ne gizliyorsunuz öyle?" diye sordu öğretmen. Sizli bizli konuşmaya başladı mı, tepesi iyice attı demektir. Ağlamaya devam ettim, öğretmen geldi, makineyi gördü, onu elimden aldı, bana bir sıfır atacağını söyledi. "Şiştik" dedi Lüplüp, öğretmen ona da bir sıfır atacağını ve derslerde yemekten artık vazgeçmesini söyledi; ben güldüm, ne yani yalan mı, Lüplüp'ün yemesi de hiç bitmez. Sınıfın birincisi, öğretmenin de kuzusu olan Çarpım, "Ben, söylediklerinizi yineleyebilirim öğretmenim," dedi, böylece dersimizi sürdürdük. Zil çalınca, öğretmen beni yanına çağırdı. Herkes çıktıktan sonra.

"Seni üzmek istemem Pıtırcık," dedi. "Bu makinenin çok güzel bir armağan olduğunu biliyorum. Uslu duracağına, bir daha derslerde oynamayacağına, çok çalışkan bir çocuk olacağına söz verirsen, sıfırını silip fotoğraf makineni geri veririm". Ben hemen, bol bol söz verdim, öğretmen de fotoğraf makinemi iade etti, gidip arkadaşlarımla oynamamı söyledi. Açıkçası, bizim öğretmen çok esaslı bir kadın!

Aşağıya indiğimde, arkadaşlar çevreme toplandı. "Gelebileceğini düşünmüyorduk," dedi, tereyağlı bir sandviç yiyen Lüplüp. "Aaa, makineni geri vermiş," dedi Tıngır. "Evet, resimlerinizi çekeceğim. Hadi poz verin," dedim. Arkadaşlar, hemen önüme toplandılar, Çarpım bile geldi.

Açıklamalarda, aksi gibi, dört adım geri gidin deniyordu; benimse bacaklarım henüz çok kısadır. Dırdır'dan rica ettim, adımları benim için o attı: onun upuzun bacakları, pas içinde kocaman dizkapakları var. Ufak pencereden baktım, hepsi orada mı diye; Toraman'ın başını göremedim, kendisi çok uzun boyludur, Lüplüp'ün de yarısı sağa taşıyordu. Ne yazık ki yüzünü de sandviçi kapatıyordu, ama n'apalım, iki dakikacık yemeden durmaya bir türlü razı olmadı Lüplüp. Hepsi gülümsedi, çıtt! resmi çektim. Müthiş bir resim olacak!

"Makinen çok kıyak", dedi Toraman. "Pöh! Babam bana daha güzel bir tane aldı. Hem de flaşlı!" dedi Gümüş. Herkes güldü, bu Gümüş de bazen amma atıyor ha! "Flaş ne peki?" diye sordum. "Ufak bir lamba. Havai fişekler gibi tiüüüü diye bir ses çıkarır, karanlıkta, istediğin fotoğrafı çekebilirsin," dedi Gümüş. "Yalancının tekisin," dedim. "Şimdi sana bir tokat atarsam, görürsün," dedi Gümüş.

"İstersen, fotoğraf ma-

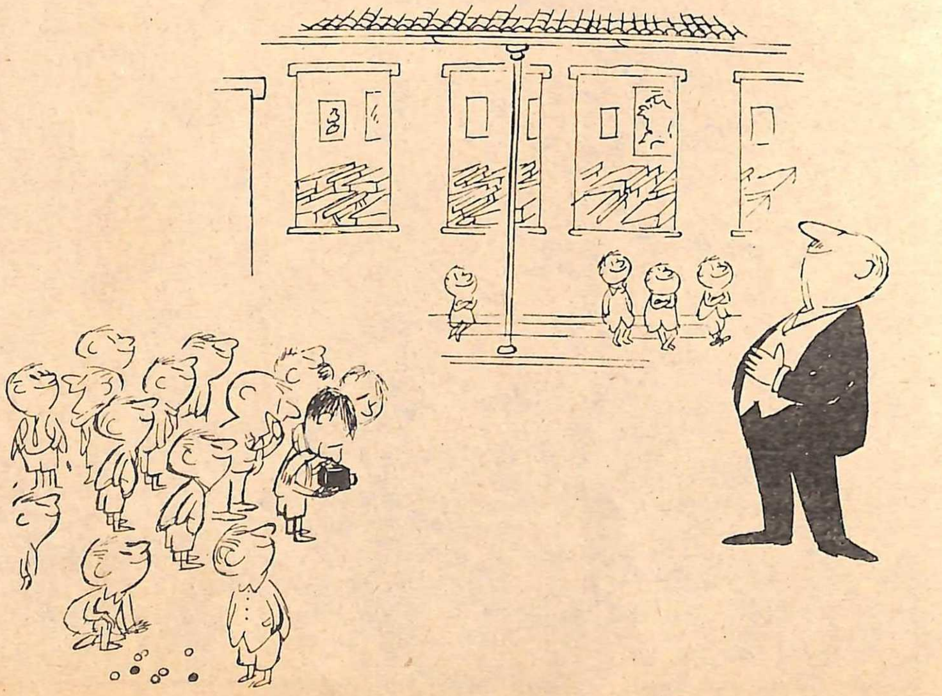

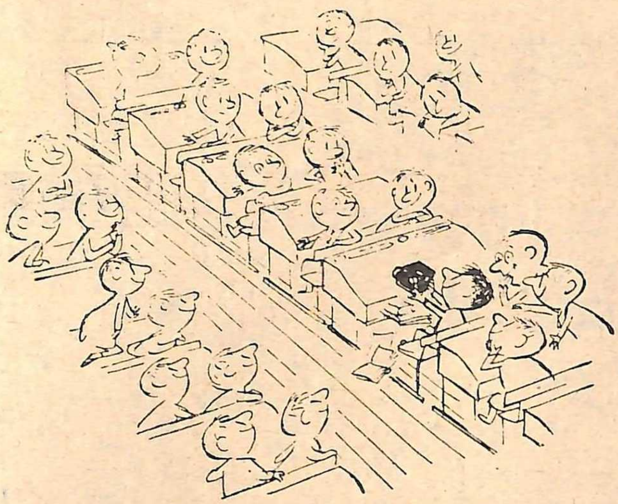

kineni tutarım," dedi Lüplüp. Makineyi Lüplüp'e verdim, çok dikkat etmesini söyledim, yağlı ellerinden makine kayar diye korkuyordum. Dövüşmeye başladık, tam o sırada Karagözgözet-menimizdir kendisi, ama asıl adı bu değil - koşarak geldi, bizi ayırdı.

"Ne oldu yine?" diye sordu. "Pıtırcık, fotoğraf makinesinin gece fişeği yok diye Gümüş'le dövüşüyor," dedi Lüplüp. "Ağzın doluyken konuşma. Fotoğraf makinesi de nereden çıktı?" dedi Karagöz.

Lüplüp makineyi uzattı, Karagöz, "Şeytan diyor, al bu makineyi müdüre götür," dedi. "Ne olur yapmayın efendim! Ne olur yapmayın!" diye bağırdım. "Peki, bu seferlik bağışladım. Ama gözümün içine bakın: artık yaramazlık etmek, dövüşmek yok, anlaşıldı mı?" Ben, anlaşıldığını ve bir resmini çekmek istediğimi söyledim.

Karagöz çok şaşırdı, "Benim resmimi mi çekmek istiyorsun?" diye sordu. "Evet efendim" diye yanıtladım. Karagöz gülümsedi, gülümseyince de hep çok sevimli olur. "He heyt, he heyt, ama çabuk ol, gidip zili çalmalıyım," dedi. Ondan sonracıma Karagöz, hiç kıpırdamadan avlunun ortasında durdu, bir elini cebine, öteki elini de karnının üstüne koydu, bir ayağını öne doğru uzattı ve çok uzaklarda bir yere baktı. Dırdır yine benim için dört adım saydı, ufak pencereden Karagöz'e baktım, çok gırgırdı. Çıtt, fotoğrafı çektim, Karagöz de zili çalmaya gitti.

Akşam evde, babam işten dönünce, annemle birlikte resimlerini çekmek istediğimi söyledim. "Ne olur Pıtırcık, çok yorgunum. Gözünü seveyim, bırak şu gazeteyi okuyayım biraz," dedi babam. "Aşkolsun. Niçin kırıyorsun çocuğu? Bu resimler, onun için çok değerli birer anı olacak ilerde," dedi annem. Babam derin derin içini çekti, annemin yanına gitti, altı resim çektim ve film bitti. Annem bana sarıldı, onun ufak fotoğrafçısı olduğumu söyledi.

Ertesi gün babam, filmi, kendi deyimiyle yıkatmaya götürdü. Resimleri görebilmek için bir kaç gün beklemek zorunda kaldık. Ben müthiş sabırsızlanıyordum. Sonunda dün akşam, babam resimleri getirdi.

"Hiç fena değiller, dedi babam. Özellikle arkadaşların ve şu bıyıklı şişkonun resimleri. Evde çektiklerin koyu çıkmış ama en gırgırı onlar. "Annem de geldi, babam resimleri gösterip, "Eh, oğlunun seni pek şımarttığını söyleyemezsin" dedi. Kahkahayla gülüyordu babam, annem resimleri aldı, artık sofraya oturmamızı söyledi.

Annem neden birden fikrini değiştirdi, hiç anlayamadım. Şimdi babamın haklı olduğunu çocuklara böyle armağanlar vermemek gerektiğini söylüyor.

Makineyi de dolabın taa tepesine kaldırdı.

KİRPİ ÇOCUK

UMUR BUGAY

TÖRENDE EFE OLDUK

23 NİSAN'I coşkun bir törenle kutladık... Doğrusu ben anlamadım ne olduğunu. Töreni izleyenler öyle söylüyor. Babam efe olduğumu öğrendi. Sonunda, onun deyimiyle, "çatır çatır ödedik 850 lirayı"...

Evde bir gün önceden büyük heyecan vardı. Annem özenle giydirdi beni. "Çok yakıştı oğluma," dedi. Babamın da hoşuna gitti. Törene gelmeye karar verdi. Erkenden de yattı ama uyanamadı. Yataktan kaldırmak için çok dil döktük. Başaramadık. Annemle yola koyulduk.

Stadda yürürken annemi düşünüyordum. Her hareketimi izliyordu şimdi. Hiç yanlış yapmamalıydım. Cavidan öğretmen beğenmiyordu benim oyunumu. Oysa ben çok güzel oynadığımı sanıyordum.

Salih efe giysileriyle kasılıyordu. Kollarını öyle bir savurarak yürüyordu ki, ondan başka efe yokmuş gibi... Cavidan öğretmen, "Açma bacaklarını oğlum!" diye bağırdı Salih'e. "Ölçülü olmamız gerekirmiş... Kafasızlar dansetmesini beceremezlermiş." Cavidan öğretmenin düşünceleri bunlar. Bana bir çalışmada, "Müzik duygusu yok sende," dedi. "Odun gibi yapıyorsun her şeyi. Ruhsuzsun."

Bu sözler gücüme gitti çok. Hele şu efe giysisini diktirmek için evde geçen tartışmaları düşününce iyice kırıldım. Babamın o parayı ne denli güç verebildiğini biliyorum. Yeteneğim yoksa neden zorla sokuldum? Anlamıyorum.

Hava sıcak. Terlemeye başladım. Sıcaktan değil. Annem beni izlediği için. "Ya beceremezsem?" diye düşünüyorum. Annem ya bu akşam babama, "İyi ki gelmedin. Çok kötüydü. Yazık oldu bunca çabamıza," derse?

Törenden sonra birlikte eve döndük. "Aferin," dedi. "Çok güzel oynadın." Staddan çıkarken müdürümüz geldi. Yanında İzmarit vardı. Cavidan öğretmen de neşeliydi. "Çok iyiydiniz çocuklar," dedi müdür. "Okulumuza ve Türk çocuklarına yaraşır biçimde elinizden geleni yaptınız. Hepinizin alnından öperim." Cavidan öğretmen, "Ben onlardan her zaman bunu beklerim müdür bey," dedi gülerek.

Akşam bir çocuk balosu yapılıyordu. Anneme sözünü bile etmedim onun. 250 lira da balo için istiyorlardı. İki kişilikmiş. Babam ile annem gidecekler. Peki biz ne oluyoruz. Çocuk balosunda büyüklerin ne işi var?

Eve yaklaşmıştık. Hava bulutlandı. Annem elimden sıkı sıkı tutup koşturdu. "Yağmura tutulursak mahvolur elbisen," dedi. Bizim sokağın başında tutulduk. Saçakların altından yürüdük. Gene de sırılsıklam olduk. Eve geldiğimizde sular akıyordu her yanımızdan. Babam çay içiyordu. Bize baktı. Güldü. "Hoş geldin efe," dedi.

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY-Türkçesi: VİVET KANETTİ-Resimler: SEMPE

BİR ÖDÜL TÖRENİ

MÜDÜR, tatile çıktığımız için çok duygulandığını, bizim de çok duygulandığımıza emin olduğunu, tatilde de keyfimize bakmamızı, çünkü dönüşte keyif çatmanın sırası olmayacağını, sıkı çalışmamız gerekeceğini söyledi, böylece ödül dağıtımı bitti.

Çok esaslı bir ödül dağıtımı oldu. Sabah okula geldik, babalarımız ve bizleri soytarılara döndüren annelerimizle. Lacivert takımlarımızı giymiştik, sonracıma, hani annemin babama aldığı ve babamın kirlenmesin diye giymediği kırmızı, yeşil kravat gibi parlayan, beyaz gömleklerimizi giymiştik. Çarpım-valla deli bu Çarpım - beyaz eldivenlerle geldi, hepimiz çok güldük, bir tek Sı-

rım gülmedi: polis olan babasının da sık sık beyaz eldiven kullandığını ve bunun hiç de komik olmadığını söyledi. Saçlarımız da başımıza iyice yapışmıştı, benim hiç uslu durmayan bir tutam saçım vardır tepemde, kulaklarımız da tertemizdi, tırnaklarımız kısaydı. Müthiştik canım!

Arkadaşlarla bu ödülü sabırsızlıkla beklemiştik. Pek ödüller için değil, aslında bu konuyu düşündükçe çok canımız sıkılıyordu, ama ödüllerden sonra okul artık tatil olacağı için seviniyorduk. Günlerden beri babama, ne zaman tatile çıkacağımızı, son güne dek okula gitmemin çok mu gerekli olduğunu soruyordum, çünkü bazı arkadaşlar tatile gitmişti bile, bu büyük bir haksızlıktı, hem nasıl olsa okulda hiç ders yapılmıyordu artık, hem ben de çok yorgundum, ondan sonracıma ağlamaya koyuluyordum, babam da susmamı yoksa sonunda çıldıracağını söylüyordu.

Kimseyi ödülsüz bırakmadılar. Sınıfın birincisi, öğretmenin de kuzusu olan Çarpım'a, aritmetik ödülü, tarih ödülü, coğrafya ödülü, dilbilgisi ödülü, tabiat bilgisi ödülü ve disiplin ödülü verildi. Deli mi ne bu Çarpım! Çok güçlü olan ve dostlarının burunlarını dağıtmaya bayılan Toraman'a jimnastik ödülü verildi. Hep bir şeyler atıştıran Lüplüp, Sebat ödülünü aldı. Bu, hiç okula gitmemezlik etmedi demekti, bu ödülü doğrusu hak etti sayılır, çünkü annesi onun mutfakta ayak altında dolaşmasından hoşlanmaz, mutfakta duramadıktan sonra da Lüplüp için, ha evde kalmış ha okula gitmiş hiç farketmez. Babası çok zengin olan ve kendisine her istediğini alan Gümüş'e Hal ve Gidiş ödülü verildi, çünkü hep çok şıktır kerata. Kimi günler okula, kovboy, Merihli, ya da silahşör kılığıyla da geldi, gerçekten çok kıyaktı. Sırım'a resim ödülü verildi, doğum gününde kendisine kocaman bir boya kutusu armağan ettiler çünkü. Sınıfın sonuncusu olan Dalgacı'ya Arkadaşlık ödülü, bana da Konuşma ödülü verildi. Babam çok hoşnuttu bundan, ama öğretmen kendisine, bu alanda nitelikten çok niceliğin ödüllendirildiğini söyleyince biraz düş kırıklığına uğradı. Öğretmenin acaba ne demek istediğini babama bir sormalıyım.

Öğretmen de bir sürü ödül aldı. Hepimiz kendisine, anne babalarımızın elimize tokuşturduğu bir armağan verdik. Öğretmenin on dört dolmakalemi, sekiz tane de pudrası oldu böylece. Çok hoşnuttu, hiç bu kadar çok dolmakalemi ve pudrası olmamıştı çünkü, geçen yıllarda bile. Sonra öğretmen bizleri öptü, tatil ödevlerimizi yapmamızı, uslu durup annelerimizin babalarımızın sözünden çıkmamızı, dinlenmemizi, kendisine birer kart atmamızı söyledi ve gitti. Hep birlikte okuldan çıktık, anne babalar aralarında konuşmaya başladılar. "Sizinkisi bu yıl çok iyi çalıştı" ve "Benimkisi hastaydı" sonracıma "Bizimkisi pek tembel-

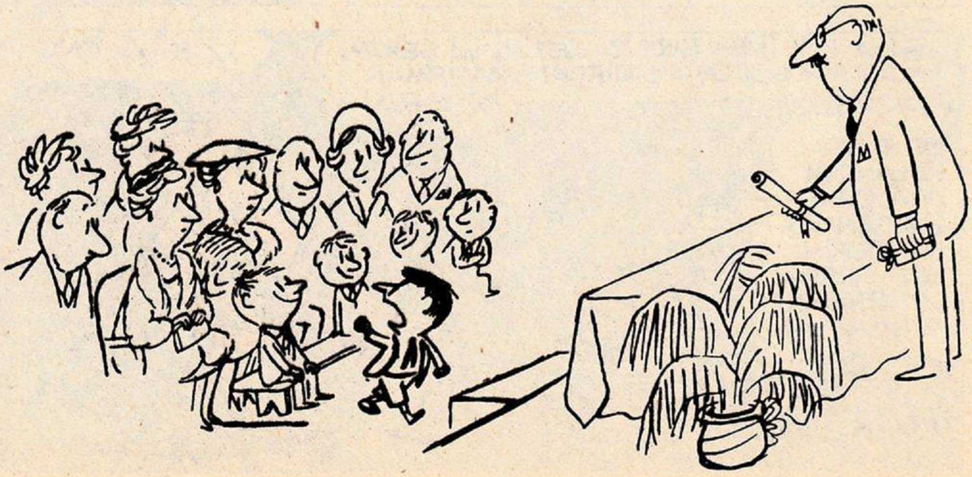

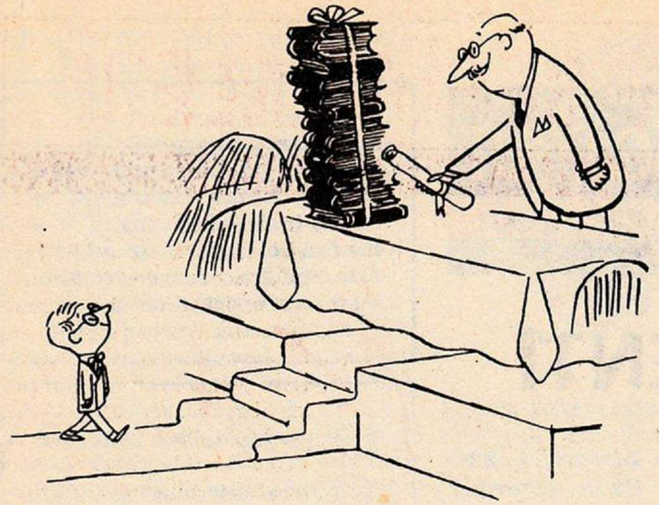

dir. Çok yazık, çünkü aslında bir istese, çok başarılı olabilir," sonracıma "Ben bu budalanın yaşındayken hep sınıfın birincisiydim ama şimdiki çocuklar derslere karşı ilgi duymuyorlar, bütün suç televizyonda" diyorlardı. Sonra bizi okşuyorlar, başımıza tatlı tatlı vuruyorlar, sonra da ellerini siliyorlardı, briyantinden ötürü.

Herkes Çarpım'a bakıyordu. Kolları ödül kitaplarıyla doluydu, başında da defne dalları vardı. Gümüş'ün babası, bütün babalara koca purolar ikram ediyordu, babalar puroları daha sonraya saklıyorlardı, anneler de yıl içinde yaptığımız şeyleri anlatıp çok gülüyorlardı, biz çok şaşırdık, çünkü o şeyleri yaptığımızda hiç de gülmemişti annelerimiz, aksine bizi dövdükleri bile olmuştu.

Arkadaşlarla, tatilde yapacağımız müthiş şeylerden söz ediyorduk, ama Dalgacı, bu yıl da, geçen yılki gibi, boğulan bir sürü kişiyi kurtaracağını söyleyince, bozuştuk. Ben yalancı olduğunu söyledim, çünkü havuzda gördüm ben Dalgacı'yı: yüzmesini bilmiyor, simitle yüzen birinin de boğulan kişileri kurtarması kolay olmasa gerek. Dalgacı başıma vurdu; kendisine Arkadaşlık ödülü olarak verilen kitapla. Sırım gülmeye koyuldu, ben ona bir tokat attım, Sırım da ağlamaya ve Toraman'ı tekmelemeye başladı. İtişip kakışıyorduk, çok gırgırdı, ama anneler babalar koşarak geldiler, o kargaşalıkta bir tatım ellere yapışıyorlar, çekiştiriyorlar, hiç adam olmayacağımızı, bizim adımıza utandıklarını söylüyorlardı. Sonra her anne baba, kendine ait olan arkadaşı aldı, herkes evine yollandı.

Eve giderken, çok sevindiğimi, okulun bittiğini, artık ders mers, ödev mödev, ceza meza, teneffüs meneffüs olmayacağını, aylarca arkadaşlarımı göremeyeceğimi, birlikte soytarılıklar yapamayacağımızı, kendimi pek yalnız hissedeceğimi söyledim kendi kendime.

— Ne o Pıtırcık? Hiç sesin çıkmıyor. Tatil oldu işte! dedi babam.

İşte o zaman ağlamaya koyuldum, babam da sonunda kendisini tımarhanelik edeceğimi söyledi.

KİRPİ ÇOCUK

UMUR BUGAY

BİR PAZAR GÜNÜ

PAZAR günleri iki gazete alırız. Babam çayını yudumlayarak okumaya bayılır. Bazen mırıldanır. Okuduklarına sinirlenip başını sallar. Öteki gazeteyi annem ister. "Okuyorum," der babam, başını gazeteden kaldırmadan. İkisini birden nasıl okur? Annem çayları doldurdu yeniden. Babam bir kaşını kaldırmış okuyordu. Haberler iyi değildi anlaşılan. Sıkıntılıydı. Gazeteleri tomar yapıp masanın üstüne attı. Ayağa kalktı. Pencereye doğru yürüdü. Oysa tuvalete giderdi her zaman. Yarım saat kalırdı orada. "Benim pazar keyfim de bu işte," derdi. Pencereden dışarıya baktı bir süre. "Bu gidiş çok fena," dedi. "Sıkıyönetimi bile dinlemiyor adamlar". Annem çayını bırakıp kuşkulu babamın yanına yürüdü: "Bir şeyler olacak mı dersin?" Ben de kulak kabarttım. Seslerini alçalttılar. Babam yan gözle bana bakarak, "Askerle işçiyi çatıştırmak istiyorlar," dedi. Annem sıkıntılı ellerini ovuşturdu: "Bir bu eksikti."

1 Mayıs yaklaşıyordu. Çeşitli söylentiler vardı ortalıkta. Selma öğretmen, "Bahar ve Çiçek Bayramı salı günü çocuklar. Okulumuz tatil. O gün kırlara gidip oynayacaksınız." demişti. Anlamıyordum. Kırlarda top oynamak, ip atlamak dururken işçiler neden yürüyüş yapacaktı? Ben de babama sokuldum. Elini tutarak sordum: "İşçiler insanları vurur mu baba?" Bana baktı. "Yok öyle bir şey oğlum," dedi. Televizyona doğru yürüdü. Düğmeye bastı. Annem babamın yanıtını yeterli bulmamış olacak, "Çalışan insanlardan kimseye zarar gelmez," dedi. Televizyonda bir adam akciğer kanseri konusunda sunucunun sorularını yanıtlıyordu. Homurdanarak düğmeye bastı babam:

"Nereden bulurlar tatil günü böyle iç açıcı konuları bilmem ki!"

Bize baktı. Gülümsedi. "Hadi bir yere gidelim," dedi. "Hava çok güzel." İkimiz de beklemiyorduk babamdan böyle bir öneri. "İyi olur," dedi annem sevinçle. "1 Mayıs'ta evde otururuz. O gün bir yere çıkılmaz." Çabucak toparlandık. Kapıdan çıkarken, "Nereye gidiyoruz baba?" dedim. Bir şey düşünmemişti. "Bakalım," diye yanıtladı. Oysa babamın bizi nereye götüreceğini biliyorduk. Sahildeki gazinoya götürür hep. Onlar çay içer. Ben kola. Bazen köfte ekmek de yaptırırız. Gene öyle oldu. O çakılların üstündeki gazinoya gittik. Başka çocuklar da var. Küçük deniz minareleri, renkli taşlar, istridye kabukları toplamaya başladık. Masalar, yüksekçe bir yere konulmuş televizyona yönelik. "İnsan şuraya başını dinlemeye gelir," dedi annem. "Şuna bak herkes televizyon seyrediyor." Akşamüstü haberler başladı. "1 Mayıs günü sokağa çıkma yasağı konuldu," diyordu spiker. Babam hemen kalktı. "Hadi yürüyün," dedi. "Eve gidiyoruz."

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY-Türkçesi: VİVET KANETTİ-Resimler: SEMPE

KARAR BABAMIN

ANNEMLE babam her yıl, yani geçen yılla ondan önceki, daha gerisini anımsayamam çünkü, tatile nereye gideceğimizi kararlaştırmak için birbirlerine girerler, sonra annem ağlar, annesine gideceğini söyler, ben de ağlarım, çünkü anneannemi çok severim ama onun orda plaj yoktur, sonunda annemin istediği yere gideriz, tabii ki anneanneme değil.

Dün akşam yemekten sonra, babam, kaşlarını çatarak bize baktı:

— Beni iyi dinleyin, dedi. Bu yıl tartışma istemem, kararı ben veriyorum. Güneye gideceğiz. Çamlı Plaj Kent'te kiralık bir evin adresini verdiler. Elektriği, suyu, üç de odası varmış. Kesinlikle otele gidip midemi bozmak istemiyorum.

— Harika, hayatım. Bence de çok iyi fikir, dedi annem.

— Yaşasın! dedim ve masanın çevresinde koşmaya başladım, çünkü mutlu olunca insan bir yerde duramaz.

Babam, gözlerini faltaşı gibi açtı. Her şaşırdığında böyle olur.

— Ya.. Öyle mi? dedi.

Annem masayı toplarken, babam da dolaptan dalgıç gözlüğünü çıkardı.

— Göreceksin Pıtırcık, dedi babam. Ne güzel dalıp balık vuracağız, denizin dibinde seninle.

Ben biraz korktum, çünkü henüz çok iyi yüzmesini bilmem. Bir tek, belimden tutarlarsa sırt üstü durmasını bilirim. Ama babam, merak etmememi, bana yüzmesini öğreteceğini, gençken bölgeler arası serbest yüzme şampiyonu olduğunu ve antrenman yapabilse hâlâ rekorlar kırabileceğini söyledi.

— Babam bana, denizin dibine dalıp balık vurmasını öğretecek, dedim anneme, annem mutfaktan dönünce.

— Çok güzel hayatım, dedi annem. Ama Akdeniz'de artık pek balık kalmamış. Çok fazla balıkçı varmış çünkü.

— Doğru değil bu, dedi babam.

Ama annem ona, çocuğun önünde kendisini yalancı çıkarmamasını, bu haberi gazetede okuduğunu söyledi, sonra epeydir elinden düşürmediği örgüsüne daldı.

— Eeee? Balık yoksa denizin dibinde ne halt edeceğiz?

Babam, hiç bir şey söylemeden gözlüğünü dolaba yerleştirdi.

Benim keyfim kaçmıştı: ne yani yalan mı, babamla her balığa çıkışımda elimiz boş döneriz. Babam gazetesini okumaya başladı.

— Peki, dalgıçlar için nerede balık var? dedim.

— Annene sor, dedi babam. O bu konuda uzmandır.

— Atlantik'te var hayatım, dedi annem.

Ben, Atlantik'in gideceğimiz yerden çok mu uzak olduğunu sordum, ama babam "Derslerini daha iyi dinleseydin, böyle sorular sormazdın" dedi, haksızlık bu, çünkü okulda dalgıçlık dersleri vermiyorlar bize. Ama hiç bir şey söylemedim. Babamın pek tartışacak keyfi yoktu çünkü.

— Götürmemiz gereken şeylerin listesini çıkarmalıyız, dedi annem.

— Lütfen! diye bağırdı babam. Bu yıl da birer yük kamyonuna dönmeyelim. Mayolar, birkaç şort, basit giysiler, birkaç yünlü, yeter de artar bile...

— Sonra birkaç tencere, kahve cezvesi, kırmızı masa örtüsü, biraz da tabak çanak, dedi annem.

Babam birden yerinden fırladı, çok öfkeli görünüyordu, ağzını açtı ama konuşamadı, bu işi çünkü onun yerine annem yaptı:

— Geçen yıl Sivrikulak'lar ev kiraladı da başlarına neler geldi, biliyorsun. Yalnızca, kenarları kırık üç ta-

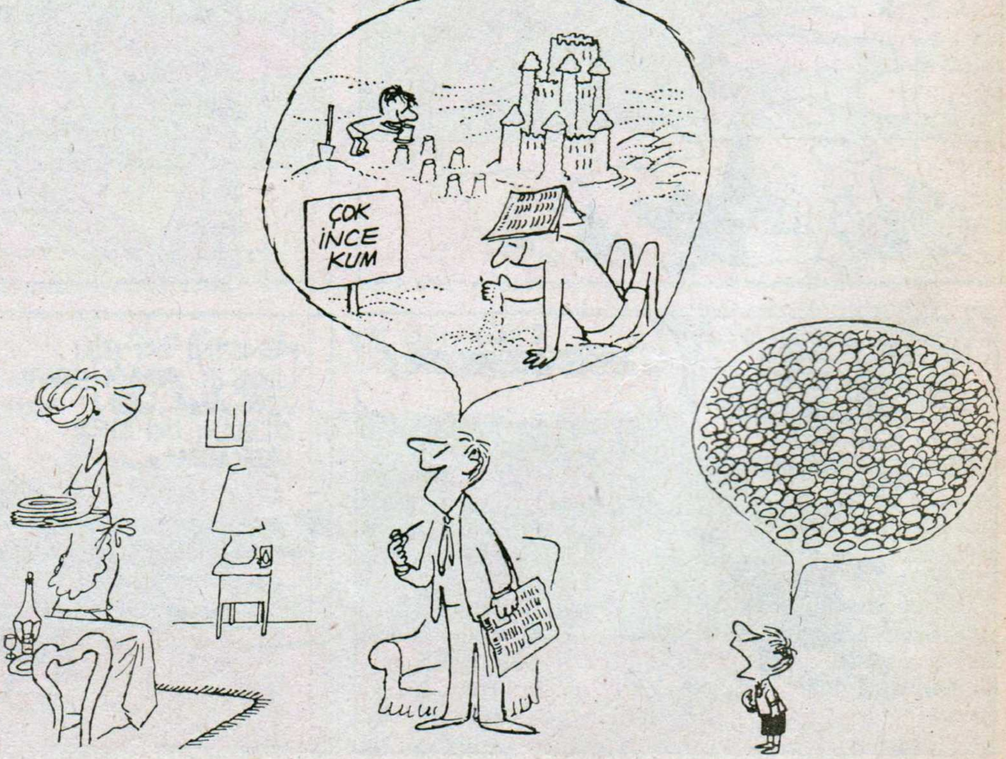

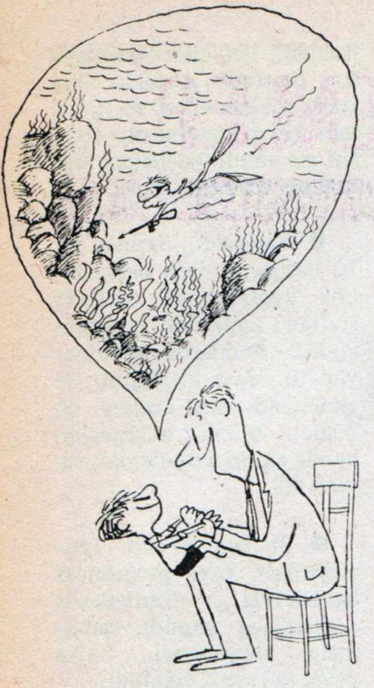

bakla, iki tencere varmış evde. Tencerelerden birinin de dibi delikmiş zaten.. Gereksindiklerini oradan, üstelik de dünyanın parasına almak zorunda kalmışlar.

— Sivrikulak uyuşuğun tekidir. Böyle işleri beceremez.

— Belki, dedi annem. Ama haberin olsun, delikli bir tencerede balık çorbası yapamam sana. Tabii balık bulabileceğini varsayarsak.

Ben ağlamaya koyuldum, çünkü ne yani yalan mı, balıksız bir denize gitmek hiç de gırgır değil, az ötede balık dolu Atlantikler dururken üstelik. Annem örgüsünü bıraktı, beni dizine oturttu, aptal balıklardan ötürü üzülmememi, odamdan her sabah denizi gördüğümde çok mutlu olacağımı söyledi.

— Şey, dedi babam. Evden deniz görülmüyor aslında. Ama uzakta değil, iki kilometre ötede. Başka kiralık ev kalmamış.

— Tabii hayatım, dedi annem. Sonra beni öptü, ben de halının üstünde, Toraman'la oynarken kazandığım iki misketle eğlenmeye başladım.

— Plaj nasıl? Taşlık mı?

— Hayır hanfendi! Hayır! diye bağırdı babam. Kumluk! Kum üstelik çok ince. Bütün plajda tek taş bulamazsın!

— Aman iyi. Pıtırcık böylece bütün zamanını denizin üstünde taş kaydırmakla geçirmez. Çünkü çocuğa bunu öğrettiğinden beri, gözü başka şey görmüyor.

Ben yine ağladım, çünkü suyun üstünde kaydırak taşlarını sektirmek gerçekten çok hoştur. Bir taşı dört kereye kadar sektirebiliyorum. Denizden uzak, kaydırak taşsız, balıksız ve tencereleri delik eski bir eve gitmek hiç de gırgır değil işte.

— Anneanneme gidiyorum ben! diye bağırdım ve misketlerden birine bir tekme savurdum.

Annem beni yine dizine oturttu, ağlamamamı, babamın ailede tatili hepimizden çok gereksindiğini, gitmek istediği yer çirkin olsa bile, hoşnut görünüp oraya gitmemiz gerektiğini söyledi.

— Ama, ama ama... dedi babam.

— Ben taş kaydırmak istiyorum! dedim ben.

— Gelecek yıl kaydırırsın, dedi annem. Baban bizi Deniz Kent'e götürürse tabii.

— Nereye? diye sordu babam ve ağzı açık kaldı.

— Deniz Kent'e, dedi annem. Brötanya'da, Atlantik'in, balıkların, kumluk ve taşlık bir plajın, tam karşısında da çok şirin bir küçük otelin bulunduğu yer.

— Ben Deniz Kent'e gitmek istiyorum! diye bağırdım. Ben Deniz Kent'e gitmek istiyorum!

— Ama şekerim, kararları babam veriyor. Anlayışlı ol, dedi annem. Babam elini yüzünde gezdirdi, derin derin içini çekti,

— Peki oldu, anladım. Otelin adı ne? dedi.

— Güzel Sahil, hayatım, dedi annem.

Babam, madem öyle, yer olup olmadığını sormak için otele yazacağını söyledi.

— Gerek yok hayatım, dedi annem. 29 numaralı odayı tuttum bile. Tam denize bakıyor, bir de banyosu var.

Sonracıma annem, babama kıpırdamamasını söyledi, ördüğü kazağın uzunluğu iyi mi diye bakacaktı çünkü. Brötanya'da geceler biraz serinmiş de.

KİRPİ ÇOCUK

UMUR BUGAY

UNUTMAYALIM, BİZ DE EVE EKMEK ALALIM

EVE dönüyorduk. Otobüse bindik. Herkes sokağa çıkma yasağını konuşuyordu. Kalabalıktı otobüs. Babam annemin omuzundan, benim de elimden tutmuştu. Biletçi, "İlerleyelim beyler! Önde boş yer var," diye bağırıyordu durmadan. Babam homurdandı: "Nereye ilerleyelim birader? Otobüs ağzına kadar dolu, hâlâ müşteri alıyorlar".

İki adam bizim arkamızda yüksek sesle konuşuyorlardı. Kalabalıktan başımı kaldırıp yüzlerini göremiyordum. Birinin ayakkabılarını gördüm yalnız. Çok büyüktü. Belki de 45 numara. Biletçinin yerinde olsam adamın ayakkabılarına da bilet keserdim. Yanındaki, "Biz yandık 1 Mayısta," dedi. "Evde tüp yok. Bir yerden elektrik ocağı bulamazsak peynir ekmek yemekten canımız çıkacak." Kocaman ayaklı adam, "Sizinki gene iyi" dedi. "Bizde elektrikler de kesik."

Duraklardan birinde yaşlı bir kadın ön kapıdan binmek istedi otobüse. Şoför çok sinirlendi. Kadına bağırmaya başladı:

"Acelen ne hanım? Görmüyor musun arka kapıdan binenleri? Onların canı yok mu?"

Yaşlı kadın kapıya yapışmış bırakmak istemiyordu. Elindeki naylon torbayı şoföre göstererek bağırdı:

"Hay Allah senin boyunu devirsin! Ekmek almaya gidiyorum eve. Fırına koşturuyorum... 'Ne acelen var?' diye soruyor bir de.. Tüüüüh! Vicdansız herif!"

Babam annemin omuzunu dürterek uyardı : "Unutmayalım. Biz de eve ekmek alalım." Annem güldü. "Şimdiden alırsak bayatlatırız," dedi. Babam tez canlıdır. Aklına bir şeyi koyunca hemen yapmak ister. "Yarına bırakmayalım bu işi," dedi. "Çok kalabalık olur. Biz de bu gece Ömer'le kuyruğa gireriz."

Sıkı sıkı tuttuğum babamın elini çekerek sordum:

"Kapının önüne bile çıkamaz mıyız o gün baba?"

"Hayır, çıkamazsınız."

Sonra anneme döndü. "İyi oldu bu sokağa çıkma yasağı," dedi. Annem onayladı. "Evet, evet. Eve kapanacağız ama korkusuz bir gün geçireceğiz."

Büyük ayaklı adam arkasındakilere çıkıştı: "Yahu dikkat etsene kardeşim. Ayağıma basıyorsun."

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY-Türkçesi: VİVET KANETTİ-Resimler: SEMPE

DENİZ KIYISI ÇOK HOŞ

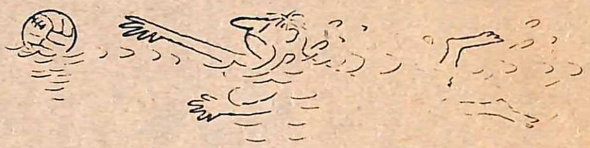

DENİZ kıyısında çok eğleniyoruz. Bir sürü arkadaş edindim: Fıldır, Hımbıl, Cingöz, ne aptal şey şu Cingöz! Sonracıma Dimdom, Bılgıl, Kırpık, sonracıma Cafcaf, o tatilde değil, kentin yerlisi çünkü. Birlikte, oynuyoruz, kavga ediyoruz, küsüşüyoruz, çok hoş oluyor.

Babam bu sabah, "Git arkadaşlarınla güzel güzel oyna, ben biraz dinlenip güneş banyosu yapacağım" dedi. Sonra her yanına yağ süründü. "Ah, işteki arkadaşları düşünüyorum da.." deyip gülüyordu.

Biz, Dimdom'un topuyla oynamaya başladık. Yağlanma faslını bitirdikten sonra babam, "Gidin, biraz ötede oynayın" dedi ve kütt! top geldi başına çarptı. Babam çok kızdı, topa bir tekme attı, top denize düştü,

taa uzaklara gitti. Müthiş bir şuttu. "Aaa, insaf artık!" dedi babam. Dimdom koşarak uzaklaştı, az sonra babasıyla geldi. Dimdom'un babası, oldukça geniş ve uzundu, üstelik hiç de keyifli görünmüyordu.

— İşte bu! dedi Dimdom, babamı parmağıyla işaret ederek.

— Küçüğün topunu siz mi denize attınız? dedi Dimdom'un babası, benim babama.

— Evet, dedi benim babam, Dimdom'un babasına. Ama o topu suratımın ortasına yemiştim.

— Çocukları, eğlenmeleri için deniz kıyısına getiriyoruz, dedi Dimdom'un babası. İşinize gelmezse evinizde oturursunuz. Şimdi de gidip topu getirmek gerekecek.

— Aldırma, dedi annem babama.

Ama babam aldırmayı yeğledi.

— Peki, peki, gidip getiririz topunuzu, dedi.

— Evet, yerinizde olsam, ben de aynı şeyi yapardım, dedi Dimdom'un babası.

Babamın topu getirmesi biraz zaman aldı, çünkü rüzgar topu çok uzaklara sürüklemişti. Babam topu Dimdom'a verdiğinde çok yorgun görünüyordu:

— Bakın çocuklar, biraz dinlenmek istiyorum, dedi. Top oynayacağınıza kendinize başka bir eğlence bulsanız?

— Ne örneğin? diye sordu Cingöz, ne aptal şey şu Cingöz!

— Ne bileyim ben, dedi babam. Bir çukur açabilirsiniz örneğin. Kumda çukur kazmak çok hoştur.

Biz bu fikri çok beğendik, hemen küreklerimize sarıldık. Babam yine yağlanmaya uğraşıyordu. Ama başaramadı, Çünkü şişede yağ kalmamıştı. "Gidip köşedeki mağazadan yeni bir şişe alayım" dedi, annem de kendisine, niçin bir türlü rahat durmadığını sordu.

Biz bir çukur açmaya başladık. Kocaman, derin bir çukur. Babam döndüğünde onu çağırdım:

— Çukurumuzu gördün mü baba? dedim.

— Çok güzel, tatlım, dedi babam ve yağ şişesinin tıpasını dişleriyle çıkarmaya çalıştı. Sonra beyaz kasketli bir adam geldi, bize kimin kumda çukur kazma izni verdiğini sordu, "İşte bu adam" dedi bütün arkadaşlarım, babamı göstererek. Ben çok gurur duyuyordum, kasketli adam babamı kutlayacak sanıyordum çünkü. Ama adamın hiç öyle hoşnut bir hali yoktu.

— Deli misiniz nesiniz? dedi adam. Çocuklara böyle fikirler verilir mi?

Hâlâ yağ şişesinin tıpasını çıkarmaya uğraşan babam, "Ne olacak?" dedi. Kasketli adam bağırmaya başladı, inanılır şey değil insanların bütünüyle sorumsuz olduğunu, çukura düşüp bacağımızı kırabileceğimizi, sular yükselince de yüzmek bilmeyenlerin çukurda boğulabileceklerini, kumların kayabileceğini ve içimizden birinin çukurda kalabileceğini, daha bir sürü korkunç şeyler olabileceğini, bu çukuru derhal kapamak gerektiğini söyledi.

— Peki, dedi babam. Şu çukuru doldurun bakalım çocuklar.

Ama arkadaşlar çukuru doldurmak istemiyordu.

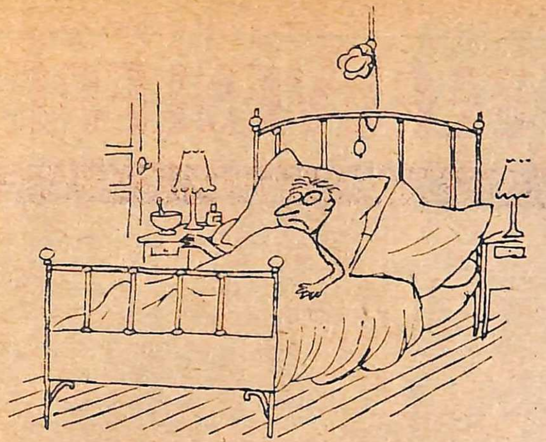

— Çukuru açmak gırgırdır, kapamak değil, dedi Kırpık.

— Hadi yüzmeye gidelim! dedi Bıngıl. Hepsi koşarak gittiler.

Babamın başının dertte olduğunu gördüğüm için, ben kaldım.

— Çocuklar! Çocuklar! diye bağırdı babam.

Ama kasketli adam, "Onları rahat bırakın ve hemen bu çukuru doldurun" dedi, sonra da gitti. Babam, derin derin içini çekti sonra çukuru doldurmama yardım etti. Bir tek küreğimiz olduğu için, bu iş epey zamanımızı aldı. Daha yeni bitirmiştik; annem yemek saatinin geldiğini, otele dönmek için acele etmemizi söyledi, çünkü geç kalırsanız otelde yemek vermiyorlar. "Eşyalarını, küreğini, kovanı topla ve gel" dedi annem. Ben her şeyimi topladım ama kovamı bulamadım. "Yok zararı, gidelim" dedi babam. Ama ben daha çok ağlamaya başladım.

Sarı kırmızı, dehşet bir kovaydı. Ne güzel kaleler yapıyordum onunla. "Sinirlenmeyelim. Nereye bıraktın kovanı?" dedi babam. Ben, belki şimdi doldurduğumuz çukurun dibinde kaldığını söyledim. Babam bana, sanki güzel bir dayak atmak istiyormuş gibi baktı, ben daha çok ağlamaya başladım, babam da peki kovamı arayacağını, ama şu zırıltıyı lütfen kesmemi söyledi. Babaların en kıyağıdır benim babam! Hâlâ bir tek ufak küreğimiz olduğu için, babama yardım edemiyor, sadece onu seyrediyordum. Birden, arkamızda birinin bağırdığını duyduk. "Dalga mı geçiyorsunuz benimle ha?" Babam bir çığlık attı. Döndük, beyaz kasketli adamı gördük. "Ben çukur açmanızı yasak etmemiş miydim?" dedi adam. Babam ona, kovamı aradığımızı anlattı. O zaman adam, peki ama bir şartla, sonra çukuru kapatacaksınız, dedi. Babamı denetlemek için de bir yere kımıldamadı.

"Ben Pıtırcık'la otele dönüyorum. Kovayı bulduğunda sen de gelirsin" dedi annem. Biz gittik. Babam otele çok geç geldi. Yorgundu, karnı aç değildi, hemen gidip yattı. Kovayı bulamamıştı ama dert değil, sonradan onu odamda bıraktığımı farkettim. Öğleden sonra, babamın yanıkları için doktor çağırmak gerekti. Doktor, babama iki gün yatmasını söyledi.

— Güneşin altında, yağ sürmeden bu kadar kalınır mı? dedi doktor

— Ah, şimdi işteki arkadaşları düşünüyorum da.. dedi babam.

Ama bunu söylerken artık hiç gülmüyordu.

KİRPİ ÇOCUK

UMUR BUGAY

O GÜN EVDEN ÇIKMADIK

1 MAYIS sabahı gözümüzü açtığımızda saat ona geliyordu. "İyi uyuduk," dedi babam. "Et alalım, ekmek alalım derken amma yorulmuşuz." Pencereden baktım. Kimsecikler yoktu sokakta. Ama herkes pencerelerden bakıyordu. Komşular birbirini ilk kez görüyormuş gibi selâmlaşıyorlar, pencerelerden uzun uzun konuşuyorlardı:

" Sizde İngiliz anahtarı var mı? Musluk bozulmuş. Akıyor. Her yanımız göl oldu. Şu anahtarı gönderseniz..."

" Nasıl gönderebilirim?"

" Çocuğa verin. Bir koşuda gelip alır sizden"'

Başka bir pencereden kadının biri aşağıya sarkmış, sesleniyor:

" Anacığım bana birazcık un verebilir misin? Börek yapacağım. Yarın hemen geri veririm."

" Aaaa.. Tabii ayol. Sözü mü olur Allahaşkına?. Sen şu köşeye bak. Bekçi, polis var mı?"

Öğleye doğru üst katta oturan Arif amca bize geldi. "Komşum," dedi babama, "hiç görüşmüyoruz. Buyurun bize de bir tavla atalım." Üç yıl oldu bu eve taşınalı. Arif amcalarla hiç görüşmedik. Babam anneme baktı. Göz kırptı. Sonra Arif amcaya döndü. "Olur komşum," dedi. "Birazdan gelirim".

Annem de o gün can sıkıntısından evdeki tüm dolapları boşalttı. "Boş oturacağıma şunları düzelteyim," dedi. Dolaplardan unutulmuş öyle çok şey çıktı ki. Fotoğraflar. Oyuncaklar. Üç yaşımda giydiğim ayakkabımın teki...

Öğleden sonra sokaktan sesler gelmeye başladı. Pencereye koştum. Önce kapılarının önüne çıkan çocuklar, yavaş yavaş sokakta oynamaya başlamışlardı. Büyükler pencerelerden, balkonlardan onları izliyorlardı. Sokakta bir kedi miyavlasa merakla pencereye koşuyordu herkes. Anneme, "Ben de çıkayım mı?" dedim. "Televizyon seyret," diye yanıtladı. İlginç bir şey yoktu ki televizyonda. Eski programları yayınlıyorlardı. "Ama anne bak arkadaşlarımın hepsi sokakta," diye sızlandım. Biraz yumuşadı. "Kapının önünden bir yere ayrılma," dedi. "Doğru karakola götürürler. Ona göre"... Merdivenleri ikişer üçer atlayarak indim. Tam kapıdan çıkmıştım, bir inzibat askeri dikildi karşıma. Elinde otomatik tüfek vardı. "Nereye gidiyorsun sen? Haydi evine!" diye bağırdı. Ödüm koptu. Soluk soluğa yukarıya koştum. Korkudan altıma kaçırmıştım. Anneme bir şey söylemeden tuvalete koştum.

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY-Türkçesi: VIVET KANETTI-Resimler: SEMPE

BİZ tatilimizi bir otelde geçiriyoruz, kıyısında plaj var, deniz var, çok eğleniyoruz, bugün dışında, çünkü bugün yağmur yağdı, hiç de gırgır olmadı tabii, ne yani yalan mı? Aksi gibi yağmur yağınca büyükler bizi tutamıyorlar, biz çekilmez oluyoruz ve bir sürü mesele çıkıyor. Otelde çok dostum var, Fıldır ve Hımbıl, sonracıma Cingöz, ne aptal şey şu Cingöz! Sonracıma babası çok güçlü olan Dimdom, sonracıma Bıngıl, sonracıma Kırpık. Hepsi çok tatlı çocuklardır, ama her zaman çok uslu durmazlar. Bugün çarşamba olduğundan, öğleyin yemekte makarna ve biftek vardı, ama hiç doymayan babamla Bıngıl'ın annesi, türlü de yediler. Ben plaja gitmek istediğimi söyledim. "Yağmur yağdığını görüyorsun. Tepemi attırma. Arkadaşlarınla otelin içinde oyna" dedi babam. Ben arkadaşlarımla plajda oynamak istediğimi söyledim, babam bir temiz dayak isteyip istemediğimi sordu, ben tabii istemediğim için ağlamaya koyuldum. Sofrada Hımbıl da esaslı bir zırıltı tutturdu, Fıldır'ın annesi Fıldır'ın babasını, onları hep yağmur yağan bir yere götürmeye karar verdiği için kutladı, Fıldır'ın babası, bu kararın kendisinden çıkmadığını, yaşamında aldığı en son kararın evlenmek olduğunu söyledi. Annem babama küçüğü ağlatmamasını, babam da canını sıkmaya başladıklarını söyledi, Dimdom tatlısını yere döktü, babası ona bir tokat attı. Müthiş bir gürültü kopmuştu yemekhanede. Otelin patronu geldi, kahve servisinin salonda yapılacağını, plak dinleyeceğimizi, ve radyoda, yarın yakıcı bir güneş olacağını söylediklerini bildirdi.

Salonda bay Güleç, "Ben çocuklarla ilgilenirim" dedi.

Ne yazık ki Brötanya'da güneş, bazen güneye bir tur atmaya gider. Bu nedenle, Güzel-Sahil otelinin patronunun bir gözü, hep barometrededir. Böylece oteldekilerin atmosfer basıncını ölçebilir.

NEŞE KAYNAĞI

Bay Güleç, gülmeyi ve herkesle arkadaş olmayı çok seven, pek sevimli bir adamdır. Habire milletin sırtına vurur, babam bundan çok hoşlanmaz, çünkü bay Güleç kendisine vurduğunda sırtı güneşten cılk yaraydı. Dün akşam bay Güleç, üstüne bir perde ve bir abajur geçirdi, otelin patronu babama, Bay Güleç'in gerçek bir neşe kaynağı olduğunu anlattı. "Beni pek neşelendirmiyor" dedi babam ve yatmağa gitti. Tatilini bay Güleç'le geçiren bayan Süzgün Güleç, hiç ağzını açmaz, hep yorgun bir hali vardır.

Bay Güleç, ayağa kalktı, bir kolunu kaldırdı ve bağırdı:

— Çocuklar! Beni iyi dinleyin! Şimdi sıraya girip ardımdan gelin. Hazır mısınız? Hedefimiz yemekhane! İleriii marş! Bir'ki, bir'ki, bir ki.

Bay Güleç, yemekhaneye girdi, sonra hemen dışarı çıktı. Pek hoşnut görünmüyordu. Neden peşinden gelmediğimizi sordu.

— Çünkü biz, dedi Cingöz (ne aptal şey şu Cingöz!) plaja gidip orada oynamak istiyoruz.

— Daha neler, daha neler, dedi bay Güleç. Bu yağmurda plaja gitmek için çılgın olmak gerekir. Gelin benimle, burada çok daha güzel eğleneceğiz. Göreceksiniz, sonra hep yağmur yağmasını dileyeceksiniz.

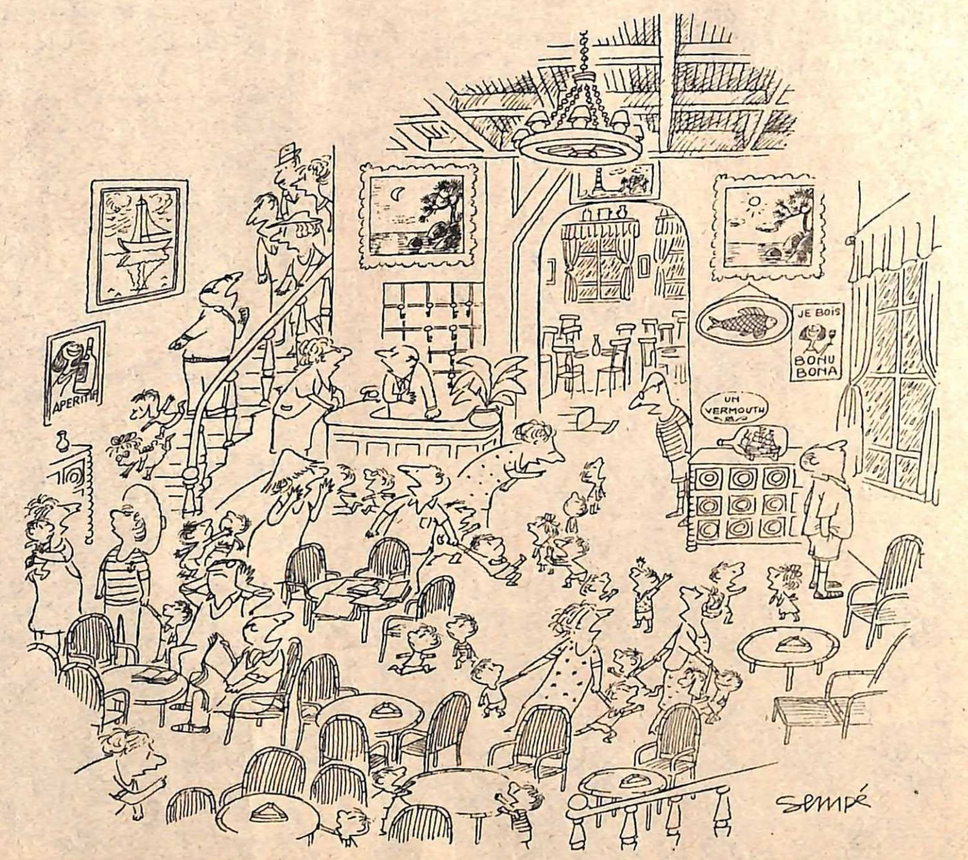

Ve bay Güleç kahkahalarla gülmeye başladı.

— Gidelim mi? diye sordum Dimdom'a.

— Başka çaremiz yok, dedi Dimdom. Ötekilerin peşine takıldık.

Yemekhanede bay Güleç, masaları ve iskemleleri kenara itti ve körebe oyunu oynayacağımızı söyledi. Ebe kim? diye sordu bay Güleç, biz ebe kendisi olsun dedik, bay Güleç peki dedi, gözlerini bir mendille bağlamamızı söyledi, ama mendillerimizi görünce cebinden kendininkini çıkarmayı yeğ tuttu. Sonra ellerini öne doğru uzattı ve bağırmaya başladı: "Huu. Sizi yakalayacağım! Sizi yakalayacağım! huuu" diye. Kahkahalarla gülüyordu.

Bendeniz, dama oyununda müthişimdir, bu yüzden, Hımbıl damada herkesi yenebileceğini ve şampiyon olduğunu söyleyince, çok güldüm. Benim gülmem Hımbılın hoşuna gitmedi, madem öyle görüşürüz dedi, otelin patronundan dama oyununu istemek için salona gittik, ötekiler de damada kimin daha kuvvetli olduğunu öğrenmek için peşimize takıldılar. Ama otelin sahibi bize dama oyununu vermek istemedi, bu oyunun büyükler için olduğunu, taşları yitirmemizi istemediğini söyledi. Tartıştığımız sırada arkadan bir ses geldi: "Yemekhaneden dışarı çıkmak yok." Bu, bizi aramaya çıkmış bay Güleç'in sesiydi. Bay Güleç, gözleri artık bağlı olmadığı için bizi bulabilmişti. Yüzü kıpkırmızı olmuştu, sesi de biraz titriyordu. Yeni piposuyla sabun köpükleri yaptığımı gördüğünde, babamın sesinin titrediği gibi.

— Peki, dedi Bay Güleç. Anne babalarınız öğle uykusuna yattığına göre, salonda kalıp tatlı tatlı eğlenebiliriz. Çok hoş bir oyun biliyorum ben. Kalem kağıt alıyorsunuz, ben bir harf söylüyorum, siz de beş ülke adı, beş hayvan adı, beş kent adı yazıyorsunuz. Yitirene bir ceza vereceğiz.

Bay Güleç kağıt, kalem bulmaya, biz de yemekhaneye iskemlelerle otobüsçülük oynamaya gittik. Bay Güleç, bizi aramaya geldiğinde, sanırım biraz kırgındı. "Herkes salona!" dedi.

— A harfiyle başlıyoruz dedi bay Güleç. Hadi iş başına! Son hızla yazmaya koyuldu.

— Benim kalemimin ucu kırıldı. Haksızlık bu, dedi Bıngıl. Fıldır:

— Bayım, Kırpık kopye çekiyor! diye bağırdı.

— Doğru değil, pis yalancı! dedi Kırpık.

Fıldır, Kırpık'a bir tokat attı. Kırpık önce biraz şaşırdı, sonra Fıldır'ı tekmeledi, Bıngıl, tam "Avusturya" yazacağım sırada kalemimi elimden aldı, ben burnuna bir yumruk patlattım, Bıngıl gözlerini yumdu, sağına soluna tokatlar savurmaya başladı. Cingöz, "Hey çocuklar! Antlar ülke midir?" diye bağırıyordu. Müthiş bir patırdı kopmuştu. Teneffüs kadar hoştu, birden kütt! yere bir küllük düştü. Otelin sahibi koşarak geldi, bizi azarladı, annelerimiz babalarımız salona geldiler, bizlerle ve otelin sahibiyle kapıştılar. Bay Güleç çekip gitti.

Onu, akşam yemek saatinde Bayan Süzgün Güleç buldu. Bay Güleç, bütün gün deniz kıyısında oturmuş, yağmurun altında iyice ıslanmıştı.

Bay Güleç, gerçekten bir neşe kaynağıymış, çünkü babam onu akşam otele girerken gördüğünde, o kadar güldü ki yemek bile yiyemedi. Oysa otelde, çarşamba akşamları balık çorbası veriyorlar.

KİRPİ ÇOCUK

UMUR BUGAY

MATEMATİK DE ÇALIŞSAM BİSİKLET YOK!

Babam, "Yaz geldi," dedi. "Artık ne gaz derdimiz var, ne kömür". Mendiliyle alnını sildi. Birlikte pazardan dönüyorduk. Babamın elinde iki tane kocaman, benimkinde küçük bir file vardı. Çok yorulmuştuk. "Biraz duralım şurada" dedi babam. Filelerimizi yere koyduk.

Arkamızda bir pastane vardı. Çocuklar önünde durmuş külahta dondurma alıyorlardı. Yutkunduğumu gördü babam. "Bakma öyle," dedi. "Daha dondurma zamanı değil. Hem sana dondurma yok bu yaz. Karneni hiç beğenmedim. Geçen yıl orta yoktu. Matematik'e çalışmalısın."

Karnemde bir orta var. Sınıfı geçtim ama babam bu yaz ne istesem almayacak biliyorum. Bir bisikletim olsun isterdim. Bakkal Osman oğluna aldı. Karşımıza geçip fiyaka yapıyor. Oysa daha binmesini bile bilmiyor.

" Haydi," dedi babam. "Yürüyelim. Annen yemek yapacak. Bizi bekliyor. Geç kalmayalım". Filelerimizi aldık yerden. Karşı kaldırıma koşturarak geçtik. Arkamızdan bir şangırtı koptu. Döndük. Bir de baktık ki, iki araba birbirine çarpmış. "Bak nasıl yandan bindirdi?" dedi babam. "Suç ötekinde. Sağından geçmeye kalktı. Bunların ehliyetlerini alacaksın. Memlekette benzin yok. Adamlar araba tokuşturuyor!" Birden karıştı ortalık. Arabaların sahipleri bağıra, çağıra birbirlerinin üstüne yürüdüler. Ayıran yoktu. İzlemesi güzeldi benim için. Babam, "Eğlencenin sırası değil," dedi. "Kollarım koptu yükten. Yürü gidelim."

Karşıdan sırtına büyük bir gaz tüpünü yüklenmiş Fikret amca geliyordu. Bizim mahallede oturur. Babamı uzaktan tanır. Selamlaştılar. Soluk, soluğa, "Bak şu halime birader," dedi. "İki gündür tüp arıyorum. Omuzum kırıldı. Evde yemek pişirecek damla gaz yok."

Babam sıkıntılı, "Yaaa.." dedi. "Bereket bizim evde havagazı var. O da kandil gibi yanıyor ama ne yapacaksın?"

Fikret amca söylenerek yürüdü. "Taksi tutsam dünyanın parası. Şurdan şuraya yüz lira istiyorlar. Bir tüp bize kaç liraya gelir birader?"

Babam arkasından seslendi gülümseyerek: "IMF'den yardım geliyor yakında! Ölmez de sağ kalırsak herşey bollaşacak!"

Konuşmadan eve doğru yürüdük. "Matematik çalışsam babam acaba bisikleti alır mı?" diye düşünüyorum içimden. Anlaşılan bizim bisiklet de IMF'den gelecek yardıma bağlı.

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY-Türkçesi: VİVET KANETTİ-Resimler: SEMPE

SİSLİ ADA

Güzel Sahil otelinden, eğer banyoda küvetin kenarına tırmanırsanız, deniz görünür. Ama kaymamaya dikkat etmek gerek. Hava güzel olunca, eğer kaymadıysanız uzaktan Sisli Ada'yı görebilirsiniz. Demir maske, Sisli Ada'daki cezaevinde yatmış bir zamanlar. Ada'ya giderseniz, bu cezaevini gezebilir, adadaki tek mağazadan hatıralık eşyalar alabilirsiniz.

NE güzel, gemiyle gezmeye çıkacağız. Bay Güleç'le Bayan Süzgün de gelecek, ama babam bundan çok hoşlanmadı, çünkü galiba Bay Güleç'i pek sevmiyor. Neden sevmediğini de hiç anlayamıyorum. Bizimle aynı otelde kalan Bay Güleç çok gırgırdır, hep milleti eğlendirmeye çalışır. Dün yemekhaneye takma bir burun ve koca bir bıyıkla geldi, ben çok güldüm. Annem Bayan Güleç'e Sisli Ada'ya gideceğimizi söylerken Bay Güleç, "Çok iyi fikir, biz de sizle geliriz, böylece sıkılmazsınız" dedi, sonra babam anneme başımıza iş açtığını, bu neşe kaynağı bozmasının gezimizi burnumuzdan getireceğini söyledi.

Sabah piknik sepetimize soğuk et, sandviç, haşlanmış yumurta, muz, meyve suyu şişeleri doldurup otelden çıktık. Çok hoştu. Bay Güleç beyaz bir gemici kasketiyle geldi, ben de aynısını istiyorum, sonra "Tayfa demir almaya hazır mı? İleri bir 'ki, bir 'ki'." dedi. Babam, alçak sesle bir şeyler mırıldandı, annem de ona kocaman gözlerle baktı. Gemiyi görünce ben biraz düş kırıklığına uğradım, çünkü ufacık bir şeydi, adı "Çilli"ydi. Geminin sahibi, kırmızı yüzlü bereli bir adamdı, altın sırmalı bir üniforması yoktu. Hiç de tatil dönüşü arkadaşlara anlatmak istediğim gibi değildi, ama yok zararı, ben yine öyle anlatacağım, n'olacak yani, di mi ama.

— Ne haber kaptan, hazır mıyız? dedi Bay Güleç.

— Sisli Ada'ya gidecek olan turistler siz misiniz? diye sordu geminin sahibi, sonra gemiye bindik. Bay Güleç oturmadı, "Yelkenleri açın!" diye bağırdı.

— Rahat durun, denize düşeceğiz, dedi babam.

— Evet, dikkatli olun Bay Güleç, dedi annem. Sonra kesik kesik güldü, elimi sıktı ve korkmamamı söyledi.

— Merak etmeyin, dedi Bay Güleç anneme. Eski bir gemici var yanınızda.

— Denizci miydiniz siz? diye sordu babam.

— Hayır ama evimde, şöminemin üstünde şişe içinde bir gemim var, dedi Bay Güleç. Bir kahkaha attı ve babamın sırtına hızlıca vurdu.

Geminin sahibi, Bay Güleç'in ricasına karşın yelkenleri açmadı, çünkü gemide yelken yoktu. Töf töf eden ve evin önünden geçen otobüs gibi kokan bir motoru vardı geminin. Limandan ayrıldık, ufacık dalgalar gemiyi hafif sallıyordu, çok kıyaktı.

— Deniz durgun mu olacak? diye sordu babam kaptana.

Bay Güleç güldü:

— Sizi deniz tutuyor galiba, dedi babama.

— Beni mi? Dalga mı geçiyorsunuz? Ben yarı gemici sayılırım. Bahse girerim ki deniz sizi benden önce tutacak.

— Oldu! Bahse giriyoruz! dedi Bay Güleç ve yine babamın sırtına vurdu. Ben, babam Bay Güleç'e bir tokat atacak sandım ama atmadı.

— Deniz tutunca ne olur anne? diye sordum anneme.

— Başka şeyden konuşalım yavrucuğum, dedi annem.

Dalgalar daha da yük-

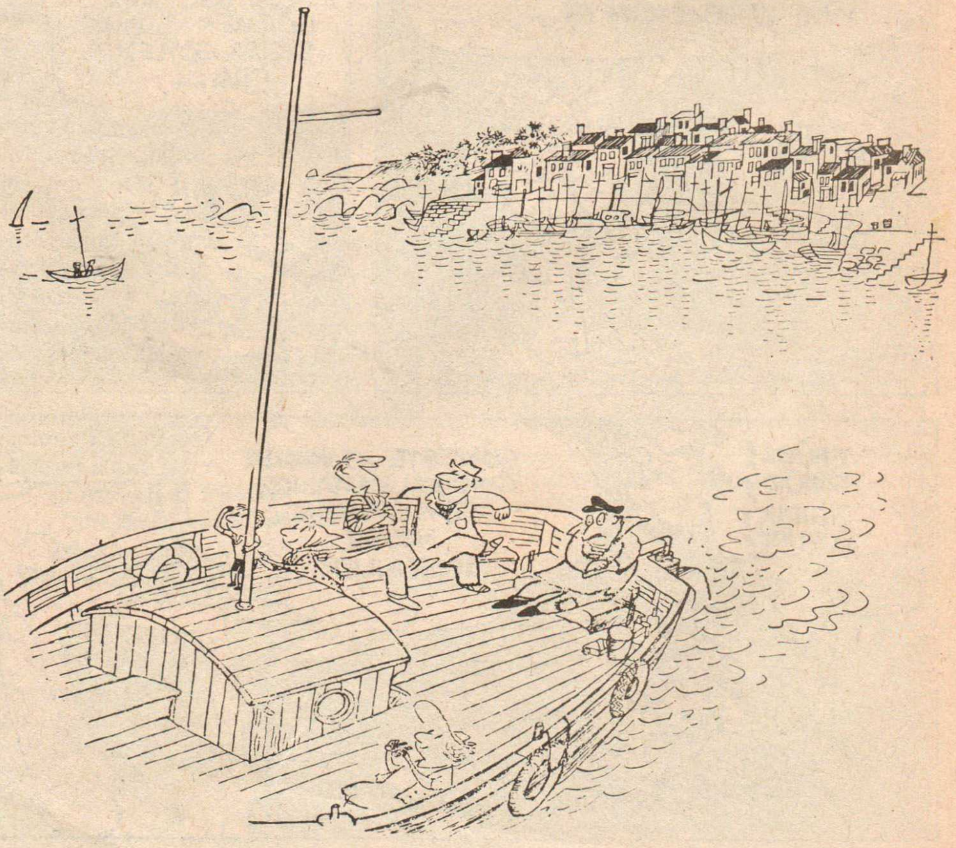

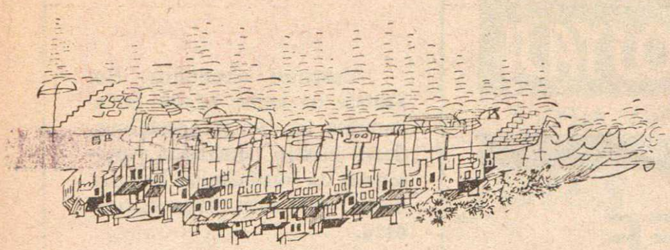

seldi, gittikçe daha kıyak oluyordu. Bulunduğumuz yerden oteli görüyorduk, karşıdan bakınca çok daha ufaktı, banyomuzun penceresini de tanıdım, çünkü annem kırmızı mayosunu banyoda kurutuyordu. Sisli Ada'ya bir saatte varılıyormuş. Bu kadar kısa yolculuk da olur muymuş?

— Size çok komik bir fıkra anlatacağım. İki dilencinin canları makarna çekmiş.. dedi Bay Güleç babama. Ne yazık ki fıkranın gerisini öğrenemedim çünkü Bay Güleç fıkrayı babamın kulağına eğilerek anlattı.

— Fena değil. Peki, siz midesi bozulup da doktora giden adamın öyküsünü biliyor musunuz? dedi babam. Bay Güleç öyküyü bilmediği için, babam Bay Güleç'in kulağına eğildi. Çok oldular ama! Annem dinlemiyor, otele bakıyordu. Bayan Süzgün her zamanki gibi susuyordu. Zaten hep yorgun bir hâli vardır.

Sisli Ada'yı karşıdan görüyorduk. Henüz biraz uzaktaydı. Dalgaların beyaz köpüğü ortasında çok güzel duruyordu. Ama Bay Güleç adaya bakmıyor, babamı izliyordu, ne garip şey, ille de babama tatile çıkmadan önce lokantada yediklerini saymak istedi. Genellikle Bay Güleç'le konuşmaktan hoşlanmayan babam ise, Bay Güleç'e düğününde yediklerini anlattı. Fıkraları dinlerken benim iyice karnım acıkmıştı. Annemden bir yumurta istedim, ama beni duymadı, elleriyle kulaklarını tıkamıştı çünkü, herhalde rüzgardan ötürü.

— Biraz solgun görünüyorsunuz. Şimdi bir bardak ılık kuzu yağı içseniz ne iyi gelirdi, dedi Bay Güleç.

— Evet, çukulatalı midyelerle çok iyi gider, dedi babam.

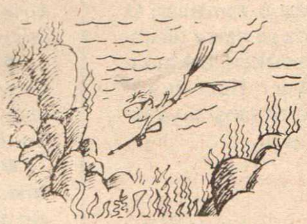

Sisli Ada'ya iyice yaklaşmıştık artık.

— Geldik sayılır. Gemiden inmeden önce bir parça soğuk et, ya da bir sandviç yiyebilir misiniz? dedi Bay Güleç babama.

— Tabii, denizde insan çabuk acıkır, dedi babam.

Babam piknik sepetini aldı, sonra geminin sahibine döndü:

— İnmeden önce bir sandviç yer miydiniz patron? diye sordu.

Size bir şey söyleyeyim mi, biz hiç Sisli Ada'ya varamadık, çünkü geminin sahibi sandviçi görünce kendini çok kötü hissetti, bir an önce limana dönmek zorunda kaldık.

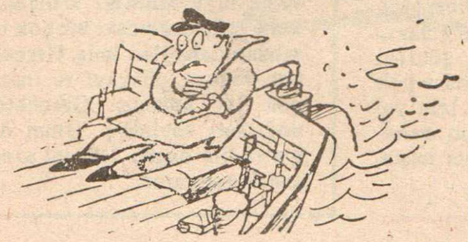

KİRPİ ÇOCUK

UMUR BUGAY

ACABA BABAM MATEMATİK BİLMİYOR MU?

MURAT sokakta yeni bisikletiyle fiyaka yapıyor. Çocukların hepsi peşinde. Tutmasalar düşecek enayi. O bisiklete de binmek iş mi? Yanında küçük iki tekerleği var. İnsan üç tekerlekliden sonra böyle mi bisiklet alır? Babam, "Sen şu matematik problemlerinin hepsini çöz bakalım," diyor. "Büyük bisiklet alacağım sana. Şimdi biraz zor binersin ama büyüyünce iyi olur." Bir ay sonra ikramiyesini alacak babam. Söz verdim. Dergilerdeki problemlerin tümünü çözeceğim. Annem bile şaşırdı bu işe. Evden dışarıya çıkmıyorum. Akşamüstleri bir saat top oynuyoruz arkadaşlarla yalnız.

Çoğunu çözdüm problemlerin. Annem de yardım ediyor. Çözemediklerimizi akşam eve gelince babama gösteriyoruz. Şöyle bir bakıp, "Ne var bunda yapamayacak?" diyor. Eline kağıdı, kalemi alınca iş değişiyor. Başlıyor saçlarını karıştırıp, yüzünü buruşturmaya. "Bu ne biçim soru böyle?" diyor. "Cık, cık, cık! Çocuk bunu nasıl anlasın?"

Dün akşam iyice sinirlendi. Soru şöyleydi: "Bir köylü geçen yıl yaptığı 459 dizin tütün ipinin bu yıl yetişemiyeceğini düşünerek 522 metre ip alarak 6'şar metre uzunluğunda kesmiştir. Bu yıl eski ve yeni aldığı iplerin hepsini kullanmıştır. Köylü bu yıl kaç ip tütün yetiştirmiştir?"

Babamın soruyu okuduktan sonra yüzünü görünce annem kahkahayı bastı. "Ben şimdi okula yazılsam sınıfta kalırım bu sorularla," dedi. Babam başını salladı: "Ben de."

Böyle içten konuşmaları çok hoşuma gitmişti. "Yaaaa.." dedim. "Nasılmış? Boşuna mı orta almışım ben matematikten?" Babam soruyu yeniden dikkatle okuyordu. "459 dizin tütün ipi varmış.. Bu yıl da 522 metre almış.." Bana döndü. "Sen kendini haklı çıkarmaya çalışma şimdi," dedi. "Arkadaşların nasıl pekiyi aldılar? Onlar da bu problemleri çözmüyor mu?"

Doğru söze ne denir? Önüme baktım. İşin ucunda bisiklet var. Babam bir süre daha okudu soruyu. Sonra kalemi atıp kalktı. "İplerin hepsini kullanmış'tır.. Eeee?.. Köylü bu yıl kaç ip tütün yetiştirmiştir?"

Annem yeniden güldü. "Kaç ip tütün" ne demek Allahaşkına?" Babam da gülmeye başladı. Yanıma gelip başımı okşadı. "Ben bu problemi çözerim Kirpi oğlum," dedi. "Çözerim ama bisiklete de binerim."

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY Türkçesi: VİVET KANETTİ Resimler: SEMPÉ

Plaja bir jimnastik öğretmeni geldi. Bütün anne babalar, çocukları biraz oyalamanın herkes için çok yararlı olacağını düşündüler. Onları hemen jimnastik dersine yazdırdılar.

JİMNASTİK

DÜN jimnastik öğretmenimizle tanıştık. Ben Herkül Topuz'um. Ya siz? dedi öğretmen.

— Biz değiliz, dedi Hımbıl, biz buna çok güldük.

Oteldeki bütün arkadaşlar oradaydı: Bıngıl, Dimdom, Cingöz, ne aptal şey şu Cingöz! sonracıma Cafcaf, sonracıma Hımbıl, sonracıma Fıldır.. Cimnastik dersine bir sürü çocuk daha gelmişti ama onlar Deniz Oteli'yle Plaj Oteli'nin çocukları, biz Güzel Sahil'liler, onları pek sevmeyiz.

Gülmemiz bitince, öğretmen kollarını kavuşturdu, ortaya iki kas yığını çıktı.

— Böyle kollarınız olsun, ister miydiniz? diye sordu öğretmen.

— Pöh! dedi Bıngıl.

— Bence güzel bir şey değil, dedi Cafcaf.

Ama Hımbıl, aslında arkadaşlara caka satmak için kollarında böyle şeyler olmasını isteyebileceğini söyledi. Hımbıl sinirimi bozuyor, dikkatlerini üstüne çekmekten başka bir derdi yok.

— Uslu durur, hiç bir dersi kaçırmazsanız, dönüşte sizin de böyle kollarınız olur, dedi öğretmen. Sonra da sıraya girmemizi söyledi.

Hımbıl bana dedi ki:

— Eminim, benim kadar güzel takla atamazsın.

Hemen bir takla attı. Ben de güldüm. Çünkü gerçekten, övünmek gibi olmasın ama, benim taklalarım müthiştir. Hemen ben de ufak bir gösteri yaptım.

— Ben de takla atabilirim, ben de, ben de! dedi Dimdom ama hiç de takla atamıyordu. Asıl Cafcaf'ınkiler hiç fena değil, Cingöz'ünkilerden çok daha iyi yani. Hep birlikte taklalar atarken, birden bir düdük sesi duyduk.

— Bu maskaralık hiç bitmeyecek mi? diye bağırdı öğretmen. Sıra olun dedim! Soytarılıklarınızı dersten sonra yaparsınız!

Biz, mesele çıkmasın diye sıra olduk, öğretmen bize, kaslar edinmek için ne yapmak gerektiğini göstereceğini söyledi. Kollarını kaldırdı, indirdi, kaldırdı, indirdi, bir daha kaldırdı ve Deniz Oteli'nden bir çocuk, otelimizin güzel olmadığını söyledi.

— Doğru değil! Bizim otel harikadır! Asıl sizinki bir şeye benzemiyor! diye bağırdı Hımbıl.

— Bizim otelde, her akşam çukulatalı dondurma veriyorlar, dedi Plaj Oteli'nden biri.

— Bize öğleleri de veriyorlar. Perşembeleri de kayısılı pasta var, dedi Deniz Oteli'nden biri.

— Bu söyleşi daha çok mu sürecek? diye gürledi jimnastik öğretmeni. Kollarını sallamıyordu artık, çünkü onları kavuşturmuştu. Şimdi kımıldayan burun delikleriydi, ama ben kaslarımızı bu yöntemle elde edebileceğimizi hiç sanmıyorum.

Öğretmen, eliyle yüzünü sildi, kol hareketlerini sonraya bıraktığını, şimdi oyun oynayacağımızı söyledi. Jimnastik öğretmenimiz de çok tatlı adam.

— Yanyana dizilin. Düdük sesiyle koşmaya başlayacaksınız. Bakalım oradaki güneşliğe ilk kim varacak? Hazır mısınız? dedi öğretmen. Düdüğünü çaldı ama bir tek Bıngıl koştu. Biz, Hımbıl'ın plajda bulduğu deniz kabuğuna bakıyorduk çünkü. Cafcaf, geçen gün çok daha büyük bir kabuk bulduğunu, küllük yapması için onu babasına armağan edeceğini söyledi. Öğretmen düdüğünü yere attı, üstüne birkaç kez bastı. En son sınıfın birincisi, öğretmenin de kuzusu olan Çarpım'ın böyle öfkelendiğini görmüştüm. Aritmetik sınavında ikinci olmuştu çünkü.

— Sözümü dinleyecek misiniz siz? diye bağırdı öğretmen.

— Dinliyoruz ya. Birazdan koşacağız işte. Aceleniz ne? dedi Hımbıl.

Öğretmen gözlerini yumdu, yumruklarını sıktı, kımıldayan burun deliklerini havaya kaldırdı. Başını in-

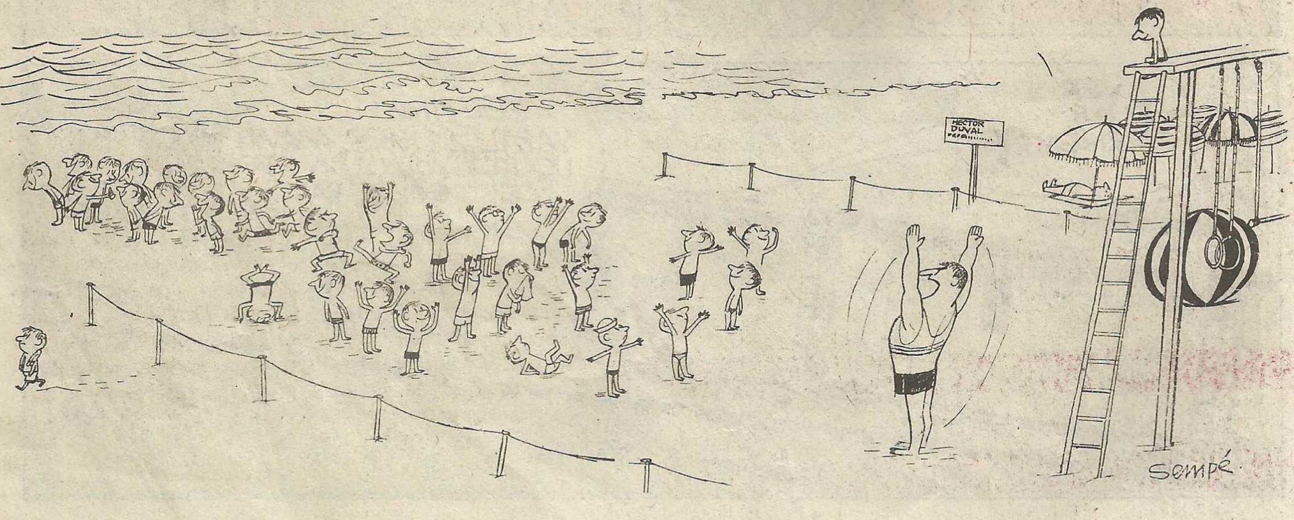

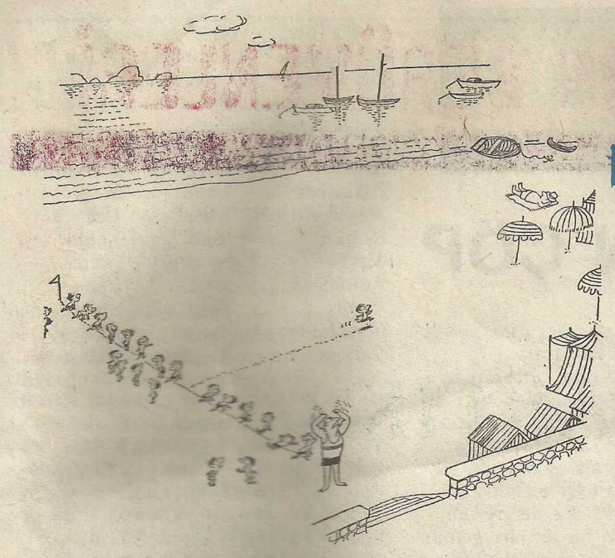

dirdiğinde, çok yavaş, çok tatlı konuştu:

— Baştan başlıyoruz. Herkes hazır olsun.

— Daha neler! Haksızlık bu. Neden baştan başlıyacakmışız? Yarışı ben kazandım. Babama söyleyeceğim işte, dedi Bıngıl. Ağlamaya, kumu tekmelemeye koyuldu, madem öyle alıp başını gideceğini söyledi. Ve ağlaya ağlaya gitti. Bence iyi etti, çünkü öğretmen ona, babamın otelde verdikleri türlüye baktığı gibi bakıyordu.

— Çocuklar! Arkadaşlar! Sevgili yavrularım. Dediğimi yapmazsanız... hiç unutamayacağınız bir dayak atarım size..

— Daha neler. Beni yalnızca annem, babam, amcam ve dedem dövebilir, dedi biri.

— Kim dedi bunu?

— İşte o, dedi Hımbıl, Plaj Otelinden kısacık boylu bir çocuğu göstererek.

— Doğru değil, yalancı! dedi ufaklık. Hımbıl çocuğun yüzüne kum attı, bücür de Hımbıl'ın suratına bir tokat yapıştırdı. Bücür, eskiden de jimnastik yapmış olmalı bence. Hımbıl, o denli şaşırdı ki ağlamayı bile unuttu. Hepimiz dövüşmeye koyulduk ama Deniz Oteli'yle Plaj Oteli'ndekiler çok kalleş.

Dövüşümüz bittiğinde, kumda oturan öğretmen ayağa kalktı:

— Oldu. Şimdi başka bir oyuna geçiyoruz. Denize doğru dönün. İlk düdük sesinde suya atlayacaksınız. Tamam mı? dedi. Hazır mısınız? Düüt!

Bu çok hoşuma gitti. Plajda her şeyden çok kumla denizi severiz. Son süratle koştuk, birbirimize su sıçrattık, dalgaların üstünde atladık, Cingöz "Bakın bana. Bakın bana, kulaç atıyorum!" diye bağırıyordu. Başımızı çevirdiğimizde, jimnastik öğretmeninin artık orada olmadığını gördük.

Bugün yeni bir jimnastik öğretmeni geldi:

— Benim adım Gürbüz Tarzan. Ya sizinki ? dedi.

KİRPİ ÇOCUK

UMUR BUGAY

BEN DE BÖYLECE DENİZE GİRMİŞ OLDUM!..

HERKES denize giriyor. Bazı arkadaşlarım uzaklara gittiler aileleriyle. Öyle sıcakmış ki oralar. Denizin gibi görünüyormuş. Gözlük takıp dibe dalmışlar. Oysa ben yüzmeyi bile öğrenemedim daha. Arkadaşlarıma söylemiyorum. Oturduğumuz yerden denize yalnız başıma gidemem. Annem de girmiyor. Babamın bugüne dek yüzdüğünü görmedim. Her kış, "Yıllık iznimi alınca bol, bol denize girelim," der. "Deniz suyu, güneş sağlığa çok yararlıdır."

Sonra yaz gelir. Okullar tatil olur. "Hani denize girecektik baba?" diye sorarım. "Havalar iyice ısınsın oğlum" der. "Hem nereden gireceğiz denize? Baksana kıyılarımız mikrop dolu"

Hafta sonu gelince umutlanırım. Ya gideceğimiz yer çok uzaktır. Ya da hava bulutlu. Biz gidene dek yağmur yağacak. Arabamız olsa bu denli düşünmezdik biliyorum." O zaman da benzin kuyruklarında beklemekten canımız çıkacaktı," diyor babam. Haklı. Uzaklarda bir yere tatile gitmek de bizim için çok güç.

Vücudumun her yerinde küçük, kırmızı sivilceler çıktı. "Sıcaktan oluyor," dedi annem. "Çok terliyorsun ondan". Babam, "Allerjik olabilir," dedi. "Bir doktora gösterelim en iyisi". Doktora gitmeyi hiç sevmem. Küçükken yıldırdılar gözümü. Biraz yaramazlık yapınca annem hemen, "Doktora gidiyorsun," derdi. "Yemek yemiyorsun ha? Peki. Demek ki hastasın. Yürü doktora."

Babama bir arkadaşı vücudumdaki sivilceler için, "Tuzlu su iyi gelir," demiş. "Sen onu tuzlu suya sok." Bir akşamüstü eve geldi. "Bize bir havlu ver hanım," dedi anneme. Bana döndü. "Giyin üstünü oğlum, denize gidiyoruz". Şaşırmıştım. Ayakkabılarımı giyerken, "Baba benim mayom yok". dedim. "Hem ben yüzme bilmiyorum ki!"

Baban güldü. "Mayoya gerek yok canım", dedi. "Tenha bir yerden gireriz. Ben seni tutarım. Bir şey olmaz korkma." Havlumuzu alıp yola çıktık.

Sokakta karşılaştığımız arkadaşlarım merakla soruyorlardı: "Nereye?" "Maç yapmayacak mıyız bu akşam?" Sıkıntıdan, "Doktora gidiyoruz babamla," diye yanıtladım. "Sivilcelerimi göstereceğiz."

Babam bula, bula Sirkeci arabalı vapur iskelesini buldu denize girmek için. "Soyun", dedi. Çevreme baktım. "Ama baba burada olmaz ki. Herkes bize bakıyor," diyecek oldum. Dinlemedi. Üstümde tek kilotum kalmıştı. Kolumdan tuttuğu gibi daldırdı beni denize. Çıktığım zaman konuşamıyordum. Böylece denize girmiş oldum. Babam, havluyla kurularken, "Sivilcelerinin hiç biri kalmayacak oğlum," dedi.

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY-Türkçesi: VİVET KANETTİ-Resimler: SEMPE

Tatil gayet iyi geçmektedir. Pıtırcık'ın babasının, türlü yemeği dışında otelden hiç bir şikayeti yoktur. Artık jimnastik öğretmenleri bulunamadığından, çocuklar enerjilerini dökmek için başka eğlenceler aramaktadırlar.

TATİL EĞLENCESİ

BUGÜN, hatıralık eşya satan mağazanın yanındaki oyuncak golf'a gitmeye karar verdik. Çok esaslı şey, şu oyuncak golf. Size anlatayım: On sekiz delik var, toplarla sopalar veriyorlar, topları ne denli az vuruşta deliğe sokabilirseniz o denli iyi. Deliklere varmak için küçük şatolardan, nehirlerden, dönemeçlerden, dağlardan, merdivenlerden geçmek gerekiyor, dedim ya, müthiş bir şey. Yalnızca ilk delik çok basit.

Ama ne yazık ki golf'un patronu yanımızda bir büyük olmadığı zamanlar oynamamıza izin vermiyor. Biz de gittik, babama bizimle gelmesini önerdik, ben, Bıngıl, Fıldır, Cingöz, ay ne aptal şey şu Cingöz! Hımbıl, Dimdom, Cafcaf.

— Hayır, dedi plajda gazetesini okuyan babam.

— Hadi n'olur, kalleşlik etmeyin, dedi Fıldır.

— Hadi n'olur, hadi n'olur! diye bağırdı ötekiler, ben ağlamaya koyuldum, golf oynamazsam bir sandala binip çok uzaklara gideceğimi, bir daha da hiç dönmeyeceğimi söyledim.

— Gidemezsin, yanında bir büyük olmazsa sana sandal kiralamazlar, dedi Cingöz,e yanii, şu Cingöz yok mu, çok aptal şey!

— Hıh, benim sandala gereksinimim yok. Ben kulaç atarak da çok uzaklara gidebilirim, dedi Cafcaf, ona da illet oluyorum, dikkati üstüne çekmek için ne yapacağını şaşırıyor.

Babamın çevresini sarmış, tartışıyorduk, sonracıma babam gazetesini buruşturdu, kuma fırlattı:

— Oldu, tamam, sizi oyuncak golf'a götürüyorum, dedi.

Valla, benim babam babaların en tatlısı. Bunu aynen kendisine de söyledim sonra boynuna sarılıp yanaklarından öptüm.

Golf'un patronu bizi görünce oynamamıza izin vermek istemedi. Biz, "Hadi n'olur, hadi n'olur" diye bağırdık, sonunda kabul etti, babama bize göz kulak olmasını söyledi.

İlk deliğin, hani çok kolay olanın yanına gittik. Bir sürü şey bilen babam, bize sopayı nasıl tutmak gerektiğini öğretti.

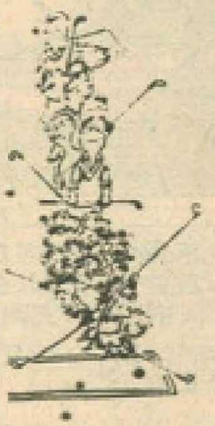

— Ben biliyorum! dedi Cafcaf, topa vurmak istedi ama Hımbıl, onun başlaması için hiç bir neden olmadığını söyledi.

— Okulda, derse kalktığımız zamanki gibi alfabe sırasına göre oynayalım, dedi Bıngıl. Ama ben razı olmadım, çünkü Pıtırcık alfabeye göre çok uzaklardadır, o
da bu çok hoş bir şey
golf'ta büyük haksızlık.
ra golf'un patronu geldi
tık başlamamızı, çünkü
da bir sürü insanın bekle
ni söyledi.

— İlk Hımbıl topa v
cak, bugün en uslu o du
dedi babam.

Hımbıl geldi, dehşet
vuruş yaptı, top havaya
radı, tel örgünün üstün
atladı, yolda duran bir
baya çarptı. Hımbıl ağla
ya koyuldu, babam top
maya gitti.

Bir türlü geri dönmü
du babam, çünkü duran
banın içinde bir bey v
bu bey arabadan indi, bi
hareketler yaparak bab
bir şeyler anlattı. İnsa
çevrelerine toplanmış
yordu.

Biz oyunu sürdürmek
yorduk ama Hımbıl d
oturmuş ağlıyor, topun
tirmezlerse oradan kall
yacağını, hepimizin çok

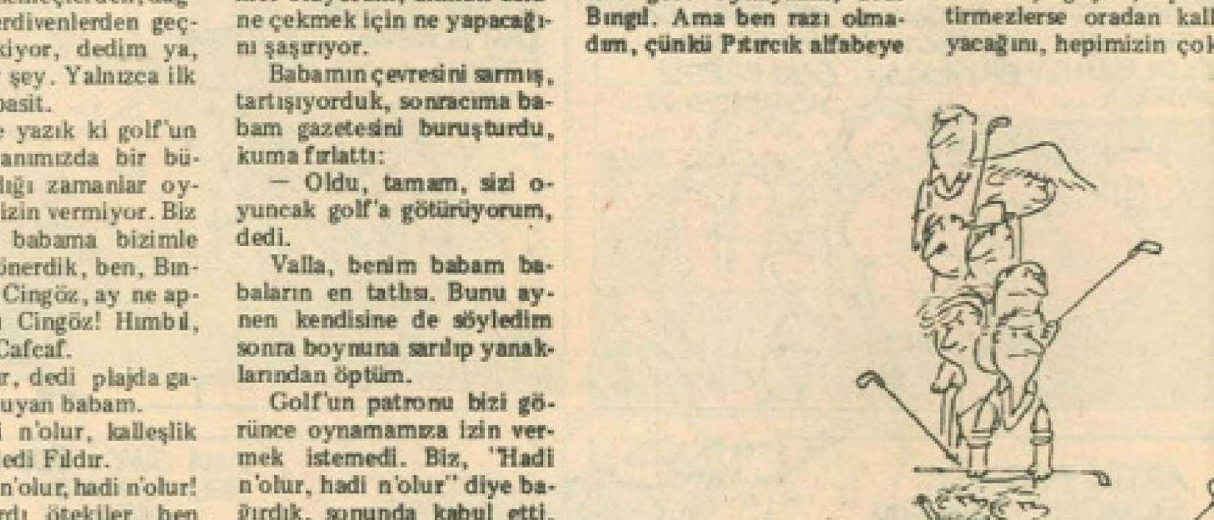

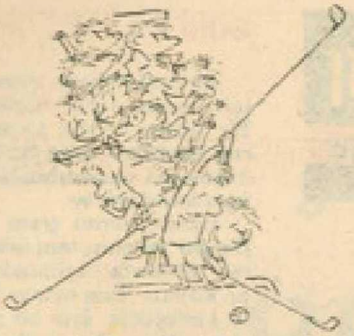

KİRP/ ÇOCUK

UMUR BUGAY

tü olduğunu söylüyordu. Sonra babam elinde topla geldi, hiç keyifli görünmüyordu.

— Biraz dikkat edin, dedi babam.

— Olur, dedi Hımbıl. Verin topu.

Ama babam topu Hımbıl'a vermek istemedi, bugünlük yettiğini, artık başka bir gün oynayacağını söyledi. Bu sözler Hımbıl'ın hiç hoşuna gitmedi, sağa sola tekmeler savurmaya, herkesin kendisini sömürdüğünü, artık içine tak ettiğini, gidip babasını çağıracağını söylemeye koyuldu. Sonra da gitti.

— Şimdi sıra bende, dedi Bıngıl.

— Hayır efendim, şimdi ben oynayacağım, dedi Dimdom. Bıngıl, sopasıyla Dimdom'un başına vurdu, Dimdom Bıngıl'a bir tokat attı, golf'un patronu koşarak geldi.

— Bana bakın! Hemen veletlerinizi toplayıp gidin burdan. Kaç kişi oynamak için sırada bekliyor! diye bağırdı patron.

— Ağzınızı bozmayın. Bu çocuklar oynayabilmek için para verdiler, oynamak haklarıdır.

— Aferin! dedi Fıldır babama. Bütün arkadaşlar babamı tutuyordu, sadece Dimdom'la Bıngıl, dövüştükleri için bu konuyla ilgilenmiyorlardı.

— Demek öyle. Polis çağırırsam görürsünüz, dedi patron.

— Çağırın. Kime hak vereceğini siz görürsünüz, dedi babam.

Golf'un patronu yoldaki polisi çağırdı.

— Bingo! diye bağırdı golf'un patronu. Polis geldi.

— Ne var Ernesto? diye sordu polis.

— Bu bey, diğer oyuncuların oynamasını engelliyor, diye yanıtladı golf'un patronu.

— Evet, dedi bir adam, topa vurabilmek için yarım saattir bekliyoruz.

— Bu yaşta yapacak daha ilginç bir şey bulamadınız mı? diye sordu babam.

— Neee? Siz oyuncak golf'tan hoşlanmıyorsanız bari milletin zevkine karışmayın, dedi golf'un patronu.

— Haa, adamın biri, golf topu arabasını çiziktirdi diye şikayet ediyor dedi polis.

— Daha oynayamayacak mıyız? diye sordu, bekleyen adam. Sonra Hımbıl babasıyla geldi.

— İşte o! dedi, babamı işaret ederek.

— Oğlumun, arkadaşlarıyla oynamasına engel oluyormuşsunuz, dedi Hımbıl'ın babası. Sonra babam bağırdı, golf'un patronu bağırdı, herkes bağırdı, polis düdüğünü öttürdü, sonunda babam bizi dışarı çıkardı, Cafcaf hiç memnun değildi, kimsenin ona bakmadığı sırada, topu bir kerede deliğe soktuğunu söylüyordu, ama ben bunun palavra olduğundan eminim.

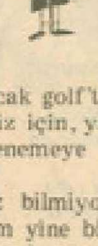

Oyuncak golf'ta çok eğlendiğimiz için, yarın ikinci deliği denemeye karar verdik.

Yalnız bilmiyorum, acaba babam yine bizimle gelmeye razı olacak mı?

TUZLU SU İYİ GELMEDİ...

TİTRİYORDUM. Çok korkmuştum. Buz gibiydi su. Aklımdan çıkmıyor hiç. Sanki bir kuyuya düşmüştüm. Babam gülümsüyordu. "Hemen giyinmelisin oğlum" dedi, "Çıkar üstündekini". Çenelerim birbirine vuruyordu. Havluyla önümü kapattı. Utancımdan çabucak giydim pantalonumu. Herkes bize bakıyormuş gibi geliyordu. Dudaklarım mosmor olmuş. Babam gömleğimi telaşla giydirirken sordu: "Üşüyor musun oğlum?" Sesim çıkmıyordu. Yanıt alamayınca çok şaşırdı. Ayakkabılarımı giydirmek için eğildi. Islak, ıslak çoraplarımı geçirmiştim ayağıma. Baktım. Solu, sağa, sağı, sola giydirmeye çalışıyor babam. "Güneş iyice batmadan gidelim," dedi.

O gece ateşim 39,5'a çıktı. Hiç bir şey yiyemiyordum. "İki kaşık yoğurt yedi," dedi annem alçak sesle. Babam köşeye büzülmüş, sigara, üstüne sigara yakıyordu. Gözümün önünden dondurmalar, içinde buzlar yüzen kolalar, gazozlar geçiyordu şimdi. "Doktor getirmemiz gerek," dedi annem. "Ateşi düşmüyor."

Babam kalktı. Ayakkabılarını giydi. Çıkıyordu. Ağlamaya başladım. "İstemiyorum," dedim. "Doktor istemiyorum.. Gitme baba n'olursun".

Annem'le bakıştılar. "Biraz daha duralım istersen," dedi annem. "Bu ilacın da etkisini görmezsek.." Babam yeniden köşesine çekildi. Bana duyurmak istemiyorlardı ama tartışmaları gittikçe kızışıyordu.

— Bazen çocuk gibisin. Söylenen herşeye inanıyorsun. Çocuğa tuzlu su iyi gelirmiş. Al işte. Bak ne oldu çocuk.

— Tamam. Haklısın. Oldu bi kez. Oğlumu elimle hasta etmek için götürmedim herhalde?

— Tuzlu su iyi geliyorsa ben evde ılık bir leğen su hazırlar yıkardım. Denize götürmek nereden aklına geliyor? Bu çocuk yüzme bile bilmiyor.

— Çok istiyordu denizi. Ben de ikisi bir arada olsun diye..

— İyileşince, hafta sonlarında götürelim şu çocuğu.. Şöyle temiz bir kumsal olsa..

— Temiz bir kumsal bulmak için Tekirdağa kadar gitmek gerekiyor artık.

— Yüzmeyi öğrenmek istiyor.. Büyüdü. Arkadaşlarından utanıyor bu yüzden.

— Biliyorum.. Gel de şimdi arabayı arama.. Ne zaman araba alalım desem karşı çıkarsın..

— Uyudu galiba?..

İlacın etkisiyle derin bir uykuya dalmışım.. Konuşmaları bana ninni gibi geldi.

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY-Türkçesi: VİVET KANETTİ-Resimler: SEMPE

EVCİLİK OYNADIK!

Hayır, Pıtıkcık'ın babası bir daha hiç oyuncak golf'a gitmedi. Hatta golftan nefret etmeye bile başladı. Handiyse türlüden nefret ettiği kadar. Pıtırcık'ın annesi ona, türlü yüzünden rezalet çıkarmamasını söyledi. Pıtırcık'ın babası da, en büyük rezaletin, bu denli pahalı bir pansiyonda böyle yemekler vermek olduğunu yanıtladı. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi bir de yağmur yağmaz mı?..

KIZLARLA can sıkıcı olan şudur; doğru dürüst oynamasını bilmezler, sürekli ağlarlar, bir sürü mesele çıkarırlar. Otelde üç kız var. Adları İffet, Şirret, Afet. Şirret, arkadaşım Hımbıl'ın kızkardeşi, durmadan dövüşürler. Hımbıl bana kızların kardeş olunca hiç çekilmediklerini, böyle sürerse evden kaçacağını söyledi.

Hava güzel olup da plaja indik mi, kızlar bizi rahatsız etmez. Aptal aptal oyunlar oynarlar, kumdan kaleler yaparlar, fiskoslaşırlar, kırmızı kalemle tırnaklarını boyarlar. Bizse arkadaşlarla müthiş şeyler yaparız. Koşarız, takla atarız, futbol oynarız, ondan sonracıma yüzeriz, ondan sonracıma dövüşürüz. Anlayacağınız, kıyak şeylerle uğraşırız yani.

Ama hava güzel olmayınca iş başkadır, hep birlikte otelde oturmak zorunda kalırız. Dün hava güzel değildi, sürekli yağmur yağdı. Yemekte mantı verdiler, türlüden çok daha güzeldi, sonra anne babalarımız öğle uykusuna yattılar. Biz, Hımbıl, Fıldır, Cingöz, Bıngıl, Cafcaf, Dimdom'la salonda sessizce iskambil oynuyorduk. Hiç soytarılık etmiyorduk, çünkü yağmur yağınca anne babalarla dalga geçilmez. Zaten bütün bu tatil boyunca, anne babalarla pek sık dalga geçilemedi.

Sonra salona kızlar girdi.

— Biz de sizinle oynamak istiyoruz, dedi Şirret.

— Bizi rahat bırak, yoksa tokadı yersin, dedi Hımbıl, Şirret bundan hiç hoşlanmadı:

— Sizinle oynayamazsak ne yapacağım biliyor musun Hımhım? Herşeyi annemle babama anlatacağım. Seni de arkadaşlarını da cezalandıracaklar. Artık akşama tatlı yerine avucunuzu yalarsınız, dedi.

— Peki öyleyse, bizimle oynayabilirsiniz, dedi Cingöz. Ee yaanii şu Cingöz de yok mu, ne aptal şey...

— Sana soran olmadı, dedi Hımbıl. Bunun üzerine Cingöz ağlamaya koyuldu, cezalandırılmak istemediğini, bunun haksızlık olduğunu, tatlı yiyemezse gidip intihar edeceğini söyledi. Bizim bu işe bayağı canımız sıkıldı, Cingöz'ün kopardığı tantana mutlaka anne babalarımızı uyandıracaktı.

— Ne yapalım? diye sordum Dimdom'a.

— Çare yok, dedi Dimdom ve kızların bizimle oynamasına izin verdik.

— Ne oynuyoruz? diye sordu, bana sınıf arkadaşım şişko Lüplüp'ü anımsatan Afet.

— Evcilik oynuyoruz, dedi İffet.

— Deli misin, nesin? dedi Hımbıl.

— Peki Hımhım, hemen babamı uyandırmaya gidiyorum. Uyandırıldığı zaman nasıl olduğunu bilirsin, dedi Şirret.

Bunun üzerine Cingöz ağlayıp ille de evcilik oynamak istediğini, Fıldır da evcilik oynamaktansa gidip kendi eliyle Hımbıl'ın babasını uyandırmayı yeğleyeceğini söyledi. Ama Bıngıl, akşama galiba çukulatalı dondurma vereceklerini müjdeleyince, biz de peki öyleyse, olur dedik.

Şirret bir masanın ardına geçti, kağıtları ve küllükleri masanın üstüne dizdi. Kendisinin bir satıcı bayan, masanın tezgâh, masanın üstündekilerinin de satılık şeyler olduğunu, bizim de gelip

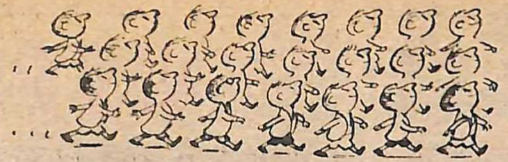

kendisinden bir şeyler satın alacağımızı söyledi.

— Evet. Ben de çok güzel, çok zengin bir bayanım. Bir arabam ve bir sürü kürküm var, dedi Afet.

— Evet. Ben de daha güzel, daha zengin bir başka bayanım. Pimpom amcamınki gibi kırmızı koltuklu bir arabam ve yüksek topuklu ayakkabılarım var, dedi İffet.

— Evet, Cafcaf da Afet'in kocası olsun, dedi Şirret.

— Hayır, istemem, dedi Cafcaf.

— Neden istemiyormuşsun bakiiim? diye sordu Afet.

— Şişkosun da ondan. Herhalde benim kocam olmayı yeğliyordur, dedi İffet.

— Doğru değil işte, dedi Afet ve Cafcaf'ın yanağına bir tokat yapıştırdı. Cingöz ağlamaya koyuldu. Cafcaf, Cingöz'ü susturabilmek için, herkesin kocası olmaya razı olduğunu söyledi.

— Peki, şimdi oynamaya başlıyoruz. Pıtırcık, sen ilk müşterimsin. Ama çok fakirsin, yemek alacak paran yok. Ben çok cömert bir insan olduğumdan sana bedavava bir sürü şey veriyorum, dedi Şirret.

— Ben oynamıyorum. İffet'in bana söylediklerini duyduktan sonra artık hiç birinizle konuşamam, dedi Afet.

— Bak sen! Nazlı hanımcığım! Arkamdan Şirret'e söylediklerini bilmiyor muyum sanıyorsun? dedi İffet.

— Yalancı! Şirret'in arkasından asıl sen neler söyledin! dedi, Afet.

— Arkamdan Afet'e ne söyledin İffet? diye sordu Şirret.

— Hiç. Arkandan hiç bir şey söylemedim. İşte bunu söyledim, dedi İffet.

— Ne yüzsüzsün! Bana çok yakışacak olan pembe çiçekli mayonun bulunduğu mağazanın önünde söylemiştin ya, anımsamıyor musun? diye bağırdı. Afet.

— Yalan! Ama Şirret, plajda ona benim hakkımda neler söylediğini anlattı, diye bağırdı İffet.

— Hey kızlar! Oynuyor muyuz, oynamıyor muyuz? diye sordu Hımbıl. Afet Hımbıl'a işlerine karışmamasını söyledi, sonra da yüzünü tırmaladı. Şirret:

— Abimi rahat bırak dedi, sonra Afet'in örgülerine asıldı, Afet bağırmaya başladı, Şirret'e bir tokat attı. Hımbıl buna çok güldü, sonra Cingöz ağladı, kızlar müt-

hiş bir gürültü kopardılar, anneler babalar salona inip ne olduğunu sordular.

— Uslu uslu evcilik oynayacaktık, erkekler bırakmıyor, dedi İffet. Hepimize tatlıyı yasak ettiler.

Fıldır haklıymış, akşam yemekte çukulatalı dondurma vardı.

KİRP/ÇOCUK

UMUR BUGAY

BİSİKLETİ DÖRT GÖZLE BEKLİYORUM...

İKİ gün sonra tümüyle iyileşmiştim. Annem başımı avuçlarının arasına alarak, "Geçmiş olsun," dedi. "Çok korkuttun bizi. Zayıfladın biraz. Sana çok sevdiğin makarnadan yaptım. Kıymalı. Üstüne sarmısaklı yoğurt da dökeriz." Ellerimi çırptım. Bu makarnanın yaşamımda çok önemli bir yeri var. Üstüne kuru nane de koyulunca bayılırım yemeye. Çok güçlenmek, arkadaşlarımı yenebilmek için bu makarnayı kaşık, kaşık yedirir bana annem.

"Babanın da sana bir sürprizi var," dedi. Kalbim küt. küt atmaya başladı. Ne olabilirdi bu sürpriz? Bisiklet mi? Soramıyordum. Babam ikramiyesini almış mıydı? Alsa bile o parayla evimizin pek çok gereksinimini karşılayacağını biliyordum. "Bir yazlık giysi bile yapamadım kendime" diyordu annem. "Sıcaklar bastırdı. Alt tarafı iki metre basma." Babam da kışlık ayakkabılarıyla geziyor. Yenisini alamadığı için pençe yaptıracak. Ayakları pişmiş sıcaktan. Geçenlerde yakınıyordu: "Bir ayakkabı beğendim. Kıyıp paraya alıyordum. Keşke alsaydım. Ertesi gün bir baktım. Üçyüz lira birden artmış fiyatı. Rezillik! Devalüasyon yapıldı ya? Herşeyin fiyatı gene iki katına çıktı. Ne yapacağız yahu? Nasıl yetiştireceğiz? Bizim aylık artmazsa yandık."

Ne demekti bu devalüasyon? Anlamıyordum. İyi bir şey olsa bu denli yakınır mıydı babam? Hep bizi bulur böyle fenalıklar. Bisikletin fiyatı da iki katına çıkmıştır o zaman. Kim yapıyor bu devalüasyonları bilmem ki?

Annem konuşmadığımı görünce, sordu; "Sevinmedin mi yoksa? Bisiklet geliyor." İnanılacak gibi değildi. Sözcükler boğazımda düğümleniyordu. "Ama anne..Ben.. Tüm matematik sorularını yanıtlayamadım ki..."

O gün iki tabak makarna yedim sevincimden. Heyecanımı belli etmemeye çalışarak pencerede babamı beklemeye başladım. Saatler geçmek bilmiyordu. Taksiyle mi gelirdi acaba? Sanmam. "Taksi dünyanın parası artık," diyordu geçenlerde. Yüklenip getirir bisikletimi. Canım babacım. Hemen aşağıya koşup yardım ederim ona.

Arkadaşlarım sokakta oynuyorlardı. Bana el salladılar ama gitmedim. Oysa annem izin veriyor. "Koşup, terlemeden oynayabilirsin," dedi. Oynamak istemiyorum. Bisikletim gelecek. Daha böyle iki gün bile bekleyebilirim babamı.

Salih, "Sen de amma muhallebi çocuğu oldun be!" diye bağırdı sokaktan. "İyi ki bi hasta oldun!" Ayağının altındaki topu gösterdi. "Gazozuna oynuyoruz!" Çeyrek ekmeğin üstüne yağ sürmüş annesi. Toz şeker de dökmüş. Hapur, hupur yiyordu. Onlara nasıl anlatırım dört gözle bisiklet beklediğimi?

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY-Türkçesi: VİVET KANETTİ-Resimler: SEMPE

Sonra, tatilin son günü, güneş geri döndü. Bütün arkadaşlarla vedalaşmak, eşyaları toplamak ve yeniden trene binmek gerekti. Güzel Sahil otelinin patronu, Pıtırcık'ın babasına yolculuk için bir kap türlü yemeği önerdiyse de, Pıtırcık'ın babası bu öneriyi kesinlikle reddetti.

EVE DÖNDÜK

BEN eve döndüğümüz için çok memnunum ama tatildeki arkadaşlarım burada değil, buradaki arkadaşlarım da tatilde, ben tek başımayım, bu büyük bir haksızlık aslında, bu nedenle de ağlamaya koyuldum.

— Aaa lütfen! Yarın işbaşı yapıyorum, biraz dinlenmek niyetindeyim bugün. Çok rica ederim başımı ağrıtma, dedi babam.

— Çocuğa karşı biraz daha anlayışlı olsana. Tatil dönüşü ne kadar sinirli olduklarını bilirsin, dedi annem, sonra beni öptü, sonra yüzünü temizledi, sonra burnumu sildi ve uslu uslu eğlenmemi söyledi. Ben, peki ama yapacak şey bulamadığımı söyledim.

— Neden bir fasulye tanesini filizlendirmiyorsun? diye sordu annem. Bunun çok zevkli bir iş olduğunu, bir fasulye alıp ıslak bir pamuğun arasına koyunca sonradan bir sap ve yapraklar çıktığını bunun çok eğlenceli olduğunu ve babamın bana nasıl yapıldığını göstereceğini söyledi. Sonra annem odamı toplamaya gitti.

Salonun kanapesi üstünde yatan babam, derin derin içini çekti ve pamuğu getirmemi söyledi. Banyoya gittim, çok fazla şey devirmedim, yere düşen pudra nasıl olsa biraz suyla, kolayca temizlenir, salona döndüm:

— İşte pamuk, babacığım, dedim.

— Peki, şimdi git mutfaktan bir fasulye tanesi getir, dedi babam.

Mutfakta fasulye bulamadım. Pasta da. Çünkü annem, gitmeden önce herşeyi atmıştı, dolaptaki peynir dışında. Tatil dönüşü de o peynir yüzünden mutfağın penceresini açmak gerekmişti.

Salona dönünce babama fasulye bulamadığımı söyledim.

— Peki, boşver, ne yapalım, dedi, yeniden gazetesine daldı, ben de ağlayıp zırladım:

— Bir fasulye tanesi filizlendirmek istiyorum! Bir fasulye tanesi filizlendirmek istiyorum!

— Pıtırcık, şimdi dayak yiyeceksin! dedi babam.

E valla, bu da harika! Bir fasulye tanesi filizlendirmemi istiyorlar, sonra fasulye yok diye beni cezalandıracaklar, iyi be! İşte o zaman gerçekten ağlamaya başladım, annem koştu, olanları öğrenince:

— Köşedeki bakkala git, sana bir fasulye tanesi versinler, dedi.

— Hah! Dönmek için de sakın acele etme, dedi babam.

Ben köşedeki bakkala gittim. Çok tatlı bir adamdır kendisi, çünkü bazen bana bisküvit verir. Ama bu kez hiç bir şey vermedi, çünkü dükkân kapalıydı, tatil yüzünden olduğunu anlatan bir de kâğıt yapıştırmıştı.

Koşarak eve geldim, babam hâlâ kanapenin üstün-

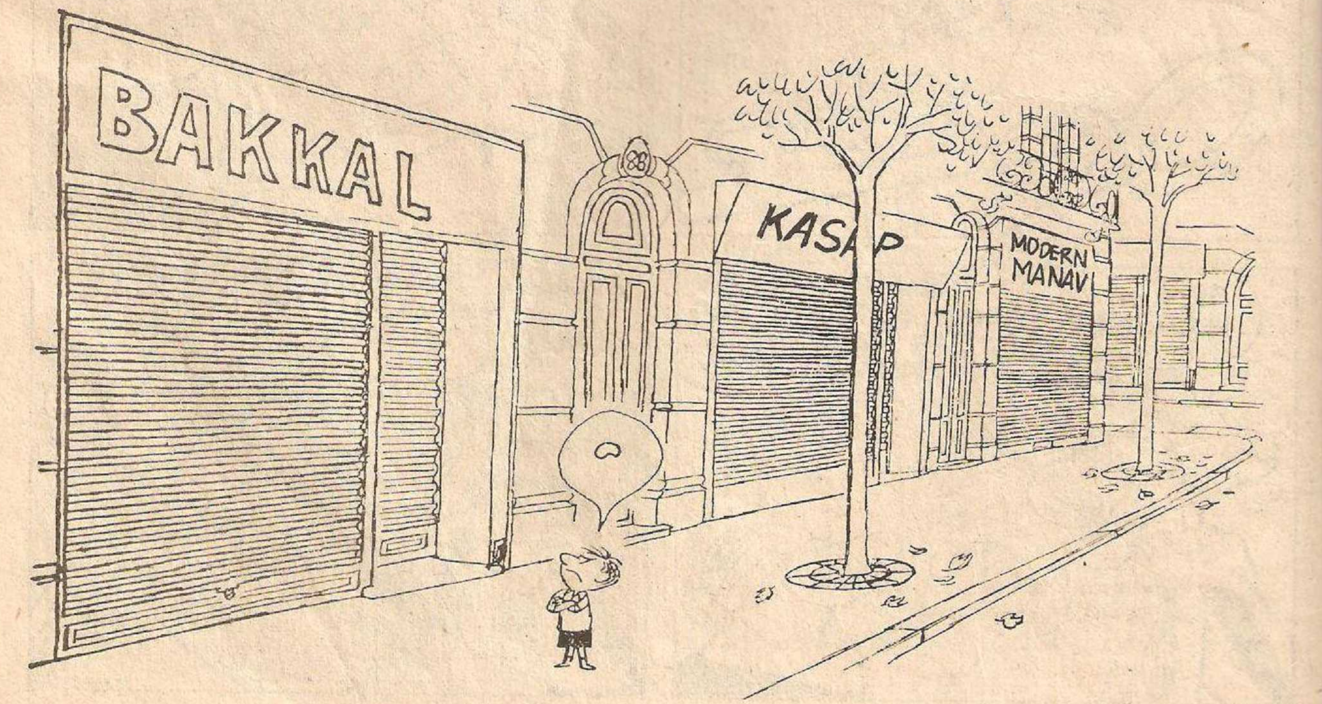

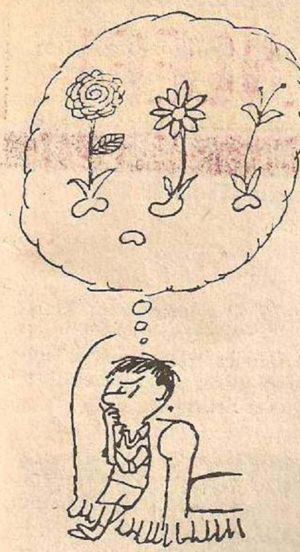

deydi, ama artık okumuyordu; gazeteyle yüzünü örtmüştü.

— Bakkal kapalı, benim yine fasulyem yok! diye bağırdım. Babam hemen doğruldu.

— Hı? Ne? Ne oluyor? diye sordu, her şeyi baştan anlatmak zorunda kaldım. Babam eliyle yüzünü sildi, derin derin içini çekti ve elinden hiç bir şey gelemeyeceğini söyledi.

— Ben pamuğumun içinde ne filizlendireceğim peki? diye sordum.

— Pıtırcık! Yetti artık! Git odanda oyna! diye bağırdı babam.

Ben ağlayarak odama gittim, annem orada etrafı topluyordu.

— Ah Pıtırcık, buraya girme. Git salonda oyna. Neden sana söylediğim gibi bir fasulye tanesi filizlendir miyorsun ? dedi annem.

Salonda babam daha bağırmaya yeltenmeden, beni annemin yolladığını ve eğer ağladığımı duyarsa çok bozulacağını söyledim.

— Peki ama uslu dur, dedi babam.

— İyi de, filizlendireceğim fasulyeyi nereden bulacağım? diye sordum.

— Git mutfaktan mercimek getir. Fasulyenin yerini tutar, dedi babam.

Bol bol mercimek vardı mutfakta, ben de çok memnun oldum. Sonra babam pamuğu nasıl ıslatmak gerektiğini ve mercimeklerin nasıl yerleştirileceğini gösterdi.

— Şimdi bunları küçük bir tabağa koy, sonra da pencerenin kenarına yerleştir, bir süre sonra sap ile yapraklar çıkacak, dedi babam.

Sonra yeniden yattı.

Ben babamın dediği gibi yaptım, sonra bekledim. Ama hiç sap filan çıkmadı, nerede bir yanlışlık yaptığımızı kendi kendime sordum. Bir yanıt bulamadığım için babamın yanına gittim.

— Ne oldu yine? diye bağırdı babam.

— Mercimeklerden sap çıkmıyor, dedim.

— Sana bir güzel dayak atayım mı? diye bağırdı babam, ben evi terkedeceğimi, çok mutsuz olduğumu, beni bir daha hiç görmeyeceklerini ve çok özleyeceklerini, o mercimek hikayesinin palavra olduğunu söyledim, annem koşarak salona girdi.

— Çocuğa karşı biraz daha anlayışlı olamaz mısın? diye sordu annem babama. Ben evi topluyorum, onunla da ilgilenemem herhalde, değil mi.....

— Bir adamın evinde biraz rahat etmeye hakkı var galiba, değil mi? diye yanıtladı babam.

— Zavallı annem haklıymış! dedi annem.

— Lütfen, hiç de zavallı olmayan anneni bu işe karıştırma! diye bağırdı babam.

— Hah. İyi! Şimdi de anneme hakaret et! dedi annem.

— Ben mi annene hakaret ediyorum? diye bağırdı babam. Annem ağlamaya, babam salonda bağırarak volta atmaya başladı, ben, mercimeklerimi hemen filizlendirmezlerse intihar edeceğimi söyledim. Annem de beni dövdü.

E yani bu anne babalar yok mu, tatil dönüşü bütünüyle çekilmez oluyorlar!

KİRPİ ÇOCUK

UMUR BUGAY

YAŞASIIIN! BİSİKLETİM GELDİ.

ŞİMDİ herşeyi unuttum. Geçenlerde babamın yüzüme vurduğu tokatı bile. Ben içeriye kaçıp ağlarken, "Vurma şu çocuğun yüzüne," demişti annem. "Büyüdü artık. Dayakla terbiye mi olur?" Alçak sesle tartışmışlardı. Benden gizli bir şey konuştukları zaman hep böyle yaparlar. Ben de sesimi yükseltmiştim. Babam, "Bak," demişti. "Yüz buldu senden". Suçum büyüktü. Pencereden tükürmüştüm. Biraz sonra kapımız çalındı. Açtım. Karşımda yaşlı bir teyze duruyordu. "Bana anneni çağır bakayım," dedi. "Seni terbiyesiz! Başıma tükürürsün ha?"

Babam gecikti. Pencerenin önünden ayrılamıyorum. Bisiklet yüzünden gecikmiş olmalı. Zam gelmiş bisikletlere. "Çok pahalı," diyordu. "Parasını peşin de versen, piyasada bulunmuyor". Neler öğrendim. Döviz yokluğundan ham madde gelmiyormuş. Ham madde gelmeyince de üretim yapılamıyormuş. Hep beni bulur böyle terslikler.

Gözlerime inanamıyorum! İşte babam! Bisikletimi almış geliyoooor! Üstüne kağıt kaplamışlar. Tekerleklerinden başka bir yerini göremiyorum ki. Sokaktaki arkadaşlar topu bıraktılar. Hepsi babamın başına toplandılar. Kapıya koştum. Merdivenleri deli gibi indim. Sokağa çıktığım zaman çocuklar babamı soru yağmuruna tutmuşlardı.

— Amca bu kimin?

— Kaça aldın amca bu bisikleti?

— Kirpiye mi aldın amca bu bisikleti?

— Amca ne marka?

Babamla göz göze geldik. Alnında terler birikmişti. Birbirimize öyle içten bakıp güldük ki.. Hiç unutmuyorum. Koşup boynuna sarıldım. "Yardım et de yukarıya çıkaralım," dedi. Çocuklar kolumdan, yakamdan çekip duruyorlardı:

— Hadi gene Kirpiiii yaşadıııın!

— İyisiiiiin!.. İyisiiiiiin!

— Baban sınıfını geçtin diye mi aldı?

— Bana da alacaklaaar.. Hem de daha büyüğünden..

Güçlükle kapıya yürüdük. Yardım olsun diye arkadaşlarım da tutuyordu bisikletimi ama, kargaşadan olduğumuz yerde dönüyorduk. "Bırakın çocuklar," dedi babam. "Kapıdan geçemiyoruz," Salih omuzumu dürttü. "Bi binsene şuna," Annem merdivenin başında bizi bekliyormuş. "Olmaz şimdi," dedi. "Gösteriş yapar gibi. Yarın binersin". Babamla soluk, soluğa yukarıya çıkardık bisikletimi.

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY-Türkçesi: VİVET KANETTİ-Resimler: SEMPE

Bir önceki kadar ciddi bir ders yılı daha sona erdi. Ödül töreninden sonra Pıtırcık, Lüplüp, Sırım, Toraman, Dırdır, Gümüş, Dalgacı, Çarpım ve Tıngır yine biraz üzülerek birbirlerinden ayrıldılar. Ama çocuklar, tatili düşünerek bu üzüntüyü çok çabuk üstlerinden attılar. Bu arada Pıtırcık'ın canı biraz sıkkın: Çünkü onların evinde kimse henüz tatilden söz etmedi.

ANLAYIŞLI OLMALI

BANA garip gelen, henüz evde kimsenin tatilden söz etmemiş olması! Diğer yıllarda, babam bir yere, annem de bir başka yere gitmek ister, gürültü kopar. Sonra, madem öyle evde oturmayı yeğlediklerini söylerler, ben ağlarım ve annemin istediği yere gideriz. Ama bu yıl hiç ses yok.

Oysa sınıfta bütün arkadaşlar bir yere gitmeye hazırlanıyor. Babası çok zengin olan Gümüş, tatilini babasının deniz kenarındaki büyük evinde geçirecek. Gümüş dedi ki, yalnızca kendisine ait, başka kimsenin gelip oynayamadığı bir ufak plajı varmış. Ama bu doğru olmayabilir çünkü Gümüş palavracının tekidir.

Sınıfın birincisi, öğretmenin de kuzusu olan Çarpım, İngiltere'ye, bir okulda İngilizce öğrenmeye gidiyor. Valla deli bu Çarpım.

Lüplüp Güney'de, babasının arkadaşının lokantasında mantı yiyecek. Herkes, ya deniz kenarına, ya dağa, ya da köye anneannesinin yanına gidiyor. Bir tek ben daha nereye gideceğimi bilmiyorum, bu da çok canımı sıkıyor, çünkü tatilde en çok sevdiğim şeylerden biri tatil öncesi ve sonrası arkadaşlarıma anlattıklarımdır.

Bugün evde anneme tatilde nereye gideceğimizi sordum. Annem yüzünü garip bir şekilde buruşturdu, saçımı öptü, "canımın içi, baban işten dönünce, " bu konuyu konuşacağımızı ve şimdi gidip bahçede oynamamı söyledi.

Ben bahçeye çıktım, babamı bekledim, işten dönünce de ona doğru koştum; babam beni kollarına aldı, beni havaya fırlattı, ben de kendisine tatilde nereye gideceğimizi sordum. Babamın gülmesi birden kesildi, beni yere bıraktı, bu konuyu içerde konuşacağımızı söyledi. Annem salonda oturuyordu.

— Sanırım artık sırası geldi, dedi babam.

— Evet, az önce konuyu açtı, dedi annem.

— Öyleyse kendisine söylemeliyiz, dedi babam.

— Söyle öyleyse, dedi annem.

— Neden ben söyleyecekmişim? Sen söyle, dedi babam.

— Ben mi? Sen söylemelisin, fikir senden çıktı, dedi annem.

— Rica ederim, rica ederim, sen de beni desteklemiştin. Hatta bunun, hem kendisi hem de bizim için çok yararlı olacağını söyledin. Bal gibi söyleyebilirsin, dedi babam.

— Eeee, tatilden konuşacak mıyız, konuşmayacak mıyız? Bütün arkadaşlar gidiyor, ben daha bir türlü nereye gideceğimi, neler yapacağımı anlatamıyorum, iyi valla, dedim.

Babam koltuğa oturdu, beni ellerimden tutup dizlerine doğru çekti.

— Benim Pıtırcık'ım artık anlayışlı koskoca bir oğlan oldu değil mi? diye sordu babam.

— Tabii. Artık o erkek sayılır, diye yanıtladı annem.

Ben koskoca bir oğlan olduğumu söylemelerinden hiç hoşlanmam, çünkü genellikle bunu söylediler mi, bana hoşlanmayacağım şeyler yaptırmak istiyorlar demektir.

— Eminim, benim büyük oğlum deniz kenarına gitmek için can atıyordur, dedi babam.

— Evet, dedim.

— Benim büyük oğlum yüzecek, balık tutacak, plajda oynayacak, ormanda dolaşacak, dedi babam.

— Gideceğimiz yerde orman da mı var? Geçen yıl gittiğimiz yer değil demek diye sordum.

— Bak. Yapamayacağım. Artık bunun çok parlak bir fikir olduğundan emin değilim. Ben cayıyorum. Belki gelecek yıl.... dedi annem.

— Hayır, karar alındı bir kere. Biraz cesur ol canım! Hem Pıtırcık çok anlayışlı olacak, değil mi Pıtırcık?

Ben, evet çok anlayışlı olacağımı söyledim. Bu deniz ve plaj işine çok sevinmiştim çünkü. Ormanda dolaşmak aslında pek o kadar

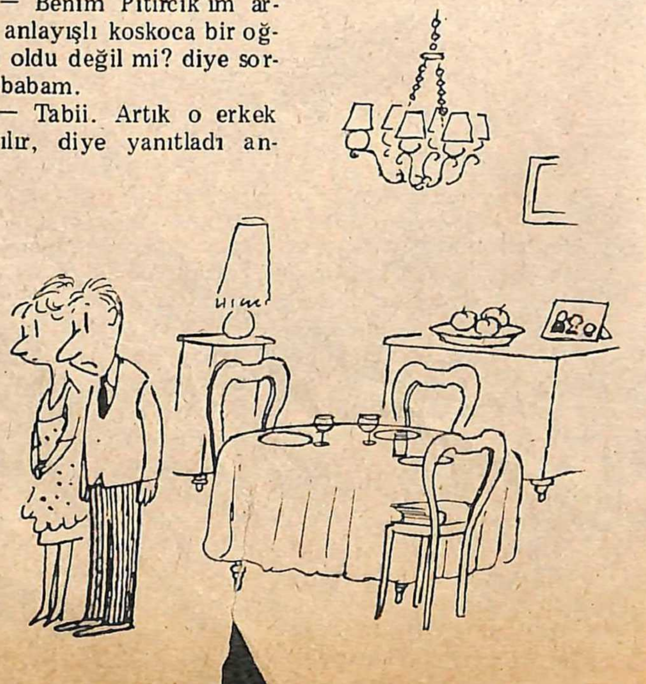

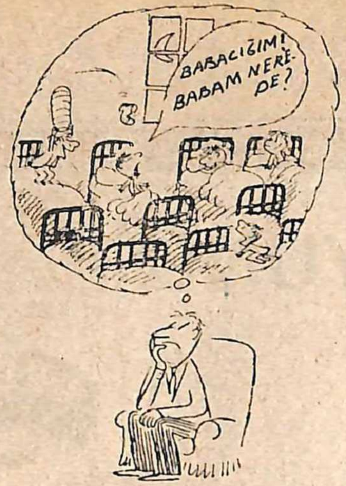

gırgır değildir, bir tek saklambaç oynayınca müthiş olur ama.

— Otelde mi kalacağız? diye sordum.

— Tam olarak değil... Ga.. Galiba çadırda uyuyacaksın. Aslında çok eğlenceli bir şeydir.. dedi babam.

İşte o zaman çok sevindim.

— Çadırda ha? Teyzemin verdiği kitaptaki kızılderililer gibi mi?

— Evet, dedi babam.

— Yaşasın! diye bağırdım. Çadırı kurmana yardım edebilir miyim? Sonra ateş yakmana? Denizin dibinde balık avlamasını öğretecek misin bana? Anneme kocaman kocaman balıklar getiririz. Ah, çok çok, çok güzel olacak.

Babam, sanki çok sıcakmış gibi yüzünü mendiliyle sildi sonra:

— Pıtırcık, erkek erkeğe konuşmalıyız seninle. Çok anlayışlı olman gerekiyor, dedi.

— Büyük bir çocuk gibi davranırsan, akşama pasta yapacağım, dedi annem.

— Bisikletini de nihayet tamir ettirteceğim. Peki... Şimdi de sana bir şey açıklamam gerekiyor... dedi babam.

— Ben mutfağa gidiyorum, dedi annem.

— Hayır, kal. Birlikte söylemeye karar vermiştik... dedi babam.

Bunun üzerine babam biraz öksürdü, ellerini omuzlarıma koydu:

— Pıtırcık oğlum, biz tatile seninle çıkmayacağız. Sen büyük bir çocuk gibi tek başına gideceksin.

— Nasıl tek başıma? Siz gitmeyecek misiniz?

— Pıtırcık, çok rica ederim, anlayışlı ol. Annenle ben küçük bir yolculuğa çıkacağız. Senin bu yolculukta çok eğlenmeyeceğini düşünüp, çocuklarla kampa gitmene karar verdik. Senin için çok yararlı olacak. Orada bir sürü arkadaş edineceksin, çok eğleneceksiniz.. dedi babam.

— Tabii, ilk kez bizden ayrı olacaksın ama, inan bu senin iyiliğin için.. dedi annem.

— Pıtırcık oğlum.. ne dersin? diye sordu babam.

— Harika diye bağırdım ve salonda dansetmeye koyuldum. Çünkü gerçekten müthiş bir şeymiş bu kamplar: Bir sürü arkadaş ediniyorsunuz, gezilere çıkıyorsunuz, oyunlar oynuyorsunuz, büyük bir ateşin çevresinde şarkılar söylüyorsunuz! O kadar mutluydum ki annemle babamı öptüm.

Akşamki pasta harikaydı, ben üstüste birkaç parça yedim çünkü annemle babam pastayı hiç ağızlarını sürmediler. Garip olan, ikisinin de banа şaşkın gözlerle bakmasıydı. Hatta sanki biraz küsmüş gibiydiler.

Oysa, ne bileyim ben oldukça anlayışlı davrandım sanırım, değil mi ama?

KİRPİ/ ÇOCUK

UMUR BUGAY

BÜYÜK YARIŞ BAŞLIYOOOR!

BABAM bisikletimi taksitle almış. Yarısını peşin vermiş. Patronu kefil olmuş. Annem sevinçli, "Nasıl oldu da bastı imzayı?" diyor. Benim bu konuşulanlardan bi şey anladığım yok. Daha doğrusu dinlemiyorum. Gözüm bisikletimde. Ayıramıyorum gözlerimi ondan. Arkadaşlar kapının önünde bekliyorlar. Hiç biri eve girmedi. Babam, "Dünyada en kötü şey, sahip olduğun bir malla övünmektir oğlum," dedi. Annem de onayladı bunu. Güzel sözler söylemek geçiyordu içinden. "Biliyorum baba," dedim "Bisikletimle kimseye fiyaka yapmayacağım. Olmayan çocuklara günde bi kez veririm. Bizim sokakta.. Daha uzağa gitmezler."

Annem'le babam bakıştılar. "Olmaz ki oğlum," dedi babam. "Çoğu binmesini bile bilmiyor." Düşünmeye başladılar. Ben de düşünüyormuş gibi yaptım. Annem, "Ne yapacak şimdi bu çocuk? Verse de olmaz, vermese de.. Hiç sevmem başkalarından bir şey istemeyi," dedi. Sonra aklına geldi. Merakla sordu.

— Sen kimseden bisiklet istedin mi?

Çok istemiştim. Saklayamazdım. Başımı salladım. "Yandık!" dedi babam. "Mahalledeki her çocuk bir tur atacak olsa paramparça olur üç günde bisiklet. Daha taksiti bitmeden tamire götüreceğiz". Neredeyse ağlayacaktım. Karşımda gıcır, gıcır duran bisikletimi parçalanmış görüyordum. "Ne var sanki herkesin bisikleti olsa?" dedim. Babam başını salladı. Düşünceliydi. Bir sigara yaktı. "Doğru.." diyebildi.

Sokakta gürültü koptu, biz düşünürken. Arkadaşlar pencerenin altına toplanmışlar bağırıyorlardı:

— Kirpiiiii çık dışarııın!

Murat bisikletini çıkarmış bizim evin önünde dönüp duruyordu. Ben anlamıştım ne yapmak istediklerini. Babam omuzuma vurdu. "Hadi oğlum Kirpi göster kendini," dedi. Annem karşı çıkıyordu. "Çok ayıp," dedi. "Görmemişler gibi. Nereden çıktı şimdi bu yarış?" Onu dinlemedik. Bisikleti omuzladığımız gibi sokağa indik. Az sonra tüm sokaktakiler bizi izliyordu. Bakkal Osman işini, gücünü bıraktı yanımıza geldi. Salih bağırıyordu:

— Büyük yarış başlıyooooor!

Babam kulağıma eğildi. "Seleye güzel otur oğlum," dedi. Pedallara çok bastırma sakın. Frenler serttir. Senin bisikletin yeni. Dikkat et." Heyecanlanmıştım. Sokağın bir başından bir başına iki tur atacaktık. Kim önce bitirirse.. Salih düdüğü çaldı.

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY - Türkçesi: VİVET KANETTİ - Resimler: SEMPE

Yolculuk hazırlıkları yapılırken, Pıtırcık'ın anneannesi evi on yedi kez telefonla aradı. Bir garip olay daha: Pıtırcık'ın annesinin gözüne hep bir şeyler kaçıyor. Burnunu ne kadar silse hiç fayda etmiyor...

KAMPA GİDİŞ

BUGÜN kampa gidiyorum ve çok mutluyum. Canımı sıkan tek şey, annemle babamın biraz üzgün görünmeleri; herhalde tek başlarına kalmaya alışık olmadıklarındandır.

Annem eşyalarımı toplamaya yardım etti. Bir bavula gömleklerimi, şortlarımı, sandaletlerimi, ufak arabalarımı, mayomu, havluları, lokomotifimi, haşlanmış yumurtaları, muzları, peynirli ve salamlı sandviçleri, saplı balık ağımı, uzun kollu kazağımı, çoraplarımı misketlerimi koyduk. Tabii birkaç paket yapmak zorunda kaldık çünkü bavul çok büyük değildi, ama dert değil.

Ben, treni kaçıracağız diye korkuyordum, öğle yemeğinden sonra babama, hemen gara gitsek daha iyi olmaz mı diye sordum. Ama babam, biraz erken olduğunu, trenin akşam saat altıda hareket ettiğini, onlardan ayrılmak için amma da sabırsızlandığımı söyledi. Annemin yine gözüne bir şey kaçtı, bu yüzden elinde mendiliyle mutfağa kaçtı.

Annemle babama ne oluyor bilmiyorum, canları bayağı sıkkın görünüyor. Öyle ki, bir ay görüşmeyeceğimizi düşündükçe boğazıma bir şeyler takıldığını söylemeye yüreklenemiyorum. Bunu söylersem benimle alay edip beni azarlayacaklarından eminim.

Gidiş saatine kadar ne yapabileceğimi düşünüyordum. Ta dibe yerleştirdiğimiz misketleri almak için bavulu boşalttığımda da, annem biraz surat astı.

— Çocuk yerinde duramıyor. Aslında hemen gitsek daha iyi ederiz, dedi annem.

— Ama daha trenin kalkmasına bir buçuk saat var, dedi babam.

— Boşver, erken gidersek peron boş olur, itilip kakılmayız.

— Nasıl istersen.

Arabaya binip gittik. Hem de iki kez. Çünkü ilk keresinde, bavulu evin içinde unutmuştuk.

Aslında herkes erken gelmişti gara. Her yerde bağrışan, itişip kakışan insanlar vardı. Arabayı, zar zor, garın çok uzağında bir yere bırakabildik, babam bavulu arabanın içinde unuttuğu için oraya bir daha gitmek zorunda kaldı. Bavulu annemin aldığını düşünmüştü çünkü. Garda babam kaybolmamak için birbirimizden ayrılmamamızı söyledi. Sonra üniformalı bir adam gördü. Adam çok komikti, suratı kıpkırmızıydı, şapkası da ters dönmüştü.

— Özür dilerim efendim, 11'nci peron nerede acaba? diye sordu babam.

— On'uncu peronla 12'nci peron arasında. Daha doğrusu son gördüğümde oradaydı, dedi adam.

— Siz kendinizi ne... dedi babam, ama annem ona sinirlenip kavga etmemesini, peronu tek başımıza bulabileceğimizi söyledi.

Tıklım tıklım olan peronun önüne geldik, babam annemle kendisi için üç peron bileti aldı. İki tanesini ilk kez, üçüncüyü de dışarda unuttuğu bavulu almaya gittiğinde.

— Sakin olalım. Şimdi vagonuna gitmeliyiz, dedi babam.

Girişe en yakın vagon A vagonu olduğundan, epey yürümek zorunda kaldık. Bu da çok kolay olmadı. Özellikle insanlar, sonracıma bavul ve sepetlerle dolu cici arabalar, bir de şemsiyesi balık ağıma takılan şişko bey yüzünden. Şişko beyle babam kapıştılar, ama annem babamı kolundan çekti, hâlâ ağıma takılı olan şemsiye yere düştü. Sonunda her şey çözümlendi, çünkü gardaki gürültüden şişko beyin bağırdıklarını duyamadık.

Y vagonunun önünde benim yaşımda bir sürü çocuk, anneler, babalar ve "Mavi Kamp" yazılı bir pankartla dolaşan bir adam vardı.

"Mavi Kamp" benim gideceğim kampın adı. Herkes bağırıyordu. Pankartlı adamın elinde kâğıtlar vardı, babam ona benim adımı verdi, adam kâğıtlarına baktı, sonra, "Çengel! Bu çocuk senin ekibinden!" diye bağırdı.

Büyük bir çocuk geldi. Arkadaşım Toraman'ın boks öğrenen ağabeyi gibi, en azından on yedi yaşında olmalıydı.

— Merhaba Pıtırcık. Benim adım Çengel, ekip başkanınım. Ekibimizin adı Baykuş Gözü, dedi büyük çocuk.

Elini uzattı. Ben bu işi sevdim.

— Onu size emanet ediyoruz dedi babam gülerek.

— Hiç merak etmeyin. Dönüşünde onu tanıyamayacaksınız, dedi başkanım.

Annem, yine gözüne bir şeyler kaçtığı için, mendilini çıkardı. O sırada bir bayan başkanıma yaklaştı. Gözlüklerinden ötürü Çarpım'a benzeyen bir çocuğu elinden tutuyordu.

— Çocukların sorumluluğunu yüklenmek için çok genç değil misiniz acaba? dedi.

— Hayır hanımefendi. Diplomalı bir eğitimciyim ben. Merak edecek hiç bir şey yok, dedi başkanım.

— Eh.. neyse... Peki yemekleri nasıl pişiriyorsunuz bakayım?

— Efendim? diye sordu başkanım.

— Yani tereyağla mı, zeytinyağla mı, iç yağıyla mı? Çünkü hemen haber vereyim küçük iç yağına tahammül edemez. Çok basit: hasta olmasını istiyorsanız, ona iç yağı verin!

— Ama hanımefendi.. dedi başkanım.

— Sonra, yemeğe oturmadan önce mutlaka ilaçlarını alsın, ama sakına iç yağı kullanmayın: sonradan onları hasta edecekseniz ilaç vermeğe hiç değmez. Tırmanmalarda da düşmemesine dikkat edin lütfen.

— Tırmanmalar mı? Ne tırmanması?

— Dağ tırmanmaları! diye yanıtladı bayan.

— Dağ mı? Çukur — Plaj'da dağ yok ki, dedi başkanım.

— Nasıl? Çukur — Plaj mı? Bana Çamlı—Tepeler'e gideceğinizi söylemişlerdi. Aman ne düzenleme! Aferin! Çok genç olduğunuzu söylemiştim zaten..

— Çamlı — Tepeler'e giden tren 4'cü peronda han'fendi. Biraz acele etseniz iyi olur, üç dakika sonra kalkıyor çünkü, dedi oradan geçen üniformalı adam.

— Eyvah! Öğüt verecek zamanım bile olmayacak! dedi bayan.

Çarpım'a benzeyen çocukla koşarak uzaklaştılar. Sonra bir düdük sesi duyduk, herkes bağrışarak vagonlara bindi, üniformalı adam pankartlı beye gidip, düdüğünü öttürerek ortalığı birbirine katan ufaklığa engel olmasını söyledi. Bunun üzerine birçok kişi vagonlardan indi, birçok kişi de bindiği için biraz zorluk çıkıyordu. Anneler babalar bir şeyler bağırıyorlar, yazmayı unutmamamızı, iyi örtünmemezi ve yaramazlık etmememizi söylüyorlardı. Kimileri ağlıyor, kimileri peronda futbol oynadıkları için azar işitiyorlardı, müthişti. Üniformalı adamın düdüğünü bile doğru dürüst duyamadık, adamın suratı iyice koyulaşmıştı, tatilden yeni dönmüş gibi. Herkes herkesle öpüştü ve tren bizi denize götürmek üzeri gardan ayrıldı.

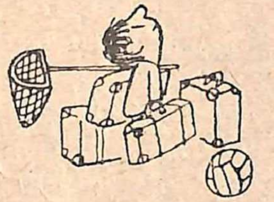

Ben pencereden bakıyordum, bize mendilleriyle "güle güle" diyen annemi babamı, bütün anneleri bütün babaları gördüm. Birden üzüldüm. Aslında haksızlıktı, giden bizdik ve onlar bizden çok daha yorgun görünüyorlardı. Canım biraz ağlamak istedi ama ağlamadım çünkü önünde sonunda tatil gülmek içindir ve her şey çok iyi gidecek.

Hem nasıl olsa annemle babam, bavulu mutlaka başka bir trenle yollarlar bana.

KİRPİ ÇOCUK

UMUR BUGAY

«ŞAMPİYOOOON!»

YARIŞ hızlı başladı. Murat bisikletinin üstünde havalanıyordu. Yokuş çıkarken yapılır o hareket. Boyu yetmiyordu. Babası büyüyünce de binmesi için eşek kadarını almış. Yarıştan sonra babam, "Osman işini bilir," dedi. "Onu kendine almıştır. Evlere servis yapmak için. Görürsünüz yakında önüne bir araba takar."

İlk turu önde bitirdim. Alkışlanıyordum. "Bastırır Kirpiiiii!" diye bağırıyorlardı. Bu sokakta amma çok beni tutan arkadaşım varmış. Bisikletim yeni olduğu için biraz zıplıyordu. Lastikler çok şiş. Yanından geçerken, "Ye onu. Yeeee!" diye bağırdı Salih. Osman amca çok kızdı. "Sen ne biçim hakemsin be?" dedi. Sonra oğluna döndü. "Pedala baaaasss oğluuuum, pedalaaaaa!" Sütçü beygiri gibi ayakta uyumaaaa!" diye bağırdı. Boşuna sinirleniyor. Ben daha iyi biniyorum bisiklete. Hem Murat çok şişko. Babasının dükkanından ne bulsa yürütüyor. Çukolata, gofret, bisküi, şeker..

Penceresinden yarışımızı izleyen yaşlı bir teyze komşusuna bizi gösterdi: "Şunlara bak anam. Adam olmuşlar da yarış yapıyorlar. Babaları da başlarında. Bunlar şımarmaz mı şimdi?"

İkinci turda Murat iyice gerilerde kaldı. Heyecanımı yenmiştim artık. Bisikletim beni uçuruyor. O arada nereden bulmuşlarsa, arkadaşlar bir çamaşır ipi sokağın sonuna boydan, boya germişlerdi. Kendimi televizyonda gördüğüm gerçek yarışmalardan birinde sandım. Alkışlar, "Geliyooooo! Geliyoooo! Kirpi geliyooooo!" sesleri, Murata, "Yuuuuuuuuuu!" lar birbirine karışıyordu. Ellerimi bırakarak ipi göğüslemek istedim. Aklım başıma geldiği zaman yeri öpmüştüm. Yanı başımda sevgili bisikletimin boşa dönen tekerleklerini görüyordum. Babam beni bırakmış bisikleti kaldırmaya çalışıyordu. "Oldu mu ya?.. Oldu mu ya?" diye söylendiğini duydum. Dirseğim kanıyordu. Arkadaşlar koluma girip kaldırdılar. Öteki kolumu havaya kaldırarak, "Şampiyoooon!" diye bağırdı Salih.

Osman amca Muratın ensesine bir tokat attı. "Yürü eve!" dedi. "Bir daha çıkarmayacaksın bu bisikleti sokağa".

Annem telaşla kapıya inmiş, ellerini ovuşturuyordu. İlk sözü, başımı okşayıp, "Nazar değdi," demek oldu. Penceredeki yaşlı teyze hemen atıldı: "Sizde kabahat evladım. İlk günden salıverdiniz çocuğu sokağa. İnsan bi okur, üfler. Pek de becerikli maşallah. Bi boncuk taksanıza bisikletinin üstüne."

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY-Türkçesi: VİVET KANETTİ-Resimler: SEMPE

Anne ve babası Pıtırcığı tren istasyonuna getirirler. Burası, kampa gidecek öteki çocuklarla doludur. Bütün çocuklar trene binerler. Biniş ama ne biniş? Her yer birbirine girer..

CESARET

TREN yolculuğu çok iyi geçti; gittiğimiz yere bir gecede varılıyor. Kompartımanda tatlı ekip başkanımız Çengel, uyumamızı ve uslu durmamızı söyledi, sabaha kampa vardığımızda çok yorgun olmayalım diye. Haklı. Ekip başkanımız diyorum, çünkü başkanların yönettiği on ikişer kişilik ekiplere ayrıldığımızı söylediler. Bizim ekibin adı "Baykuş Gözü", parolamız da "Cesaret"

Tabii çok uyuyamadık. Çocuğun biri durmadan ağlıyor, annesiyle babasının yanına dönmek istediğini söylüyordu. Başka bir çocuk onunla dalga geçti, kıza benzediğini söyledi. Ağlayan çocuk, dalga geçen çocuğa bir tokat attı, bu kez

birlikte ağlamaya koyuldular. Özellikle başkanları onlara koridorda ayakta yolculuk edeceklerini söyleyince. Sonra, sepetinden yiyecek çıkaran ilk çocuk hepimizin karnını acıktırdı, yemeğe koyulduk. Çiğneyince uyumak pek olası değildir, özellikle bisküvitleri çiğneyince; kırıntılardan ve sesten ötürü. Sonra, çocuklar vagonun öbür ucuna gitmeye başladılar, hatta biri dönmedi, başkan onu aramaya gitti. Meğer çocuk, kapıyı açamadığı için dönmezmiş, kapıyı açması için biletleri kontrol eden beyi çağırdılar, herkesin siniri bozulmuştu çünkü içerdeki çocuk ağlıyor, bağırıp çağrıyordu, ödü kopuyordu. Hem sonra bir gara girildiğinde acaba ne yapacaktı, çünkü tren gardayken içerde kalmanın yasak olduğu yazılıydı bir levhada.

Çocuk çıkıp da, içerde müthiş eğlendiğini anlatınca, başkan hemen kompartımana dönmemizi söyledi. Bizim kompartımanı çok zor bulduk. Çünkü bütün çocuklar dışarı çıktığından kimse hangi kompartımanın kendi kompartımanı olduğunu bilmiyordu. Herkes kapıları açıp koridorda koşturuyordu. Bir bey, kıpkırmızı suratını kompartımanından uzattı, bu gürültüyü sürdürürsek, bizi Demir Yollarında çok yüksek bir yerlerde çalışan arkadaşına şikayet edeceğini söyledi.

Sırayla uyuduk. Sonra sabah oldu, Çukur Plaj'a vardık. Orada otobüsler bizi kampa götürmek için bekliyordu. Bizim başkan, müthiş bir şey, çok yorgun görünmüyordu. Oysa bütün gece koridorda koşturup durdu, vagonun ucundaki kapıyı üç kez açtırdı; iki kez bizim ekibimizden çocuklar için, bir kez de Demir Yollarında arkadaşı olan bey için. Adam, teşekkür olarak, başkanımıza adının yazılı olduğu bir kart verdi.

Otobüste bağırıp duruyorduk, başkan bağıracağımıza şarkı söylememizi salık verdi. Bize çok şirin şarkılar söyletti. Birinde, orada, uzakta bir köyden, ötekinde de, yerdeki çakıl taşlarından söz ediliyordu. Sonra başkanımız, herşeye karşın bağırmamızı şarkı söylememize yeğlediğini söyledi, sonra da kampa vardık.

Kampta biraz düş kırıklığına uğradım. Kamp çok güzel tabii: ağaçlar var, çiçekler var, ama çadır yok. Ahşap evlerde uyuyacağız ne yazık ki! Ben Kızılderililer gibi çadırlarda yaşayacağımızı sanıyordum, öylesi çok daha gırgır olurdu. Bizi kampın ortasına götürdüler, orada iki adam bekliyordu. Biri saçsız, diğeri gözlüklü ama ikisi de şortluydu. Saçsız adam bize:

— Mavi Kamp'a hoşgeldiniz çocuklar. Burada, sağlıklı bir arkadaşlık ortamında, çok güzel bir tatil geçireceğinizden eminim. Burada, özgürce kabul edilmiş bir disiplin havası içinde, sizi geleceğe hazırlayacağız. Ben kamp başkanı Bay Kavun, size muhasebecimiz bay Sıkı Bilek'i tanıtıyorum. Ekip başkanları abilerinizin sözlerinden çıkmayacağınızdan eminim. Şimdi sizleri barakalarınıza götürecekler. On dakika sonra da plaja gitmek üzere burada toplanacağız.

Sonra biri, "ya ya ya, şa şa şa" diye bağırdı ve bir sürü çocuk, "Mavi Kamp, Mavi Kamp çok yaşa!" diye yanıtladı. Üç kez böyle. Çok gırgır.

Başkanımız bizleri, yani Baykuş Gözü'nün on iki çocuğunu, barakamıza götürdü. Kendimize birer yatak seçmemizi, yerleşip mayolarımızı giymemizi, sekiz dakika sonra bizi almaya geleceğini söyledi.

— Peki, ben kapının yanındaki yatağı seçtim, dedi uzun bir çocuk.

— Nedenmiş efendim? diye sordu bir başka çocuk.

— Çünkü onu ilk ben gördüm ve çünkü ben hepi-

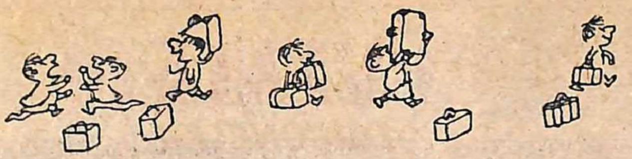

nizden güçlü kuvvetliyim, işte bu yüzden, dedi uzun çocuk.

— Hayır efendim, hayır efendim! dedi bir başkası. Kapının yanındaki yatak benim. Üstüne oturdum bile!

— Ben de üstüne oturdum! diye bağırdı iki çocuk daha.

— İnin oradan yoksa sizi şikayet ederim! diye bağırdı uzun çocuk.

Yatağın üstünde sekiz kişiydik, tam tokatlaşmaya başlayacaktık ki, ekip başkanımız, mayosu ve bir sürü adaleyle içeri girdi.

— Ne oluyor burada? Mayolarınızı daha giymediniz mi? Bu ne gürültü? Hadi çabuk olun!

— Benim yatağım yüzünden.. diye açıklama vermeye başladı uzun çocuk.

— Yatak işini sonra çözümleriz, şimdi mayolarınızı giyin. Herkes sizi bekliyor, bütün ekipler hazır, dedi başkanımız.

— Ben herkesin önünde soyunmak istemiyorum! Ben annemle babamın yanına dönmek istiyorum! dedi bir çocuk ve ağlamaya koyuldu.

— Hadi, hadi Sulu Göz! Ekibimizin parolasını anımsa: "Cesaret!" Artık küçük bir çocuk değilsin ki, koskoca bir adamsın.

— Hayır işte! Ben küçük bir çocuğum! Ben küçük bir çocuğum.Ben küçük bir çocuğum! dedi Sulu Göz ve kendini yine yerden yere attı.

— Başkan, ben mayomu giyemem, annemle babam garda valizimi vermeyi unuttular, dedim.

Başkan iki eliyle yanaklarını tuttu, sonra bir arkadaşımın bana mayolarından birini ödünç verebileceğini söyledi.

— Hayır efendim. Annem eşyalarımı kimseye ödünç vermememi söyledi, dedi biri.

— Cimri! Senin mayonu istemiyorum zaten! dedim ve şrakk bir tokat savurdum.

— Ayakkabılarımın bağlarını kim çözecek? diye sordu bir başka çocuk.

— Başkan! Başkan! Reçel kavanozu valizimin içinde devrilmiş. Ne yapayım?

Sonra, başkanımızın bizimle barakada olmadığını farkettik. Dışarı çıktığımızda hepimiz mayoluyduk. Çimdik adında çok kıyak bir çocuk bana bir mayo verdi, kampın ortasına en son biz vardık. Herkes mayoluydu, çok komikti.

Bir tek bizim başkan mayolu değildi. Onun üstünde bir takım elbise vardı. Boynuna bir kravat bile bağlamıştı, bir de valiz taşıyordu. Bay Kavun onunla konuşuyor:

— Lütfen kararınızdan dönün çocuğum, bu afacanların üstesinden geleceğinizden eminim. Cesaret! diyordu.

KİRPİ/ÇOCUK

UMUR BUGAY

BİSİKLET VE SİNEMA

BİSİKLETİM bizim, "Aile bütçesi"ni sarsmış. Annem öyle söylüyor. Dün gece Zeynep'lere gittik. Mutfakta Zeynebin annesi ile konuşurlarken duydum. Çay hazırlıyorlardı. "Nasıl idare edeceğimi şaşırdım" diyor annem. "Fabrika greve gidiyormuş. 5400 lira net zam istemişler. Vermiyormuş patron. Kapatırım fabrikayı demiş. Öyle bir şey olursa ne yaparız? Adam işçileri çıkaracakmış ama ucu bize de dokunur. Ömer büyüdü diyorum.. Ben de çalışsam.. Ama iş nerede?.." Uykuları kaçıyormuş bu yüzden. Babam da üzülüyor olmalı.

Babama bu düşüncesini bi kez daha açmıştı annem. O zaman bisikleti almamıştık. "Herşeye bu kadar zam" da gelmemişti. Babam gülmüş, "Ben sağ olduğum sürece seni çalıştırmam", demişti. "İşte oğlun da yetişiyor, aslan gibi. Bana bi şey olsa o var" Öyle hoşuma gitmişti ki bu sözler.

Selim amca tavlayı çıkardı hemen. Babam durur mu? Oynamaya başladılar. Çaylar, pastalar geldi. "Biraz soluk alın" dedi annem. "Gelir, gelmez tavlaya oturdunuz" Babam oyunda kendine çok güveniyor. Selim amcayı kızdırıyor. "Ben bu tavlanın kitabını yazmışım" diyor. Zeynep'le bir süre onları izledik. Hiç bi şey anlamıyoruz. Zar atıp, "Cihar dü", "Penci se" falan diyorlar. Kim kazanıyor, kim yitiriyor belli değil. "Babamın alnına bak" dedi Zeynep, "Kızarıyorsa bil ki durumu kötü".

Televizyonda Türk Sineması başladı. Pastalarımızı önümüze çekip yere oturduk. Film çok acıklı. Başlar başlamaz kızın babası öldü. Annesi de bir süre sonra kayboldu ortalıktan. Kız, üç kardeşiyle sokakta kaldı. Komşuları zengin bir adam var. Ona aşık oldu. Sokakta şarkı söyleyerek kardeşlerine bakıyor kız. Annem bize belli etmemeye çalışarak, parmaklarının ucuyla gözlerini sildi. Zeynep tutamadı kendini. Yere kapanarak hüngür, hüngür ağlamaya başladı. "Ay benim de sinirlerim bozuldu" dedi annesi. "Nereden bulurlar bu kadar acıklı konuları bilmem ki.." Zengin adam kızın sokakta şarkıcılık yaparak para kazandığını bilmiyor. "Öğrenciyim" diyor kız. Büyük bir gazino patronu da kızı çok beğendi. Durmadan evlenme teklif ediyor. Adamlar düşman oldular birbirlerine. Zeynep kendini o kız mı sandı nedir? Ağlaması durmadı. Annem, "Hadi siz balkona çıkın" dedi. "Çocuklar böyle filimleri seyredecek de ne olacak?" O sırada gazino patronu kızı öpmeye çalışıyordu. "Rezalet!" dedi annesi. "Çıkın çabuk, çıkın".

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY-Türkçesi: VİVET KANETTİ-Resimler: SEMPE

Kampta, Pıtırcık'la arkadaşlarını adam edecek yaşam, bir düzene girmeye başladı. Ekip başkanları Çengel bile, ilk günden bu yana değişti; gözlerinde ara sıra biraz yorgunluk görülse de, kendini tutup paniğe kapılmamasını artık öğrendi....

DENİZ BANYOSU

KAMPTA gündüz bir sürü şey yapıyoruz: Sabah saat 8'de kalkıyoruz. Çabuk çabuk giyinmek gerekiyor, sonra da toplanıyoruz. Jimnastik yapıyoruz, bir 'ki, bir 'ki, sonra koşup yüzümüzü yıkıyoruz, birbirimizin üstüne su sıçratarak eğleniyoruz. Sonra, o gün görevli olanlar, kahvaltıyı getirmeye gidiyorlar, kahvaltı hep müthiştir, bir sürü sandviç yiyoruz! Kahvaltıyı çabuk çabuk bitirdikten sonra, yataklarımızı yapmak için barakalarımıza koşuyoruz, ama yatakları annemin yaptığı gibi yapmıyoruz, çarşaflarla battaniyeleri, katlayıp şiltenin üstüne yerleştiriyoruz. Sonra biraz iş yapıyoruz, bahçeyi temizliyoruz, bay Sıkı Bilek için gidip bir şeyler alıyoruz, sonra yine toplanıyoruz, geç kalmamaya dikkat etmemiz gerekiyor, oradan da deniz banyosu için plaja iniyoruz. Sonra yine toplanıyoruz, öğle yemeği için kampa dönüyoruz, öğle yemeği hep çok lezzetlidir, çünkü hep aç oluyoruz. Yemekten sonra şarkılar söylüyoruz, "Ayağımda takunyalar" ve "Biz neşeli denizciler" diye. Sonra, gidip öğle uykusu için yatmak gerekiyor, bu hiç eğlenceli olmasa da zorunlu bir iştir, özür bulduğunuz zamanlar bile. Sonra bir daha toplanıyoruz, yeniden plaja gidiyoruz, yüzüyoruz, toplanıyoruz, sonra akşam yemeği için kampa dönüyoruz. Yemekten sonra, bazen bir ateşin çevresinde, yine şarkı söylüyoruz, sonra, gece oyunları düzenlenmemişse yatmaya gidiyoruz, ışığı hemen söndürüp uyumak gerekiyor. Geri kalan zaman içinde de, istediğimizi yapabiliriz.

Ben en çok deniz banyolarını seviyorum. Ekip başkanlarımızla gidiyoruz, bütün plaj bizim oluyor. Başkalarının gelmesi yasak değil aslında, ama geldikleri zaman hemen dönüyorlar. Belki çok gürültü ettiğimiz, kumun üstünde bir sürü oyunlar oynadığımız için.

Bizi ekiplere ayırdılar. Benim ekibimin adı Baykuş Gözü, on iki kişiyiz, çok esaslı bir başkanımız var, parolamız da "Cesaret". Ekip başkanımız bizi çevresine topladı, sonra "Yaramazlık istemem. Grup halinde durun, kıyıdan çok uzaklaşmayın. Düdük sesini duyunca hemen dönün. Hepinizi bir arada görmek istiyorum. Su altında yüzmek yok. Sözümü dinlemeyen denize giremeyecek. Anlaşıldı mı? Şimdi herkes suya" dedi. Ekip başkanımız düdüğünü öttürdü, hepimiz onunla birlikte suya koştuk. Deniz soğuktu, dalgalıydı, ne kadar, ne kadar güzeldi!

Sonra bizim ekibin tam takım denizde olmadığını farkettik. Kıyıda ağlayan biri vardı. Genellikle hep ağlayan Sulu Göz, yine annesinin babasının yanına dönmek istiyordu.

— Haydi Sulu Göz, gel! diye bağırdı ekip başkanımız.

— Hayır! Korkuyorum! Annemin babamın yanına dönmek istiyorum! diye bağırdı Sulu Göz. Çok mutsuz olduğunu söyledi ve kumun üstünde yuvarlanmaya başladı.

— Dağılmayın, sakın uzaklaşmayın! Arkadaşınızı gidip getireyim, dedi başkanımız.

Başkan sudan çıktı, Sulu Göz'le konuşmaya gitti:

— Korkman gereksiz koca çocuk!

— Hayır, gerekli, gerekli! diye bağırdı Sulu Göz.

— Hiç bir tehlike yok. Gel, elini ver bana, denize birlikte gireceğiz, elini hiç bırakmayacağım.

Sulu Göz ağlayarak elini başkana verdi, başkan onu suya kadar sürükledi. Sulu Göz, ayakları ıslanınca "Uuuu, uuuu, çok soğuk! Korkuyorum. Öleceğim!" dedi.

— Ama inan, korkacak hiç bir... demeye başladı başkan, sonra gözlerini koca koca açtı ve:

— Dubaya doğru yüzen kim? diye bağırdı.

— Çimbik. Çok güzel yüçüyor. Bizimle bahse girdi. Bakalım dubaya kadar yüzebilecek mi..

Başkan, Sulu Göz'ün elini bıraktı, suyun içinde koşup yüzmeye başladı, bir yandan da, "Çimbik, hemen buraya gel!" diye bağırıyordu. Düdüğünü öttürüyordu, düdük sudan ötürü köpük sesleri çıkarıyordu. Sulu

Göz, "Beni yalnız bırakmayın! Boğulacağım! Uuuu! Uuuu! Anneciğim! Babacığım!" diye bağırıyordu. Su ancak dizine vardığından, çok komikti.

Başkan, Çimbik'le geri döndü. Kendisine sudan çıkmasını ve kumda oturmasını söylediği için Çimbik bozuk çalıyordu. Sonracıma başkan bizi saymaya başladı, bu hiç kolay olmadı, o yokken biraz dağılmıştık. Başkan, Çimbik'i aramaya gittiğinde düdüğünü yitirdiğinden "Baykuş Gözü ekibi! Baykuş Gözü ekibi! Toplanın! Cesaret. Cesaret!" diye bağırdı.

Sonra başka bir ekibin başkanı geldi, "Amma da bağırıyorsun Çengel, benim ekibimdekiler düdük seslerimi duyamıyorlar" dedi. Gerçekten ekip başkanları, düdükleri, bağırışlarıyla müthiş bir gürültü koparıyorlardı. Sonra başkanımız bizi saydı, hepimizin orda olduğunu gördü, sonra Kıvır'ı kumsala Çimbik'in yanına yolladı, çünkü Kıvır, su çenesine vardığından "İmdat! Yetişin, bir çukura düştüm, bir çukura düştüm!" diye bağırmıştı. Ama aslında çukura filan düşmemiş, sadece yere çömelmişti. Çok gırgır çocuk şu Kıvır.

Sonra ekip başkanları bu sabah bu kadar deniz banyosunun bize yettiğine karar verdiler, "Ekipler toplanın" diye bağırıp düdük öttürmeye koyuldular. Sıra olduk, başkanımız bizi saydı. "On bir. Bir kişi eksik." Eksik olan kişi, sudan çıkmak istemeyen Sulu Göz'dü.

— Denizde kalmak istiyorum. Çıkarsam sonra üşüyeceğim. Burada kalmak istiyorum! diye bağırıyordu.

Sinirleri biraz bozulan başkan, onu kolundan tutarak dışarı sürükledi, Sulu Göz, annesinin babasının yanına ve suyun içine dönmek istediğini haykırdı. Sonra başkan bizi yeniden saydı, yine bir kişinin eksik olduğunu gördü.

— Çimbik eksik, dedik.

— Denize mi girdi yine? diye sordu başkanımız, solgun bir yüzle.

Ama yanımızdaki ekibin başkanı "Bende fazladan bir çocuk var. Senin olmasın?" diye sordu. O fazladan çocuk Çimbik'ti, koca bir çukulatası olan bir çocukla konuşmaya gitmişti.

Çimbik'le geri döndüklerinde başkan bizi yeniden saydı, on üç kişi olduğumuzu gördü.

— Kim burada Baykuş Ekibinden değil? diye sordu başkan.

— Ben efendim, dedi tanımadığımız ufak bir çocuk.

— Sen hangi ekiptensin? Kartallar ekibinden mi Kaplanlar ekibinden mi?

— Yok, ben plajdaki Mimoza otelindenim. Babam işte orada uzakta kumun üstünde uyuyor.

Çocuk "Baba, baba!" diye bağırdı. Uyuyan adam başını kaldırdı, yavaşça bize doğru yürüdü.

— Yine ne oldu Tombik? diye sordu adam.

Ekip başkanımız:

— Oğlunuz bizimkilerle oynamaya gelmiş. Kamp yaşamından hoşlanıyor galiba, dedi.

O zaman adam:

— Evet ama onu hiç bir zaman yollamayacağım. Alınmayın ama bence, anneleri babaları yanlarında olmayınca kimse onlara yeterince göz kulak olmuyor, dedi.

KİRPİ ÇOCUK

UMUR BUGAY

SİNEMA

ZEYNEP duymazlıktan geldi. Anlaşılan hoşuna gitmişti film. Ben de bırakamıyordum. Adam kızı ısırıyor gibiydi. "Allah cezanı versin!" diye bağırdı annem. "Pis herif!" Kızın etekleri açıldı. Çığlık atıyor, çırpınıyordu. Kötü adam kızın saçlarından çekmeye başladı. "Benim olacaksın" diye parçalıyordu kızı.

Babam şakırtıyla tavlayı kapattı. "Öğren de gel" dedi Selim amcaya. "Dersine iyi çalışmamışsın" Gülüyordu. Televizyona döndü. "Ne oluyor yahu?" dedi. "Kim yiyor o yavruyu?" Babamın böyle konuşmalarına kızar annem. "Doğru konuş" dedi. "Yanında çocuklar var.

Filmdeki adam kızı kıskıvrak yakalamıştı. Öpmek için uzanınca Zeynep, "Anneciğim!" diye çığlığı bastı. Kapı tekmeyle kırılarak açıldı tam o sırada. Kızın sevgilisi yumruklarını sıkarak içeriye girdi. Zeynebin annesi, "Yetişti. Çok şükür!" diye bağırarak sıçradı yerinden. Kavga başladı. Kızın sevgilisi öyle bi yumruk indirdi ki kötü adam yeri öptü. "Ooooh!" dedi annem. "Vur. Vur, gebert!" Kötü adam tabancasını çekti. Zeynep gözlerini kapattı. Kız kollarını açarak sevgilisinin önüne geçti. "Beni vur!" diye bağırdı. Kimseden ses çıkmıyordu. Babam, "Seni vurursa filim biter kızım" dedi. Sevgilisi kızı arkasına çekti. "Hayır beni vur" dedi. Kötü adam ateş etti. Kolundan yaraladı kızın sevgilisini. "Ay, delirmiş bu herif" dedi annem. "Zorla güzellik olmaz ki.. Sevmiyor işte kız seni" Boğuşmaya başladılar. Nasıl oldu anlamadım. Bir tabanca sesi duyduk. Kötü adam yere serildi.

Kız sevgilisine sarıldı. Öpüşürlerken Zeynep, "Aaaaav!" diye bir ses kaçırdı ağzından. Annesi çok kızdı: "Size balkona çıkın demedim mi ben?" başımız önümüzde balkona doğru yürüdük. Arkamızdan söyleniyorlardı:

— Bu yaşta her şeyi öğreniyorlar bu filmlerden.

— Yaaa.. Çok sakıncalı. Okul zamanı ben hiç açmıyorum şekerim..

Zeynep balkonda, "Aman sanki biz hiç bi şey bilmiyoruz" dedi, alçak sesle. Ben de, "İnsan sevgilisini öpmez mi?" dedim.. Zeynep bi süre sustu. Balkondan aşağıya baktık. Sonra, "Filmi ben çok beğendim.. Sen?" diye sordu.

Annem, "Ömeeeer.. Hadi gidiyoruz oğlum" diye seslendi. İçeriye girerken, "Hiç oynayamadık" dedi Zeynep. Annemler öpüşüyordu sokak kapısında. Babam, "Yahu Selim haftaya adaya gidelim" dedi. "Yaz geldi, geçti. Bir yere gidemedik". Zeynepte havalara uçtuk. "Olur. Bi konuşalım" dedi Selim amca.

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY-Türkçesi: VİVET KANETTİ-Resimler: SEMPE

Bay Kavun'un, çocuklardan sonra en çok sevdiği şeylerden biri orman gezintileridir. Bu nedenle Bay Kavun, akşam yemeğinin bitmesini sabırsızlıkla bekledi...

KARA ORMAN

DÜN, akşam yemeğinden sonra, kampın başkanı bay Kavun (annemle babam bu yaz beni kampa yolladılar, yollamakla da çok iyi ettiler) hepimizi çevresine topladı, "Yarın, büyük adamlar gibi, çantalarımızı sırtlayıp yürüyerek Kara Osman'a gidiyoruz. Bu sizin için, hem güzel bir gezinti, hem de çok ilginç bir deney olacak" dedi.

Bay Kavun, yola çok erken çıkacağımızı, yola çıkmadan önce bay Sıkı Bilek'in bize yemek paketleri dağıtacağını ekledi. Hepimiz, "Ya ya ya, şa şa şa" diye üç kez bağırdık, heyecan içinde yatmaya gittik.

Ekip başkanımız sabah saat altıda bizi uyandırmaya geldi, ama çok uğraştı.

— Kalın ayakkabılarınızı giyin, yanınıza da bir kazak alın. Yemek paketlerinizi ve voleybol topunu unutmayın, dedi başkanımız.

— Başkan! Başkan! fotoğraf makinemi götürebilir miyim? diye sordu Bilmoş.

— Tabii Bilmoş. Ormanda resmimizi çekersin, güzel bir anı olur, dedi başkan.

— Çocuklar, çocuklar, duydunuz mu? Resim çekeceğim, dedi gururla Bilmoş.

— Salak! Makinen çok umurumuzdaydı. Ben resmimi çektirmeyeceğim işte. Kımıldayacağım! dedi Çimbik.

— Kıskanç! Fotoğraf makinen olsaydı böyle konuşmazdın! dedi Bilmoş.

— Benim mi fotoğraf makinem yokmuş? Güldürme beni! Evde, seninkinden çok daha güzel bir makinem var benim, yaaaa! dedi Çimbik.

— Yalancının ve şapşalın tekisin sen! dedi Bilmoş, ve birbirlerine girdiler. Ama dövüşleri yarıda kaldı, çünkü başkan onlara, soytarılıklarını sürdürürlerse Kara Osman'a gidemeyeceklerini söyledi.

Sonra başkan "Geç kalacaksınız. Çabuk olun" dedi.

Güzelce kahvaltı ettikten sonra mutfakta sıraya girdik, bay Sıkı Bilek hepimize birer yemek paketi ve birer portakal dağıttı. Bu iş oldukça zaman aldı, sonunda Sıkı Bilek sinirlenmeye başlamıştı. Hele hele, Sulu Göz sandviçini açıp "Efendim bu et yağlı" dediği zaman.

— Ne yapalım, yağıyla ye... dedi, bay Sıkı Bilek.

— Annem evde bana hiç yağlı et yedirmez. Hem ben yağlı eti hiç sevmem.

— Yeme öyleyse, dedi bay Sıkı Bilek.

— Ama az önce yememi söylüyordunuz. Haksızlık bu! Annemin babamın yanına dönmek istiyorum! dedi Sulu Göz ve ağlamaya başladı.

Ama her şey yoluna girdi çünkü Kıvır, etinin yağını yemiş olduğundan, sandviçini Sulu Göz'ünküyle değiş tokuş etti.

Bay Kavun önde, biz ekip başkanlarımızla arkada kamptan çıktık. Gerçek bir resmi geçit gibiydi. Bir süre şarkılar söylettiler bize, kendi kendimizle gurur duyduğumuz için çok yüksek sesle söylüyorduk. Ne yazık ki oldukça erkendi, milletin tatilini geçirdiği otellerin önünden geçerken kimse bizi görmedi. Yine de pencerelerden biri açıldı, bir adam:

— Deli misiniz, nesiniz? Bu saatte böyle bağırılır

mı? diye bağırdı.

Sonra bir başka pencere açıldı, bir başka adam:

— Bay Kalın Ense, böyle avaz avaz bağıran siz misiniz? Bütün gün çocuklarınıza katlandığımız yetmiyor mu? dedi.

— İyi ki yemekte tabağınızı iki kez dolduruyorlar, artık çalımınızdan geçilmiyor bay Düşük Çene! dedi birinci adam. Sonra bir pencere daha açıldı, başka bir adam bağırmaya koyuldu, ama neler söylediğini öğrenemedik, çünkü oradan uzaklaşmıştık bile, hem çok yüksek sesle şarkı söylediğimizden pek bir şey duyamıyorduk.

Sonra, yoldan çıkıp bir otlaktan geçtik. Çoğumuz geçmek istemiyordu, otlakta üç inek vardı çünkü, ama koca adamlar olduğumuzu, korkmamamız gerektiğini söylediler ve bizi otlaktan geçmeye zorladılar. Otlakta, yalnızca bay Kavun'la ekip başkanları şarkı söyledi. Bizler hakarata, otlaktan çıkıp ormana girdiğimizde katıldık.

Orman çok şirin, bir sürü, bir sürü ağaçla dolu. Yaşamınızda hiç görmediğiniz kadar çok. Öyle çok yaprak var ki gökyüzü bile görülmüyor, hiç aydınlık bir yer değil, hatta ufak bir yol bile yok. Durmak zorunda kaldık çünkü Sulu Göz, yerlerde yuvarlanmaya, bağırarak, yolunu yitirmekten, yabanıl hayvanlarca parçalanmaktan korktuğunu söylemeye başladı.

— Bana bak ufaklık, sen artık çekilmez oldun! Bak, arkadaşların hiç korkuyor mu? dedi ekip başkanımız.

Sonra başka bir çocuk da ağlamaya koyuldu, evet işte kendisinin de korktuğunu söyledi, sonra üç dört çocuk daha ağlamaya başladılar ama ben sanıyorum ki, bazıları bunu komiklik olsun diye yapıyorlardı.

O zaman, bay Kavun koşarak geldi, bizi çevresine topladı, ağaçlardan ötürü bu çok kolay olmadı. Şimdi büyük adamlar gibi davranmamız gerektiğini söyledi ve bize yolunu bulmak için çeşitli yöntemler olduğunu açıkladı. Önce pusulayla, sonra güneşe, sonra yıldızlara, sonra ağaçlara bakarak bulunabilirdi, hem o geçen yıl da Kara Osman'a gitmişti, yolu biliyordu, hem bu kadar eğlence yeterdi ve hadi bakalım ileri marş, yürüyelimdi.

Hemen yürüyemedik çünkü ormanda dağılmış arkadaşları bulmak gerekti. İki arkadaş saklambaç oynuyordu, birini hemen bulduk, ama ötekini saklandığı ağacın arkasından çıkartana dek çok bağırmak gerekti. Bir başkası mantar topluyor, üç kişi voleybol oynuyordu, Kıvır, kiraz aramaya çıktığı ağaçtan bir türlü inemiyordu. Herkesi toplayıp yürümeye başladığımız zaman Bilmoş:

— Başkan, kampa dönmeliyiz. Fotoğraf makinemi unuttum, dedi.

Çimbik gülmeye başlayınca, birbirlerine girdiler ama ekip başkanımız, "Yeter, yoksa valla döverim!" deyince, durdular. Hepimiz çok şaşırdık, ekip başkanımızın böyle bağırdığını ilk kez duyuyorduk.

Uzun uzun yürüdük, artık yorulmaya başlamıştık, durduk. Bay Kavun başını kaşıdı, sonra ekip başkanlarını çevresine topladı. Hepsi farklı yönleri işaret ediyorlardı. Bay Kavun, "Geçen yıldan bu yana birkaç ağaç kesmiş olmalılar, çok garip, yoksa yolumu bulurdum" dedi. Sonra parmağını ağzına soktu, havaya kaldırdı ve yeniden yola koyuldu. Biz de peşinden. Hayret, yolunu bulmak için böyle bir yöntemin varlığından söz etmemişti.

Sonra, uzun süre yürüdükten sonra ormandan çıktık, yeniden otlaktan geçtik. Ama ineklere rastlamadık, herhalde yağmur yağdığı için. Yola kadar koştuk, bir garaja girdik, yiyeceklerimizi orada yedik, şarkı söyledik ve çok eğlendik. Yağmur dindiğinde, artık çok geç olduğundan kampa döndük. Bay Kavun, yılmadığını yarın ya da öbür gün Kara Osman'a gideceğimizi söyledi.

Otobüsle ama...

KİRPİ ÇOCUK

UMUR BUGAY

ADAYA GİDELİM

HEP böyle yaparlar. Saatlerca otururuz. Hiç bi şey konuşmazlar. Tam kapıdan çıkarken akıllarına neler gelir. Başlarlar dereden, tepeden konuşmaya. Yine öyle oldu. Babam, "Adaya gidelim," diyince her kafadan bi ses çıktı:

— Gidelim ama haftaya kadar hazırlanabilir miyiz bilmem ki?

— Canım Almanya'ya mı gidiyoruz? Adaya gitmek için de bir hafta hazırlık yapılır mı?

— Bu mevsimde çok kalabalık olur ada. Başka bir yere gitsek.

— Başka bir yere gitmek için araba gerek. Bir kamyonet tutsak hem pahalı olur, hem de benzin yok. Ada en iyisi. Vapurla gidiyorsun..

— Valla iyi düşündün bu işi. Biz de öyle kardeşim. Yaz bitti, bi yere gidemedik. Çamların altına uzanırız. Seninle bi küçük açarız.

— Yooo.. İçki çıkarmayın.

— Erken yola çıkmalıyız. Vapurda yer bulunmuyormuş.

— Şekerim çok bi şey yapmayalım.. Yumurta haşlarız. Biraz köfte. Böreği ben yaparım.

— Aaaa.. Darılırım bak. Çok işe kalkışma. Ben seni bilirim. Duramazsın. Zeynep'le bakıştık. Sevinçliydik ama uykumuz gelmişti. Esneyerek, "Babaaa!" dedim. "Bisikletimi de götürelim mi adaya?" Çok kızdı. "Saçmalama oğlum," dedi. "Buradan adaya bisiklet gider mi?" Adanın nasıl bi yer olduğunu bilmiyorum ki. Bi kez gitmiştik. Çok küçüktüm o zaman. Anımsıyamıyorum.

"Denize de gireriz Selimciğim," dedi babam. Annemleri göstererek, "Onlar otursunlar. Biz seninle bir dalar, çıkarız. Vücudumuz biraz güneş görsün." Gülmeye başladılar. "Gözümüz de açılır belki biraz. "Paslandık yahu."

Annemler köfte, dolma, börek konuşmasına dalmışlardı. "Çatal alalım, bıçak alalım.. Peçete.. Bi şey unutmasak," dedi Zeynebin annesi. Annem düşündü. "Örtüleri ben alırım," dedi. "Sizde termos var mı? Soğuk su koyarız."

Zeynep annesine yaslanmış uyuyordu. Ben de durmadan esniyordum. Amma uzattılar konuşmayı. Adaya gidip, dönmüş kadar olduk. "Çocuk uyuyor," dedi babam. Zeynebin annesi, "Ayakta kaldınız. İçeri girin Allahaşkına. Böyle kapı önünde olmuyor. Daha hiç bi şey konuşamadık," demez mi?

En sevmediğim şey uyuyarak eve dönmek. Yolda düş bile gördüm. Adaya gidiyorduk. Vapurda Zeynep'le yan yana oturmuştuk. Başını omuzuma dayamıştı. "Köfte yaptım sana," diyordu. Babamın öksürüğü ile ayıldım. Merdivenleri çıkmıştık. Kapımızı açıyordu babam. "Ne köftesi sayıklıyorsun oğlum?" dedi.

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY-Türkçesi: VİVET KANETTİ-Resimler: SEMPE

Sevgili anneciğim ve babacağım

Çok uslu duruyorum, önüme konan her yemeği yiyorum, çok iyi eğleniyorum ve sizden, öğle uykusuna yatmamam için bay Kavun'a bir teskere yollamanızı istiyorum. Hani, babamla aritmetik problemini çözemediğimiz kere öğretmene bir teskere yolladık ya, onun gibi bir şey...

(Pıtırcık'ın ailesine yolladığı bir mektuptan)

ÖĞLE UYKUSU

TATİL kampında sevmediğim bir şey varsa o da yemekten sonraki öğle uykusu. Hepimiz öğle uykusuna yatmak zorundayız, özürler uydursak bile. Bu büyük bir haksızlık, ne yani yalan mı, sabah yataktan kalkıp, yataklarımızı ve jimnastiğimizi yapıp, yıkanıp, kahvaltı edip, denize inip, yüzüp, kumda oynadıktan sonra, yorgun olmamız ve yatağa gitmemiz için hiç bir neden yok.

Öğle uykusunun tek iyi yanı şu: ekip başkanımız kulübemize bizi denetlemeye gelir, rahat duralım diye bize masal anlatır, bu da çok kıyaktır.

— Herkes yatağa! Artık sesinizi duymayacağım, dedi başkanımız.

Hepimiz söz dinledik, bir tek Bilmoş yatağının altına girdi.

— Bilmoş! Bu tür maskaralıklar hep senin başından çıkar! Ekibin en yaramaz çocuğu sensin! diye bağırdı ekip başkanımız.

— Ama başkan, ayakkabılarımı arıyorum, dedi Bilmoş.

Bilmoş benim arkadaşımdır, gerçekten çok yaramazdır, onunla çok eğleniriz.

Bilmoş da herkes gibi yatağına uzanınca, başkan uyumamızı, gürültü koparıp diğer kulübedekileri rahatsız etmemememizi söyledi.

— Bir masal anlatın! Bir masal anlatın! diye bağırdık hepimiz.

Başkan derin derin içini çekip, peki, tamam; ama ne olur susun, dedi.

— Bir varmış bir yokmuş, uzak bir ülkede iyi kalpli bir padişahın, çok kötü kalpli bir veziri varmış... dedi başkan.

Sonra durdu:

— Vezir nedir, kim biliyor? diye sordu.

Bilmoş parmağını kaldır-

— Evet Bilmoş? diye sordu başkan.

— Dışarı çıkabilir miyim başkan? dedi Bilmoş.

Başkan gözlerini kısıp Bilmoş'a baktı, ağzını açtı, ağzını havayla doldurdu, sonra, "Peki çık, ama çabuk dön" dedi. Bilmoş çıktı.

Sonra başkan, yatakların arasında dolaşıp masalını anlatmayı sürdürdü. Ben aslında kovboylu, Kızılderili, ya da pilotlu öyküleri daha çok severim. Başkan konuşuyordu, kimseden çıt çıkmıyordu, gözlerim kapanıyordu, at üstünde gidiyordum, üstümde kovboy giysileri, belimde çok kıyak gümüş tabancalar vardı, bir sürü kovboya komut veriyordum, çünkü ben bir şeriftim, Kızılderililer bize saldıracaktı, birden biri, "Bakın çocuklar, bir yumurta buldum" diye bağırdı.

Yatağımın üstünde doğruldum, kulübeye girenin Bilmoş olduğunu gördüm, elinde bir yumurta vardı.

Hepimiz, yumurtayı görmek için kalktık.

— Yatın! Herkes yatağına! diye bağırdı başkan. Sinirleri çok bozulmuştu.

— Başkan, sizce bu ne yumurtası? diye sordu Bilmoş.

Ama başkan, bunun kendisini ilgilendirmediğini, Bilmoş'un yumurtayı bulduğu yere götürüp bırakmasını ve hemen dönmesini söyledi. Bilmoş yumurtasıyla çıktı.

Artık kimse uyumadığından, başkan masalını anlatmayı sürdürdü. Masal fena değil, hele padişahın, hakkında ne düşündüklerini öğrenmek için kılık değiştirdiği, kötü vezirin de durumdan yararlanıp tahta oturduğu kısım. Sonra başkan durdu:

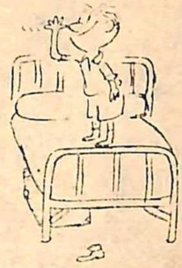

— Şu Bilmoş yaramazı nerde kaldı? dedi.

— İsterseniz gidip onu getireyim, dedi Çimbik.

— Peki ama hemen dön, dedi başkan.

Çimbik'in dışarı çıkma-

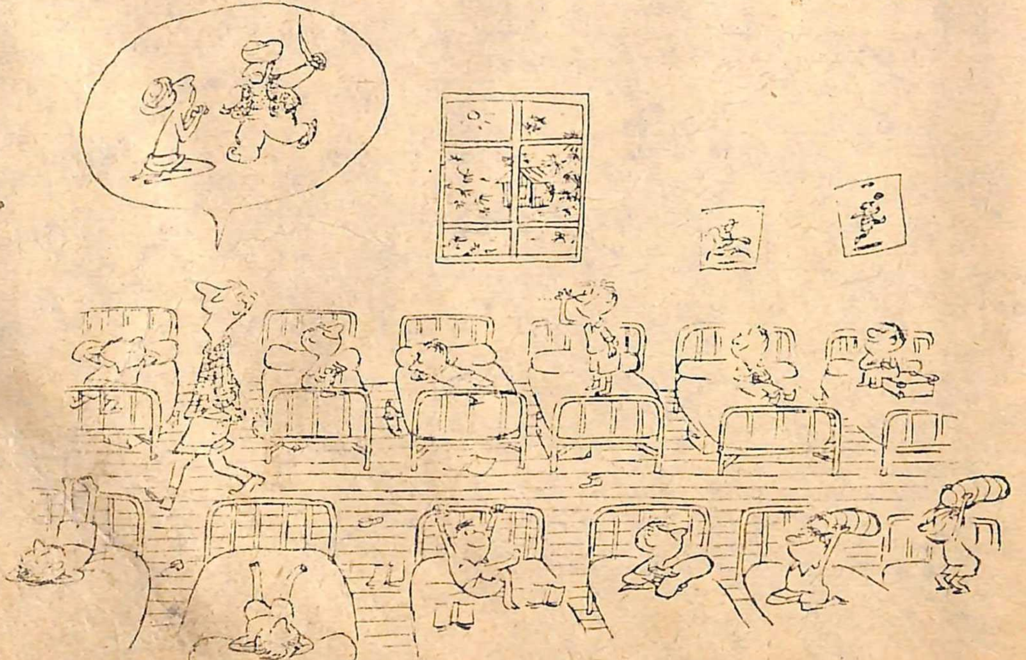

sıyla geri gelmesi bir oldu.

— Başkan, başkan! Bilmoş bir ağacın tepesinde, inemiyor! diye bağırdı Çimbik.

Başkan koşarak dışarı çıktı, hepimiz peşine takıldık. Hatta hiç bir şey duymamış olan Kıvır'ı da uyandırdık.

Bilmoş, bir ağacın ta te-

pesinde, bir dalın üstünde oturuyordu. Keyfi çok bozuktu. Parmağımızla işaret ederek:

— İşte orada! Orda! diye bağırdık hepimiz.

— Susun! Bilmoş, orda ne yapıyorsun? diye bağırdı başkanımız.

— Söylediğiniz gibi, yumurtayı bulduğum yere koydum. Burda bir yuvanın içinde bulmuştum, ama ağaca tırmanırken dallardan biri kırıldı, artık aşağıya inemiyorum, dedi Bilmoş ve ağlamaya koyuldu. Müthiş bir sesi vardır Bilmoş'un: ağladı mı ta uzaklardan duyulur.

Ağacın yanındaki kulübeden bir başka ekibin başkanı çıktı. Çok öfkeliydi:

— Bu gürültüyü senle ekibin mi koparıyorsunuz? Ufaklıklarımı uyandırdın. Daha yeni uyutmuştum! dedi, bizim başkanımıza.

— Ya ben ne diyeyim? Benim ufaklıklardan biri orda ağacın tepesinde!

Öbür başkan baktı, güldü, ama uzun süre değil, çünkü ekibindeki bütün çocuklar, olanları anlamak için kulübelerinden çıktılar. Ağacın çevresinde epey kalabalıktık.

— Yataklarınıza dönün! Yaptığını beğendin mi? Ufaklıklarımı biraz daha iyi tut. Sözünü dinletemeyen, tatil kampında ekip başkanı olmaya kalkmasın! diye bağırdı öbür ekibin başkanı.

— Yok canım. Benim yerimde olsaydın görürdük. Hem senin ufaklıklar da benimkiler kadar gürültü koparıyor! dedi bizim başkan.

— Evet ama benim ufaklıkları uyandıran seninkiler! dedi öbür başkan.

— Başkan, inmek istiyorum! diye bağırdı Bilmoş.

Başkanlar o zaman kavgayı bıraktılar, bir merdiven getirmeye gittiler.

— Ağacın tepesinde kalıvermek için iyice salak olmak gerekir, dedi öbür ekipten biri.

— Sana ne? diye sordum.

— Saman ye. Ekibinizde hepiniz salaksınız, bunu herkes biliyor, dedi öbür ekipten bir başka çocuk.

— Ne dedin bakiiim? dedi Kıvır.

Öteki ne dediğini yineleyince, dövüşmeye başladık.

— Hey çocuklar! Beni bekleyin, sonra başlarsınız! Hey çocuklar! diye bağırdı Bilmoş.

Sonra başkanlar koşarak geldiler. Yanlarında, bir merdivenle, olanları öğrenmek isteyen bay Kavun vardı. Herkes bağırıyordu, çok hoştu, başkanlar çok öfkeliydiler, belki de Bilmoş, ağaçtan inmek için onları beklemedi diye, ama n'apalım, Bilmoş bir an önce eğlenceye katılmak istemişti.

— Herkes kulübesine! diye bağırdı bay Kavun. Sesi tıpkı okuldaki gözetmenim Karagöz'ünkü gibiydi.

Hepimiz yine yatmaya gittik.

Çok uzun süre yatmadık, çünkü toplanma saati geldi, ekip başkanımız bizi dışarı çıkardı. Hoşnut bir hali vardı, galiba o da öğle uykusunu çok sevmiyor.

Ama yine gürültü koptu. Çünkü Bilmoş yatağının üstünde uyuya kalmıştı, bir türlü kalkmak istemiyordu.

UMUR BUGAY

VAPURDA BAŞIMIZA GELMEDİK KALMADI

ADALAR vapuru sabah dokuzu yirmi geçe Sirkeciden kalkıyordu. Bir saat önceden gelmiştik iskeleye. Bizde, ağzına dek dolu iki çanta, bir teyp, iki naylon torba, bir top, Zeynep'lerde üç çanta, bir battaniye, üç torba, bir termos vardı. Annem yine de, "Bir şey unutmadık inşallah," diyordu. Babam güldü:

— Yahu evi yükledik götürüyoruz. Daha ne unutacağız?

Selim amca esneyip duruyor. Kimse uykusunu alamamış. Havaya bakarak, "İster misin bir de yağmur yağsın?" dedi. Babam gişeye doğru koşarken, "Sel götürse gidiyoruz," diye seslendi. "Yola çıktık bi kez. Şu yiyeceklere bak. Bir hafta adada kalsak yeter."

Vapur iskeleye gürültüyle yanaştı. Ortalık karıştı birden. Herkes birbirini itiyor, bağırıp, çağırıyordu. Kapılar açılırken, "Elele tutuşalım!" diye bağırdı babam, "İlk gördüğünüz yere çantaları koyun!"

Yer kapmak için bazı gençler demir parmaklıkların üstüne tırmanıp, aşağıya atlıyorlardı. "İtmeyin!" diye bağıranlar önlerindekileri itiyorlardı. Olduğumuz yerde dönmeye başladık. Babamı göremiyordum. Sesini duydum bir ara:

— Kirpiiiii!... Oğluuuuum.. Annenin elini bırakmaaaa!

Selim amca o sırada birilerini omuzluyarak yol açmaya çalışıyordu. "Üste çıkınıın!... Üsteeeee!" diye bağırdı. Döne, döne merdivenleri çıkıyorduk. Annem, ben, Zeynep'in annesi ilk gördüğümüz iki kişilik boş yere çantalarımızla yığıldık. Annem ağlayacak gibiydi. "Ay ölüyorum.. Her yanım kırıldı.." dedi, soluklanarak. Bir kadın çocuklarının elinden çekerek annemi omuzladı. "Orayı daha önce biz tuttuk hanım," dedi. Tepesi attı annemin. "Tapulu yeriniz sanki," diye bağırmaya başladı. "Kalkmıyoruz!. Yerler numaralı mı?.." İstesek de kalkamazdık. Yüklerimizle oraya yığılmıştık. Tartışma sürerken, Selim amca koşarak geldi. "Sizi arıyorum," dedi. "Neredesiniz? Yer tuttum. Pencere kenarında. Koşun." Torbalarımızı kapıp Selim amcanın arkasından koştuk. Adamın biri iki çocuğu, karısıyla yerleşmişti bile oraya. Çocuklar pencereden bakıyorlardı. Adam, "Vapurda yer tutmak yasaktır," dedi, bi salkım üzümü şapur, şupur yiyerek. "Kalkanın yerine oturulur," Selim amca mosmor oldu. Söylenecek söz yoktu doğrusu.

Babamın sesini duyduk içeriden: "Ömeeeeeer! Buraya geliiiiiin!" Yetiştiğimiz zaman bacaklarını iki yana açmış, çok şişman bir kadın ile üç adam arasında boğuşuyordu.

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY-Türkçesi: VİVET KANETTİ-Resimler: SEMPE

Şekerim

Umarız yaramazlık etmiyor, önüne konan bütün yemekleri yiyor, iyi eğleniyorsundur. Öyle uykusuna gelince, bay Kavun haklı: akşam yemeğinden sonra olduğu gibi, öğle yemeğinden sonra da dinlenip uyumak gerek. Bıraksalar, geceleri bile oynamak isteyeceğini biliyoruz tavşanım. Neyse ki başında büyüklerin var. Hiç bir zaman onların sözünden çıkmamalısın. Baban dedi ki, aritmetik problemini o gün kendisi çözmüşmüş ama sonucu tek başına bulmanı istemişmiş...

(Pıtırcık'ın ailesinin Pıtırcık'a yolladığı bir mektuptan)

GECE OYUNU

DÜN akşam, yemekte, Bay Kavun'la ekip başkanları bize bakarak fiskoslaşıp durdular. Tatlıdan sonra da -ahududu reçeli vardı, çok güzeldi - hemen yatmaya gitmemizi söylediler.

Ekip başkanımız bizi kulübemize görmeye geldi, hemen uyumamızı, sonradan zinde olmamız gerekeceğini söyledi.

— Neden? diye sordu Pırpır.

— Görürsünüz, dedi başkan, sonra bize iyi geceler diledi ve ışığı söndürdü.

Ben bu gecenin her gece gibi olmadığını sezmiştim, bu nedenle gözüme uyku girmeyeceğini biliyordum, yatmadan önce sinirlerim gerildi mi hiç uyuyamam.

Bağrışlar ve düdük sesleriyle birden uyanıverdim. Dışarda:

— Gece Oyunu! Gece Oyunu! Toplanın! diye bağırıyorlardı.

Hepimiz yataklarımızın üstünde doğrulduk. Yalnız hiç bir şey duymamış olan Kıvır hâlâ uyuyordu, Sulu Göz de korkudan örtüsünün altında ağlıyordu. Yüzünü görmüyor, salt "Hımmm, Mmmmm" diye bir şeyler duyuyorduk, ama biz onu tanırız, her zamanki gibi annesinin babasının yanına dönmek istediğini anlamıştık.

Sonra kulübemizin kapısı açıldı, içeri ekip başkanımız girdi. Ekip başkanımız, ışığı yaktı, geç kalmamamızı, hemen giyinip üstümüzü iyice örtmemizi söyledi. O zaman Sulu Göz, başını örtünün altından çıkarıp gece vakti dışarda dolaşmaktan korktuğunu, anne ve babasının hiç bir zaman geceleri çıkmasına izin vermediklerini, kendisinin de gece vakti dışarı çıkmayacağını söyledi.

— Peki, öyleyse, sen burda kal, dedi başkanımız.

Bunun üzerine Sulu Göz yatağından fırladı, herkesten önce hazırlandı. Tek başına kalmaktan korktuğunu, annesine babasına şikayette bulunacağını söyledi.

Kampın ortasında toplandık, çok geç ve çok karanlık olduğu için kampın bütün ışıklarını yakmışlardı ama yine de pek bir şey görülmüyordu.

Bay Kavun bizi bekliyordu.

— Sevgili çocuklar, bir gece oyunu düzenledik. Hepimizin çok sevdiği Bay Sıkı Bilek, yanına bir sancak alıp kamptan çıktı. Onu bulup sancağı geri getirmek size düşüyor. Ekip halinde çalışacaksınız, sancağı getiren ekibin çocuklarına fazladan birer çukulata dağıtılacak. Bay Sıkı Bilek, kolaylık olsun diye size birkaç ipucu bıraktı. İyi dinleyin: "Çin'e doğru gittim. Beyaz çakıl taşlarının önünde de.. "Ben konuşurken gürültü etmeseniz olmaz mı? dedi.

Bilmoş düdüğünü cebine soktu, Bay Kavun konuşmasını sürdürdü:

— Beyaz çakıl taşlarının önünde fikir değiştirip ormana daldım. Yolumu yitirmemek için de Parmak Çocuk'un yaptığını yaptım ve.. Son kez yineliyorum: şu düdükle oynamayı bırakın.

— Ah, özür dilerim bay Kavun, sözünüz bitti sanmıştım, dedi bir ekip başkanı.

Bay Kavun derin derin göğüs geçirdi:

— Peki, bu ipuçlarıyla, aklınızı kullanırsanız bay Sıkı Bilek'le sancağını bulabilirsiniz.. Haydi bakalım, iş başına, dedi bay Kavun.

Ekip başkanları bol bol

düdük öttürdüler, herkes sağa sola koşmaya başladı ama kimse kamptan çıkmadı, çünkü nereye gideceğimizi bilmiyorduk.

Çok keyifliydik, geceleyin böyle oynamak müthiş bir serüven.

— Gidip elektrikli lambamı getireceğim! diye bağırdı Pırpır. Ama ekip başkanımız izin vermedi:

— Dağılmayın. Araştırmalarınıza nerden başlayacağınıza aranızda karar verin. Çabuk olun, yoksa Sıkı Bilek'i sizden önce başka bir ekip bulacak, dedi.

Bu konuda pek meraklanmaya gerek yoktu aslında. Çünkü herkes bağırıp koşturuyordu ama henüz kimse kamptan çıkmış değildi.

— Canım, kafanızı çalıştırsanıza! Bay Kavun Çin'e doğru gittiğini söyledi. Çin nerdedir? dedi ekip başkanımız.

— Benim, Çin'i gösteren bir atlasım var. Doğumgünümde teyzem armağan etti. Ama keşke bir bisiklet alsaydı, dedi Çimbik.

— Evde benim çok güzel bir bisikletim var, dedi Bilmoş.

— Yarış bisikleti mi? diye sordum.

— Kulak asma, o palavracının tekidir, dedi Çimbik.

— Şimdi sana bir tokat atayım da, palavracı mıyım değil miyim gör! dedi Bilmoş.

— Çin doğudadır! diye bağırdı ekip başkanımız.

— Doğu nerde? diye sordu biri.

— Hey başkan, bu çocuk bizden değil. Bu bir casus! diye bağırdı Pırpır.

— Casus değilim. Ben Kartallar ekibindenim. Bizim ekip kampın en iyi ekibi, dedi çocuk.

— Öyleyse git ekibini bul, dedi başkanımız.

— Nerde olduğunu bilmiyorum! dedi çocuk ağlayarak.

Ne aptal şeydi şu çocuk, kimse kamptan ayrılmadığına göre ekibi de pek uzakta olmamalıydı.

— Güneş nerden doğar? diye sordu ekip başkanımız.

— Pencerenin ucunda yatan Kıvır'ın yanından doğar. Hatta Kıvır, bu yüzden erken uyandığı için hep şikâyet ediyor, dedi Mırmır.

— Hey başkan, Kıvır aramızda değil! dedi Çimbik.

— Evet, Uyanamadı. Amma da uyuyor şu Kıvır, gidip uyandırayım, dedi Bilmoş.

— Çabuk ol, dedi ekip başkanımız.

Bilmoş koşarak uzaklaştı, dönüşte, Kıvır'ın uykusu olduğunu ve gelmek istemediğini söyledi.

— Canı isterse. Zaten yeterince zaman yitirdik, dedi başkan.

Ama henüz kimse kamptan çıkmadığı için, önemli değildi. Sonra, kampın ortasında duran bay Kavun bağırmaya koyuldu:

— Susun! Ekip başkanları, düzeni sağlayın! Ekiplerinizi toplayıp oyunu başlatın artık!

Bayağı iş çıktı, çünkü karanlıkta ekipler birbirine karışmıştı. Bizim aramızda bir Kartalla iki Yiğit vardı. Sulu Gözü çok çabuk, Sarı Benizlilerin orda bulduk, onu ağlayış tarzından tanıdık çünkü. Pırpır, başkanlarını yitirmiş olan Avcılar arasına ajanlık yapmaya gitmişti. Pek eğleniyorduk, sonra birden müthiş bir yağmur yağmaya başladı.

— Oyunu bırakıyoruz! Ekipler kulübelerine dönsünler! diye bağırdı bay Kavun.

Bu iş çok çabuk oldu, çünkü henüz kimse kamptan çıkmamıştı.

Bay Sıkı Bilek'le sancağını, ertesi gün, portakal ağaçları olan çiftçi arabasıyla getirdi. Bize sonradan anlattılar, Bay Sıkı Bilek ormana gizlenmiş, sonra yağmur yağmaya başlayınca bizi beklemekten bıkmış, kampa dönmek istemiş. Ama ormanda yolunu yitirmiş, su dolu bir çukura düşmüş. Bağırmaya başlamış, bunun üzerine çiftçinin köpeği havlamış. Çiftçi Bay Sıkı Bilek'i bulmuş, çiftliğine götürmüş, onu bütün gece orda ağırlamış. Ama çiftçiye fazladan çukulata dağıttılar mı dağıtmadılar mı, bunu söylemediler. Oysa bence bunu bayağı hak etmişti, değil mi ama.

KİRPİ ÇOCUK

UMUR BUGAY

OKUS POKUS, ŞAPKAM GİTTİ!

ŞİŞMAN kadın poposuyla öyle bi itti ki babam dayanamadı. Vapurumuz hareket etmişti. Elimizdeki çantalar, torbalarla ortalıkta kaldık. "Rezalet!" dedi Zeynebin annesi. "Heryer doldu. Çekirge sürüsü gibi anam.. Ne yapacağız şimdi? Yol iki saat sürüyormuş. Şimdiden ayaklarıma karasular indi."

Vapurun içinde kararsız dolaşmaya başladık. Babam sinirliydi. "Ayrılmayın birbirinizden demiştim size," dedi. Karşımızdan bir garson geliyordu. Tepsisine çayları doldurmuş yolcuların üstünden atlayarak yürüyordu.

— Çay.. Çaaay.. Çaaaay! Demli çaydan için..

Babam köpürdü. "Yahu görmüyor musun halimizi? Ayakta mı çay içeceğiz?" diye çıkıştı adama. Selim amca yatıştırmaya çalıştı. "Böyle şeylere aldırmayacaksın azizim. Geniş olacaksın biraz. Eğlenmeye çıktık. Kavga etmeye değil. Ne var canım? Ayakta da gideriz".

Vapurda yer bulanların keyfine diyecek yoktu. Çalıp, oynamaya başlamışlardı bile. "Aşağıya inelim," dedi babam. Annem, "Deli misin? Bu sıcakta boğuluruz orada,".. diye karşı çıktı. "Görmüyor musun? Gazino gibi orası. Vur patlasın, çal oynasın".

Ne yapacağımızı şaşırmıştık. "Güüüüm! Güüüüm!" davul vurmaya başladı. Zeynebin ödü koptu. Kızına sarılarak, "Aaaa!.. Bunlar kendilerini düğünde mi sanıyorlar?" dedi annesi. Artık konuştuklarımızı duyamıyorduk. Babam el, kol hareketleriyle vapurun arkasını gösteriyordu. Lüks mevkiye doğru yürüdük. Selim amca durakladı. "Yahu burası lüks.. Adam başına 15 lira daha alıyorlar," dedi. İki boş koltuk vardı. Annemler hemen oturdular. Babam, "Boşver canım. Kafamızı dinleriz," dedi. Zeynep ile annelerimizin yanına sıkıştık.

Az sonra, çevresine dikkatle bakarak bir adam girdi içeriye. Ortada durdu. Ellerini beline koydu. "Çok sayın yolcularımız.." diye konuşmaya başladı. Sihirbazmış. "Okus, pukus" yaptı. Gülümseyerek beni gösteriyordu. Yolculara dönüp, "Çocuğun şapkasını kim aldı?" dedi. Korkuyla elimi başıma götürdüm. Şapkam yoktu. Babam atıldı:

— Nerede oğlum şapkan?.. Daha dün yüz lira verdik. Başına güneş geçmesin diye aldık.. Nerede? İnsan başındaki şapkayı kaybeder mi?

Yolcular gülmeye başlamıştı. Şaşkın, şaşkın çevreme bakıyordum. Biletçi girdi içeri. "Çık dışarı!" diye bağırdı sihirbaza. Adam pire gibiydi. Arka kapıya koşup, gözden kayboldu. Babam da arkasından koşacaktı. Biletçi yolunu kesti.

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY-Türkçesi: VİVET KANETTİ-Resimler: SEMPE

"Balık tutmanın insan üstünde son derece sakinleştirici bir etkisi vardır.." Bir dergide okuduğu bu birkaç sözcük, Baykuş Gözü ekibinin genç başkanı Çengel'in pek ilgisini çekti. Genç başkan bütün gece, durgun suyun üstündeki oltalarını, konuşmadan, kıpırdaman izleyen on iki tane çocuk gördü düşünde..

BALIK ÇORBASI

Bu sabah ekip başkanımız kulübemize girdi, "Hey çocuklar. Bugün, herkesle yüzmeye gitmek yerine balık tutmak ister miydiniz?" diye sordu. "Evet" diye yanıtladık hepimiz. Aşağı yukarı hepimiz, çünkü Sulu Göz hiç bir şey demedi, o her şeyden kuşkulanır ve hep annesiyle babasının yanına dönmek ister. Kıvır da hiç bir şey demedi. Henüz uyanmamıştı çünkü.

— Peki. Öğlene balık getireceğimizi aşçıya haber verdim. Ekibimiz, bütün kampa bir balık çorbası ikram edecek. Bütün ekipler, Baykuş Gözü ekibinin en iyi ekip olduğunu öğrenecek böylece. Yaşasın Baykuş Gözü ekibi! dedi başkanımız.

— Yaşasın! diye bağırdık hepimiz, Kıvır dışında.

— Parolamız ne? diye sordu başkanımız.

— Cesaret! diye yanıtladık hepimiz, o sırada uyanan Kıvır bile.

Toplandıktan sonra, diğerleri plaja inerken kampın başkanı bay Kavun, bizlere birer olta ve ufak kurtlarla dolu eski bir kutu verdi. "Çok gecikmeyin, çorbayı hazırlayacak zamanım olsun!" diye bağırdı aşçı gülerek. Aşçımız hep güler, kendisini çok severiz. Onu mutfağında ziyarete gittiğimizde, "Dışarı, sizi gidi dilenciler! Koca kepçemle kovalayacağım sizi! Şimdi görürsünüz!" diye bağırır ve bize bisküvitler dağıtır.

Oltalarımız ve kurtlarımızla iskelenin taa ucuna gittik. Kimse yoktu, yalnızca beyaz şapkalı şişko bir bey, balık tutuyordu, bizi gördüğüne de pek sevinmemişti.

— Balık tutmak için her şeyden önce sessizlik gerekir, yoksa balıklar ürküp kaçarlar! Dikkatsizlik istemem, kimsenin suya düştüğünü görmek istemiyorum! Grup halinde durun! Kayalara inmek yasak! Çengellerle bir tarafınızı incitmemeye bakın! dedi başkanımız.

— Bitmedi mi daha! diye sordu şişko bey.

— Hı? diye sordu başkanımız, şaşkınlıkla.

— Daha uzun süre mi böyle avaz avaz bağıracaksınız? Bu bağrışlarla balinaları bile kaçırtacaksınız! dedi şişko bey.

— Buralarda balinalar mı var? diye sordu Pırpır.

— Balinalar varsa ben giderim! diye bağırdı Sulu Göz. Korktuğunu, annesinin babasının yanına dönmek istediğini söyleyip ağlamaya koyuldu. Ama hiç bir yere gitmedi, giden şişko bey oldu, aman iyi iyi, bizbize çok daha rahat edecektik.

— İçinizde balık tutmuş olan var mı? diye sordu başkanımız.

— Ben, dedi Çırçır. Geçen yıl nah şu kadar bir balık tuttum! Ve kollarını açabildiği kadar açtı. Biz güldük, çünkü Çırçır çok yalancıdır, hatta aramızda en yalancı olanımız odur.

— Yalancısın! dedi Pırpır.

— Sen kıskanç ve salaksın. Nah şu kadardı balığım işte! dedi Çırçır. Pırpır, Çırçır'ın kollarının açık olmasından yararlanıp yüzüne bir tokat indirdi.

— Yeter artık, yoksa ikinizin de balık tutmasını yasak ederim! Anlaşıldı mı? diye bağırdı başkanımız. Pırpır'la Çırçır rahat durdular, yine de Çırçır, tutacağı balığı birazdan göreceğimizi, ne yani daha neler, Pırpır da, hepimizinkinden daha büyük bir balık yakalayacağından emin olduğunu söyledi.

Başkan oltamızın ucundaki çengele nasıl bir kurt takıldığını gösterdi bize.

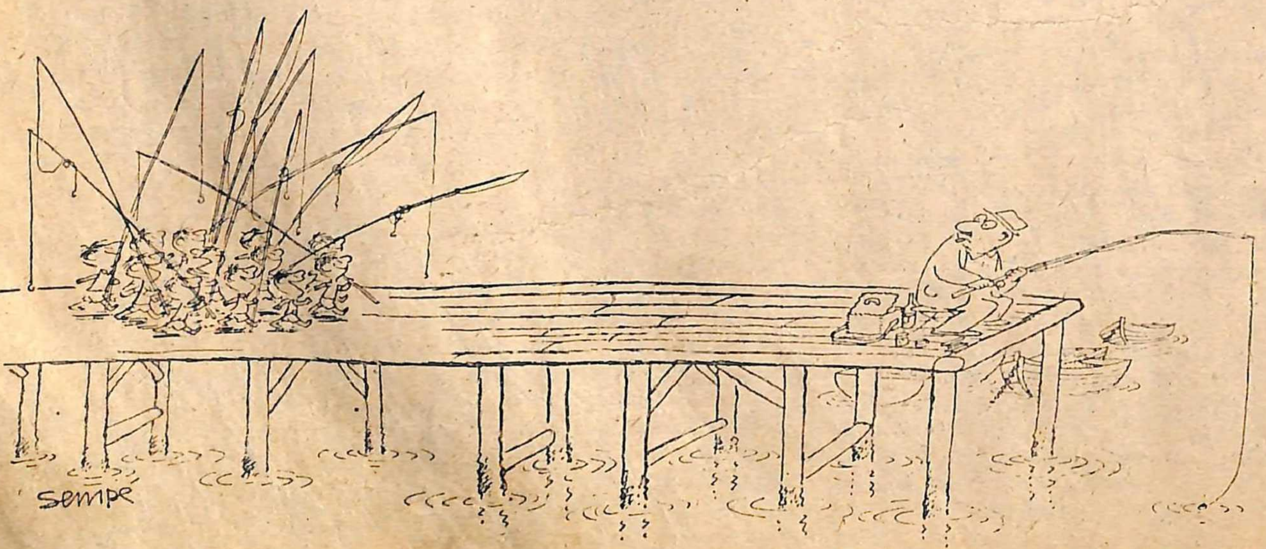

"Aman dikkat edin, çengellerle bir yerinizi incitmeyin!" dedi. Hepimiz başkan gibi yapmayı denedik, ama kolay iş değil, başkan bize yardım etti, özellikle, ödü kopan ve balıkların ısırıp ısırmadığını soran Sulu Göz'e. Sulu Göz, çengeline bir kurt takılır takılmaz, çabuk çabuk oltayı denize attı, kurdu elinden geldiğince uzaklaştırabilmek için. Hepimiz oltalarımızı suya sarkıtmıştık. Yalnızca, Pırpır'la Çırçır'ın mesinaları birbirlerine dolanmıştı. Kıvır'la Fırfır da iskelenin üstünde bir kurt yarışı düzenlemişlerdi. "Çengellerinize dikkat edin!" dedi başkan.

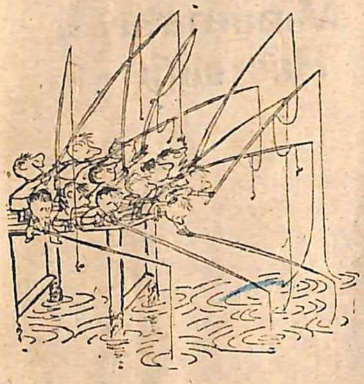

Biz çengellerimize bakıyorduk ama hiç bir şey olmuyordu, sonra Sulu Göz bir çığlık attı, oltasını çekti, ucunda bir balık vardı. "Bir balık! Anneciğim!" diye bağırdı Sulu Göz, oltasını uzağa fırlattı. Olta kayaların üstüne düştü. Başkan elini yüzünün üstünde gezdirdi, ağlayan Sulu Göz'e baktı, "Beni burada bekleyin. Bu küçük... Bu küçük sakarın oltasını gidip getireyim" dedi. Başkan kayalara indi, çok tehlikeli bir işti bu, çünkü kayalar kaygandı, ama hiç bir şey olmadı. Yalnızca, Çimbik başkana yardım etmek için kayalara indiğinde biraz gürültü koptu, çünkü Çengel denize kaydı, ama başkan onu yakalayabildi. Başkan öyle çok bağırıyordu ki, uzakta, ta plajda bile, insanlar ne olduğunu görmek için ayağa kalktılar. Başkan oltayı yeniden Sulu Göz'e verdiğinde oltanın ucunda artık balık yoktu. Ama Sulu Göz en çok, kurdun da olmadığını görünce sevindi. Çengeline kurt takmama koşuluyla yeniden balık tutmaya razı oldu.

İlk balığı Kıvır tuttu. Bugün Kıvır'ın günüydü: kurt yarışını kazanmıştı, şimdi de bir balık tutmuştu. Hepimiz balığı görmeye gittik. Balık pek büyük değildi ama Kıvır yine de onunla çok gurur duyuyordu, başkan da kendisini kutladı. Kıvır, balığını tuttuğuna göre, artık işinin bittiğini söyledi. Gidip iskelede uzandı ve uyudu. İkinci balığı kimin tuttuğunu bahse girerim ki hiç bulamayacaksınız. Ben! Harika bir balıktı! Gerçekten müthişti! Kıvır'ınkinden birazcık, çok azıcık ufaktı ama mükemmeldi. Ne yazık ki başkan, balığı çıkarırken çengelle parmağını incitti (çok garip, bunun başına geleceğinden emindim). Başkan belki de bu yüzden artık dönmek gerektiğini söyledi. Çırçır'la Pırpır, biraz karşı çıktılar çünkü mesinalarını ayırmayı başaramamışlardı henüz.

Balıkları aşçıya uzatırken, biraz canımız sıkkındı. Bütün kampa çorba yapmak için, iki balık belki biraz az gelebilirdi. Ama aşçı güldü, böylesinin çok iyi olduğunu, çorba için tam bu kadar balık gereksindiğini söyledi. Ödül olarak da bize bisküvitler dağıttı.

Aşçımız gerçekten harika biri. Çorba nefisti, bay Kavun, "Yaşasın Baykuş Gözü ekibi!" diye bağırdı, "Yaşasın!" diye bağırdı herkes, biz de bağırdık, çünkü bayağı gurur duyuyorduk.

Sonra aşçıya, çorbadaki balıkların nasıl bu denli çok ve bu denli büyük olduklarını sordum. Aşçı gülmeye koyuldu, balıkların piştikçe şiştiklerini anlattı. Çok tatlı olduğu için de reçelli bir sandviç verdi bana.

KİRPİ ÇOCUK

UMUR BUGAY

ŞAPKAM BULUNDU!

SELİM amca ile babam bilet parası yüzünden neredeyse kavgaya tutuşuyorlardı. Babam, " Bende bozuk var," diyor. Selim amca, "Olmaz ben hazırladım," diye babamın elini çekiyordu. İtişip, kakışmaya başladılar. Biletçi aralarında kalmıştı. Sonunda dayanamadı adam. "Hanginiz verecekseniz, verin şunu," dedi. Babam Selim amcanın yakasından çekerek sordu:

— Ne kadar?

— 90 lira..

Oysa babam 30 lira hazırlamıştı. "Biz ayakta gidiyoruz kardeşim," dedi. "Burası lüks mevki beyim," diye çıkıştı biletçi. Duvardaki tabelayı göstererek, "Orada ne yazıyor görmüyor musunuz? Lüks mevkide herkes bilete tabidir." Babam sıkıldı. "Anladık, anladık," dedi. "Çocuklara da mı bilet kesiyorsunuz?" Biletçi, "Eeeee.. Burada herkese ayrı, ayrı dert mi anlatacağız," dedi. Elindeki biletleri öyle sert kesip attı ki, babam çok kızdı. Arkasından bağırmaya başladı:

— Senin görevin! Adama bak! Burnundan kıl aldırmıyor...

Annem kolundan çekti:

— Allahaşkına yapma.. Rezil oluyoruz..

Babam biraz daha homurdanıp sustu. Selim amca yatıştırmaya çalışıyordu:

— Keyfimizi bozma.. Bugün sinirlenmeyeceğiz.. Eğlenmeye çıktık..

Sonunda kabak benim başıma patladı. "Bi şapkana sahip çıkamıyorsun be oğlum. Ne salaksın," diye söylenmeye başladı babam. Biletçi çıkmıştı. Sihirbaz gülerek yeniden geldi. "Çocuğa kızmayın beyefendi," dedi. "Şapkasını alanı ben biliyorum." Köşede sessizce oturan bir kadına doğru yürüdü. "Çantanızı açın bayan," dedi. Kadın hiç karşı koymadan açtı çantasını. "Aaaaaa!" diye bastı çığlığı. Şapkam kadının çantasının içinde duruyordu.

Bir süre sessizce yol aldık. Kadıköyden kalkmış adalara doğru gidiyorduk. Bir tansiyoncu girdi içeri. Öğretmişiz gibi babama doğru yürüdü. Kolundan tuttu. "Tansiyonunuzu ölçelim mi beyim?" dedi. Babam sinirli çekti kolunu:

— İstemeeeeeez!.. İnsanın aklına hastalık getirmeseniz olmaz..

Sonunda vapurumuz Büyük Ada iskelesine yanaştı. Babam herzaman olduğu gibi önden koşturuyordu. "Çabuk olun!" diye seslendi bize. "Kendimize sessiz bir yer bulalım".

Davul, zurna çalarak, şarkı söyleyerek iniyorduk vapurdan. "Başım şişti," dedi annem. "Bıkmadılar çalıp, oynamaktan."

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY-Türkçesi: VİVET KANETTİ-Resimler: SEMPE

Sayın bay ve bayan,

Çimbik'in sağlığı yerinde, arkadaşlarıyla çok iyi geçiniyor; kendisinden çok hoşnutuz. Belki ara sıra "sert erkek" (deyimimi bağışlayın) olma hevesine kapılıyorsa da, arkadaşları kendisini bir büyük, bir şef olarak kabul etmekte, dengeli bünyesinden ötürü, kendisine büyük bir hayranlık beslemektedirler. Bölgemizden geçerken kampımıza uğramanız beni çok memnun edecektir.

(Bay Kavun'un Çimbik'in annesi ve babasına yazdığı bir mektuptan...)

ÇİMBİK'İN ZİYARETÇİLERİ VAR...

TATİLİMİ geçirdiğim Mavi Kamp çok güzel bir yer. Bir sürü arkadaş var, çok eğleniyoruz. Tek eksiğimiz, annelerimizle babalarımız. Tabii bol bol mektuplaşıyoruz: Biz yaptıklarımızı anlatıyoruz, uslu olduğumuzu, çok iyi yediğimizi, eğlendiğimizi, kendilerini öptüğümüzü söylüyoruz, onlar da bize söz dinlememizi, her şeyden yememizi, dikkatli olmamızı ve bizi öptüklerini yazıyorlar, ama aynı şey değil, burada olsalardı başka olurdu.

İşte bu yüzden Çimbik çok şanslı. Tam yemeğe oturmuştuk ki, bay Kavun gülerek kapıda belirdi ve:

— Çimbik, sana güzel bir sürprizimiz var. Annenle baban ziyaretine geldi, dedi.

Hepimiz ziyaretçileri görmeye çıktık. Çimbik annesinin, sonra babasının boyunlarına atıldı, onları öptü, annesiyle babası Çimbik'e boy attığını, güneşten yandığını söylediler. Çimbik onlara elektrik trenini getirip getirmediklerini sordu, görüştüklerine pek sevinmişlerdi. Sonra Çimbik, annesi ve babasına:

— İşte arkadaşlarım. Bu Bilmoş, bu Pıtırcık, bu Kıvır, bu Sulu Göz ve diğerleri, bu da ekip başkanımız, bu kulübemiz, dün de karides topladım suyun altında.

— Bizimle yemeğe kalır mısınız? dedi bay Kavun.

— Rahatsız etmek istemezdik, şöyle bir uğrayalım dedik, dedi Çimbik'in babası.

— Ben doğrusu ufaklıkların ne yediğini merak ediyorum, dedi Çimbik'in annesi.

— Bizi çok memnun edersiniz hanımefendiciğim, izin verirseniz aşçıya haber vereyim, dedi bay Kavun.

Hep birlikte yemekhaneye döndük.

Çimbik'in annesi ve babası, bay Kavun'la muhasebecimiz bay Sıkı Bilek'in masasına oturdular. Çimbik bizimle kaldı. Çok memnundu, babasının arabasını görüp görmediğimizi sordu. Bay Kavun, Çimbik'in annesi ve babasına, kampta herkesin Çimbik'ten çok hoşnut olduklarını, oğullarının girişkenlik ve dinamizm gösterdiğini söyledi. Sonra yemeğe koyulduk.

—Hımmm, çok lezzetli! dedi Çimbik'in babası.

— Sade ama sağlıklı bir besin, dedi bay Kavun.

— Sucuğun derisini güzelce soy tavşanım ve iyi çiğne! diye bağırdı Çimbik'in annesi Çimbik'e.

Annesinin bu sözleri Çimbik'i pek mutlu kılmadı. Belki de sucuğunu derisiyle yemiş bulunduğu için. Doğrusu yemek konusunda müthiş bir dinamizmi vardır Çimbik'in. Sonra balık verdiler.

— Costa-Brava'da, otelde verdikleri balıktan çok daha lezzetli, orada yağ... dedi Çimbik'in babası.

— Kılçıklara, kılçıklara dikkat, tavşanım! Evde bir kılçık yuttuğun gün nasıl ağlamıştın anımsa! diye bağırdı Çimbik'in annesi.

— Ağlamamıştım! dedi Çimbik ve kıpkırmızı kesildi, eskisinden daha da yanık görünüyordu.

Yemekten sonra tatlı vardı, çok hoş, sonra bay Kavun:

— Adetimizdir, yemeklerden sonra biraz şarkı söyleriz, dedi. Bay Kavun ayağa kalktı:

— Dikkat! dedi.

Kollarını salladı biz de, orada uzaktaki köyü, sonracıma bir küçücük aslancığı söyledik, ko ko koşar oynarmış dedik, Çimbik'in babası bize yardım etti, çok eğleniyormuş gibi bir hali vardı. Sustuğumuzda Çimbik'in annesi:

— Tavşanım, bize küçük salıncağı söylesene! dedi.

Çimbik'in annesi bay Kavun'a, Çimbik'in bu şarkıyı ta ufacıkken söylediğini anlattı, o zamanlar daha babası oğlunun saçlarını kesmeleri için ısrar etmemişti ve doğrusu pek de yazık olmuştu,

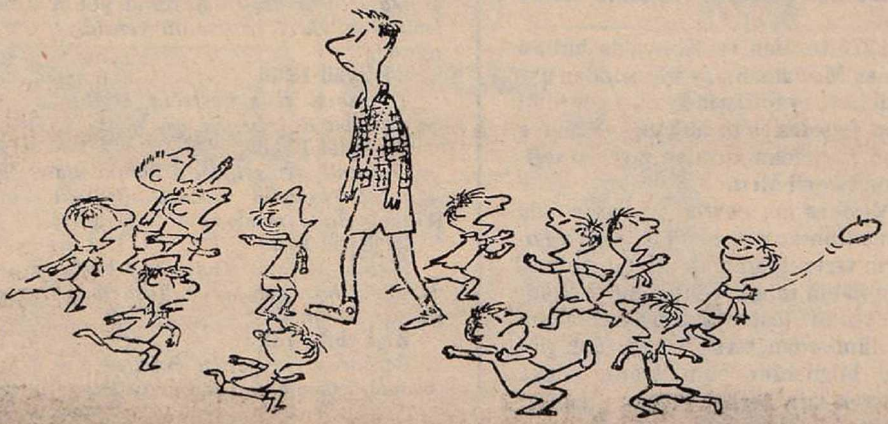

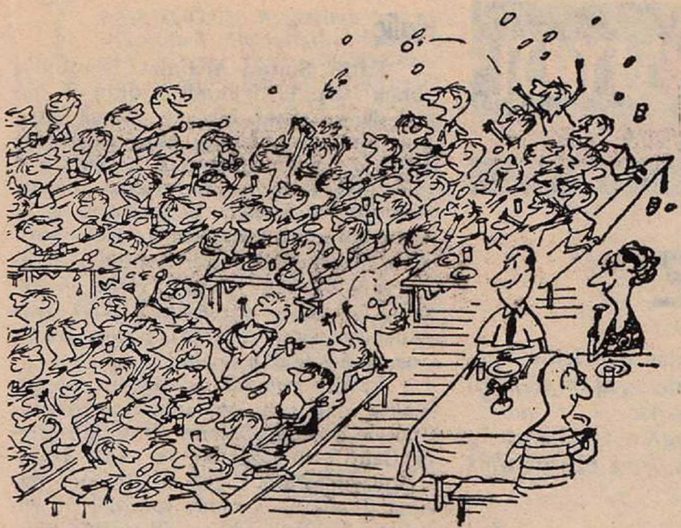

ne güzel bukleleri vardı Çimbik'in. Ama Çimbik şarkı söylemek istemedi, şarkıyı anımsamadığını söyledi, annesi ona yardım etmek istedi:

— Hop pa, hop pa, küçük salıncaaaak...

Ama o zaman bile, Çimbik şarkı söylemek istemedi, Bilmoş'un gülmesine çok bozulmuştu. Sonra Bay Kavun, artık sofradan kalkmak gerektiğini söyledi.

Yemekhaneden çıktık, Çimbik'in babası, bu saatte genellikle ne yaptığımızı sordu.

— Öğle uykusuna yatıyorlar. Öğle uykusu zorunludur. Dinlemeleri gerek, dedi bay Kavun.

— Çok doğru, dedi Çimbik'in babası.

— Ben bugün uyumak istemiyorum, annem babamla kalmak istiyorum! dedi Çimbik.

— Tabii tavşanım, bay Kavun'un bugün sana özel izin vereceğinden eminim, dedi Çimbik'in annesi.

— O yatmazsa ben de yatmam! dedi Bilmoş.

— Bana ne, ister yat, ister yatma, ama ben yatmıyorum! dedi Çimbik.

— Niçin yatmayacakmışsınız bakiiim? dedi Çırçır.

— Evet, Çimbik yatmazsa hiç birimiz yatmıyoruz! dedi Fıldır.

— Niçin yatmayacakmışım efendim. Benim uykum var, bu salak yatmazsa da benim yatıp uyumaya hakkım var, dedi Kıvır.

— Bir tokat ister misin? dedi Fıldır.

Bay kavun birden sinirleniverdi:

— Susun! Herkes yatmaya gidecek! Anlaşıldı mı?

Çimbik işte o zaman bağırmaya ağlamaya elleri ve kollarıyla bir sürü hareketler yapmaya başladı, biz de çok şaşırdık çünkü genellikle bunları Sulu Göz yapar. Sulu Göz, sürekli ağlayan ve annesiyle babasının yanına dönmek istediğini söyleyen bir arkadaştır ama o sırada bir başkasının ağlamasına o kadar şaşırmıştı ki hiç bir şey yapmıyordu.

Çimbik'in babasının canı çok sıkılmıştı.

— Zaten, geceye varmak istiyorsak hemen yola koyulmalıyız, dedi.

Çimbik'in annesi, evet bunun daha doğru olacağını söyledi Çimbik'i öptü, bir sürü öğütte bulundu, bir sürü oyuncak vaadetti, sonra Bay Kavun'a allahaısmarladık dedi.

— Çok güzel bir yer. Yalnız anne ve babalarından uzaklaştıklarında çocukların biraz sinirli olduklarını düşünüyorum. Anne babaları onları düzenli olarak görmeye gelseler ne iyi olurdu. Daha durgunlaşırlar, aile havası içinde eski dengelerine kavuşurlardı, dedi Çimbik'in annesi.

Sonra hep birlikte yatmaya gittik. Çimbik artık ağlamıyordu ve eğer Bilmoş "Tavşan, küçük salıncağı söyle" demeseydi bence hiç kavga çıkmayacaktı.

KİRPİ ÇOCUK

UMUR BUGAY

GEZİMİZ PEK DE HOŞ BİTMEDİ!

YAŞAMIMDA ilk kez bir ada görüyorum. Ne güzelmiş. Babam her zaman olduğu gibi önden koşturuyordu. "Çabuk olun!" diye seslendi bize. Fayton tutmak istiyorduk. Zeynep de çok seviniyordu. "Babam bizi eşeklere bile bindirecekmiş" diyordu. Oysa biz yetişene dek boş fayton kalmamıştı. "Yürüyeceğiz başka çare yok," dedi babam, "Vapur da vardı ama kaçırdık."

Ne uzun yolmuş? Dilimiz bi karış dışarıda çamların altına ulaştık. İnsanlar bizden önce gelmiş, ağaçların altına yayılmışlardı bile. Salıncaklar kurulmuş, ateşler yakılmış, düz alanlarda çift kale maçlar başlamıştı. Aradık, taradık sonunda, bitkin düşüp, yokuştaki bi çamın altına oturduk. "Pek iyi bir yer sayılmaz ama denizi görüyoruz buradan." dedi babam.

Örtüleri yaydık. Kurumuş çam yaprakları üstünde oturmak çok güç oluyordu. Kaymaya başladık. Bizim üstümüzdeki ağacın altında oturanların keyfi yerindeydi. İçki içip, türkü dinliyorlardı. Pikabı sonuna dek açmışlardı:

— Ayağındaaaaa kunduraaaaaaaaa!..

Türkü bittikçe yeni baştan çalıyorlardı. "İçime fenalık geldi," dedi annem. Babam, "Kimsenin keyfine karışamayız," dedi. "Biz de açalım teypimizi." Bana teypi gösterirken dengesi bozuldu, sırt üstü aşağıya kaydı. Öyle komik bakıyordu ki, Zeynep ile kendimizi tutamıyarak gülmeye başladık. Çok kızdı babam. Selim amca güçlükle yukarıya çekti.

"Ayağında kundura" türküsünü dinleyenlerden biri, "Heeeeeyt beeeeee!" diye bağırarak boş rakı şişesini aşağıya doğru savurdu. Burnumuzun ucundan geçti. Bi taşa çarparak patladı. "Gidelim," demeye başladı annem, "Gidelim. Bunlar birazdan silah da çekerler." Adamlar eğleniyorlardı anlaşılan. Birbirlerine, "Çaat!.. Çuuuuut!" tokat atıyorlardı. Biri kalkıp tekme attı oturana. "Aldırmayın," dedi babam, "Kendi aralarında ne yaparlarsa, yapsınlar."

Zeynebin annesi tabakları, bardakları koydu örtünün üstüne. Çok açıkmıştık. Hepimizin gözü yiyeceklerdeydi. Yukarıdaki adamlardan biri bağırmaya başladı: "Şimdi bu topu yırtarım haaaa!" Maç yapanların topu başına çarpmıştı. Elinde tuttuğu topu aşağıya doğru savurdu. Biz de yemeğe başlıyorduk. Top gelip tabaklarımızın üstünde gümledi. Selim amca, "Ayıptır beee!" diye sıçradı yerinden. O birden kalkınca hepimizin dengesi bozuldu. Tepemizin üstüne aşağıya yuvarlandık.

Ada gezimiz böylece bitti. Şimdi ne zaman biri babamın yanında adaya gitmekten söz etse gülerek alnındaki yarayı gösteriyor. "Pazar günü İstanbul'da bir yere gidilmez," diyor. "Çıldırdınız mı?"

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY-Türkçesi: VİVET KANETTİ-Resimler: SEMPE

Tatil bitiyor, kamptan ayrılmak gerekecek. Bu tabii hüzün verici bir şey ama, çocuklar anne babalarının sevincini düşünerek avunuyorlar. Mavi Kampta büyük bir gece düzenlendi. Her ekip, becerilerini ortaya döktü; Pıtırcık'ın ekibi bir insan piramidi oluşturarak geceyi kapattı. Genç jimnastikçilerden biri, piramidin tepesine çıkıp Baykuş Gözü ekibinin sancağını sallandırdı ve hep birlikte parolalarını haykırdılar, "Cesaret!" diye.

Doğrusu, vedalaşmalar sırasında bütün çocuklar büyük cesaret gösterdiler. Bir tek Sulu Göz, ağlıyor, bağırıp çağırıyor, kamptan ayrılmak istemediğini söylüyordu.

TATİL ANILARI

TATİLDEN yeni döndüm; bir kampa gitmiştim, çok eğlendim.

Tren istasyona vardığında bütün anne ve babaların bizi beklediğini gördük. Müthişti: bağrışanlar, annelerini babalarını bulamayıp ağlayanlar, bulup da gülenler, sıra halinde durmamız için düdük öttüren ekip başkanlarımız, ekip başkanlarının düdük öttürmemeleri için düdük öttüren istasyon memurları (trenleri erken hareket ettirmelerinden korkuyorlardı), bir şamata, bir şamata... Sonra annemi babamı gördüm, işte bu anlatamayacağım kadar kıyak bir şeydi. Annemin kollarına attım kendimi, sonra babamın kollarına, öpüştük, boy attığımı, ne de güzel yandığımı söylediler, annemin gözleri ıslandı, babam "He heyt, he heyt" diyerek gülümsüyor, elini saçlarımda gezdiriyordu, onlara tatilimi anlatmaya başladım, istasyondan çıktık ve babam bavulumu yitirdi.

Eve kavuştuğuma çok sevindim, çok güzel kokar bizim evimiz, hem sonra odam, oyuncaklarım, kısaca her şey çok kıyaktı, annem yemeği hazırlamaya gitti, işte buna bayıldım, kampta iyi yiyorduk ama benim annem herkesten iyi yemek yapar, yaktığı pastalar bile daha önce yediğiniz her şeyden daha lezzetlidir. Babam gazetesini alıp koltuğuna oturdu. KENDİSİNE:

— Şimdi ne yapacağım? diye sordum.

— Ne bileyim ben, yorulmuş olmalısın, git odana dinlen, dedi babam.

— Ama yorgun değilim ki, dedim.

— Öyleyse git oyna, dedi babam.

— Kiminle? diye sordum.

— Kiminle, kiminle, şu soruya da bak! Kimseyle sanırım, dedi.

— Ben tek başına oynamasını bilmem, doğru değil, kampta bir sürü arkadaştık, hep yapacak bir şeyler bulurduk dedim. Babam gazetesini dizlerinin üstüne koydu, gözlerini açtı, "Burası kamp değil, çok rica edeceğim git tek başına oyna!" dedi. Ben ağlamaya başladım, annem koşarak mutfaktan geldi "Aman başladık" dedi, beni avuttu, yemek hazır olana dek gidip bahçede oynamamı, tatilden dönen Sırma'yı da eve çağırmamı söyledi. Annem babamla konuşurken ben koşarak bahçeye çıktım. Sanırım beni konuşuyorlardı; eve döndüğüme çok seviniyorlar.

Sırma, komşularımız bay ve bayan Kontrplak'ın kızlarıdır. Bay Kontrplak, "Sağlam Ökçe" adlı ayakkabıcı dükkânının üçüncü katındaki baş satıcıdır, sık sık babamla kapışırlar. Ama Sırma çok tatlıdır, kız olmasına karşın. Şansım varmış, bahçeye çıktığımda Sırma'nın da kendi bahçesinde oynadığını gördüm.

— Merhaba Sırma, benimle bahçede oynar mısın? dedim.

— Olur, dedi Sırma, babamın da, bay Kontrplak'ın da onarmak istemedikleri çitin deliğinden geçti, her baba deliğin öteki bahçeye ait olduğunu söylüyor. Sırma, son görüşmemizden bu yana kapkara olmuş, bu da mavi gözlerine ve sarı saçlarına çok yakışmış. Yok gerçekten, bir kız olmasına karşın, çok tatlı şey şu Sırma.

— Tatilin iyi geçti mi? diye sordu Sırma.

—Dehşet! Kamptaydım, bir sürü ekip vardı, benimki en iyisiydi, adı Baykuş Gözü'ydü ben de ekip başkanıydım, dedim.

— Büyükler başkan oluyor sanıyordum ben, dedi Sırma.

— Evet ama ben başkanın yardımcısıydım, bana sormadan hiç bir şey yapamıyordu. Aslında kararları alan bendim, dedim.

— Kızlar da var mıydı kampta? diye sordu Sırma.

— Daha neler! Kızlara göre çok tehlikeliydi. Müthiş şeyler yapıyorduk, sonra ben boğulan iki kişiyi kurtarmak zorunda kaldım, dedim.

— Atıyorsun, dedi bana Sırma.

— Nasıl atıyorum? diye bağırdım. İki değil üç kişi kurtardım aslında, bir tanesini unutmuşum. Balık tutmaya gittiğimizde de yarışmayı ben kazandım, nah şu kadar bir balık tuttum, dedim ve kollarımı açabildiğim kadar açtım, Sırma inanmamış gibi güldü. Bu hiç hoşuma gitmedi: ne yani yalan mı, kızlarla bir türlü konuşulmuyor! Ondan sonra, kampta gizlenen bir hırsızı yakalamak için polise nasıl yardım ettiğimi, nasıl ta fenere kadar yüzdüğümü anlattım, herkes beni çok merak etmişti, ama sahile döndüğümde herkes beni kutlamış, müthiş bir şampiyon olduğumu söylemişlerdi, sonra yabanıl hayvanlarla dolu ormanda kaybolan arkadaşlarımı nasıl bulduğumu anlattım.

— Ben annem babamla deniz kıyısına gittim, çok iyi takla atan Fıdık adında bir arkadaş edindim.. dedi Sırma.

— Sırma! Gel, Sofraya oturuyoruz! diye bağırdı kapıya çıkan bay Kontrplak.

— Sonra anlatırım, dedi Sırma ve çitin deliğinden geçip evine koştu.

Eve döndüğümde babam yüzüme baktı, "Arkadaşına kavuştun mu? Keyfin yerine geldi mi şimdi?" dedi. Ben hiç yanıt vermedim, koşarak odama gittim, dolabın kapısına bir tekme savurdum.

Ne yani yalan mı, şu Sırma da kalkmış bana tatili hakkında bir sürü palavra sıkıyor! Bir kere benim hiç umurumda değil.

Fıdık denen arkadaşı da salağın ve çirkinin teki!

KİRPİ ÇOCUK

UMUR BUGAY

NEYSE, OKULA KAVUŞTUK

SELMA öğretmen, ilk derste kürsüye çıktı. Hepimize şöyle bi baktı. "Eeee.. Anlatın bakalım çocuklar," dedi, "Tatili nasıl geçirdiniz?" Geçen yıl da sormuştu bunu. Arkadan ekledi. "Biliyorsunuz, 1979 sizin yılınız. Dünya Çocuk Yılında neler yaptınız bakalım?"

Bizim sınıfta çilli bi kız var. Adı Mine. Konuşmaya bayılır. Her derste öğretmenin gözünün içine bakar, konuşmak için. Parmak kaldırarak ayağa kalktı. "Öğretmenim, efendim.." diye başladı. "Dünya Çocuk Yılımız olan bu yaz.. Tatilimizi çok güzel geçirebilmemiz için.. Bizim en kıymetli varlıklarımız olan annelerimiz ile babalarımız bizlereeee... Sabahları süt, tereyağı, bal yedirereeek.. Öğretmenim, efendim.. Çocuk Yılımızda, bizlerin deee büyüyerek sizler kadar olaraktaaaaan.. Yurdumuzuuuu düşmanlardan..." Hepimiz gülüyorduk. "Öğretmenim, efendim şunlara bakar mısınız?" dedi. "Gülüyorlar.. Yurdumuzu kurtarmak için.. Bizlere sağlam kafa, sağlam vücutta bulunur diyerekteeeen.." Sürdüremiyordu konuşmasını. Sağ ayağını yere vurmaya başladı.

Selma öğretmen oturttu Mine'yi. "Ağlama yavrum," dedi, "Sen çok genel anlatmaya çalışıyorsun. Ben size yalnızca tatilde başınızdan geçenleri sormuştum."

Memet kaldırdı parmağını bu kez. "Cin Memet" deriz ona. "Bizim bu yaz çok kötü geçti öğretmenim." dedi. Şaşırmıştık. Oysa hepimiz olumlu bi şeyler anlatmaya çalışıyorduk. "Ev sahibimiz kirayı artırdı," diye sürdürdü konuşmasını Memet, "Babam çok kızdı. Yakında başka bir ev buldu. Taşındık. Annem eşyaları eve yerleştiremedi. Gündüzleri başka kimse olmadığı için ben yardım ediyordum. Yemek masasını bir köşeye koyup yarım saat sonra kaldırıyorduk. Sandalyeleri oraya, koltuğu şuraya derken öğretmenim, bir de baktık ki yaz geçmiş."

Salih izin almadan kalktı. "Öğretmenim ben de anneme yağ bulmak için her sabah kuyruğa girdim," dedi. Selma öğretmen merakla sordu: "Bulabildin mi?" Anlaşılan o da yağ bulmakta güçlük çekiyordu. İşte buna hiç aklım ermiyor. Koskoca bi öğretmen nasıl yağsız kalır?

Her kafadan bir ses çıkmaya başladı sınıfta. Selma öğretmen susturmadı hiç birini. Gülümseyerek dinliyordu.

— Öğretmenim biz de bu yaz babamla ampul aradık.

— Biz kardeşime ilaç aradık öğretmenim..

— Ben zeytinyağı kuyruğuna girdim öğretmenim.

— Öğretmenim biz şeker bulamadık.

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY-Türkçesi: VİVET KANETTİ-Resimler: SEMPE

DALGACI GÖZLÜK TAKIYOR

Bu sabah Dalgacı'yı görünce çok şaşırdık, gözünde gözlük vardı. Dalgacı iyi bir arkadaşımız, sınıfın da sonuncusudur, galiba ona bu yüzden gözlük takmışlar.

— Doktor, annemle babama belki iyi görmediğim için sınıfın sonuncusu olduğumu söyledi. Beni gözlükçüye götürdüler, mağazadaki adam acıtmayan bir makineyle gözlerime baktı, hiç bir anlama gelmeyen bir sürü harf okuttu, sonra şu gözlüğü verdi, şimdi de heyt! artık sınıfın sonuncusu olmayacağım, dedi Dalgacı.

Bu gözlük olayı beni biraz şaşırttı, çünkü Dalgacı sınıfta iyi görmüyorsa sık sık uyukladığı içindir, ama belki artık gözlük, uyumasına engel olur. Hem gerçekten sınıfın birincisi olan Çarpım sınıfta gözlük takan tek çocuktur, hatta biz bu yüzden onu istediğimiz gibi dövemeyiz.

Çarpım Dalgacı'nın gözlük takmasına hiç sevinmedi. Öğretmenin kuzusu olduğundan hep başka bir arkadaşın yerini kapmasından korkar. Biz, dostumuz Dalgacı'nın artık sınıfın birincisi olacağını öğrenince çok sevindik.

— Gözlüğümü gördün mü? Şimdi her derste ben birinci olacağım. Öğretmen haritaları almaya beni yollayacak, kara tahtayı da ben sileceğim. Yaaa, dedi Dalgacı Çarpım'a.

— Hayır efendim! Hayır efendim! Sınıfın birincisi benim. Hem sonra okula gözlükle gelmeye hakkın yok, dedi Çarpım.

— Hem ne biçim hakkım var, yok ya, daha neler. Artık sınıfın tek kuzusu sen olmayacaksın, dedi Dalgacı. Yaaa.

— Ben de babama bana gözlük almasını söyleyeceğim. Ben de sınıfın birincisi olacağım, dedi Sırım.

— Hepimiz babalarımıza bize gözlük almasını söyleyeceğiz, hepimiz sınıfın birincisi ve öğretmenin kuzusu olacağız, dedi Gümüş.

O zaman müthiş bir şey oldu, Çarpım bağırmaya ve ağlamaya koyuldu, kopyecilik ettiğimizi, birinci olmaya hakkımız olmadığını, bizleri şikayet edeceğini, kimsenin kendisini sevmediğini, çok mutsuz olduğunu ve intihar edeceğini söyledi, Karagöz koşa koşa geldi. Karagöz gözetmenimizdir, bir gün size kendisine niçin Karagöz dediğimizi anlatırım.

— Ne oluyor burada? Çarpım niçin böyle ağlıyorsunuz? Gözlerimin içine bakın ve beni yanıtlayın, dedi Karagöz.

— Hepsi gözlük takmak istiyor! dedi Çarpım hıçkırarak.

Karagöz Çarpım'a baktı, hepimize baktı, eliyle ağzını sildi, sonra:

— Gözlerimin içine bakın. Meselelerinizi anlamaya çalışacak değilim. Size söyleyebileceğim tek şey şu: Sizi bir daha duyarsam kimsenin gözünün yaşına bakmam. Çarpım, bir bardak su iç ve bir kaç saniye soluk alma.. Sizi de bir daha duymayayım.

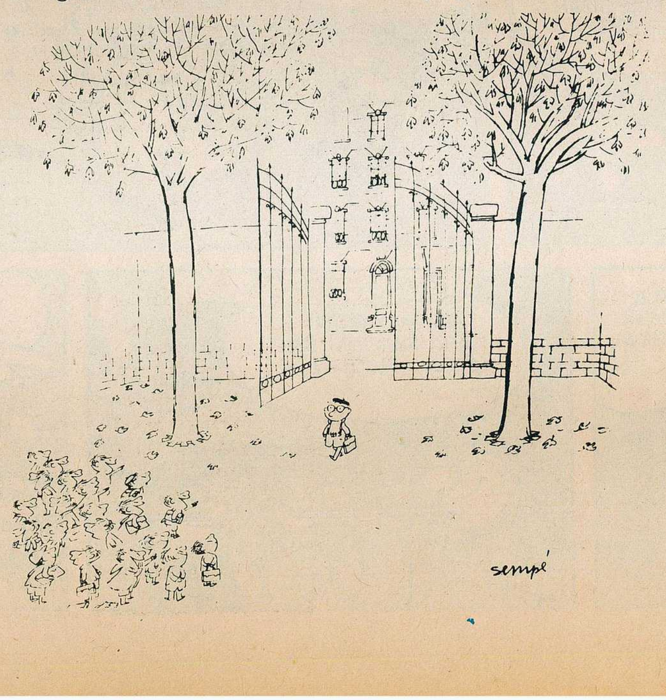

Ve hıçkırmaya devam eden Çarpım'la gitti.

— Hey, derse kalktığımızda gözlüklerinizi ödünç verecek misin bize? diye sordum Dalgacı'ya.

— Evet. Yazılılarda da, dedi Dırdır.

— Yazılılarda ben de onları gereksineceğim. Birinci olmazsam babam gözlüklerini takmadığımı anlar, o zaman da gürültüyü koparır, hiç bir şeyimi ödünç vermemden hoşlanmaz, ama sözlülerde idare ederiz.

Gerçekten çok esaslı arkadaş şu Dalgacı, bana biraz gözlüğünü geçirmesini söyledim, Dalgacı'nın nasıl birinci olabileceğini hiç bilemiyorum. Gözlüğüyle insan her şeyi ters görüyor, ayaklarına baktığınızda onları yüzünüzün yanıbaşında sanıyorsunuz. Sonra gözlüğü Gümüş'e geçirdim, Gümüş onu Sırım'a verdi, Sırım Tıngır'ın gözüne taktı, Tıngır Dırdır'a geçirdi, Dırdır Toraman'a fırlattı, Toraman şaşı numarası yaparak bizi çok güldürdü, sonra gözlüğü Lüplüp almak istedi, o zaman mesele çıktı.

— Sana vermiyorum. Ellerin yağ içinde, gözlüğümü kirleteceksin, camların ardından bir şey göremeyince gözlük takmaya hiç gerek yok, sonra onları temizlemek mesele oluyor. Eğer elleri yağlı bir salak yüzünden yine sınıfın sonuncusu olursam, babam televizyon izlememi yasaklayacak, dedi

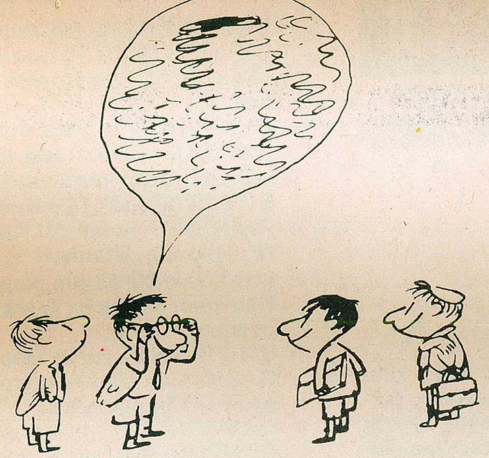

Dalgacı.

Dalgacı gözlüğünü taktı ama Lüplüp hiç hoşnut değildi.

— Yağlı ellerimi suratına yapıştırayım mı? diye sordu Dalgacı'ya.

— Bana vuramazsın, gözlüğüm var, yaa, dedi Dalgacı.

— Öyleyse çıkar gözlüğünü.

— Hayır efendim, dedi Dalgacı.

— Ah siz sınıfın birincileri yok musunuz? Hepiniz korkaksınız, dedi Lüplüp.

— Ben mi korkacağım? diye bağırdı Dalgacı.

— Evet efendim, gözlük takıyorsun, dedi Lüplüp.

— Kim korkakmış göreceğiz, dedi Dalgacı ve gözlüğünü çıkardı.

İkisi de çok öfkeliydi ama dövüşemediler çünkü Karagöz koşarak geldi.

— Yine ne oldu? diye sordu.

— Gözlük takmamı istemiyor, diye bağırdı Lüplüp.

— O da yağlı elleriyle gözlüğümü kirletmek istiyor, diye bağırdı Dalgacı.

Karagöz ellerini yüzünde gezdirdi, yanakları sarkmıştı, bunu yaptığı zaman dalga geçmenin sırası değildir.

— Gözlerimin içine bakın ikiniz. Yine neler icat ettiğinizi bilmiyorum ama artık bu gözlük lafını duymayayım. "Teneffüste saçmalayıp ortalığı birbirine katmalıyım ve gözetmen beyi rahatsız etmemeliyim" cümlesini yarına elli kere yazacaksınız, dedi Karagöz.

Ve zili çalmaya gittik.

Sıraya girdiğimizde Dalgacı Lüplüp'e elleri kuruduğunda gözlüğü kendisine ödünç vereceğini söyledi. Gerçekten çok esaslı arkadaştır şu Dalgacı.

Derste-coğrafya dersiydi - Dalgacı, ellerini ceketine silen Lüplüp'e gözlüğünü geçirdi. Lüplüp gözlüğü taktı, ama çok şanssız çocuk, öğretmenim tam önünde olduğunu görmedi.

— Soytarılık yapmaktan vazgeçin. Lüplüp, diye bağırdı öğretmen.

— Öyle şaşı şaşı bakmayın Bir rüzgar esse böyle kalırsınız! Hadi dışarı! dedi öğretmen.

Lüplüp gözlükle birlikte dışarı çıktı, az kalsın kapıya toslayacaktı, sonra öğretmen Dalgacı'yı tahtaya kaldırdı.

Tabii gözlüksüz hiç olmadı: Dalgacı sıfır aldı.

KİRPİ ÇOCUK

UMUR BUGAY

GÖKLER ŞAHİNİ PAŞA AYDIN

SELMA öğretmen dersin başından beri sessiz duran Aydın'a seslendi. "Sen niçin bir şeyler anlatmıyorsun?" Aydın ayağa kalktı. Yüzü kıpkırmızı oldu. Dudağını ısırarak önüne baktı. Selma öğretmen üsteledi. "Aydın sen bu sınıfa yeni mi geldin oğlum? Sıkılacak ne var?" Aydın anlatmaya başladı. "Öğretmenim.. Çok özür dilerim.. Ben bu yaz.. Sünnet oldum."

Sınıftakiler gülmeye başladı. Selma öğretmen kalemiyle kürsüye vurdu. "Tatil bitti artık," diye bağırdı, "Şımarıklık yok! Okuldasınız." Sonra Aydın'a döndü. "Kutlarım seni," dedi. "Özür dilenecek ne var bunda?"

Salih kulağıma eğildi. "Enayiye bak," dedi, "Daha yeni sünnet olmuş. Çocuk sayılır bizim yanımızda." Ben de böbürlenerek güldüm. "Biz erkek olmuşuz" dedim. "Babam öyle söylüyor. Sünnet olmayan erkek sayılmazmış. Sünnet olduğum gün ayağımdan öpüp, artık sen de bizdensin dedi. O da ne demek?" Selma öğretmen konuşurken bizi gördü. "Konuşmayın aranızda!" diye bağırdı. "Şimdi ikinizi de kolunuzdan tuttuğum gibi dışarı atarım!"

Sınıfta sessizlik oldu. Çocukların hepsi dönüp bize baktılar. Ben çok kızarım böyle bakmalarına. Ne var sanki? Onlara hiç bağırmıyor mu öğretmen? Böylece yılın ilk uyarısını almış olduk.

Aydın övünerek anlatıyordu. "Eve sünnetçi geldi öğretmenim. Ama ben hiç ağlamadım. Sünnetçi bile şaşırdı. Ben bu kadar çocuğu sünnet ettim, hiç böyle uslusunu görmedim dedi," Salih ayağıma bastı. Yerden silgisini alıyormuş gibi yaparak sıranın altından, "Atıyor," dedi. "Ne biçim ağlamıştır" Gülmemek için kendimizi güç tutuyorduk. Selma öğretmen, "Aferin Aydın," dedi. "Neler aldılar sana?" Aydın atmaya başladı. "Öğretmenim bana paşa üniforması aldılar, sünnet önce.. Mavi havacı üniforması.. Ondan sonracığıma... Tabanca aldılaaaaar.. Dürbün aldılaaar.. Kılıç aldılaaaaar.."

Bu kez ben düşürdüm silgimi yere. Sıranın altından Salihe, "Bi de jet uçağı alsalardı, "dedim, "Kendini hava generali sanıyor çocuk." Salih de eğildi sıranın altına. Gülerek, "Şuna bi numara yapalım mı?" Dedi. Ne düşündüğünü sordum, "Gösürsün" diye ayağa kalktı. Parmak kaldırarak söz istedi. "Öğretmenim," dedi, "Aydın bi gün üniformalarını giyip okula gelirse çok seviniriz. İzin verir misiniz?" Selma öğretmen Aydın'a bakarak başını salladı. "Niçin olmasın," diye yanıtladı. O sırada zil çaldı. Salihin dizine vurdum." Anladım numaranı," dedim. O günden sonra çocuğun adı, "Gökler Şahini Paşa Aydın" kaldı.

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY-Türkçesi: VİVET KANETTİ-Resimler: SEMPE

HAVA ALMAYA GİDİYORUZ

PAZAR günü, Gündoğdu beyin köydeki yeni evine gideceğiz. Bay Gündoğdu babamın çalıştığı büronun muhasebecisidir, benim yaşımda bir oğlu varmış, oğlanın adı Tıntın ve çok tatlı bir çocukmuş.

Ben bu işe pek sevindim, köye gitmekten çok hoşlanırım çünkü, babam dedi ki, Gündoğdu beyin yeni aldığı ev çok uzak da değilmiş. Bay Gündoğdu babama bütün bilgileri telefondan vermişti, babam onları bir kağıda yazdı, evi bulmak çok kolaymış. Dosdoğru gidiyorsunuz, sonra ilk ışıklarda sola sapıyorsunuz, ufak bir demiryolu köprüsünden geçiyorsunuz, kavşağa kadar yine doğru gidiyoruz, sonra sola, sonra yine sola sapıyoruz, büyük beyaz bir çiftliğe vardığınızda ufak bir yoldan sağa gidiyorsunuz, doğru gidin, benzin istasyonundan sonra da sola sapın.

Babam annem ben, erkenden arabayla yola çıktık, babam şarkı söylüyordu, sonra yoldaki bütün diğer arabalar yüzünden şarkıyı kesti. İlerleyemiyorduk. Babam ışıklarda dönmeyi unuttu, ama çok dert değil, öbür kavşakta döneriz dedi. Oysa öbür kavşakta yol yapıyorlardı, üstüne "Geri dönün" yazılı bir levha koymuşlardı, yolumuzu yitirdik. Babam, kağıdın üstündeki bilgileri yanlış aktarıyor diye anneme bağırdı, yolu bilmeyen bir sürü adama yolu sordu; bay Gündoğdu'nun evine vardığımızda nerdeyse öğleydi, kavgamızı kestik.

Bay Gündoğdu bizi bahçe kapısında karşıladı.

— Erken kalkmaktan aciz şu kentlilere bakın hele! dedi.

Babam ona yolumuzu yitirdiğimizi söyledi, bay Gündoğdu çok şaşırdı.

— Nasıl becerdin bu işi? diye sordu. Dosdoğru gidecektin.

Sonra bizi içeri aldı.

Bay Gündoğdu'nun evi çok kıyak! Çok büyük değil ama kıyak.

— Durun karımı çağırayım, dedi bay Gündoğdu. "Zambak Zambak, dostlarımız geldi!" diye bağırdı.

Bayan Gündoğdu geldi. Gözleri kıpkırmızıydı, öksürüyordu, üstünde kara lekeler içinde bir önlük vardı. Bize:

— Elinizi sıkmıyorum, bağışlayın, her yanım kömürden kapkara oldu. Sabahtan beri şu fırını çalıştırmaya bakıyorum hâlâ başaramadım, dedi.

Bay Gündoğdu sırıttı.

— Tabii bir takım zorluklar olacak, köy yaşamı bu, n'apalım! Apartman katındaki gibi bir elektrikli fırınınız olamaz.

— Neden olamazmış peki? diye sordu bayan Zambak.

— Yirmi yıl sonra, evin borcunu tamamen ödediğimizde konuşuruz, dedi bay Gündoğdu. Yine sırıtmaya koyuldu.

Bayan Zambak gülmedi:

— Özür dilerim, yemeğe bakmalıyım, sanırım o da çok köy işi bir yemek olacak, diyerek gitti.

— Ya Tıntın, evde yok mu? diye sordu babam.

— Evde, evde, ama bu küçük yaramaz odasında cezalı. Sabah ne yaptı biliyor musun? Aklın durur azizim: ağaca erik toplamaya çıktı! Düşünebiliyor musun? Bu ağaçların her birine dünya kadar para ödedim, herhalde ufaklık dalları kırsın diye değil, değil mi? dedi bay Gündoğdu.

Sonra bay Gündoğdu benim için cezayı kaldıracağını, uslu bir çocuk olduğuma ve bahçeyi mahvetmeyeceğime emin olduğunu söyledi.

Tıntın geldi, anneme babama merhaba dedi, benimle de el sıkıştı. Esaslı bir çocuğa benziyor, okuldaki arkadaşlar kadar esaslı olamaz tabii, ama doğrusunu söylemek gerekirse okuldakiler gerçektir müthiştir.

— Bahçeye oynamaya gidelim mi? dedim. Tıntın babasına baktı, babası:

— Şimdi dışarı çıkmamanızı yeğlerim çocuklar, dedi. Birazdan yemeğe oturacağız, evin içini çamura batırmanızı istemem. Annen bu sabah evi temizlemek için çok uğraştı.

Tıntın'la ben oturduk, büyükler aperitif içerken biz bir dergiye baktık, ben o dergiyi evde de okumuştum.

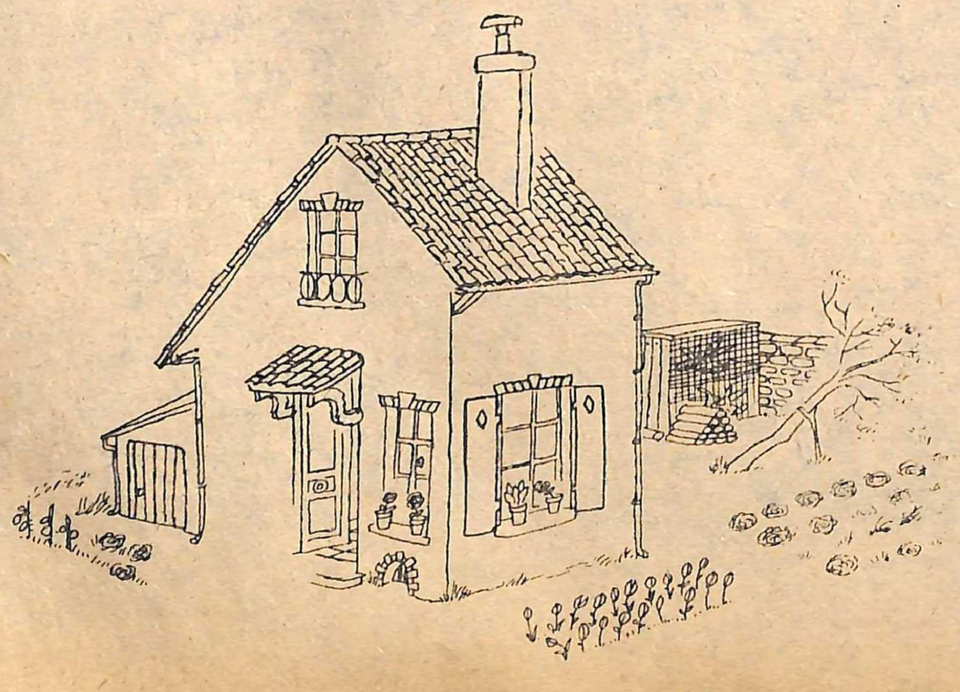

Dergiyi birkaç kez daha okuduk, çünkü ötekilerle aperitif içmeyen bayan Zambak bir türlü yemeği hazır edememişti. Sonunda geldi, önlüğünü çıkardı:

— Boşverin, n'apayım? Hadi sofraya.. dedi.

Bay Gündoğdu pek böbürleniyordu, domatesler kendi bahçesinden gelmişti çünkü, babam güldü, gelmek için biraz acele ettiklerini söyledi domateslerin, çünkü hala yemyeşildiler. Bay Gündoğdu, evet, doğrusu belki daha bütünüyle olgun olmadıklarını kabul etti, ama pazarda bulunan domateslerden çok farklı bir tatları olduğunu söyledi. Ben asıl konserve sardalyaları çok sevdim.

Bayan Zambak sonra eti getirdi, et çok gırgırdı, dışı kapkara içi de sanki hiç pişmemiş gibiydi.

— Ben istemem, dedi Tıntın. Ben çiğ et yemem.

Bay Gündoğdu ona kocaman gözlerle baktı, hemen domateslerini bitirmesini, eğer cezalandırılmak istemiyorsa herkes gibi etini yemesini söyledi.

Çok başarılı olmayan, patateslerdi asıl, çok serttiler.

Yemekten sonra salona oturduk. Tıntın eline dergiyi aldı yine, bayan Zambak da anneme kentte bir yardımcısı olduğunu, ama kadının pazar günleri köye gelmek istemediğini söyledi. Bay Gündoğdu babama, evin kendisine kaça patladığını ve ne kadar akıllıca bir iş yaptığını anlattı. Bütün bunlar beni çok ilgilendirmiyordu, Tıntın'a dışarıya çıkıp oynayamaz mıyız diye sordum, harika bir güneş vardı. Tıntın babasına baktı, bay Gündoğdu:

— Tabii çocuklar, yalnız sizden bir tek ricam var, çimenlerin üstünde değil taş yolda oynayın. İyi eğlenceler. Çok yaramazlık yapmayın ha! dedi.

Dışarı çıktık, Tıntın futbol oynamamızı söyledi. Ben futbolu çok severim, bu alanda oldukça başarılıyımdır. Taşlı yol daracık bir şeydi, orda oynadık, Tıntın da doğrusu hiç fena oynamıyor.

— Dikkat et, top çimenlerin üstüne giderse mahvolduk, dedi Tıntın.

Sonra Tıntın bir vurdu, küt! topu yakalayamadım, top çimenlerin üstüne yuvarlandı. Hemen evin penceresi açıldı, Bay Gündoğdu kıpkırmızı ve kızgın yüzünü uzattı:

— Tıntın! diye bağırdı. Dikkat etmeni, bu çimenlere zarar getirmemeni kaç kez söyleyeceğim. Bahçıvan haftalardır uğraşıyor! Köye gelir gelmez çekilmez bir şey oluyorsun! Haydi hemen odana! Akşama kadar odandan çıkmayacaksın!

Tıntın ağlayarak gitti, ben de eve girdim.

Sonra çok oturmadık, babam trafik yüzünden yola erken çıkmayı yeğlediğini söyledi. Bay Gündoğdu bunun gerçekten daha akıllıca olacağını, bayan Zambak işini bitirir bitirmez yola koyulacaklarını söyledi.

Bay ve Bayan Gündoğdu bizi arabaya kadar geçirdiler.. Babamla annem onlara hiç unutmayacakları bir gün geçirdiklerini söylediler, tam babam gaza basarken Bay Gündoğdu arabanın yanına geldi:

— Niçin sen de benim gibi bir yazlık ev almıyorsun. Şahsen bana pek faydası yok ama bencil olmamak gerekir azizim. Bu temiz havanın her pazar karıma ve çocuğuma ne kadar yararı dokunduğunu bilemezsin.

KİRPİ ÇOCUK

UMUR BUGAY

HER ŞEY ATEŞ PAHASI!..

BABAM, "Bu memlekette yaşanmaz," diyor, "çocuğun bir dafteri elli lira." Kazancımızın yarısı kiraya gidiyor. Etin kilosu ikiyüzelli lira. Nasıl yetiştireceğiz bilmem ki?" Hepsi üst üste geldi. Ay başında okul eksiklerimi tamamladık. Bu sabah da ev sahibimiz gelip babamı aramış. Annem, "Ne istediği belli canım," dedi. "Kirayı artıracak".

Babam düşünceli. Sigara yaktı. Evin içinde sessizlik var. İkimiz de onu izliyoruz. Gitti. Kira anlaşmasını getirdi. İyice okudu. Başını sallayarak katladı. "Anlaşmayı yenilemek istiyor adam," dedi. "Olmaz ki. Her yıl kapımıza dayanıyor. Yetişmiyormuş kira. Hayat şartları güçleşiyormuş her geçen yıl. Biz ne yapalım? Bi defter elli lira!" Babam benim deftere çok taktı.

Oturduk. Ev sahibini nasıl atlatacağımızı düşünüyoruz. "Artırmıyorum!" diye sehpaya elini vurdu babam. Ayağa kalktı. "Gelsin, kapıdan kovacağım.. Mahkemeye versin.. Bakalım beş kuruş alabiliyor mu?" Annem mahkeme sözünü duyunca çok korktu. Telaşla, "Uğraşamayız" dedi. "Anlaşmaya bakalım. İyilikle konuş. Bundan ucuzunu da bulamayız. Çıkacak olsak, ev nerede?" Ben de babam gibi düşünüyorum. Biraz daha büyük olsam, ev sahibimizin gözünün üstüne bi yumruk ekerdim.

Masaya oturduk. Yemeği sessizce yedik. Babam bi şeyler düşünüyor olmalı. Yutkunup, "Babaaa.." dedim. Bana baktı. "Ben o elli liralık defterin tek sayfasını bile yırtmam.. Merak etme..." Annem kalktı. Tabakları toplamaya başladı. Mutfağa doğru giderken, "Yarın gelir gene bu adam," dedi. Babam bi sigara daha yaktı. Televizyonun karşısına çöktü. "Gelirse, gelsin," dedi, "Korkumuz mu var?" Yemek üstüne sigara içmeye bayılır. Kahveye de bayılır ama yok. Geçenlerde elli gram kaçak kahve bulmuştu. Üç gün içinde hepsini içti, bitirdi.

Şimdi de canı istemiş olacak, "Aaaah, aaah.." dedi. "Bi fincan kahveye hasret kaldık şu memlekette". Onun canı kira işine sıkılıyor. Kahveye, benim defterime ondan takıyor. Uzun, uzun düşündü. "Haklısın," dedi anneme. "Mahkeme ile uğraşamayız. Avukat tutacaksın.. Dava açacaksın. Kimbilir kaç ayda alırız sonucu.. En iyisi atlatalım".

Annem çok şaşırdı. "Nasıl atlatacağız?" diye sordu. "Açmayız kapıyı, olur biter," dedi. "Evde yokuz... Gittik.. Ömer nasıl olsa okulda.. Ben işdeyim.." "Beeeeen?.." diye merakla sordu annem. "Sen de kapat perdeleri otur. Kimseye açma kapıyı. On gün atlatsak yeter. Anlaşmanın zamanı geçmiş olur. Ev sahibimiz de avucunu yalar," Hepimiz susup, düşünmeye başladık.

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY-Türkçesi: VİVET KANETTİ-Resimler: SEMPE

RADYODA KONUŞTUK!..

ÖĞRETMEN bu sabah, "Çocuklar, size büyük bir haberim var. Radyo, okul öğrencileriyle ilgili bir anket düzenlemiş. Birazdan röportaja gelecekler" dedi.

Biz hiç bir şey demedik çünkü pek bir şey anlamadık, çarpım dışında, ama onun anlaması matah bir şey değil, o öğretmenin kuzusu ve sınıfın birincisidir. Bu kez öğretmen, radyoda çalışan beylerin gelip bize sorular soracağını, kentin büyük okullarını gezdiklerini şimdi de sıranın bize geldiğini söyledi.

— Size güveniyorum. Aman gözünüzü seveyim uslu durun, aklı başında sözler edin, dedi öğretmen.

Radyoda konuşacağımızı öğrenince biz biraz asabileştik, öğretmen dilbilgisi dersini sürdürmek için birkaç kez cetveliyle masasına vurdu.

Sonra kapı açıldı, müdür peşinde iki beyle içeri girdi. Beylerin birinin elinde bir bavul vardı.

— Ayağa! dedi öğretmen.

— Oturun! dedi müdür.

Çocuklar, radyonun okulumuza gelmesi bizim için büyük bir şereftir. Kısa — uzun dalgalar ve Markoni'nin dehası sayesinde sözleriniz binlerce yuvaya girecek. Bu şerefi gerektiği gibi değerlendirebileceğinize, içinizde sorumluluk duygularının filizleneceğine eminim. Yoksa, haberiniz olsun, soytarıları fena halde cezalandıracağım! Şimdi ne yapmanız gerektiğini beyler size anlatacak.

Beylerden biri, bize boş vakitlerimizde yaptıklarımız, okuduklarımız, okulda öğrendiklerimiz üstüne sorular soracaklarını söyledi. Sonra eline bir alet aldı, "Bu mikrofondur. Bunun içine tane tane, korkmadan konuşacaksınız. Akşama saat tam sekizde sesinizi duyabilirsiniz, bütün bunlar banda alınacak" dedi.

Sonra adam öbür beye döndü, öbür bey bavulunu öğretmenin masasına koyup açmıştı, bavuldan bir sürü makine çıktı, adam kulaklarına da matrak dalgalar takmıştı, daha iyi duymak için. Tıpkı bir filmde gördüğüm pilotlar gibi; ama orada radyo çalışmıyordu, çok sis vardı, gitmeleri gereken kenti bulamıyorlardı, sonra denize düştüler, gerçekten çok kıyak bir filimdi. İlk bey kulağında matrak dalgalar olan beye:

— Tamam mıyız Amigo? dedi.

— Tamamız. Bir ses denemesi yapalım, dedi bay Amigo.

— Bir, ki, üç, dört, beş, iyi mi? diye sordu öteki bey.

— Tıkırında aslanım, dedi bay Amigo.

— Önce kim konuşmak ister? dedi bay Aslan.

— Ben, ben ben! diye bağırdık hepimiz.

Bay Aslan güldü, "Bakıyorum epey adayımız var. Öğretmeninizden bir kişiyi seçmesini rica edeceğim" dedi.

Tabii öğretmen Çarpım'a soru sormalarını söyledi, çünkü Çarpım sınıfın birincisiydi. Bu öğretmen kuzusuyla hep böyle kazıklar yeriz, ne yani yalan mı, iyi valla.

Çarpım bay Aslan'a doğru yürüdü, bay Aslan mikrofonu onun yüzüne doğru uzattı, kireç gibiydi Çarpım'ın yüzü.

— Adın ne bakayım küçük? diye sordu bay Aslan.

Çarpım ağzını açtı, hiç bir şey söyleyemedi. Bay Aslan:

— Adın Çarpımmış öyle değil mi? dedi.

Çarpım kafa salladı.

— Sınıfın birincisiymişsin. Biz şimdi senin boş vakitlerini nasıl değerlendirdiğini, en çok hangi oyunları sevdiğini öğrenmek istiyo-

ruz. Hadi söyle, korkma canım, korkacak ne var bunda, dedi.

Çarpım ağlamaya başladı, sonra fenalık geçirdi, öğretmen onunla birlikte dışarı koşmak zorunda kaldı.

Bay Aslan alnını sildi, bay Amigo'ya baktı, sonra bize:

— Mikrofona konuşmaktan korkmayan biri var mı içinizde? diye sordu.

— Ben, ben, ben! diye bağırdık hepimiz.

— Peki, sen şişko, gel bakayım, dedi bay Aslan. Evet, başlıyoruz. Adın ne küçük?

— Lüplüp, dedi Lüplüp.

— Şlüpşlüp mü? dedi bay Aslan, şaşkın.

— Ağzınız doluyken konuşmayın lütfen, dedi müdür.

— N'apayım yani, çağırdıklarında çöreğimi yiyordum, dedi Lüplüp.

— Çör.... Derste yemek mi yiyorsunuz şimdi? Çok güzel! Hemen duvarın dibine! Bu meseleyi sonra çözümleriz, çöreğinizi de masanın üstüne bırakın.

Lüplüp içini çekti, çöreğini öğretmenin masasının üstüne bıraktı, duvarın dibine gitti, pantolon cebinden çıkardığı boğaçayı yemeğe koyuldu. Bu arada bay Aslan, koluyla mikrofonu siliyordu.

— Kusurlarına bakmayın. Daha çok ufak, biraz da yaramazlar, dedi müdür.

— Boşverin. Biz alışığız. En son röportajımız grevdeki liman işçileri üstüneydi. Öyle değil mi Amigo?

— Nerde o günler! dedi bay Amigo.

Sonra bay Aslan Toroman'ı çağırdı.

— Adın ne çocuğum? diye sordu?

— Toraman! diye bağırdı Toraman.

Bay Amigo kulağındaki matrak dalgaları çıkardı:

— Yahu yavaş ol. Radyoyu bunun için icat ettiler: bağırmadan sözünü taa uzaklara iletebilmen için. Haydi, baştan alıyoruz. Adın ne çocuğum?

— Toraman dedim ya, dedi Toraman.

— Hayır, Toraman dedim ya demiyeceksin. Adını soruyorum, sen de Toraman dersin, o kadar. Hazır mısın Amigo? Baştan alıyoruz. Adın ne çocuğum?

— Toraman, dedi Toraman.

— Eh, öğreneceğiz sonunda, dedi Gümüş.

— Dışarı Gümüş! dedi müdür.

— Susun! diye bağırdı bay Aslan.

— Hey, bağırdığında haber versene! dedi bay Amigo, kulağındaki matrak şeyleri çıkardı. Bay Aslan elini gözlerinin üstünde gezdirdi, bir an bekledi, elini gözlerinin önünden çekti, Toraman'a boş vakitlerini nasıl değerlendirdiğini sordu.

— Futbolda müthişim. Hepsini yenerim, dedi Toraman.

— Doğru değil, dün kaleciydin ne biçim goller attık kalene! dedim.

— Yaa! dedi Dalgacı.

— Sırım faul düdüğünü çaldı ama! dedi Toraman.

— Tabii, senin takımında oynuyordu, ondan. Bir oyuncu aynı zamanda hakemlik edemez diye kaç kez söyledim, tek düdüklü o olsa da, dedi Dırdır.

— Burnunun üstüne bir yumruk yemek ister misin? diye sordu Toraman, müdür ona bir ceza verdi. Bay Aslan, tamam dedi, Bay Amigo her şeyi bavuluna yerleştirdi, gittiler.

Akşam saat sekizde evde, annem babam dışında komşularımız bay ve bayan Sivrikulak, bay ve bayan Kontrplak, babamın iş arkadaşı bay Kırlangıç, hatta Gaston amcam vardı, hepimiz radyonun çevresinde konuşmamı bekliyorduk. Anneanneme çok geç haber verebildiğimiz için o gelememişti, ama radyoyu evinde arkadaşlarıyla birlikte dinliyordu. Babam çok şeref duyuyordu, "He heyt, he heyt" deyip saçıma daldırıyordu elini. Herkes çok memnundu.

Ama radyoda ne oldu bilmem, saat sekizde yalnızca müzik vardı.

Ben en çok bay Aslan'la bay Amigo için üzüldüm. Kimbilir nasıl düş kırıklığına uğramışlardır!

KİRPİ ÇOCUK

UMUR BUGAY

NASIL YALAN SÖYLEYECEĞİM

ERTESİ gün erkenden uyandık. Evin içinde ayaklarımızın ucuna basarak dolaşıyorduk. "Aman" dedi babam, "Perdeleri açmayın sakın." Bu yıl sabahçı değilim. Öğlene dek ne yapacağımı düşünüyorum şimdi. Perdeler kapalı. Sokağa çıkamazsın. Biraz dersim var ama yarım saatte biter. On gün sürecek evin içinde bu tutsaklık. Okula gideceğim zaman annem perdeyi aralayıp dışarıya bakacak. Ev sahibi oralarda değilse sezsizce sıvışacağım evden. Korkmaya başladım. Ya ev sahibimize yakalanırsam, arkadaşlarımın yanında? Benim yüzümden babamın hazırladığı oyun bozulacak. "Bin liradan fazla zam ister şimdi bu adam," diyor. "Ödeyecek durumumuz yok. Gözünüzü dört açın. Atlatalım şu on günü."

Alçak sesle konuşuyoruz. Annem, "Bana fenalık gelir," dedi. "On gün ne yaparım, tek başıma?" Tepsiye çay bardaklarını koyarken ses çıkmaması için elinden geleni yapıyor. Dişlerimi fırçaladım. Tuvaletten çıkarken rezervuarın kolunu çektim. Evin içinde öyle bir gürültü koptu ki, babam, "Ne yaptın salak?" diye üstüme geldi. Bağıramıyor da.. Yüzü çok komik. "Köşe başından bile duyulur bu ses." Dişlerinin arasından konuşuyor. "Ne yapsın çocuk?" Dedi annem. "El alışkanlığı çekti işte. Hem canım insan hiç ses çıkarmadan nasıl oturur on gün?"

Bu iş böyle yürümez. Arkadaşlarım gelir kapıya. Bakkaldan bir şey almamız gerekir. Anneme misafir gelebilir. Nereden anlayacağız biz kapıyı çalanın ev sahibi olmadığını? Babama göre hava hoş. Sabahtan gidecek işine. Hadi öğlene dek de ben sıkarım dişimi. Ne olacak annem? Kimseye görünmeden, çıt çıkarmadan nasıl oturacak evin içinde kadıncağız? Böyle düşünürken çayımı karıştırıyordum. Dalmışım. Her zaman olduğu gibi gürültüyle karıştırmışım. Başımı kaldırdım. Annem ile babam bana bakıyorlar. "Dikkat etsene oğlum," dedi babam, dişlerinin arasından. Alçak sesle konuşmaktansa hiç konuşmamayı yeğliyoruz. Kahvaltı boyunca kimsenin ağzından tek söz çıkmadı.

Annem çay getirmek için kalktı. Mutfağa doğru yürürken, "Bulaşık da mı yıkamayacağız?" dedi. "Ses çıkarmadan bulaşık yıkanır mı?" Babam son lokmasını çiğnerken, "Sen buradayken kapı çalınırsa açarsın oğlum," dedi. "Annem görünmesin. Ev sahibi gelirse babam fabrikanın bir işi için Adanaya gitti de. Annem çalışmaya başladı.. Yok, yok çalışmaya başladı deme.. Kirayı iki misli artırır vicdansız herif.." Bu yalanları nasıl söyleyeceğimi düşünmeye başladım. Babam bi kez demişti ki, "İnsan zorunlu olmadıkça yalan söylemez," Şimdi yalan söylememi istediğine göre demek ortada bir zorunluluk vardı.

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY-Türkçesi: VİVET KANETTİ-Resimler: SEMPE

SATRANÇ OYNADIK

PAZAR hava soğuk ve yağmurluydu, ama benim umurumda olmadı çünkü Lüplüp'lere davetliydim. Lüplüp çok şişko boğazına oldukça düşkün bir arkadaştır, onunla hep çok eğleniriz, kapıştığımızda bile.

Lüplüp'lerin evine vardığımda kapıyı annesi açtı, Lüplüp'le babası sofraya oturmuş beni bekliyorlardı.

— Geç kaldın, dedi Lüplüp.

— Ağzın doluyken konuşma ve tereyağını geçir, dedi babası.

Kahvaltıda ikişer bardak kakao içtik, kakao dışında kremalı bir pasta, kızarmış ekmek, reçel, tereyağ, salam, peynir vardı, her şeyi bitirdiğimizde Lüplüp, öğleden arta kalan kuru fasulyeyi istedi, benim bir tadına bakmamı istiyordu; ama annesi akşama hiç bir şey yiyemeyeceğimizi ve zaten öğleden hiç fasulye artmadığını söyledi. Ben zaten o kadar aç değildim artık.

Oynamak için sofradan kalktık, ama Lüplüp'ün annesi çok uslu durmamızı, ortalığı dağıtmamamızı, çünkü sabahtan beri Lüplüp'ün odasıyla uğraştığını söyledi.

— Trencilik, otomobilcilik, misket ve futbol oynarız, dedi Lüplüp.

— Hayır, kesinlikle hayır! dedi Lüplüp'ün annesi. Odanın ahıra dönmesini istemiyorum. Daha sakin oyunlar bulun!

— Nasıl yani? diye sordu Lüplüp.

— Benim bir fikrim var, dedi Lüplüp'ün babası. Size yeryüzünün en akıllı oyununu öğreteceğim. Odanıza gidin, şimdi geliyorum.

Lüplüp'ün odasına gittik, gerçekten oda çok derli topluydu, sonra babası kolunun altında bir satranç oyunuyla geldi.

— Satranç mı? Ama biz oynamasını bilmiyoruz ki! dedi Lüplüp.

— Daha iyi ya, dedi Lüplüp'ün babası, ben size öğreteceğim, göreceksiniz, harika bir oyun!

Gerçekten çok ilginç şeymiş şu satranç! Lüplüp'ün babası bize satranç taşlarının dama tahtasına nasıl yerleştirildiğini gösterdi (damada müthişimdir!), piyadeleri, kaleleri, filleri, atları, şahı ve veziri gösterdi, onları nasıl yürüteceğimizi, düşmanın taşlarını nasıl alacağımızı anlattı.

— Satranç iki ordulu bir savaş gibidir, dedi Lüplüp'ün babası, siz de generallersiniz.

Lüplüp'ün babası ellerine birer satranç taşı aldı, ellerini kapadı, bana doğru uzattı, bir elini işaret ettim, bana beyaz taşlar düştü, oynamaya koyulduk. Lüplüp'ün babası, çok tatlı adamdır kendisi, bizi yönlendirmek, yanlış oynayıp oynamadığımızı söylemek için yanımıza oturdu. Lüplüp'ün annesi geldi, masa başında, oturarak oynadığımızı görünce çok keyiflendi. Sonra Lüplüp'ün babası bir fili kımıldattı, gülerek yitirdiğimi söyledi.

— Peki, anladınız sanırım, dedi Lüplüp'ün babası. Şimdi Pıtırcık siyah taşları alacak, tek başınıza oynayacaksınız.

Kapıdan çıkarlarken de Lüplüp'ün annesine, her şeyin bir taktik meselesi olduğunu söyledi, gerçekten hiç fasulye kalmadığını mı sordu.

Siyah taşlarda kötü olan, Lüplüp'ün reçelli elleri yüzünden yapış yapış olmalarıydı.

— Savaş başlıyor! dedi Lüplüp. İleri Bumm!

Bir piyadesini oynattı. Ben atımı sürdüm, en kolay ilerleyen taş attır, dümdüz gider sonra yana sapar, aynı zamanda en kıyağıdır çünkü atlayabilir de isterse.

— Kara şövalye düşmandan korkmaz! diye bağırdım.

— İleri! Vrum bum bum bum! dedi Lüplüp trampet sesi çıkarıp birkaç taşı elinin tersiyle iterek.

— Hey, dedim, bunu yapmaya hakkın yok.

— Kendini koru kalleş! diye bağırdı Lüplüp, geçen Pazar Dalgacı'nın evinde hep birlikte şövalyeli ve şatolu bir film izlemiştik. Ben de iki elimle taşlarımı savurdum, top ve makineli tüfek sesi çıkarttım, ratatatatat, benim taşlarımla Lüplüp'ünküler karşılaşınca bir sürüsü devrildi.

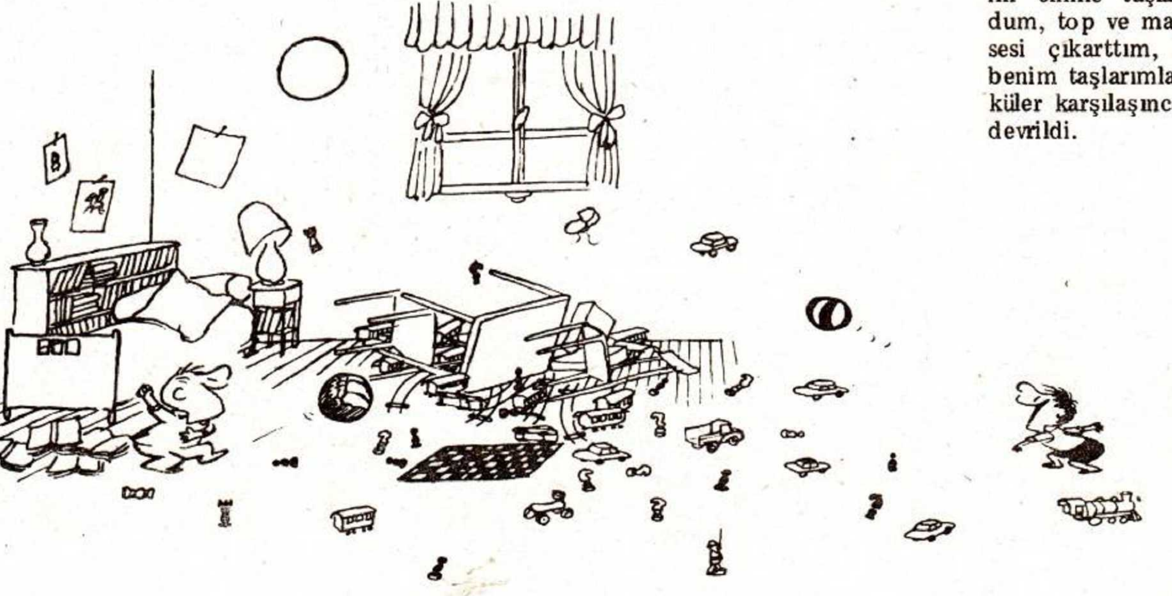

— Bir saniye, bu sayılmaz! Makineli tüfek kullandın, o dönemde makineli tüfek yoktu. Yalnız top kullan, bum! ya da kılıç, çaf çaf! Hile yapacaksak hiç oynamayalım.

Lüplüp haklıydı, peki dedim, satranç oynamaya devam ettik. Filimi ilerlettim ama tahtanın üstüne düşmüş bütün taşlar yüzünden bu çok zor oldu, Lüplüp parmağıyla, misket gibi bing! filimi atımın üstüne attı, atım devrildi. Ben kalemi vezirinin üstüne sürdüm.

— Sayılmaz, dedi Lüplüp, Kale dümdüz gider sen onu bir fil gibi yandan attın!

— Zafer bizim! diye bağırdım. İleri yürekli şövalyeler! Onları sardık! Kral Artür için! Bum bum!

Parmaklarımla bir sürü taşı attım, müthişti.

— Dur, dedi Lüplüp. Parmaklarla çok kolay oluyor, bu işi misketlerle yapsak? Misketler top olsun, bum bum!

— Evet, dedim, ama dama tahtasının üstünde yer yok.

— Olsun, dedi Lüplüp. Sen odanın bir ucunda dur, ben öbür ucunda. Taşları yatağın, masanın, iskemlenin altına da gizleyebiliriz.

Lüplüp dolabından misketlerini çıkarmaya gitti, dolap odadan çok daha az düzenliydi, halının üstüne bir sürü şey düştü, ben bir avucumun içine siyah bir taş, diğerinin içine bayaz bir taş gizledim, Lüplüp'e beyaz taşlar düştü. Misketleri "Bom" diyerek fırlatmaya başladık, taşlarımızı çok iyi yerleştirdiğimizden onlara vurmak zor oluyordu.

— Treninin vagonlarıyla küçük arabalarını tank gibi kullansak? dedim.

Lüplüp dolabından trenini ve küçük arabalarını çıkardı, askerleri arabaların içine koyduk, tankları ilerlettik, vrum, vrum diye.

— Ama askerler tankların içinde olurlarsa misketlerle onları hiç vuramayız, dedi.

— Üstlerine bomba atalım, dedim.

Misket dolu ellerimizle uçak numarası yaptık, vraum, vraum diye sesler çıkarıyorduk, tankların tam üstünden geçerken misketleri bırakıyorduk, bum! Ama misketlerin vagonlara ve arabalara bir zararı dokunmuyordu, Lüplüp futbol topunu getirdi, bana da ona denizde oynaması için aldıkları kırmızı ve mavi bir top verdi, toplarımızı tankların üstüne attık, harikaydı! Sonra Lüplüp çok güçlü bir şut attı, futbol topu kapıya çarptı, masanın üstüne çıktı, mürekkep şişesini devirdi, o sırada Lüplüp'ün annesi odaya girdi.

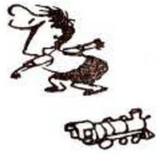

Lüplüp'ün annesinin müthiş tepesi atmıştı! Lüplüp'e, bu akşam yalnızca bir tek tatlıyla yetineceğini, bana da artık geç olduğunu, zavallı annemin yanına bir an önce dönmemi söyledi.

Yazık ki yarım kaldı, yoksa çok kıyak oyun bu satranç! Havalar düzelir düzelmez boş arsaya satranç oynamaya gideceğiz.

Çünkü evde oynanacak bir oyun değil tabii bu satranç, vrum, bum bum! diye.

KİRPİ ÇOCUK

UMUR BUGAY

OHHH! EV SAHİBİYLE SONUNDA ANLAŞTIK...

Ev sahibimize söyleyeceğim yalanları düşünürken mutfaktan şangırtı koptu. Eliyle yüzünü kapattı babam. "Bütün mahalle duydu bizim burada olduğumuzu.." dedi. Annem tepsiyi düşürmüştü elinden. Sinirleri bozulunca hep böyle olur. Sıradan kırmaya başlar tabakları, bardakları. Babama da kızmış olacak biraz. Sesini yükseltti. "Allah kahretsin şu kiracılığı," dedi "Bir ev sahibi olamadık." Masaya oturdu. Sesi ağlamaklıydı. Babam kalktı. Omuzunu okşayıp, "O da olur inşallah," dedi.

Sessizce ayakkabılarını giydi. Çantasını aldı. "İyice eskidi ayakkabıların," dedi annem. Babam başını salladı. Ayaklarının ucuna basarak pencereye yürüdü. Biz de arkasından yürüdük. Perdenin ucunu usulca kaldırdı babam. Sokağı gördük. Kimse yoktu. İyice güvenli olmak için eğildi babam. "Görünürde kimse yok," diye mırıldandı. Perdeyi kapatıp kapıya yürüdü. "Bu saatte gelmez zaten canım," dedi. Saat yedibuçuktu. "Uyumuyor mu bu adam?" İkimizi de yanaklarımızdan öptü. Yavaşça kapıyı açtı. Ev sahibimiz fört şapkası, çantası elinde karşımızda hareketsiz duruyordu. Annem, "Aaaaaaay!" diye çığlık attı. Babam, "Osman bey..." diyebildi. Ben, "Babaaaaaa ev sahibi geldiiii!" diye bağırarak bacaklarına sarılmışım.

Babam şaşkınlıkla bizi içeriye doğru iterek kapıyı adamın yüzüne kapatıverdi. "Açın lütfen!" diye seslendi dışarıdan ev sahibimiz. "Bu yaptığınız çok ayıp! Haciz memuru değilim ki ben.. Bu evin sahibiyim efendim.. Baskın da yapmıyorum.. Açın! Sizinle görüşmeye geldim..."

İçeride ne yapacağımızı şaşırmıştık. Annem, "Aç artık," dedi "Nasıl olsa yakalandık." Babam onu geriye iterek dışarıya seslendi. "Osman beeeey.. Bakın peşin söyleyeyim 250 lira bile zam yapacak gücüm yok!"

"Çıkın o zaman efendim!" diye sesini yükseltti ev sahibimiz. "Fiyatları görmüyor musunuz nasıl yükseliyor? Biz de ev geçindiriyoruz beyefendiii..."

Babam, "Onu siz hükümete söyleyin efendim!" diye yanıtladı. "Biz ne yapalım. Vallahi en çok 500 olur!"

Ev sahibimiz, "Bin liradan bi kuruş aşağı olmaz ama sizden memnunum. Hadi şunu 750 yapın da mahkemelik olmayalım" dedi dışarıdan. "Şu kapıyı da açın canım. Düşman mıyız birbirimize? Yüz yüze görüşelim bu meseleyi."

Babam biraz düşünüp açtı kapıyı. "Günaydıııın", diye sırıtarak içeriye girdi ev sahibimiz. "İnsanlar konuşa, konuşa anlaşırlar efendim," dedi. Annem çay getirdi. On dakika sonra el sıkıştılar babamla. 750 liraya anlaştılar.

Yazan: GOSCINNY-Türkçesi: VİVET KANETTİ-Resimler: SEMPE

DOKTORLAR

Bu sabah okulun avlusundan girdiğimde Gümüş bana doğru geldi. Canı çok sıkkındı. Büyükler aralarında konuşurken duymuş: bugün doktorlar gelip rontgen çekecekmiş. Sonra öbür arkadaşlar geldi.

— Şakadır, dedi Sırım. Büyükler hep böyle şakalar yaparlar.

— Şaka olan ne? diye sordu Tıngır.

— Bu sabah doktorların gelip bize aşı yapacağı, dedi Sırım.

— Sence doğru değil mi? dedi Tıngır merakla.

— Doğru olmayan ne? diye sordu Dırdır.

— Doktorların gelip bizi ameliyat edeceği, dedi Tıngır.

— Ama ben istemem! diye bağırdı Dırdır.

— İstemediğin ne? diye sordu Toraman.

— Apandisitimi almaları, dedi Dırdır.

— Apandisit nedir? diye sordu Dalgacı.

— Ufakken benden aldıkları şey. Bu yüzden doktorlarınız bana vız gelir, dedi Lüplüp ve güldü.

Sonra Karagöz, Karagöz gözetmenimizdir, zili çaldı, sıra olduk. Hepimiz kara kara düşünüyorduk, sırıtmakta olan Lüplüp'le, dersini gözden geçirdiği için hiç bir şey duymamış olan Çarpım dışında. Sınıfa girdiğimizde öğretmen:

— Çocuklar bu sabah doktorlar gelecek ve..

Devam edemedi, çünkü Çarpım birden yerinden fırladı.

— Doktorlar mı? diye bağırdı. Doktora gitmek istemiyorum! Doktora gitmiyeceğim işte! Şikayet edeceğim! Hem zaten doktora gidemem, hastayım!

Öğretmen cetveliyle sırasına vurdu, Çarpım ağlarken, o da konuşmasına devam etti.

— Paniğe kapılmak, bebekler gibi davranmak için hiç bir neden yok. Doktorlar yalnızca rontgenlerinizi çekecekler, göreceksiniz hiç acımaz, ve...

— Ama, dedi Lüplüp, bana apandisitleri almaya geldiklerini söylediler. Apandisitleri almalarına razıyım ama rontgen çekeceklerse iş değişir!

— Apandisitler mi? diye bağırdı Çarpım ve yerde yuvarlandı.

Öğretmen kızdı, yine cetveliyle masasına vurdu, Çarpım'a coğrafyadan bir sıfır istemiyorsa (coğrafya dersindeydik çünkü) rahat durmasını, ilk konuşanı okuldan kovdurtacağını söyledi. O zaman kimse ağzını açmadı, öğretmen dışında.

— Rontgen yalnızca, ciğerlerinizin ne durumda olduğunu görmeye yarıyan bir resimdir, dedi öğretmen. Daha önce mutlaka rontgen çektirmişsinizdir. Olay çıkarmanıza gerek yok, bu yöntemle hiç bir yere varamazsınız.

— Ama öğretmenim, benim ciğerlerim, diye başladı Dalgacı.

— Ciğerlerinizi rahat bırakın, gelin bize Seine ırmağının kollarından söz edin biraz, dedi öğretmen.

Dalgacı daha yeni duvarın dibine gitmişti ki sınıfa Karagöz girdi.

— Sıra sizin sınıfta han'fendi, dedi Karagöz.

— Çok iyi, dedi öğretmen. Şimdi sessizce sıra olun.

— Cezalılar da mı? diye sordu Dalgacı.

Ama öğretmen onu yanıtlayamadı çünkü Çarpım yine ağlamaya, zırlamaya başladı, hiç bir yere gitmeyeceğini, daha önce haber vermedikleri için evden bir teskereyle gelemediğini, yarın mutlaka bir teskere getireceğini söyledi. Elleriyle sırasını tutuyor, her yana tekmeler savuruyordu. Öğretmen içini çekti ve Çarpım'ın yanına gitti.

— Bana bak Çarpım, dedi öğretmen. Yemin ederim ki korkacak bir şey yok. Doktorlar sana dokunmayacak bile, göreceksin ne eğlenceli: doktorlar kocaman bir kamyonla geldiler, kamyona küçük bir merdivenden biniliyor. İçi de düşünemeyeceğin kadar güzel. Hem sonra söz, eğer uslu durursan aritmetikten seni sözlüye kaldıracağım.

— Kesirler üstüne mi? diye sordu Çarpım.

Öğretmen evet dedi, Çarpım sırasını bıraktı, tir tir titreyip alçak sesle durmadan "hu hu hu" diye sesler çıkararak bizimle sıraya girdi.

Avluda, sınıflarına dönen büyüklerle karşılaştık.

— Hey! Acıyor mu? diye sordu Gümüş.

— Müthiş! diye yanıtladı bir büyük. Batıyor, yakıyor, deliyor. Kocaman bıçaklarla çalışıyorlar, her yer kan içinde.

Büyükler gülerek uzaklaştılar. Çarpım yerlerde yuvarlandı ve fenalık geçirdi, Karagöz onu kucaklayıp revire götürmek zorunda kaldı. Okul kapısının önünde kocaman beyaz bir kamyon duruyordu, içine binmek için arkada ufak bir merdiven, ön yanında da inmek için ikinci bir merdiven vardı.

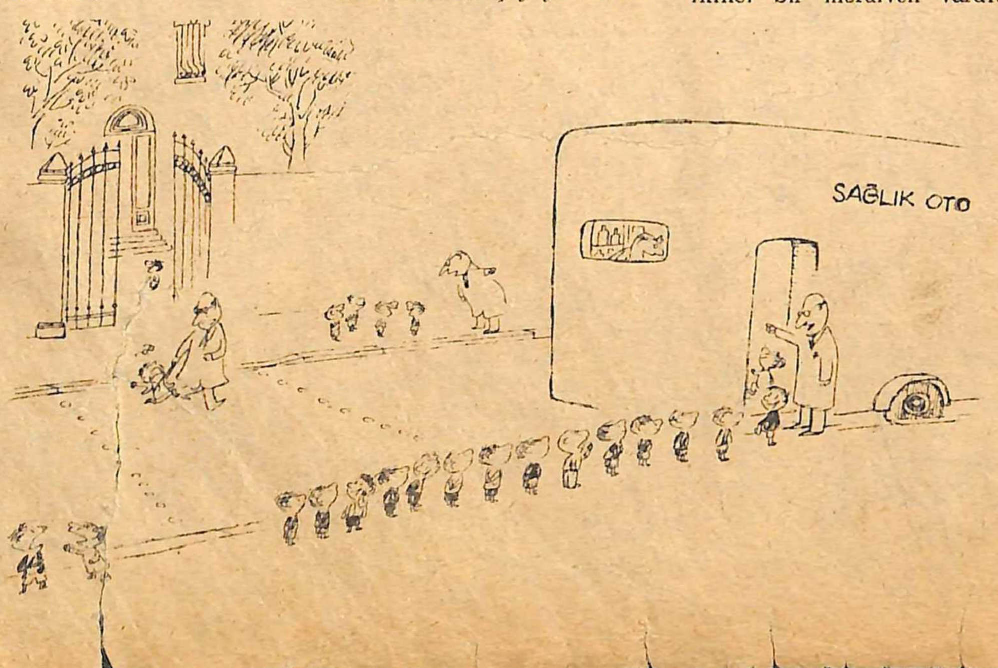

Çok hoş. Müdür beyaz önlüklü bir doktorla konuşuyordu.

— İşte size sözünü ettiğim çocuklar, dedi müdür.

— Merak etmeyin müdür bey, dedi doktor. Biz alışığız. Onların fiyakası bize sökmez. Her şey sessizlik ve huzur içinde geçecektir.

Sonra korkunç sesler duyduk, Karagöz Çarpım'ı kolunda sürükleyerek geliyordu.

— Bundan başlasanız iyi olur, biraz sinirli bir çocuk, dedi Karagöz.

Doktorlardan biri Çarpım'ı kucakladı, Çarpım onu tekmeleyip duruyordu, kendisini hemen bırakmalarını, ona doktorların kendisine hiç dokunmayacaklarını söylediklerini, herkesin yalancı olduğunu, polise şikayet edeceğini söyledi. Sonra doktor Çarpım'la kamyona bindi. Önce çığlık sesleri sonra kalın bir sesin: "Kıpırdama. Yoksa seni hastaneye götürürüm!" dediğini, duyduk. Sonra yine "hu hu hu" sesleri geldi, Çarpımın gülerek yan kapıdan çıktığını gördük. Sonra Çarpım hemen okula koştu.

— Peki, dedi doktorlardan biri yüzünü silerek. Şimdi, ilk beş, ileri! Ufak erler gibi.

Kimse kıpırdamayınca doktor beş kişiyi işaret etti.

— Sen, sen, sen, sen ve sen, dedi doktor.

— Neden biz? Neden o değil? diye sordu Gümüş, Lüplüp'ü işaret ederek.

— Yaaa, dedik, Sırım, Dalgacı, Dırdır ve ben.

— Doktor sen sen sen sen ve sen, dedi. Ben demedi. Sen, sen sen, sen ve sen gitmelisiniz. Ben değil.

— Öyle mi? Sen gitmezsen o, da o, da o, da o, da ben de gitmeyiz. diye yanıtladı Gümüş.

— Bu maskaralık daha çok mu sürecek? diye bağırdı doktor. Haydi, binin. Biraz çabuk!

Biz bindik: kamyonun içi çok güzeldi, doktorlardan biri adlarımızı yazdı, gömleklerimizi çıkarttırdılar, bizi ardarda dizdiler bir camın önüne, sonra bittiğini, gömleklerimizi giyebileceğimizi söylediler.

— Kamyon çok kıyak, dedi Sırım.

— Ufak masayı gördün mü? dedi Dalgacı.

— Bunun içinde yolculuk etmek müthiş keyifli olmalı, dedim.

— Bu nasıl çalışıyor, diye sordu Dırdır.

— Hiç bir şeye elinizi sürmeyin! diye bağırdı doktorlardan biri. Hemen inin! Acelemiz var! Hadi güle güle.. Hayır! Ordan değil ordan değil!

Ama Gümüş, Dalgacı ve Dırdır, arka merdivenden inmeye başlamışlardı bile, kamyona binen öteki arkadaşlar yüzünden biraz karışıklık çıktı. Arka kapıda duran doktor, önden gelip yine kamyona binmeye çalışan Sırım'ı durdurdu, daha önce rontgeni çekilip çekilmediğini sordu.

— Hayır, rontgeni çekilen benim dedi Lüplüp.

— Adın ne? diye sordu doktor.

— Sırım, dedi Lüplüp.

— Yok canım, dedi Sırım.

— Hey siz, ön kapıdan binmeyin! diye bağırdı bir doktor.

Doktorlar çalışmalarını sürdürdüler: arkadaşlar kamyona binip iniyordu, Lüplüp bir doktora, apandisitin daha önce alındığını, bu nedenle kamyona binmesinin gereksiz olduğunu anlatıyordu. Sonra kamyonun şoförü başını pencereden çıkardı, çok geç kaldıklarını söyledi ve gaza basabilir mi diye sordu.

— Gazla! diye bağırdı kamyonun içinden bir doktor. Bütün çocukların rontgeni çekildi. Lüplüp adındaki çocuk dışında. O da bugün okula gelmemiş olmalı.

Kamyon gitti, kaldırımda Lüplüp'le tartışan doktor döndü: "Hey beni bekleyin, beni bekleyin!" diye bağırdı. Ama kamyondakiler onu duymadılar, belki hepimiz birden bağırdığımız için.

Çok öfkeliydi doktor, oysa doktorlar ve biz ödeşmiş sayılırdık, onlar da bir arkadaşımızı götürmüştü çünkü: Gümüş kamyonun içinde kalmıştı.

KİRPİ ÇOCUK

UMUR BUGAY

İZMARİT'İN BUYRUĞU

OKUL bahçesine bitişik evin camı, şangır şungur kırıldı. Bizimle top oynayan çocuklar çil yavrusu gibi kayboldular ortalıktan. Salih ile ben ne yapacağımızı şaşırdık. Camı kırılan kadın elinde topla pencereye çıktı. "Bu kaçıncı?" diye bağırmaya başladı. "Geliyorum şimdi öğretmeninize! Yetti artık. Her hafta bir cam değiştiriyoruz.. Siz görürsünüz şimdi.."

İzmarit, düdüğünü öttürdü uzaktan. Elleri arkasında, sigarası dudağındaydı yine. "Yakalandık," dedi Salih. "Sen de biraz yavaş vursaydın şuna," İzmarit sessizce duruyordu. İşaret parmağıyla yanına çağırdı. Bahçedekiler bize bakıyordu. Sanki kendileri hiç cam kırmamışlar. Havalar iyi gidiyor. On dakika da olsa bahçeye çıkıyoruz hepimiz. Okuldan çıkınca, oynamaya hiç vakit kalmıyor. Hava kararıyor hemen. Sabahtan öğlene dek ders. Yarımda okul başlıyor. Evden yemek yemeden çıksak, annemiz kızıyor.

İzmarit, "Okul bahçesinde top oynanmayacak!", diye uyarmıştı. Okul açıldığından bu yana kırılan üçüncü cam bu. İki de topa el koydu. "Sallanmayın!" diye bağırdı. Yavaş yürüyorduk gerçekten. Yanına vardığımız zaman bahçedeki çocukların tümü çevremizi sarmıştı. Bir düdük daha çaldı. "Dağılın!" dedi onlara. Biraz uzaklaştılar ama ayrılamıyorlardı. İzmarit, "Siz laftan anlamaz mısınız be?" dedi. "Laftan anlamaz mısınız siiiiz? Kaç kere ihtar edeceğiz, okul bahçesinde top oynamak yasaaaaak diyeeee?" Önümüze bakıyorduk. "İsteyerek olmadı efendim," dedim. Çok kızdı bu sözüme. "İsteyerek olmamış. Kim getirdi o topu okula?.. Ne olacak şimdi? Topunuzu alacağım, biiiiiir.. Camın parasını verip yerine taktıracaksınız, ikiiiiii.." Nöbetçi öğretmen Leyla hanım geldi yanımıza. "Yine mi bunlar?" dedi. "Geçen gün de oynuyorlardı, kulaklarını çektim müdür bey." İzmarit, iyice coştu. "Dik duuuur!" diye bağırdı Salih'e "Saygısız! İndir elini belinden. Kaldır başını." Salih toparlandı. Başını kaldırdı. Bu kez de biraz fazla kaldırmış olacak, "Öyle kafa tutar gibi dikilme karşımdaaaa!" dedi, ayağını yere vurarak. Salih yeniden eğdi başını. Ne yapsa beğenmiyordu İzmarit. "Yapıştır şu ellerini beeee!" dedi, "Yapıştıııır. Ne sallayıp duruyorsun?"

Bana da bağırmaması için, çakı gibi duruyordum karşısında. Arada bir bana bakıyor. Hırsını Salih'den çıkarıyordu. "Özür dileriz efendim.." dedim yavaşça. "Bir daha yapmayız." Ağzındaki sigara sönmüştü. Gene de çekip duruyordu ucunu. "Bir daha yapmayız demekle kurtulacağınızı mı sanıyorsunuz?" dedi.

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY-Türkçesi: VİVET KANETTİ-Resimler: SEMPE

YENİ KİTAPÇI DÜKKANI

OKULUN yakınında, eski temizleyici dükkânının yerine bir kitapçı dükkanı açıldı, okul çıkışı arkadaşlarla bakmaya gittik.

Kitapçı dükkânının vitrini çok kıyak, bir sürü dergi, gazete, kalem var, içeri girdik, dükkândaki beyin, bizi görünce, ağzı kulaklarına vardı:

— Hoşgelmişiniz! Yandaki okuldan mı geliyorsunuz? Çok iyi arkadaş olacağımıza eminim. Benim adım Parşömen.

— Benimki Pıtırcık, dedim.

— Benimki Sırım, dedi Sırım.

— Benimki Gümüş, dedi Gümüş.

— Batı Dünyasının iktisadi ve toplumbilimsel sorunları dergisi var mı? diye sordu kapıdan giren bir adam.

— Benimki Dırdır, dedi Dırdır.

— Evet.. şey... Aferin çocuğum, dedi bay Parşömen. Hemen bakıyorum beyefendi, dedi ve dergilerin arasında aramaya koyuldu. Lüplüp:

— Bu defterleri kaça satıyorsunuz? diye sordu.

— Hımm? Ne? dedi bay Parşömen. Ha bunlar mı? 50 frank yavrum.

— Okulda 30 frank'a satıyorlar dedi Lüplüp.

Bay Parşömen aramayı durdurdu, döndü:

— Nasıl olur? 100 sayfalık kareli defterleri mi?

— Yoo hayır. Okuldakiler 50 sayfalık. Şu defteri görebilir miyim?

— Evet dedi bay Parşömen, ama önce ellerini sil yağdan vıcık vıcık olmuşlar.

— Batı Dünyasının iktisadi ve toplumbilimsel sorunları dergisi var mı yok mu? diye sordu adam.

— Tabii beyim tabii, hemen buluyorum, dedi bay Parşömen. Yeni taşındık, henüz yerleşmiş sayılmayız.... Senin burada işin ne?

O sırada masanın arkasına geçmiş olan Lüplüp:

— Siz çok meşguldünüz 100 sayfalık olduğunu söylediğiniz defteri gidip kendim aldım.

— Hayır! Elini sürme! Her şeyi devireceksin! diye bağırdı bay Parşömen... Bütün gece kitap dizdim raflara... Al defterini, kırıntı da dökme ortalığa!

Sonra bay Parşömen bir dergi aldı:

— Batı Dünyasının iktisadi ve toplumbilimsel sorunları dergisini buldum, dedi. Ama dergiyi isteyen bey gitmiş olduğu için bay Parşömen içini çekti, dergiyi eski yerine koydu.

— Hah! dedi Sırım. Bu annemin her hafta okuduğu dergi.

— Çok güzel, dedi bay Parşömen, bundan sonra annen burdan alabilir dergisini.

— Yok ya, dedi Sırım. Annem dergisini hiç bir zaman satın almaz. Dergiyi ona yanımızda oturan bayan Saksı verir, okuduktan sonra. Ama Bayan Saksı da dergiyi satın almaz, ona da postadan gelir.

Bay Parşömen hiç bir şey söylemeden Sırım'a baktı, Gümüş beni kolumdan çekti, "Gel bak" dedi. Gittim, duvarın dibinde bir sürü, bir sürü çizgi roman vardı. Müthiş! Kapaklarına baktık, sonra içlerini görmek için kapakları çevirdik, ama dergileri tutan mandallardan ötürü romanları açamıyorduk. Mandalları çıkarmaya cesaret edemedik, çünkü bu, bay Parşömen'in hoşuna gitmeyecekti, onu rahatsız etmek de istemiyorduk.

— Bak, bu bende var, dedi Gümüş. Pilotlu bir serüven. Viuuuuuuuu. Çok tatlı bir adam var, ama bir takım kişiler adamın uçağı düşsün diye dalaveralar çeviriyorlar, uçak düşüyor, ama içinde pilot değil pilotun bir arkadaşı bulunuyor. Bütün öbür arkadaşlar, arkadaşından kurtulmak için bizim pilotun uçağı düşürttüğünü sanıyor, ama hiç ilgisi yok tabii, pilot sonunda gerçek haydutları buluyor. Okumamış mıydın?

— Hayır, dedim. Ben terkedilmiş madendeki kovboyun serüvenini okudum biliyor musun? Hani kovboy geldiğinde, bir sürü maskeli adam onun üstüne ateş ediyorlar. Kiüüüüüü! Kiuuuuu! Kiuuuuuuuu!

— Ne oluyor? diye bağırdı, Dalgacı'ya dergiler ve kitaplar konan dönen şeyle oynamaması gerektiğini anlatan bay Parşömen.

— Ona okuduğum bir serüveni anlatıyorum, dedim bay Parşömen'e.

— Sizde yok mu? diye sordu Gümüş.

— Hangi serüven, diye sordu bay Parşömen, parmaklarıyla saçını tarayarak.

— Bir kovboy var hani, dedim, terkedilmiş bir madene geliyor. Madende bir takım adamlar onu bekliyorlar ve...

— Okudum! diye bağırdı Toraman. Adamlar ateş etmeye koyuluyorlar: Kiuuuuuu! Kiuuuuuu! Kiuuuu!

— ... Kiuuuuuu. Sonra şerif "Selam yabancı" diyor, "Biz burada yabancılardan pek hoşlanmayız.." dedim.

— Evet, dedi Toraman. Sonra kovboy tabancasını çıkarıyor ve Kiuuuuuu Kiuuuuuu! Kiuuuuuu!

— Yeter! dedi bay Parşömen.

— Benim pilotlu serüvenim daha güzel. Viuuuuuun! Viiiiiiuuiin! dedi Gümüş.

— Güldürme beni, dedim. Benim kovboy serüvenim yanımda senin pilot serüvenin çok salak kalıyor.

— Öyle mi? dedi Gümüş. Senin kovboy serüvenin hepsinden salak işte!

— Burnunun üstüne bir yumruk atayım mı? diye sordu Toraman.

— Çocuklar! diye bağırdı bay Parşömen.

Sonra garip bir ses duyduk, kitaplar ve dergilerle dolu o dalga yere düştü.

— Çok az dokundum, diye bağırdı Dalgacı ve kıpkırmızı kesildi. Bay Parşömen'in keyfi hiç yerinde değildi.

— Yeter artık! Hiç bir şeye el sürmek yok! Bir şey alacak mısınız, almayacak mısınız? dedi.

— 99... 100. dedi Lüplüp. Evet, doğru söylemişsiniz, defterinizde 100 sayfa var. Harika! Ben bunu almak isterdim.

Bay Parşömen defteri Lüplüpün elinden aldı çok kolaylıkla, çünkü Lüplüp'ün elleri hep kayar. Defterin içine baktı:

— Vah zavallı. Bütün sayfaları parmaklarınla kirletmişsin. Ah ne yapalım senin suçun! 50 frank, oğlum.

— Evet, dedi Lüplüp. Ama param yok. Öğleyin yemekte babamdan isterim. Ama siz yine de çok güvenmeyin, dün soytarılık ettim, babam bugün beni cezalandıracağını söyledi.

Çok geç olmuştu, hepimiz, "Hoşçakalın bay Parşömen" diye bağırarak gittik.

Bay Parşömen bizi yanıtlamadı, Lüplüp'ün kendisinden, belki alacağı deftere bakıyordu.

Ben çok memnunum, bu yeni kitapçı dükkânında her zaman çok iyi karşılanacağımızı biliyorum. Çünkü annemin dediği gibi: "Mahalle esnafıyla arkadaş olmak gerekir. Böylece sizi hiç unutmazlar, hep iyi servis yaparlar."

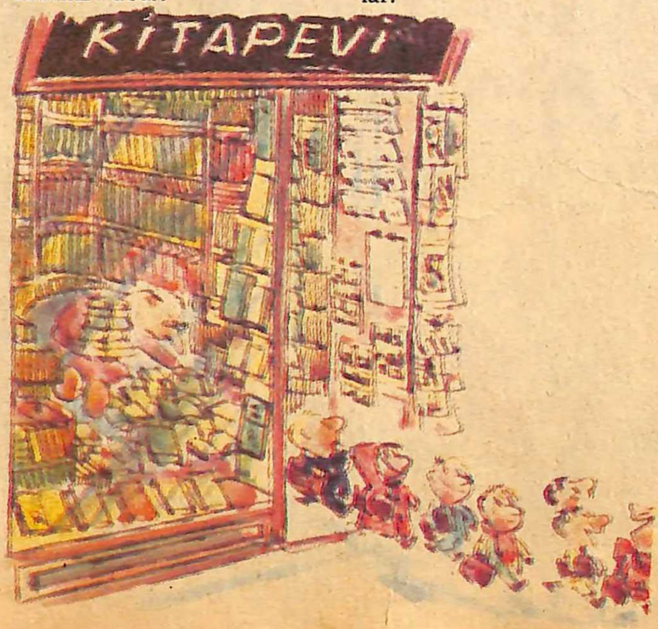

KİRPİ ÇOCUK

UMUR BUGAY

CAMI KIRILAN KADIN

CAMI kırılan kadın koşturarak geldi. Topumuz elindeydi. "Müdür bey yine kırdılar camımı." dedi. "Bu kaçıncı? Bıktım vallahi." İzmarit sıkıntılı bir kadına, bir bize bakıyordu. "Haklısınız.." dedi. "Müdüre çıkaracağım şimdi sizi. Yürüyün!" Kadın söylenip duruyordu. İzmarit bıkmıştı çenesinden. Arkalarından sessizce yürüyorduk. İlk kez çıkıyoruz böyle bir nedenle müdürümüzün karşısına. Ders zili çaldı. Salih, "Öğretmen de kızacak şimdi." dedi usulca. Müdürün odasına yaklaşırken kadın sesini daha da yükseltti. "Ben böyle iki güne bir şikayete mi geleceğim canım? Benim de işim, gücüm var. Aaaaa!" İzmarit yeniden bize dönüp bakarak, "Bağırmayın hanımefendi!" dedi. "Burası bir okul. Bakın zil çaldı. Çocuklar derse girdiler. Olmuyor böyle. "Müdürün kapısını çaldı. İkimizde de şafak atmıştı. "Sen önden gir!" dedim usulca, Salih'e. Kapı açıldı. Masasında oturuyordu müdür. İzmarit bize döndü. "Bekleyin burada!" dedi. Camı kırılan kadın da bağıra, çağıra yürüdü arkasından:

— Şikayetçiyim müdür bey!.. Bu çocuklar yine kırdılar camımı.. İzmarit, içeriye giren kadını iterek çıkardı. "Bi dakka.. Bi dakka.. Siz de bekleyeceksiniz." dedi. Kapıyı kapattı. Çok sinirlendi kadın. Kapının önünde bağırmaya başladı:

— Aaaaa! İyi beee! Sanki suçlu benim.. Vallahi karakola şikayet edeceğim sizi.. Polis gelsin, götürsün..

Hademe, Şevket efendi, elinde çay tepsisiyle geliyordu. "N'oluyo hanım?" dedi. "Goskoca bi müdürün gapısında böle bağırılır mı heç? Kes sesini! Bura mahalle değel. Avazın çıktığı kadar bağıracağan.. Mettep." Çaylarla içeriye girdi. "Müdürün yanında biri var." dedim, Salih'e. Kadın topu göstererek, "Bende kabahat canım" dedi. "Vurup bıçağı yırtıverecektim topunuzu.. Allah kahretsin! Şu evden kurtulamadım. Doğru, dürüst bir ev bulsam, hemen çıkacağım. Okulun burnunun dibinde oturursan böyle olur elbet..."

Şevket efendi çayları bırakıp çıktı. Bize baktı. "Lan siz de rahat dursanıza mettebin içinde. Tepişip duruyonuz katır gibi." dedi. "Ne anlıyonuz o topu tekmelemekten? Girin içeri bakalım. Müdür bey istiyo. Gürültü yok haa!"

Başımız önümüzde girdik. Kadın da bağırmadı. Müdür bey bize bakıyordu sinirli. Karşınızda bir çocuğun velisi oturuyordu. Ona bizi gösterdi. "Görüyorsunuz?" dedi. "Yalnız sizinki değil." Kalktı. Yanımıza geldi. İzmarit herşeyi anlatmıştı anlaşılan. Kulaklarımıza yapıştı. "Siz niçin bu okulun kurallarına uymuyorsunuz bakayım?" dedi. "Atayım mı sizi bu okuldan?"

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY-Türkçesi: VİVET KANETTİ-Resimler: SEMPE

SIRMA

ANNEM okul arkadaşlarımı eve çağırmama izin verdi, ben Sırma'yı da çağırdım. Yanımızdaki evde oturan bay ve bayan Kontplak'ın kızları Sırma'nın, sarı saçları, mavi gözleri vardır.

Arkadaşlar gelir gelmez, Lüplüp yemek odasına göz atmaya gitti. Döndüğünde, "Biri daha mı gelecek? İskemleleri saydım, bir pasta

daha gidiyor elden" dedi. Ben, yanımızdaki evde oturan bay ve bayan Kontrplak'ın kızları Sırma'yı da çağırdığımı söyledim.

— Ama o bir kız! dedi Gümüş.

— Eee, ne olacak yani? dedim.

— Biz kızlarla oynamayız, dedi Dalgacı. Eğer buraya gelirse onunla hiç konuşmayız, oynamayız da, ne yani yalan mı?

— Ben evime kimi istersem onu çağırırım. Eğer hoşuna gitmiyorsa suratını dağıtabilirim, dedim.

Ama suratını dağıtmaya zaman olmadı, kapı çalındı, içeri Sırma girdi.

Üstünde, salondaki perdelerin kumaşından bir entari vardı, ama onunki koyu yeşildi, deliklerle dolu bir de beyaz yakası vardı. Çok kıyaktı Sırma, ama can sıkıcı olan bebeğini de yanında getirmiş olmasıydı.

— Pıtırcık, arkadaşlarını Sırma'ya tanıtmayacak mısın? dedi annem.

— Bu Toraman, dedim. Bu Sırım, bu Dalgacı, Bu Gümüş, bu da Lüplüp.

— Benim bebeğim de Jaja. Entarisi ipek.

Kimseden çıt çıkmayınca, annem kahvaltının hazır olduğunu, sofraya oturabileceğimizi söyledi.

Sırma Lüplüp'le ikimizin arasına oturdu. Annem fincanlarımıza kakao döktü, önümüze birer parça pasta koydu, her şey çok güzeldi ama kimseden ses çıkmıyordu, sınıfa denetmenin geldiği gün gibi. Sırma Lüplüp'e döndü:

— Ne kadar çabuk yiyorsun! Hiç senin kadar hızlı yiyen bir çocuk görmedim ömrümde! Harika bir şey! dedi.

Sonra gözkapaklarını çok çabuk, birkaç kez birbirine vurdu.

Lüplüp'e gelince, o gözkapaklarını birbirine hiç vurmadı, Sırma'ya baktı, ağzındaki koca lokmayı yuttu, kızardı ve aptal aptal güldü.

— Hıh! dedi Gümüş. Ben istersem ondan da hızlı yerim!

— Saçmalıyorsun, dedi Lüplüp.

— Lüplüp'ten daha hızlı yiyebileceğini hiç sanmıyorum, dedi Sırma.

Lüplüp yine aptal aptal güldü, Gümüş:

— Göreceksin! dedi.

Hızlı hızlı pastasını yemeğe başladı. Lüplüp yarışa katılamıyordu, çünkü hakkını yemişti, ama ötekiler son sürat yemeğe koyudular.

— Kazandım, diye bağırdı Toraman, dört bir yana kırıntılar savurarak.

— Sayılmaz, dedi Sırım. Tabağında çok az pasta kalmıştı.

— Yok canım? Çok vardı işte! dedi Toraman.

— Güldürme beni, dedi Dalgacı. En büyük pasta benimkiydi, yarışı ben kazandım sayılır!

Bu hileci Dalgacı'nın suratını yine dağıtmak istiyordum, ama annem geldi, kocaman gözlerle masaya baktı.

— Ne? Pastayı bitirdiniz mi? diye sordu.

— Ben henüz bitirmedim, dedi Sırma. Sırma çok yavaş yiyor, ufacık lokmalarını ağzına atmadan önce bebeğine öneriyordu. Ama bebek tabii bu öneriyi kabul etmiyordu.

— Kahvaltınızı bitirince bahçeye çıkıp oynayabilirsiniz. Hava çok güzel, dedi annem.

Gitti.

— Futbol topun burda mı? diye sordu Dalgacı.

— İyi fikir, dedi Sırım. Pasta yemek konusunda çok yeteneklisiniz belki ama futbolda iş değişiyor. Topu kimse benden kapamaz!

— Güldürme beni, dedi Gümüş.

— Pıtırcık çok güzel takla atar, dedi Sırma.

— Takla mı? Ben hepsinden iyi takla atarım. Yıllardan beri takla atıyorum, dedi Toraman.

— Yalan söylerken hiç utanmıyorsun değil mi? dedim. Takla şampiyonu olduğumu çok iyi biliyorsun!

— Hadi gel, kozumuzu paylaşalım, dedi Toraman.

Bahçeye çıktık, Sırma

sonunda pastasını bitirmişti.

Bahçede Toraman ve ben, hemen takla atmaya başladık. Sonra Gümüş bizim bu işi çok iyi bilmediğimizi söyledi, o da takla atmaya koyuldu. Sırım bu alanda pek yetenekli sayılmazdı, Dalgacı da birkaç takladan sonra durmak zorunda kaldı çünkü cebindeki misket çimenlere düşüp kayboldu. Sırma bizi alkışlıyor, Lüplüp, bir eliyle kahvaltı sonrası için evden getirdiği çöreği yiyip, diğer eliyle Sırma'nın bebeği Jaja'nın elini tutuyordu. Beni şaşırtan, Lüplüp'ün bebeğe çöreğinden parçalar ikram etmesiydi, genellikle Lüplüp kimseye bir şey vermez, arkadaşlara bile.

Misketini bulan Dalgacı:

— Peki bunu yapabilir misiniz? dedi.

Ellerinin üstünde yürümek takla atmaktan daha zor, denedim ama her keresinde düştüm. Toraman bu işi iyi kıvırıyor, ellerinin üstünde Dalgacı'dan daha uzun durdu. Belki de Dalgacı, cebinden bir daha düşen misketini aramaya koyulduğu için.

— Ellerinin üstünde yürümek hiç bir işe yaramaz. Asıl yararlı olan ağaçlara tırmanmasını bilmektir.

Sırım ağaca tırmandı, şunu söylemem gerekir ki bi-

zim ağaç kolay ağaç değildir, çok az dalı vardır, var olan dallar da taa tepede, yaprakların yanındadır.

Biz güldük, çünkü Sırım elleri ve ayaklarıyla ağaca sarılmıştı ama çok çabuk ilerleyemiyordu.

— Çekil ordan, ağaca nasıl tırmandığını göstereyim, dedi Gümüş.

Ama Sırım ağacı bırakmak istemiyordu, Gümüş ve Dalgacı da ağaca tırmanmaya çalıştılar. Sırım:

— Bana bakın, bana bakın. Tırmanıyorum! diye bağırıyordu.

İyi ki babam evde değildi, çünkü bahçedeki ağacın üstünde soytarılıklar yapmamızdan çok hoşlanmaz. Ağaçta yer kalmadığı için Toraman ve ben takla atıyorduk, Sırma da her birimizin attığı taklaları sayıyordu.

— Sırma! Gel! Piyano dersin! diye bağırdı.

Sırma Lüplüp'ün kucağından bebeğini aldı, bize el salladı ve gitti.

Sırım, Dalgacı, Gümüş ağaçtan indiler, Toraman doğruldu, Lüplüp:

— Geç oldu, ben gidiyorum, dedi.

Hepsi gitti.

Çok kıyak bir gündü, amma da güldük, ama Sırma eğlenebildi mi acaba, bilmem.

Gerçekten Sırma'ya biraz ayıp oldu. Nerdeyse hiç konuşmadık onunla, hep aramızda oynadık, sanki Sırma bizimle değilmiş gibi.

KİRPİ ÇOCUK

UMUR BUGAY

BİT YOKLAMASI

MÜDÜR bey kulaklarımızı acıtmadan çekti. Ama biz çok acımış gibi yüzümüzü buruşturup, gözlerimizi kısarak birbirimize baktık. İzmarit'e döndü. "Çağırın bunların velilerini, konuşun!" dedi. Kadın sabırsız sordu. "Eeee? Onların velileri gelene kadar benim camım kırık mı kalacak?" Müdür hiç oralı olmadan dışarıya seslendi. "Şevket efendiii!" Az sonra içeriye girdi Şevket efendi. "Bunları öğretmenlerine teslim et." dedi müdür. "Hanım da sizinle gelsin. Sınıflarda bit araştırması var. Geç kalmasınlar!" Kadın yeniden karşı koydu. "Şimdi de sınıfa mı gireceğim müdür bey? İşim var benim." Müdür sinirli, "Beş dakikalık iş efendim." dedi. "Merak etmeyin. Öğretmenleri çözümler." Şevket efendi ile dışarıya çıkarken İzmarit, "Bir de bit çıktı başımıza efendim." dedi. "Bütün okullara yayılmış."

Sınıfın kapısı açıldığı zaman, arkadaşların hepsi başlarını öne eğmiş bit araştırması için Selma öğretmeni bekliyorlardı. Şevket efendi, "Hocanım.." dedi. "Bunlar bu kadının camını, çerçevesini indirmişler. Müdür bey size yolladı. Neyse cezaları versin dedi."

Selma öğretmen, çocukların kafasında bit aramaktan çok sıkılmıştı anlaşılan. Bize baktı. "Eeee?" dedi. "Ben ne yapacak mışım?" Şevket efendi omuz silkti. "Bilmem artık orasını hocanım. Vaziyet bu.." Çıktı, gitti.

"Yerlerinize oturun çabuk!" dedi Selma öğretmen. Camı kırılan kadının yanına gitti. Alçak sesle konuşmaya başladılar. Sıramıza oturduk. Sınıf sessizdi. Hilmi parmağıyla göstererek, "Lale'den bit çıktı." dedi. Tek başına oturuyordu sırasında. Selma öğretmen eve yollamak istemiş. Ağlamış Lale.

Salih, "Sen şimdi biti boşver de biz ne olacağız?" dedi. "Aslında camı sen kırdın. Benim de babamı çağırıyor müdür. Kadın parayı istiyor öğretmenden bak. Nasıl ödeyeceğiz?" Selma öğretmen sesini yükseltti. "Anladım hanımefendi" dedi. "Siz taktırın camınızı. Ben onların velilerini çağırtır neyse ücreti alırım. Başka ne yapabilirim şu anda? Görüyorsunuz çocukların başında bit arıyorum." Kadın diretti. "Ben parasını almadan gitmem." dedi. "Akşama kadar da camcı peşinde koşacağım."

Selma öğretmen para çantasını çıkardı. "Ne kadar?" dedi. "Geçen hafta 250 liraya taktırdım. Bu hafta pahalandıysa bilmem." diye yanıtladı kadın. Parayı aldı. Söylenerek çıktı sınıftan. "İşin yoksa cam taktır. Camcı ara.." Selma öğretmen yanımıza geldi. "Eğin başlarınızı öne bakayım." dedi. "Bu parayı siz bana ödeyeceksiniz. Gündeliklerinizden.. Anlaşıldı mı? Simit almak yok. Çikolata almak yok artık."

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY-Türkçesi: VİVET KANETTİ-Resimler: SEMPE

BOYA KALEMLERİ

BU sabah okula gitmeye hazırlanıyordum, postacı benim için bir paket getirdi. Anneannemden bir armağan. Ne şeker adam şu postacı!

Kahvesini içmekte olan babam, "Ay, ay, ufukta yeni felaketler göründü." dedi. Babamın böyle konuşması annemin hiç hoşuna gitmedi, annesinin, yani anneannemin babama hiç yaranamadığını söyledi, babam, rahatça kahvesini içmek istediğini, annem, tabii, kendisinin bu evde kahveyi yapmak ve evi temizlemekten başka işe yaramadığını, babam ağzından hiç bir zaman böyle bir şeyin çıkmadığını ama evde biraz huzur istemenin en doğal hakkı olduğunu söyledi, çünkü annem sütlü kahve yapabilsin diye bütün gün işte canı çıkıyordu. Annemle babam konuşurken, ben paketi açtım, müthiş: paketten bir kuruboya kutusu çıktı. O kadar sevindim ki yemek odasında kutumla koşmaya, atlamaya, dansetmeye koyuldum, bütün kalemler yere düştü.

– İyi bir başlangıç, dedi babam.

Nedir bu tavrın? dedi annem. Hem bu boya kalemlerinin ne gibi felaketlere neden olabileceğini hiç anlamıyorum. Gerçekten anlamıyorum.

Anlarsın, dedi babam.

Babam bürosuna gitti. Annem, kalemlerimi toplamamı, yoksa okula geç kalacağımı söyledi. Ben hemen kalemlerimi kutuya koydum ve anneme onları okula götürebilir miyim diye sordum. Annem, peki ama dikkatli olmamı, başıma işler açmamamı söyledi. Ben söz verdim, kutuyu çantama yerleştirdim ve gittim. Annemle babamı anlamıyorum, bana her armağan geldiğinde bir saçmalık yapacağımı sanıyorlar.

Okula vardığım sırada zil çalıyordu. Ben kutumla gurur duyuyor, kalemlerimi arkadaşlarıma göstermek için sabırsızlanıyordum. Yalan mı, okula hep Gümüş bir şeyler getirir, çünkü çok zengin olan babası ona bir sürü armağan alır, şimdi ben Gümüş'e güzel armağanların yalnızca ona gelmediğini göstereceğim, ne yani yalan mı, iyi valla....

Derste öğretmen, Dalgacı'yı derse kaldırdı, öğretmen ona sorular sorarken ben kutumu yanımda oturan Lüplüp'e gösterdim.

Hımm, çok kıyak, dedi Lüplüp.

Anneannem yolladı, dedim.

Nedir o? diye sordu Tıngır.

Lüplüp kutuyu Tıngır'a, Tıngır Dırdır'a, Dırdır Sırım'a, Sırım Gümüş'e geçirdi, Gümüş'ün suratı çarşafa döndü.

Hepsi kutuyu açıp kalemleri denemek istedi, ben öğretmenin görmesinden, kalemlere el koymasından korktum, kutuyu geri yollaması için Gümüş'e işaretler yaptım, öğretmen:

– Pıtırcık, bu soytarılıklar ne anlama geliyor? dedi.

Benim ödüm koptu, ağlamaya koyuldum, bir kuru boya kutum olduğunu, onu bana anneannemin yolladığını, kutumu geri vermelerini istediğimi söyledim. Öğretmen kocaman gözlerle yüzüme baktı, içini çekti:

– Peki, kutu kimdeyse,

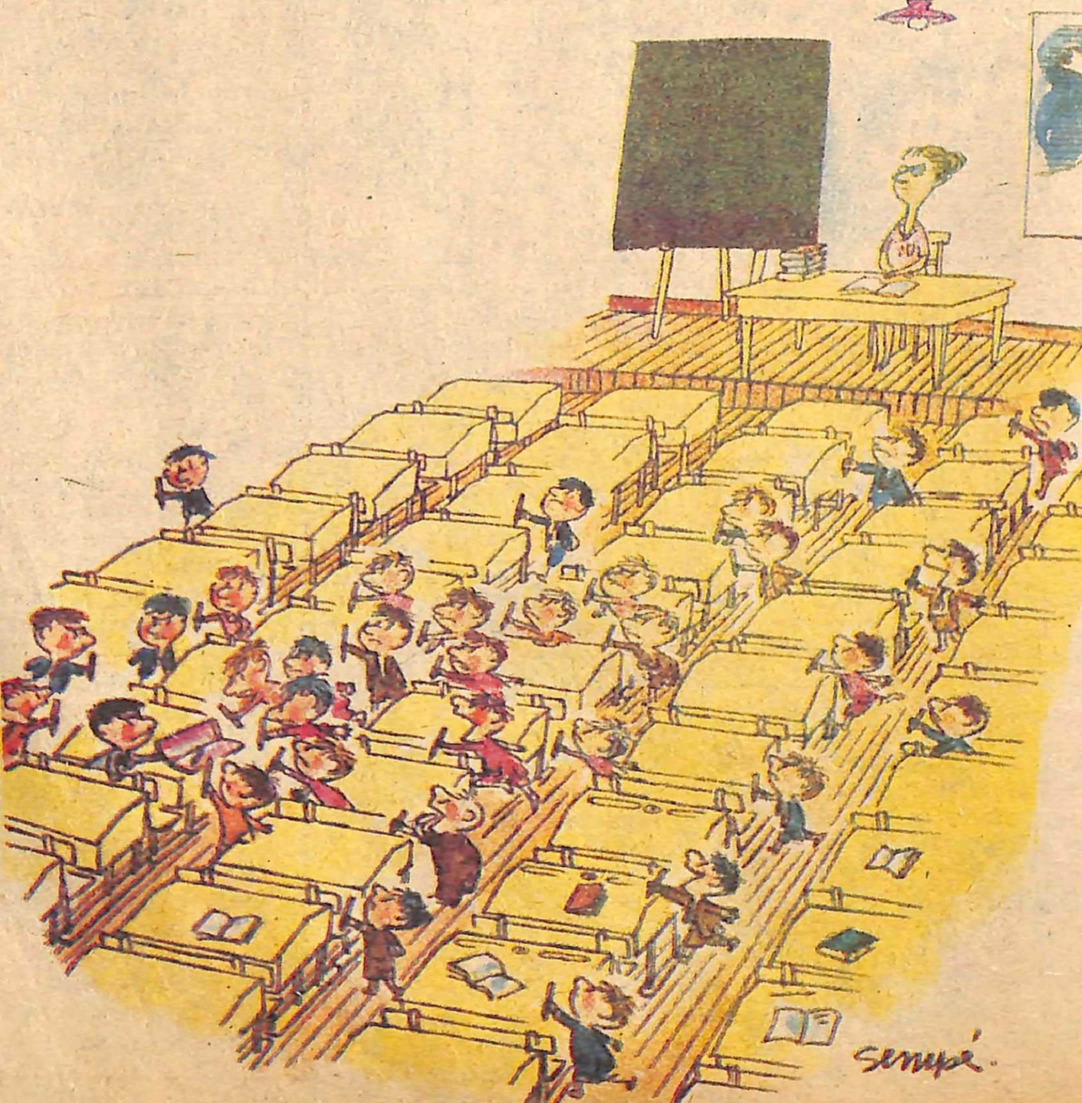

onu hemen Pıtırcık'a getirsin! dedi.

Gümüş kalktı ve kutumu geri verdi. Ben kutunun içine baktım, bir sürü kalem eksikti.

– Yine ne var? diye sordu öğretmen.

– Bir sürü kalem eksik, dedim.

Kalemler kimdeyse onları hemen Pıtırcık'a iade etsin! dedi öğretmen.

Bütün arkadaşlar, kalkıp bana kalemlerimi getirdiler. Öğretmen cetveliyle masaya vurdu, hepimize cezalar dağıttı "Boya kalemlerini bahane edip derste kargaşalık yaratmamalıyım..." cümlesini yüz kere yazacağız. Şimdi kabakulaktan yatan öğretmenin kuzusu Çarpım dışında bir tek tahtada olan Dalgacı cezalanmamıştı. O, yalnızca teneffüste bahçeye inemedi: her derse kalkışında öyle olur.

Zil çalınca, konuyu cezalanmadan arkadaşlarla tartışabilmek için kalem kutumu yanıma aldım. Bahçeye inince kutuyu açtım, sarı kalemimin içinde olmadığını gördüm.

– Sarı kalemim yok. Sarı kalemimi geri verin, dedim.

– Kalemlerinle canımızı sıkmaya başladın, senin yüzünden ceza yedik, dedi Gümüş.

İşte o zaman çok sinirlendim.

– Maskaralık yapmasaydınız, hiç bunlar başımıza gelmeyecekti. Hepiniz kıskançsınız işte! Hırsızı bulmazsam şikayet edeceğim, dedi.

– Sarı kalem Toraman'da, bak kıpkırmızı oldu, diye bağırdı Sırım. Hey çocuklar, duydunuz mu, bir espri yaptım. Toraman'ın, kıpkırmızı olduğu için sarı kalemi çaldığını söyledim.

Hepsi gülmeye koyuldu, ben de güldüm, çünkü bu espri gerçekten çok esaslıydı, eve gelince babama anlatacağım. Tek gülmeyen Toraman'dı. Sırım'a doğru yürüdü ve çocuğun burnuna bir yumruk indirdi.

– Hırsız kimmiş? diye sordu Toraman, Gümüş'ün de burnuna bir yumruk patlattı.

– Ama ben hiç bir şey söylemedim, diye bağırdı, özellikle Toraman'ın yumruklarını burnuna yemekten hiç hoşlanmayan Gümüş. Gümüş'ün böyle beklemediği bir anda burnuna bir yumruk yemesi beni çok güldürdü. Gümüş bana doğru koştu, hiç habersiz, kalleşçe bir tokat attı, boya kalemlerim yere düştü, Gümüş'le dövüşmeye başladık. Gözetmenimiz Karagöz koşarak geldi, bizi ayırdı, bir vahşi takımı olduğumuzu, konuyu öğrenmek bile istemediğini söyledi, her birimize yüz satırlık yazı verdi.

– Bütün bunlarla benim hiç ilgim yok, ben sandviçimi yiyordum, dedi Lüplüp.

– Ben de Lüplüp'e ekmeğinden bir parça vermesini söylüyordum, dedi Tıngır.

– Çok beklersin, dedi Lüplüp,

Tıngır Lüplüp'e bir tokat attı, Karagöz ikisine de ceza olarak yüzer satır verdi.

Öğlen eve yemeğe gittiğimde hiç memnun değildim. Kutum mahvolmuştu, kalemlerden birkaçı kırılmıştı, sarı da hâlâ kayıptı. Yemek odasında, yediğim cezaları anneme anlatırken ağlamaya koyuldum. Sonra babam geldi.

– Bakıyorum yanılmamışım, bu kalemler bayağı felaketlere neden olmuş, dedi babam.

– Abartmayalım, dedi annem.

Sonra büyük bir gürültü duyduk. Babam, yemek odası kapısının önünde duran sarı kalemin üstüne basıp yere yuvarlanmıştı.

KİRPİ/ÇOCUK

UMUR BUGAY

LAAAR... LAAAAR...

ÖĞRETMENİMİZİ çok seviyoruz. Eskiden de severdik. Her gün götürüp on lira veriyoruz ona. Salih ile benim gündeliğim. Beşer liradan on lira. Hesapladık. 25 günde bitecek borcumuz. Herkes yanımızda bir şeyler yerken biz yalanıyoruz ama durumumuzdan yakınmıyoruz. Ya eve haber yollasaydı? Daha mı iyi olurdu?

Cumhuriyet Bayramı'nda şiir okumamızı istiyor Selma öğretmen. Dördüncü sınıf öğrencisi olduğumuz için artık böyle görevleri üstlenmemiz gerekiyormuş. "Hepiniz bir şiir ezberleyeceksiniz, aranızdan üç kişiyi seçeceğim." dedi. Çilli Mine hemen atıldı: "Öğretmenim, efendim ben bir şiir hazırlamıştım. Okuyabilir miyim efendim?" Bu kız bayılır böyle şeylere. Her bayram törenine annesi elinden tutup, getirir. Mine şiir okurken en önde durup, şaşırmaması için yüksek sesle anımsatır dizeleri. "N'Olursunuz öğretmenim.. Çok okumak istiyorum." diye yakarmaya başladı. "Öyle güzel ezberledim ki.." Selma öğretmen baktı ki susturamıyacak, "Oku bakalım..." dedi.

Mine yerinden kalktı. Başını havaya kaldırdı. Törene katılanları başıyla selamladı. Hepimiz onu dinliyorduk. Olanca gücüyle bağırarak okumaya başladı.

– Sıraaa, sıraaaa kavaklaaaaar.. Dökülüyooooor yapraklaaaaaaar...

Öğretmen eliyle kürsüye vurdu. Mine duymuyordu. Kendinden geçmişti. Okumasını sürdürdü.

– Ben Atama doymadıııım!... Doysuuuun karaaaaaa topraklaaaaaaaar!

Gülmemek için elimizle ağızlarımızı kapattık. Bazılarımız sıraların üstüne yattı. Mine ne bizi, ne öğretmeni görüyordu. Ayağını yere vura, vura şiiri okuyordu. Selma öğretmen yerinden kalktı. Mine'ye doğru yürüdü. "Kızıııım! Ne okuyorsun seeeen?" dedi. Mine birden durdu. Şaşkınlıktan son kez ayağını öyle bi vurmuş ki, öteki ayağına indirdi. Acıdan kıvranıyordu. Yüzü kıpkırmızı oldu. Kekeliyerek, "Öğretmenim, efendim çok özür dilerim. Bunu 10 Kasımda okuyacaktım, karıştırdım." dedi. Önüne bakıp, yutkundu. "İsterseniz Cumhuriyet şiirini okuyayım." O sırada Salih bana döndü. "Laaaar.. Laaaaaaar..Laaaaar..Laaaaar!" diye Mine'nin taklidini yaptı. Alçak sesle, beni güldürmek için yapmıştı ama sınıfta herkes duydu. Dayanamayıp gülmüştü. Biz de tutamadık kendimizi. Kahkahalarla gülmeye başladık.

Selma öğretmen çok kızdı. "Şimdi atarım sizi dışarı!" diye bağırdı. Mine ağlayarak yerine oturdu. Dersin sonuna dek, sıralardan alçak sesle, "Laaaar, laaar laaaar..." diye mırıldandık durduk birbirimize.

O günden sonra Mine bizimle hiç konuşmadı. Şiir de okumadı. Çocuklar onu nerede görse, "Laaaaaar.. Laaaar... Laaaaaar" diyor.

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY-Türkçesi: VİVET KANETTİ-Resimler: SEMPE

SIRMA'NIN DOĞUMGÜNÜ

BUGÜN Sırma'nın doğumgününe çağrıldım. Sırma aslında bir kız, ama yine de çok tatlı şeydir kendisi, sarı saçları, mavi gözleri, pembe yanakları vardır, komşularımız Bay ve Bayan Kontrplak'ın kızları olur. Bay Kontrplak, Sağlam Ökçe mağazasında şeftir, Bayan Kontrplak piyano çalar ve hep aynı şarkıyı söyler: Çığlıklarla dolu, bizim evden gayet iyi duyulan bir şarkı...

Annem Sırma için bir armağan aldı: tencereli süzgeçli bir mutfak. Merak ediyorum, böyle oyuncaklarla cidden eğlenilir mi? Annem bana lacivert takımımla kravatımı giydirdi, bol briyantinle saçımı taradı, çok uslu durmamı, tam bir küçük bey gibi davranmamı söyledi, sonra beni, hemen yanımızda oturan Sırma'lara götürdü. Ben çok memnundum, çünkü doğumgünlerini de, Sırma'yı da severim. Tabii her doğumgününde, benim okul arkadaşlarım Lüplüp, Gümüş, Toraman, Sırım, Dalgacı, Tıngır ve Dırdır gibi çocuklar bulunmaz ama yine de her zaman eğlenilir. Pasta olur, kovboyculuk, hırsız polisçilik oynanır; çok kıyaktır.

Kapıyı Sırma'nın annesi açtı, beni gördüğüne şaşırmışcasına çığlıklar attı, oysa anneme telefon edip beni evine çağıran kendisiydi. Sırma'nın annesi, ne şeker şey olduğumu söyledi, sonra Sırma'yı çağırdı, getirdiğim güzel armağanı görsün diye. Sırma pespembe yanaklar ve kıvrımlı beyaz bir giysiyle geldi. Gerçekten çok şirin kız şu Sırma. Armağanı ona uzatırken bayağı sıkılıyordum, armağanı çirkin bulacağından emindim, Bayan Kontrplak anneme, "Bunu yapmamalıydınız..." dediğinde, ben de doğrusu aynı kanıdaydım. Ama Sırma mutfağı pek çok beğendi, ne matrak oluyor şu kızlar! Annem, bir kez daha uslu olmamı söyledikten sonra gitti.

Sırma'ların evine girdim, içerde yine kıvrımlı giysili iki kız vardı. Birinin adı Cimcime, ötekinin adı Pimpirik'ti, Sırma onları en iyi iki arkadaşı, diye tanıttı bana. El sıkıştık, sonra ben köşedeki koltuğa oturdum. Sırma en iyi arkadaşlarına mutfağını gösterdi, Cimcime, bu mutfağın aynısının, hâttâ daha güzelinin kendisinde de olduğunu söyledi. Ama Pimpirik, Cimcime'nin mutfağının herhalde ona doğumgününde getirdikleri masa örtüsü kadar güzel olamayacağını söyledi. Birbirlerine girdiler.

Sonra bir kaç kez kapı çalındı, bir sürü kız girdi içeri, hepsinin kıvrımlı giysileri vardı, hepsi aptal aptal oyuncaklar getirmişlerdi, bir iki tanesi de bebekleriye gelmişlerdi. Bilseydim, ben de futbol topumla gelirdim. Sonra Bayan Kontrplak:

— Herkes geldi sanıyorum, sofraya oturabiliriz, dedi.

Tek erkek olduğumu görünce eve dönmek istedim ama buna cesaret edemedim, yemek odasına girdiğimizde yüzümü ateş basmıştı. Bayan Kontrplak, beni Mimiş'le Çıtkırıldım'ın arasına oturttu, Sırma onları da bana en iyi iki arkadaşı olarak tanıttı.

Bayan Kontrplak başlarımıza kâğıttan şapkalar geçirdi, benimki sivri ve lastikli bir palyaço şapkasıydı. Bütün kızlar bana bakarak güldüler, benim yüzüm biraz daha pişti, kravatım da boynumu iyice sıkmaya başlamıştı.

Kahvaltı fena değildi; küçük bisküvitler ve kakao vardı, sonra mumlu bir pasta getirdiler, Sırma mumları üfledi, bütün kızlar alkışladılar. Ben, ne garip, çok aç değildim. Oysa sabah kahvaltısı, öğle yemeği, akşam yemeği dışında en sevdiğim yemek, kahvaltıdır. Nerdey-

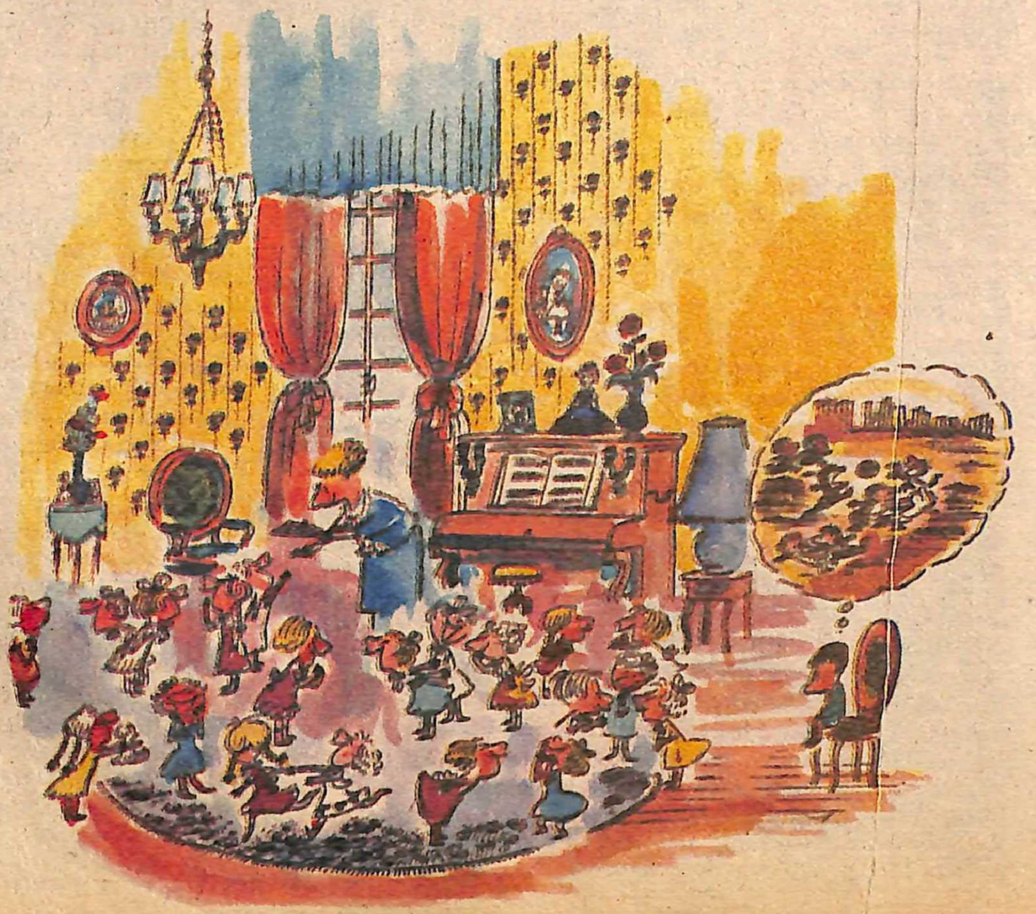

se ders arasında yediğim sandviç kadar...

Kızların maşallah iştahları yerindeydi, durmadan, hep bir ağızdan konuşuyorlardı, gülüyorlardı, bebeklerine pasta yediriyormuş gibi yapıyorlardı.

Sonra Bayan Kontrplak salona geçeceğimizi söyledi, ben gittim köşedeki koltuğa oturdum.

Sırma salonun ortasında ellerini arkaya koyup küçük kuşlardan söz eden bir şiir okudu. Şiir bittiğinde hepimiz alkışladık, Bayan Kontrplak, şiir okumak, dansetmek, şarkı söylemek isteyen başka biri yok mu, diye sordu.

— Pıtırcık, belki sen okursun dedi Bayan Kontrplak. Senin gibi tatlı bir çocuk mutlaka bir şiir biliyordur!

Benim boğazımda kocaman bir yumru vardı, başımla, hayır dedim, hepsi güldü, sivri şapkamla soytarıya benziyordum herhalde Mimiş, bebeğini tutması için Çıtkırıldım'a verdi, sonra piyanonun başına geçti, dilini çıkararak bir şeyler çaldı, ama parçanın sonunu unuttu, ağlamaya başladı. Bayan Kontrplak kalktı, Mimiş'e çok güzel piyano çaldığını söyledi, onu öptü, bize de alkışlamamızı söyledi, bütün kızlar alkışladılar.

Sırma, armağanlarını halının ortasına yığdı, kızlar gülüşüp bağrışmaya koyuldular, oysa armağanlar arasında tek bir gerçek oyuncak bile yoktu. Benim mutfağım, daha büyük bir başka mutfak, bir dikiş makinesi, bebek giysileri, ufak bir dolap, bir ütü; hepsi buydu.

— Neden sen de arkadaşlarına katılmıyorsun? diye sordu Bayan Kontrplak.

Ben hiçbir şey söylemeden onun yüzüne baktım. Bayan Kontrplak ellerini çırptı:

— Şimdi bakın ne yapacağız! Ben piyanonun başına geçeceğim, siz de halka olup dansedeceksiniz! dedi.

Ben dansetmek istemiyordum, ama Bayan Kontrplak beni kolumdan çekti, Dobiş ve Cimcime'yi ellerinden tutmak zorunda kaldım, halka olduk, Bayan Kontrplak piyanoda şarkısını çalarken biz de dönmeye koyulduk. Arkadaşlar beni görürse, okul değiştirmek zorunda kalacağımı düşündüm.

Sonra kapı çalındı, annem beni almaya gelmişti, onu görünce çok sevindim.

— Pıtırcık eşsiz bir çocuk, dedi Bayan Kontrplak anneme. Hiç onun kadar uslu bir çocuk görmedim. Belki biraz utangaç ama konuklarımın en terbiyelisiydi.

Annem biraz şaşırdı, ama çok sevindi. Evde, hiçbir şey söylemeden bir koltuğa oturdum, babam gelince yüzüme baktı, anneme, bana ne olduğunu sordu:

— Olan şu; kendisiyle gurur duyuyorum, dedi annem. Ufak komşumuzun doğumgününe gitti, çağrılı tek erkek çocuktu ve Bayan Kontrplak bütün kızlardan daha terbiyeli olduğunu söyledi.

Babam çenesini kaşıdı, sivri şapkamı başımdan aldı, elini saçlarımda gezdirdi, sonra elindeki briyantini mendiliyle sildi, iyi eğlenip eğlenmediğimi sordu. İşte ben o zaman ağlamaya başladım.

Babam güldü, hemen o akşam, beni sağa sola ateş eden, birbirleriyle dövüşen kovboylarla dolu bir filme götürdü.

KİRPİ ÇOCUK

UMUR BUGAY

SÜPERMEN OLDUK

BUGÜNLERDE okulda herkes Süpermen oldu. Filmi görenler, görmeyenlere öyle bi anlatıyorlar ki ağzımız şaşkınlıktan açık kalıyor. Kocaman helikopteri parmağının ucunda kaldırıyormuş. Düşen bir uçağın altına girip, havaalanına indiriyormuş. Salih kafasını kaşıyarak, "Üüüüüüüh.." dedi. "Nerede oynuyor bu film?"

Sinema hem bize uzak, hem de pahalı. Eve gelince anneme dil dökmeye başladım. "Çocuklara zararlıdır öyle filmler." dedi. "Bütün arkadaşlarım gidiyor ama..." dedim. "Onların anne, babaları görmüyor mu? Zararlıysa neden onlar gidiyor?" Annem sevmez böyle tartışmaları. "Herkes beni ilgilendirmez. Gitmeyeceksin o filme." diye kestirip, attı. Mutfağa girdi. "Aç televizyonu seyret. Çocuklar için filmler var. Sonra da derse başla. Sabaha bırakınca yetiştiremiyorsun."

Babam geldi. Neşesiz görünüyor. Fabrikada işçiler greve hazırlanıyorlarmış. Çoktandır böyle bir olasılıktan söz ediyordu. Annemin de yüzü asıldı. Patronu, "Tazminatlarını verir çıkarırım hepsini." demiş. "Bıktım bunlarla uğraşmaktan. Kapatalım işi daha iyi..." Babamın söylediklerinde bir tatsızlık olduğunu seziyorum. Ama bazı sözcüklerin anlamlarını hiç kavrayamıyorum.Daha doğrusu benim aklım Süpermen'de.

Konuyu nasıl açmalı, diye düşünürken annem söyleyiverdi. Yemek yiyordu. "Bu senin oğlun Süpermen'e gitmek istiyormuş..." Nedense bana sinirlendiği zaman, babamın oğlu olurum. Babam hemen ilgilendi. "Yaaa..." dedi. "Ben de çok merak ediyorum şu filmi. Gidelim." Atlayıp, boynuna sarılıverecektim. "Çoktandır bir yere gittiğimiz yok. Biraz değişiklik olur. Ne dersin?"

Annem zor durumda kaldı. "Bilmem ki.. Aslında ben hoşlanmıyorum öyle filmlerden. Saçma, sapan şeyler. Yok mu şöyle güzel konulu bir film?" Babama fabrikada çok anlatmışlar Süpermen'i. "Neredeyse ezberledim yahu..." dedi. "Bu kadar anlatırlar mı ilginç bir yanı olmasa?" Pazar günü gitmeye karar verdik sonunda.

Sinemadan çıktığımız zaman uçuyor gibiydim. Sanki biraz sonra bana büyük bir güç gelecek, yumruklarımı sıkarak uçacaktım. Taksiler, otobüsler, insanlar üst üste çıkmıştı. "Şunların üstünden uçup evime gitsem şimdi." diye geçirdim içimden. "Annemin babamın da ellerinden tutarım.. Hooop!" Uçmaya hazırlanırken babam elimden tuttu. "Oğlum dikkat et. Ezileceksin..."

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY-Türkçesi: VİVET KANETTİ-Resimler: SEMPE

PUL KOLEKSİYONU

BUGÜN Sırım okula geldiğinde, pek keyifliydi. Bize gıcır gıcır bir defter gösterdi. Defterin ilk sayfasının sol köşesinde bir pul vardı. Öteki sayfalarda hiçbir şey yoktu.

— Pul koleksiyonuna başladım, dedi Sırım.

Sırım bu fikri kendisine babasının verdiğini, pul koleksiyonunun son derece yararlı bir iş olduğunu, pullara bakarak tarih ve coğrafya öğrenildiğini söyledi bize. Ayrıca babası Sırım'a, iyi bir pul koleksiyonunun çok para edebileceğini, İngiltere krallarından birinin çok pahalı bir pul koleksiyonuna sahip olduğunu söylemişti.

— Siz de pul koleksiyonu yapsanız çok iyi olurdu. Böylece pullarımızı değiş tokuş edebilirdik. Babam, müthiş koleksiyonların hep bu şekilde yapıldığını anlattı bana. Ama pullar yırtılmamış, dişleri de tam olmalı, dedi Sırım.

Öğlen eve gittiğimde, hemen anneme bana bir kaç pul vermesini söyledim.

— Bu da nereden çıktı? Git ellerini yıka, garip icatlarınla başımı ağrıtma lütfen, dedi annem.

— Pulları ne yapacaksın oğlum? Mektup mu yazıyorsun? diye sordu babam.

— Hayır, Sırım gibi pul koleksiyonu yapacağım, dedim.

— Aaa, bak bu parlak bir fikir. Pul koleksiyonu çok ilginç bir uğraştır. Bu arada bir sürü şey öğreneceksin. Özellikle de tarihle coğrafyayı. Hem biliyor musun, iyi bir koleksiyon çok da para edebilir. Bir İngiltere kralının bir servet değerinde bir pul koleksiyonu vardı.

— Evet, dedim. Arkadaşlarla pullarımızı değiş tokuş edeceğiz. Dişli pullarla dolu müthiş koleksiyonlarımız olacak.

— Hımmm, dedi babam. Ceplerine ve eve sığdıramadığın o oyuncakları toplayacağına, pul koleksiyonu yapmanı yeğlerim doğrusu. Şimdi annenin sözünü dinle, git ellerini yıka, sonra sofraya otur, yemekten sonra sana bir kaç pul vereceğim.

Yemekten sonra babam çekmecesine baktı, içinden üç zarf çıkardı, zarfların pullu köşelerini yırttı.

— Haydi bakalım, müthiş bir koleksiyona başladın sayılır, dedi babam gülerek.

Ben babamı öptüm, çünkü dünyanın en kıyak babası benimkidir.

Öğleden sonra, koleksiyon yapmaya karar vermiş üç arkadaştık okulda... Dalgacı'nın bir pulu, Gümüş'ün bir başka pulu, Lüplüp'ün de yırtık, zavallı bir sürü dişi eksik, yağ içinde bir pulu vardı. Ben üç pulumla en güzel koleksiyona sahiptim. Toraman'ın pulu yoktu. O, hepimizin salak olduğunu, bu koleksiyonun hiçbir işe yaramadığını, kendisinin futbol oynamayı yeğlediğini söyledi.

— Salak sensin, dedi Sırım. İngiltere kralı, pul koleksiyonu yapacağına futbol oynasaydı hiç de o kadar zengin olamazdı. Hâttâ belki kral bile olamazdı.

Sırım çok haklıydı, ama zil çaldığından pul koleksiyonumuzu sürdüremedik.

Ders arasında değiş tokuşlara başladık.

— Kim benim pulumu ister? diye sordu Lüplüp.

— Senin pulun koleksiyonumda yok, gel değiş tokuş yapalım, dedi Sırım Dalgacı'ya.

— Oldu, dedi Dalgacı, iki pula karşılık sana pulumu veririm.

— Neden senin puluna karşılık ben iki pul verecekmişim efendim? Bir pula karşılığında bir pul veririm ben, dedi Sırım.

— Ben buna razıyım, dedi Lüplüp.

Karagöz yanımıza geldi. Karagöz gözetmenimizdir, bizi bir arada gördümü çok kuşkulanır, biz birbirimizden hiç ayrılmadığımız için de Karagöz hep kuşku içinde yaşar.

— Gözlerimin içine bakın. Yine neler kuruyorsunuz bakayım, kötü tohumlar? diye sordu Karagöz.

— Hiçbir şey, dedi Dalgacı. Pul koleksiyonu yapıyoruz. Pullarımızı değiş tokuş ediyoruz. Kıyak koleksiyonlarımız olsun diye bir pula karşı iki pul filan, işte böyle şeyler.

— Pul koleksiyonu mu? Aman ne iyi. ne iyi. Çok eğitici bir uğraştır bu. Özel-

likle tarih ve coğrafya için çok yararlı. Hem, iyi bir koleksiyon çok para da edebilir. Bir zamanlar bir kral vardı, hangi ülkenin kralı olduğunu şimdi çıkaramayacağım, adını da anımsamıyorum ama bu kralın bir servet değerinde bir koleksiyonu vardı, dedi Karagöz. Değiş tokuşlarınızı sürdürebilirsiniz, ama uslu durun lütfen.

Karagöz gitti. Dalgacı elini Sırım'a uzattı. Avucunun içinde pulu vardı.

— Kabul mü? diye sordu Dalgacı.

— Hayır, dedi Sırım.

— Ben kabul ediyorum, men çıkar lütfen.

— Evet ama dişlerini yırtmamaya dikkat etmesini söyleyin. Bu pul henüz koleksiyonumda yok, dedi Sırım.

Karagöz onu da Dalgacı ve Toraman'ın yanına tek ayak üstüne yolladı. Koleksiyoncu olarak ortada yalnızca Gümüş, Lüplüp ve ben kalmıştık.

— Hey çocuklar, pulumu ister misiniz? diye sordu Lüplüp.

— Bana üç pulunu gerirsen ben de sana pulumu verebilirim, dedi Gümüş bana.

— Deli misin nesin? de-

dedi Lüplüp.

Toraman, Dalgacı'ya yaklaştı ve hop! elinden pulunu kaptı.

— Ben de koleksiyon yapacağım, diye bağırdı Toraman gülerek.

Koşmaya koyuldu. Dalgacı hiç gülmüyor, Toraman'ın ardından koşarak, seni hırsız hemen pulumu geri ver, diye bağırıyordu. Toraman koşarken bir yandan da pulunu diliyle ıslattı ve alnına yapıştırdı.

— Hey çocuklar! diye bağırdı Toraman. Bakın, ben bir mektubum! Ben bir uçak mektubuyum!

Toraman kollarını açtı. "Vrum vrum", diyerek koşmaya başladı, Dalgacı ona bir çelme taktı, Toraman düştü, dövüşmeye başladılar, Karagöz koşarak yetişti.

— Ah, size güvenemeyeceğimi biliyordum ben, dedi Karagöz. Siz akıllıca eğlenmekten aciz çocuklarsınız. İkiniz, hemen tek ayak üstüne... Sen de Toraman, alnındaki şu gülünç pulu hedim kendisine. Üç pulumu istiyorsan sen de bana üç pul ver, yok yaa, iyi valla, daha neler. Sen bana bir pul verirsen ben de sana bir pul veririm.

— Ben buna razıyım, dedi Lüplüp.

— Ne işime yarayacak, dedi Gümüş. Bütün pullar aynı.

— Benim pulumu istemiyor musunuz yani? diye sordu Lüplüp.

— Ben sana üç pulumu vermeye razıyım, ama karşılığında sen de bana gırgır bir şey ver.

— Oldu, dedi Gümüş.

— Madem kimse pulumu istemiyor, ben de bakın ne yaparım, dedi Lüplüp ve koleksiyonunu yırttı.

Eve neşe içinde döndüğümde babam:

— İşler nasıl gidiyor bakalım genç koleksiyoncu? diye sordu.

— Çok iyi, dedim.

Hemen kendisine Gümüş'ün bana verdiği iki misketi gösterdim.

KİRPİ ÇOCUK

UMUR BUGAY

SUPERMAN İSTANBUL'DA

YAĞMUR başlamıştı. "Film uzunmuş." dedi babam. Annem, "Çok da saçma!" dedi. "Şemsiyemizi alsaydık keşke..." Durağa koştuk. Kuyruk uzundu. Durağın kapalı yeri, tıklım tıklım dolmuştu. Açıkta kalanlar başlarına çantalarını, yağmurluklarını tutarak korunmaya çalışıyorlardı.

"Çok ıslanacağız." dedi babam. "Otobüs görünürlerde yok." Yağmurluğunu çıkarıp altına aldı bizi. Süpermen olsa ıslanmazdı şimdi, dedim içimden. Otobüs de beklemezdi. Uçup yağmursuz bir yere giderdi. Altımızdan sel suları gidiyordu. "Ayaklarım feci su doldu." dedi annem. "Çizme lazım böyle havalarda..." Süpermen olsam, kolundan tutup uçururdum annemi. Çoktaaan eve varmıştık. Babam, "Paraya kıyıp bi çizme alamadın kendine." dedi. Annem güldü. Babam da tutamadı kendini.

Üç yıl oldu. Kış gelince bu çizme sözü açılır bizim evde. Bugün alalım, yarın alalım derken kış geçer. Annem de, "Şimdi boşuna para vermeyelim." der. "Önümüz yaz. Yazlık bir şeyler alalım..." Böylece çizme unutulur gider.

Babam ensemi tuttu. "Hadi oğlum süper Ömer" dedi. "Git, bi otobüsü yakala getir. Annen üşüdü bak." Bende o güç olsaaaa.. Annem ayak değiştirerek, "Daha neler artık" dedi. "Adam koskoca füzeyi yakalıyor." Dünyayı bile tersine çevirdi Süpermen. Zamanı geriye aldı. Yağmur iyice hızlanmıştı. Bekledik.

Bizim otobüs geldi sonunda. İtişe, kakışa bindik. Babam bir adamla kavga ediyordu az kalsın. Güçlükle en arkada bir köşeye sıkıştık. Bu kadar sürede Süperman dünyanın çevresini üç kez dönüyor. Babam koluyla demiri tutarak arkadan itenlerden bizi koruyordu. "Şimdi bu otobüse bindireceksin Süpermeni" dedi. "Bak ne oluyor? Yarım saat sonra pestili çıkar. Öyle havalarda uçmak iş değil. Kolaysa bizim otobüslere binsin!" Gülmeye başladık. Çevremizdekiler anlamıyor neden güldüğümüzü. Dönüp, dönüp bize bakıyorlar. Şu babam bazen neler bulur. Güldürür bizi. Hep böyle neşeli olsa...

Otobüsümüz kalktı. Çok yavaş gidiyor. Bi duruyor, öne doğru düşüyoruz. Bi kalkıyor, arkaya doğru yatıyoruz. Az sonra bir durakta kapılar açıldı. İnen yok. Biraz hava girdi içeriye. Boğulacağız. Duraktaki yolcular birbirleriyle yarışırcasına atlıyorlardı otobüse. Biletçi bağırıyor. Yolcular biletçiye bağırıyor. Olduğumuz yerde biraz daha sıkıştık. Kocaman bir adam en sona kalmış. Tam binerken kapılar kapandı. Adam eziliyordu. Olanca gücüyle dayandı. Kapının kanatlarını açtı. Çatır çatır sesler çıkıyordu. Babam baktı. Gülerek bize gösterdi "Süpermen İstanbul'da" dedi...

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY-Türkçesi: VİVET KANETTİ-Resimler: SEMPE

SIRIM HASTA

DERSTE aritmetik problemi çözüyorduk. Problemimiz yumurta ve elma satan bir çiftçiden söz ediyordu. Sonra Sırım elini kaldırdı.

— Evet Sırım? dedi öğretmen.

— Dışarıya çıkabilir miyim? Hastayım galiba, dedi Sırım.

Öğretmen Sırım'a, bir dakika yanına gelmesini söyledi, Sırım'ın yüzüne baktı, elini alnına koydu ve:

— Evet iyi görünmüyorsun. Çıkabilirsin. Revire git, hasta olduğunu söyle, dedi.

Sırım problemini bitirmeden, memnun ve mesut dışarıya çıktı. Sonra Dalgacı hemen elini kaldırdı, öğretmen ona "Aritmetik dersinden kaçmak için hasta numarası yapmam doğru değil!" cümlesini evde, bütün zamanlara ve kiplere koymasını söyledi.

Ders arasında Sırım'ı avluda bulduk.

— Revire gittin mi? diye sordum.

— Hayır, zil çalıncaya kadar gizlendim, dedi Sırım.

— Neden revire gitmedin? diye sordu Toraman.

— Ben deli değilim, dedi Sırım. Revire son gidişimde dizime tendürdiyot sürdüler, dizim cayır cayır yandı.

Gümüş, Sırım'a hastalığının gerçek mi olduğunu sordu, Sırım da Gümüş'e bir tokat mı yemek istediğini sordu, Dalgacı bu işe çok güldü, tam olarak diğer arkadaşların ne dediklerini ve neler olduğunu anımsamıyorum ama birden hepimiz Sırım'ın çevresinde dövüşmeye koyulduk. Sırım oturmuş bizi izliyor, bu arada da "Haydi, haydi vur, vur!" diye bağırıyordu.

Lüplüp ve Çarpım her zamanki gibi dövüşmüyorlardı. Çarpım teneffüslerde derslerini gözden geçirir. Hem gözlüklü olduğu için kendisini istediğimiz gibi pataklayamayız. Lüplüp ise ders zili çalmadan önce iki sandviçini bitirmek zorundaydı.

Sonra Bay Sinekvurmaz koşarak geldi. Bay Sinekvurmaz genç gözetmenimizdir. Karagöz'ün bize göz kulak olmasına yardım eder. Çünkü gerçekten, oldukça uslu olmamıza karşın teneffüste bize gözcülük etmek kolay iş değildir.

— Ne oluyor yine küçük yabaniler? Hepinizi cezaya bırakacağım! dedi Bay Sinekvurmaz.

— Beni cezaya bırakamazsınız, ben hastayım, dedi Sırım.

— Yaaaaaa? dedi Gümüş.

— Bir tokat ister misin? diye sordu Sırım?

— Susun! Susun, yoksa hepinizi gerçekten hastanelik ederim! diye bağırdı Bay Sinekvurmaz.

O zaman hepimiz sustuk. Bay Sinekvurmaz Sırım'a yaklaşmasını söyledi.

— Neyin var? diye sordu Bay Sinekvurmaz.

Sırım kendisini kötü hissettiğini söyledi.

— Bunu evdekilere söyledin mi? diye sordu Bay Sinekvurmaz.

— Evet bu sabah anneme söyledim, dedi Sırım.

— Peki annen neden seni okula yolladı?

— Çünkü ben her sabah anneme kendimi iyi hissetmediğimi söylerim. Tabii kadıncağız şaşırıyor. Ama bu kez doğru söylüyordum, dedi Sırım.

Bay Sinekvurmaz Sırım'a baktı, başını kaşıdı, Sırım'a revire gitmesi gerektiğini söyledi.

— Hayır! diye bağırdı Sırım.

— Ne demek hayır? Hastaysan revire gitmelisin. Hem sözümü dinlemek zorundasın! dedi Bay Sinekvurmaz.

Bay Sinekvurmaz Sırım'ı kolundan tuttu ama Sırım "Hayır gitmeyeceğim, gitmeyeceğim!" diye bağırmaya başladı ve ağlayarak yerlerde yuvarlandı.

Sandviçlerini yeni bitiren Lüplüp:

— Vurmasanıza. Görmüyor musunuz, çocukcağız hasta, dedi.

Bay Sinekvurmaz gözlerini açarak Lüplüp'e baktı.

— Ama ben... demeye başladı, sonra kıpkırmızı oldu, Lüplüp'e işine bakmasını, onu da cezaya bıraktığını söyledi.

— İyi valla! Bu salak hastalandı diye cezaya da mı kalacağız yani? diye bağırdı Lüplüp.

— Bir tokat ister misin? diye sordu zırlamayı kesen Sırım.

— Yaaaaaa? dedi Gümüş.

Hep bir ağızdan tartışıp bağırmaya başladık. Sırım oturmuş bizi izliyordu, o sırada Karagöz koşarak geldi.

— Ne o, Bay Sinekvurmaz, başınız dertte mi? diye sordu Karagöz.

— Sırım hasta, dedi Toraman.

— Size bir şey soran olmadı. Bay Sinekvurmaz, lütfen bu öğrenciyi cezalandırın, dedi Karagöz.

Bay Sinekvurmaz Toraman'ı da cezaya bıraktı,

Lüplüp bu işe çok sevindi, çünkü arkadaşlarla birlikte cezaya kalmak daha gırgırdır.

Bay Sinekvurmaz Karagöz'e, Sırım'ın revire gitmek istemediğini, Lüplüp'ün ukalalık edip kendisine Sırım'a vurmamasını söylediğini, kendisinin zaten Sırım'a vurmadığını, hepimizin ne kadar çekilmez, çekilmez, çekilmez çocuklar olduğumuzu anlattı. Bu çekilmez sözcüğünü üç kez tekrarladı, hattâ son söyleyişinde sesi anneminkini andırıyordu. Kendisini deli ettiğim zamanlardaki sesini...

Karagöz eliyle çenesini ovdu, Bay Sinekvurmaz'ı kolundan tuttu, onu biraz öteye götürdü, elini omuzuna koydu, alçak bir sesle uzun uzun ona bir şeyler anlattı. Sonra ikisi bize doğru geldiler.

— Şimdi seyret oğlum, dedi Karagöz, ağzı kulaklarına vararak. Parmağıyla Sırım'ı çağırdı.

— Numara yapmadan şimdi benimle revire geleceksin. Tamam mı? dedi Karagöz.

— Hayır, diye bağırdı Sırım. Asla! Asla gelmem! ve ağlayarak yere yuvarlandı.

— Zorlamayın, dedi Tıngır.

İşte o zaman kıyamet koptu. Karagöz kıpkırmızı kesildi, Tıngır'a ve o sırada gülmekte olan Dırdır'a cezalar dağıttı. Ne garip, şimdi Bay Sinekvurmaz'ın ağzı kulaklarındaydı.

Sonra Karagöz Sırım'a: Sırım dalga geçmenin sırası olmadığını anladı, peki, dizlerine tendürdiyot koymamaları koşuluyla revire gideceğini söyledi.

— Tendürdiyot mu? Merak etme kimse sana tendürdiyot sürmez. Ama iyileştiğin zaman gel, seninle görülecek bir hesabımız var. Şimdi hadi bakalım, Bay Sinekvurmaz seni revire götürecek, dedi Karagöz. Hepimiz revire doğru yürüdük. Karagöz bağırdı:

— Hepiniz değil. Bir tek Sırım gidecek. Revir bir avlu değil. Hem arkadaşınızın belki bulaşıcı bir hastalığı vardır.

Hepimiz çok güldük. Bulaşıcı hastalıklardan ödü kopan Çarpım dışında...

Sonra Karagöz zili çaldı, hepimiz sınıfa girdik. Bay Sinekvurmaz da Sırım'ı eve götürdü. Ne şanslı şey şu Sırım, dersimiz dilbilgisiydi.

Neyse hastalık hiç önemli bir şey değilmiş.

Sırım ve Bay Sinekvurmaz kızamık olmuşlar.

KİRPİ ÇOCUK

UMUR BUGAY

ÇOK SOBAMIZ VAR AMA...

BABAM, koltuğunun altında yeni aldığı soba borularıyla, soluk soluğa geldi. Annem kapıyı açınca çok korktu. Çığlığı bastı. Merdivenlerin lambası yanmıyor. Bulunmuyormuş. Karanlıkta tanıyamamış babamı. "Silahlı bir adam üstüme geliyor sandım" dedi. Damağını kaldırdı. Babam gülmeye başladı. "Daha neler?" dedi. "Böyle de silah mı olur? Havan topu gibi.. Soba borusu aldım karıcığım." Annem soba sözünü duyunca bir çığlık daha attı. "Aaaa! Yetti artık!" dedi. "Her gün yeni bir soba getiriyorsun eve..."

Bizim evin içi sobayla doldu bugünlerde. Oturacak yer kalmadı bize. "Burası Türkiye!" diyor babam. "Bir soba yetmez. Gaz bulamazsan odun yakacaksın!" Havalar birden soğudu. Battaniyelere sarılıp oturuyoruz. Günlerdir gaz yok. Babam, "Bu böyle olmaz!" dedi. Önce gitti üç tane elektrik sobası aldı. "Bu kış gaz bulamayacağız biz!" dedi. "Elektrik az kesiliyor. Pahalı olacak ama ne yapalım? Donmaktan iyidir." Üç gün çok iyi ısındık. Yatmadan önce odalara götürüp ısıtıyorduk. Başlangıçta, "Çok para verdin" diye karşı koyan annem bile, "İyi ki aldın şu sobaları" demişti. Üç gün sonra sevincimiz kursağımızda kaldı. Elektrikler günde dörtbuçuk saat kesilmeye başladı.

Şimdi üç elektrik sobası da bir köşede duruyor. Geçenlerde babam sinirlenip birine tekme attı. "Gözüm görmesin şunları!" dedi. Babam onları değerinden biraz daha eksiğine satıp tüp gazla çalışan bir soba almak istedi. Kimseye satamadı. "Ne yapalım elektrik sobasını?" demişler. "Bu zamanda en iyisi odun yakmak."

Geçenlerde merdivenlerden tangur tungur bir ses duyduk. Annem hazırmış. "Baban yine bir soba getirdi" diye telaşla kapıya koştu. Bir tüp gaz sobası almıştı. "Tüpü onbeş gün içinde gelecek" dedi, sobayı yere bırakırken. "Abone oldum. Beklememiz gerekiyormuş." Aradan onbeş gün geçti ama bizim tüp gelmedi. Sobamız karşımızda duruyor. İçi boş. Annem, "Bu kış sobalarımıza baka baka ısınacağız anlaşılan" dedi.

Babam tüp gazdan iyice umudunu kesti. Bir akşam eve geldi. Canı sıkılıyordu. Konuşmadan oturdu bi süre. Bizim ellerimizi ovuşturup, battaniyelerimizin içinde büzüldüğümüzü görünce, kalktı. Paltosunu giydi. Bir şey söylemeden çıktı, gitti. İki saat sonra bir odun sobasıyla geldi. "Anlaşıldı!" dedi. "Odun yakacağız bu kış." Borularını almamış. "Gaz sobasının boruları olur" dedi. "Boşuna para vermedim." Çok uğraştı. Uymadı odun sobasına o borular. Bitkin, oturdu. Sigara yaktı. Odanın içindeki sobalara bakmaya başladı. Gülüyordu.

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY-Türkçesi: VİVET KANETTİ-Resimler: SEMPE

KAMP KURDUK

OKUL çıkışı Tıngır:
—Hey çocuklar, yarın kamp kurmaya gidelim mi? dedi.

— Kamp kurmak ne demek? diye sordu Dalgacı. Dalgacı bizi her seferinde çok güldürür, çünkü cahilin tekidir, dünyadan haberi yoktur.

— Kamp kurmak mı? Çok kıyak bir iştir. Geçen pazar, annem babam ve arkadaşlarıyla kamp kurmaya gittik. Arabayla önce kırlara gider, sonra dere kenarında güzel bir yere yerleşirsiniz, çadırları kurarsınız, ateş yakarsınız, yüzersiniz, balık tutarsınız, çadırın altında uyursunuz, çevrede bir sürü sivrisinek olur, yağmur yağınca da koşarak kaçarsınız, dedi Tıngır.

— Bizimkiler, kırlarda tek başına soytarılık etmeme izin vermezler. Hele çevrede bir dere varsa, dedi Dırdır.

— Yok canım, kırlara çıkıyormuş gibi yapacağız. Aslında boş arsada kamp kuracağız, dedi Tıngır.

— Çadırın var mı? diye sordu Toraman.

— Tabii, dedi Tıngır. Kabul mü?

Perşembe günü hepimiz boş arsadaydık. Daha önce söyledim mi bilmem, bizim mahallede, evin hemen yanında, müthiş bir boş arsa var. Bu arsa sandıklar, kâğıt parçaları, taşlar, eski kutular, şişeler ve suratsız kedilerle doludur. En önemlisi de arsada eski bir otomobil vardır. Hiç tekerleği yoktur ama yine de çok kıyaktır.

Tıngır herkesten sonra, kolunun altında bir battaniyeyle geldi.

— Çadır nerede? diye sordu Toraman.

— Burda işte! dedi Tıngır, lekeli delik deşik bir battaniyeyi göstererek.

— Gerçek bir çadır değil bu! dedi Sırım.

— Yoksa babamın yeni çadırını vereceğini mi sanıyordun? dedi Tıngır. Bununla idare edeceğiz.

Sonracıma Tıngır, kamp yerine arabayla gidildiğini ve arabaya binmemiz gerektiğini söyledi.

— Yalan! dedi Gümüş. Benim izci bir yeğenim var, onlar hep yürüyerek giderler kamp kurmaya.

— Yürüyerek gitmek istiyorsan, buyur git. Biz arabayla gideceğiz. Bakalım kim daha önce varıyormuş, dedi Tıngır.

— Arabayı kim kullanacak? diye sordu Gümüş.

— Tabii ki ben, diye yanıtladı Tıngır.

— Nedenmiş efendim? diye sordu Gümüş.

— Çünkü kamp fikri benden çıktı. Hem sonra çadırı da ben getirdim, dedi Tıngır.

Gümüş hayatından hiç memnun değildi ama bir an önce kamp yerine varmak istediğimiz için, olay çıkarmamasını söyledik. Arabaya bindik, çadırı arabanın tepesine yerleştirdik, hep birlikte "vrumm, vrumm" diye sesler çıkardık, Tıngır dışında. O arabayı kullanıyor, "Çekilsene at arabası! Hey, sana ehliyet verenin! N'olacak, katil! Şu spor arabayı nasıl solladığımı gördünüz mü?" diye bağırıyordu. Tıngır büyüyünce müthiş bir sürücü olacak! Sonra bize dönüp:

— Burası hoş bir yere benziyor, duralım, dedi.

"Vrumm, vrumm" seslerini kestik, arabadan indik, Tıngır çevresine baktı, memnun görünüyordu.

— Çok güzel. Çadırı getirin. Dere de hemen şuracıkta, dedi.

— Dereyi nerede görüyorsun? diye sordu Sırım.

— İşte şuracıkta. Görür gibi yapıyoruz canım, dedi Tıngır.

Çadırı getirdik. Biz çadırı kurarken, Tıngır Gümüş'le Dalgacı'ya dereden su getirmelerini ve yemek için ateşi yakar gibi yapmalarını söyledi.

Çadırı kurmak kolay olmadı. Sonunda sandıkları üst üste yığdık, battaniyeyi de sandıkların üstüne serdik. Çok kıyak oldu.

— Yemek hazır, diye bağırdı Gümüş.

Hepimiz yemek yiyormuşuz gibi yaptık. Bir tek Lüplüp gerçekten evinden getirdiği reçelli sandviçleri yedi.

Tıngır, "miam, miam" gibi sesler çıkararak:

— Tavuk çok lezzetli olmuş, dedi.

— Sandviçinden bir parça versene, dedi Dırdır Lüplüp'e.

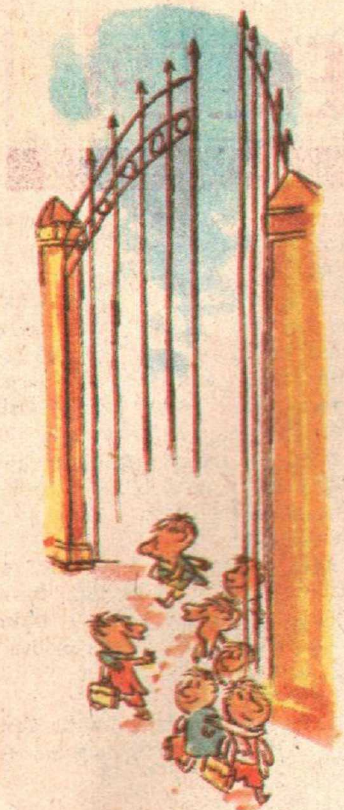

— Delirmişsin sen. Bak ben senin tavuğundan hiç istiyor muyum? dedi Lüplüp.

Ama Lüplüp iyi bir arkadaş olduğundan, Dırdır'a sandviçlerinden birini veriyormuş gibi yaptı.

Şimdi ateşi söndürüp bütün kâğıtları ve konserve kutularını toplamak gerek, dedi Tıngır.

— Hasta mısın nesin? Arsadaki bütün kâğıtları ve kutuları toplamaya kalksak pazar gününe işimiz bitmez, dedi Sırım.

— Ne aptal şeysin, dedi Tıngır. Topluyormuşuz gibi yapacağız. Şimdi hepimiz çadıra girip uyuyalım.

İşte o zaman çok eğlendik. İçerde bayağı sıkışık oturuyorduk, hava da çok sıcaktı, epey gırgır oldu. Tabii gerçek bir uyku çekmedik, çünkü uykumuz da yoktu, yerimiz de. Bir süre sonra Lüplüp:

— Şimdi ne yapacağız? diye sordu.

— Hiç. İsteyen uyusun, isteyen de gidip yüzsün. Kamp kurunca herkes istediğini yapar. Bu işin en matrak yanı budur zaten, dedi Tıngır.

— Tüylerimi getirseydim çadırda Kızılderilileri oynardık, dedi Toraman.

— Kızılderilileri mi? Kızılderililerin kamp kurduğunu nereden gördün salak? dedi Tıngır.

— Ben mi salağım? dedi Toraman.

— Toraman haklı, çadırında sıkıldık, dedi Sırım.

— Evet sen salaksın! dedi Tıngır. Keşke demeseydi, çünkü Toraman'la hiç dalga geçilmez, çok güçlü bir çocuktur, bu yüzden takk! Tıngır'ın burnuna yumruğu indirdi. Tıngır'la Toraman dövüşmeye başladılar. Çadırda çok yer olmadığı için hepimiz biraz dayak yedik, sonra sandıklar yuvarlandı, battaniyenin altından çok zor çıkabildik, pek matraktı. Tıngır battaniyenin üstünde tepiniyor, "Madem öyle hepiniz çadırımdan çıkın, tek başıma kamp kuracağım!" diye bağırıyordu.

— Gerçekten mi küsüyorsun yoksa küsüyormuş gibi mi yapıyorsun? diye sordu Sırım.

Hepimiz gülmeye başladık. Sırım da bizimle gülüyor ve:

— Çocuklar, komik bir şey mi söyledim? Hı? Komik bir şey mi söyledim? diye soruyordu.

Sonra Lüplüp, artık geç olduğunu, akşam yemeği için eve dönmesi gerektiğini söyledi.

— Evet, zaten yağmur başladı. Çabuk! Her şeyi toplayın ve arabaya koşun, dedi.

Kamp kurmak çok hoş oldu. Eve döndüğümüzde hepimiz yorgun ama mutluyduk. Geç kaldığımız için azar işitmemize rağmen.

Ama bizi azarlamaları büyük bir haksızlık oldu, dönüşte trafik sıkıştıysa bu bizim suçumuz muydu?

KİRPİ ÇOCUK

UMUR BUGAY

ŞU GENEL YETENEK

Bu kış bi geçse" diyor babam. Eskiden gazeteleri uzun, uzun okurdu. Şimdi şöyle bir bakıp, söylenerek atıveriyor. Son günlerde en çok söylediği, "Bizi bırak. Hadi biz yaşadık, gördük bi şeyler. Ya bu çocuklar ne olacak?"

Dökülen saçlarını avuçlayıp anneme bakıyor. "Bu çocuklar ne olacak?" dedikçe içim burkuluyor. Yapayalnız kalmış gibi oluyorum." Her şeyi dert ediniyorsun" diyor annem. "Çimentoya yapılan zamdan sana ne? Bizi yağ ilgilendirir." Babam gülümseyerek, alaycı başını sallıyor. "Sen öyle sanıyorsun. Hepsi birbirine bağlı. Kazancımız artsa bile, fiyatlar almış başını gidiyor. Bak şu çocuğu bir dershaneye veremiyoruz..."

Genel yetenek sorularını yanıtlayamıyorum. Selma öğretmen annemi okula çağırdı, bu yüzden. "Böyle giderse dilediğiniz bir okula giremez çocuk" demiş. "Orta öğrenimde güçlük çekersiniz. Yazık. Ömer akıllı çocuktur. Ders aldırsanız..." Bizimkiler telaşlandı. Babam özel ders veren öğretmenlerin aldıkları ücretleri öğrenmiş, "Dudağım uçukladı" diyor.

Derslerin hepsini seviyorum da şu genel yetenek karşıma çıkınca kafam duruyor. Hiç çalışmıyor. Yalnız benim değil. Sınıftaki arkadaşların yarısından çoğunun aklı ermiyor bu derse. Selma öğretmen anneme, "Siz yardımcı olsanız" demiş. Eve gelince aldı kitaplarımı okumaya başladı. Bir kaç kez. Dikkatle okudu. "Başım ağrıdı" diye kalktı.

" Ne olacak şimdi?" diyor babam. "Bu çocuk aptal değil. Bal gibi yapar bu dersi. Ben istemez miyim oğlum iyi bir okula girsin? Bir dil öğrensin? Bizim gibi bir yabancı görünce, belki bir şey sorar yanıtlayamam, mahçup olurum diye, kaçacak delik mi arayacak bu çocuk?"

Bugünlerde okula gitmek istemiyor canım. Özel ders alanlar çabucak yanıtlıyor genel yetenek sorularını. Biz bakıyoruz. Hesaplıyorum. Üniversitenin sonuna dek daha en az onbir yıl var. Keşke şu okuma olmasaydı diyorum. Dersler olmasaydı. Yeteneksizin biriyim ben. İnsan neden okur? Büyüyünce bir meslek sahibi olabilmek için. Para kazanmak için. Keşke para kazanmak da olmasaydı. Hep oyun oynardık o zaman.

Yatağıma yattım. Aklımda genel yetenek soruları. " İki ardaşık sayının toplamı 278'dir. Bu sayılardan küçüğü kaçtır?" Dönüp duruyorum yatağımda. İnsanlar hiç ölmese. Para kazanmak da olmasa. Genel yetenek dersi kaldırılsa okullardan... Uyuyamıyorum.. Özel ders alsam böyle düşünmem, biliyorum.. Odam soğuk. İki saat önce elektrikler kesildi. Yorganı iyice başıma çektim. Toplamı 278 olan iki ardaşık sayının küçüğünü bulmaya çalışıyorum.

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY-Türkçesi: VİVET KANETTİ-Resimler: SEMPE

SİHİRBAZ DIRDIR

DIRDIR'IN evine kahvaltıya davet edildik ve bu işe çok şaştık. Dırdır genellikle eve kimseyi çağırmaz; annesi gelmemizi istemiyor. Ama bu kez gemici amcası Dırdır'a bir sihirbazlık kutusu armağan etmiş. Ben Dırdır'ın palavra sıktığını, amcasının hiç de gemici olmadığını düşünüyorum. Neyse, izleyenler olmayınca sihirbazlık yapmak hiç gırgır bir iş olmadığından annesi Dırdır'ın bu kez bizi eve çağırmasına razı olmuş.

Geldiğimde bütün arkadaşlar ordaydı. Dırdır'ın annesi bizi kahvaltı masasına çağırdı. Sütlü çay ve sandviçler vardı; vasat. Evden getirdiği iki çikolatalı pastayı yiyen Lüplüp'e bakıyorduk hepimiz. Tabii hiç sormaya değmez, çünkü Lüplüp esaslı bir arkadaştır, her şeyini size verebilir, yemeği dışında.

Kahvaltıdan sonra Dırdır bizi salona götürdü. İskemleleri ard arda dizmişti. Dalgacı'nın babasının bize kukla oynattığı gün de öyle yapmıştık. Dırdır bir masanın arkasına geçti. Masanın üstünde sihirbazlık kutusu duruyordu. Dırdır kutuyu açtı. Kutunun içinde bir yığın şey vardı. Dırdır içinden bir sopayla kocaman bir zar çıkardı.

— Bu zarı görüyor musunuz? Büyüklüğü dışında diğer zarlardan hiçbir farkı yoktur... dedi Dırdır.

— Hayır, bunun dibi delik, içinde de bir başka zar var, dedi Gümüş.

Dırdır ağzını açtı, Gümüş'e baktı.

— Ne biliyorsun? diye sordu Dırdır.

— Biliyorum, çünkü aynı kutu bende de var. Dilbilgisi dersinde on ikinci olduğumda, babam almıştı, dedi Gümüş.

— Hile var demek, dedi Sırım.

— Hayır efendim, hile yok. Gümüş yalancının tekidir! diye bağırdı Dırdır.

— Zarın dibi yok işte. Yalancı olduğumu bir daha söyle de tokadı yapıştırayım, dedi Gümüş.

Ama dövüşemediler, çünkü Dırdır'ın annesi geldi. Bir an durup hepimize şöyle bir baktı, sonra içini çekti, sonra şöminenin üstünde duran vazoyu alıp çıktı. Bu zar olayı benim ilgimi çekmişti, daha yakından bakmak için masaya yaklaştım.

— Hayır! Hayır! Yerine dön Pıtırcık! Yakından bakmaya hakkın yok! diye bağırdı Dırdır.

— Nedenmiş efendim? diye sordum.

— Kuşkusuz hile var, dedi Sırım.

— Tabii. Zarın dibi yok. Zarı masanın üstüne koyduğunda içinden başka bir zar...

— Devam edersen evine dönersin, dedi Dırdır.

Dırdır'ın annesi bir daha geldi, piyanonun üstünde duran bir heykelciği alıp çıktı.

Dırdır zarı bıraktı, eline bir tencere aldı.

— Bakın, bu boş bir tencere, dedi Dırdır, tencereyi bize göstererek.

Sonra da Gümüş'e baktı ama Gümüş o sırada hiçbir şey anlamamış olan Dalgacı'ya, zar olayını anlatıyordu.

— Evet biliyorum. Boş tencerenin içinden sen bembeyaz bir güvercin çıkaracaksın, dedi Tıngır.

— Güvercin mi? Daha neler... Güvercini nerden çıkarmamı istiyorsun salak, dedi Dırdır.

— Televizyonda bir sihirbaz vardı, her yerden güvercinler çıkarıyordu. Salak

sensin, dedi Tıngır.

— Zaten istesem bile, tencereden güvercin çıkarmaya hakkım yok. Annem evin içinde hayvan istemiyor. Ufak bir sıçan getirdiğim gün olay çıktı. Peki kim salakmış efendim? dedi Dırdır.

— Yazık. Ben güvercini çok severim. Biraz ufak olur ama yanında bezelyeyle çok lezzetlidir. Tıpkı tavuk gibi, dedi Lüplüp.

— Sensin salak! Kimin salak olduğunu şimdi anladın mı? dedi Tıngır Dırdır'a.

Dırdır'ın annesi o sırada içeri girdi. Bana kalırsa kapının ardından bizi dinliyordu. Bize uslu durmamızı ve köşedeki lambaya dikkat

etmemizi söyledi. Odadan çıkarken bayağı sıkıntılı bir hali vardı.

— Zar gibi tencerenin de mi dibi yok? diye sordu Dalgacı.

— Evet öyle, dedi Gümüş.

— Yani hile var, dedi Sırım.

Dırdır o zaman çok öfkelendi, arkadaş olarak beş para etmediğimizi artık bize sihirbazlık numaralarını göstermeyeceğini söyledi. Surat asmaya koyuldu, kimse bir daha ağzını açmadı. Dırdır'ın annesi koşarak geldi:

— Ne oluyor? Sesinizi hiç duymuyorum! diye bağırdı.

— Suç onlarda! Numaralarımı göstermeme izin vermiyorlar! dedi Dırdır.

— Bakın çocuklar. Eğlenmenize bir şey demiyorum ama uslu durmak zorundasınız, yoksa sizi evinize yollarım. Şimdi alışverişe çıkmalıyım. Göreyim sizi, çok uslu oturun ve büfenin üstündeki saate dikkat edin.

Sonra Dırdır'ın annesi hepimize baktı, gözlerini tavana dikti, hayır dermiş gibi başını salladı ve dışarı çıktı.

— Şimdi şu beyaz topa iyi bakın. Birazdan onu yok edeceğim, dedi Dırdır.

— Bunda hile var mı? diye sordu Sırım?

— Tabii, cebine sokacak, dedi Gümüş.

— Hayır işte. Onu bal gibi yokedeceğim, diye bağırdı Dırdır.

Yok canım. Yoketmeyeceksin. Cebine sokacaksın dedik ya, dedi Gümüş.

— Topu yokedecek mi yoketmeyecek mi? diye sordu Toraman.

— İstesem bal gibi yokedebilirim işte. Ama istemiyorum işte, çünkü siz artık benim arkadaşlarım değilsiniz. Annemin hakkı var, barbarsınız siz!..

— Ben ne demiştim? Topu ancak bir sihirbaz yokeder. Bir gariban değil, dedi Gümüş.

Dırdır o zaman çok bozuldu, tokadı yapıştırmak için Gümüş'e doğru koştu. Gümüş bundan hiç hoşlanmadı, sihirbazlık kutusunu yere attı. Küplere binmişti Gümüş, Dırdır'la birbirlerini tokatlamaya başladılar. Biz çok gülüyorduk. O sırada Dırdır'ın annesi geldi. Olanlar fazla hoşuna gitmemişti galiba.

— Herkes evine! Hemen! diye bağırdı bize Dırdır'ın annesi.

Biz de evlerimize döndük. Kıyak bir gün geçirdik ama ben yine de düş kırıklığına uğradım. Dırdır'ın sihirbazlık numaralarını görmek isterdim doğrusu.

— Pöh! Bence Sırım haklı. Dırdır televizyondaki gerçek sihirbazlardan değil. O sadece hile yapıyor, dedi Dalgacı.

Ertesi gün Dırdır hâlâ dargındı, çünkü biz gittikten sonra sihirbazlık kutusunu toplarken beyaz topun yokolduğunu farketmişti.

KİRPİ ÇOCUK

UMUR BUGAY

BU YIL DA BÖYLE GEÇTİ

GEÇEN hafta yaş günümdü. 24 Aralık. On yaşıma bastım. "Kocaman adam oldun" dedi babam. Yanağımdan öptü. Annem evde pasta yaptı. Salih ile Zeynep bize geldi. Küçükken çok severdim yaş günlerini. Üçümüz masaya oturduk. Annem de başımızda. Ne yapacağımızı şaşırdık. "Neden hiç konuşmuyorsunuz çocuklar?" diyor. "Eğlenin hadi. Bugün eğlenmeniz gerek!" Oysa kendi aramızda biz ne oyunlar oynarız. Daha sonra babam geldi. "Eeee.." dedi, "Koca bir yıl daha gerilerde kaldı. Haftaya yılbaşı. Bakalım 1980 nasıl geçecek?"

Dünya Çocuk Yılı da bitiyormuş yıl sonunda. Müdür muavinimiz İzmarit'ten duyduk. Cavidan öğretmene söylüyordu. "Neyse" dedi, "Şu Çocuk Yılı belasını da atlattık başımızdan hocanım"... Cavidan Öğretmen başını salladı "Azdılar vallahi müdür bey. Şu yıl bi geçsin hepsinin terbiyesini vereceğim." Biz Salih'le okulun kapısında oturuyorduk. İzmarit göz ucuyla bakıyordu. "Bir kaç gün daha sabredin hocanım" dedi. "Hepsini sıradan geçireceğim. Bu yıl Eğitim Bakanlığının talimatı vardı. Elimizi süremedik keratalara. Yeni yıl gelsin siz görün." Cavidan öğretmen biraz sesini kısarak, "Velileri de şımartıyor bunları müdür bey" dedi. "Yüz buldular. Kimsenin çocuğuna laf söylenmiyor, canım. Şu benim gül çubuğunu çıkarayım ortaya da görsünler. Beslenme saatinde bizim sınıfı bir göreceksiniz. Vıcık vıcık yağ oluyor, sıraların üstü. Anneleri yağlı ekmekleri ellerine verip yolluyor. Sanki arkalarında hizmetçileri var hanımefendilerin..."

Salih dirseğiyle beni dürttü. "İzmarit bize bakıyor, sıvışalım buradan" dedi. "Ne yapıyoruz ki?" dedim, usulca. "Uslu uslu oturuyoruz şurada, kaçarsak, dikkatini çekeriz. Otur!.."

İzmarit ile Cavidan öğretmen konuşmalarını sürdürüyorlardı. Bir ara parmağının ucuyla bizi gösterdi, İzmarit. Başımız önümüzde söylediklerini duymuyormuşuz gibi dinledik. "Şunları görüyor musunuz hocanım, şu mikropları" dedi. "Okulda her hadisenin başını bunlar çekiyor." Cavidan öğretmen, "Biliyorum gibilerden başıyla onayladı. "Hele şu kirpi müdür bey" dedi. "O ne bilmiş ooo!" İzmarit dudağındaki sigarayı parmaklarının arasına alarak sesini yükseltti. "Siz onları bana bırakın, hocanım. Göreceksiniz bu yıl çıt çıkmayacak okulumuzda. Bir kaç gün daha sabredin. Şu Dünya Çocuk Yılı bir geçsin. Görün, bakın nasıl eziyorum kafalarını!.."

Yaaa.. 1979 böylece bitti. Bakalım gelecek yıl neler olacak? Merakla bekliyoruz.

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY-Türkçesi: VİVET KANETTİ-Resimler: SEMPE

YAĞMUR

BEN yağmuru, çok çok şiddetli yağdığı zaman pek severim, çünkü o zaman okula gitmem, evde oturur elektrikli trenimle oynarım. Ama bugün yeteri kadar yağmıyordu, okula gitmek zorunda kaldım.

Ama biliyor musunuz, yağmur aslında her zaman eğlencelidir. Yağmur yağınca başımızı kaldırır, yağmur damlalarını içmek için ağzımızı açarız, su birikintilerinin içinde yürürüz, suya tekmeler savurarak arkadaşlarımızı ıslatırız, olukların altından geçeriz, su gömleğinizin içine girdi mi üşürsünüz tabii, en iyisi, olukların altından, sıkıca iliklenmiş bir yağmurlukla geçmektir. Ama bu yağmurun tek tatsız yanı şu: ıslanmayalım diye teneffüste bahçeye inmemize izin vermiyorlar.

Sınıfta elektrik ışığında çalışıyorduk, çok garipti, benim en çok sevdiğim şeylerden biri de camın üstünde aşağıya varmak için yarışan damlaları izlemektir. Onları birer ırmak sanırsınız. Sonra zil çaldı, öğretmen: "Şimdi aranızda konuşabilirsiniz ama yaramazlık yok" dedi.

Hepimiz bir ağızdan konuşmaya başladık, epey gürültü oldu, sesimizi duyurmak için çok yüksek sesle bağırmamız gerekiyordu, öğretmen içini çekti, kalktı, koridora çıktı, kapımızı açık bırakıp öteki öğretmenlerle söyleşiye girişti. Öteki öğretmenler bizimki kadar şirin değildir, bu yüzden öğretmenimizi fazla kızdırmamaya bakarız hep.

— Çocuklar, top oynayalım mı? diye sordu Toraman.

— Çıldırdın mı sen? Öğretmen kıyameti koparır, hem sonra mutlaka bir cam kırarız, dedi Sırım.

— Öyleyse pencereleri açalım, dedi Tıngır.

Bu çok parlak bir fikirdi, hepimiz pencereleri açmaya gittik. Elleriyle kulaklarını tıkayıp tarih dersini gözden geçiren Çarpım dışında. Deli bu Çarpım! Pencereyi açtık, çok hoştu, rüzgar sınıfa doğru esiyordu, su yüzümüze çarpıyordu, çok eğleniyorduk. Sonra bir çığlık duyduk. Öğretmen sınıfa girmişti.

— Çıldırdınız mı siz? Hemen kapatın şu pencereleri! diye bağırdı öğretmen.

— Öğretmenim, top oynayacaktık, diye açıkladı Tıngır.

Öğretmen top oynamamızın kesinlikle söz konusu olmadığını, hemen pencereleri kapatmamızı ve yerlerimize geçmemizi söyledi. Ama pencerelerin kenarındaki sıralar çok ıslanmıştı, her ne kadar suyun yüzümüze çarpması matrak olsa da üstüne oturmak hiç hoş değildir. Öğretmen kollarını havaya kaldırdı, çekilmez olduğumuzu ve kuru sıralara sıkışmamızı söyledi. Tabii o zaman biraz patırtı koptu, çünkü herkes oturacak bir yer arıyordu, bazı sıralarda beş arkadaş oturuyordu, oysa bir sırada üç arkadaştan fazla oldunuz mu çok sıkışırsınız. Ben Sırım, Toraman ve Dalgacı'yla oturuyordum. Sonra öğretmen cetveliyle sırasına vurdu: "Susun!" diye bağırdı. Kimse bir daha ağzını açmadı, tarih dersini gözden geçirmeyi sürdüren ve hiçbir şey duymayan Çarpım dışında. Zaten Çarpım sırasında tek başına oturuyordu, çünkü sınavlar dışında kimse bu öğretmenin pis kuzusunun yanına oturmak istemez. Sonra Çarpım başını kaldırdı, öğretmeni gördü ve sustu.

— Artık sesinizi duymak istemiyorum. Tek bir hatanızı görsem acımasız olacağım. Anlaşıldı mı? Şimdi

sessizce, daha akıllıca bir biçimde sıralara dağılın.

Hepimiz ayağa kalktık ve hiç konuşmadan yer değiştirdik, soytarılık yapmanın sırası değildi, öğretmen çok öfkeli görünüyordu. Ben Gümüş Dırdır, Dalgacı ve Lüplüp'le birlikte oturdum, çok rahat edememiştik çünkü Lüplüp korkunç yer kaplar ve her yere ekmek kırıntıları döker. Öğretmen hepimize şöyle bir baktı, derin derin içini çekti, sonra yine dışarı çıkıp öteki öğretmenlerle söyleşiye daldı.

Gümüş kalktı, kara tahtanın önüne gitti, tebeşirle bir adam çizdi. Adam burunsuz da olsa çok matraktı. Sonra Gümüş resmin altına: "Dırdır hıyarın tekidir" diye yazdı. Hepimiz çok güldük. Yine dersini gözden geçiren Çarpım'la Dırdır dışında. Dırdır kalktı, Gümüş'e bir tokat atmaya gitti. Gümüş tabii kendini korudu. Hepimiz daha yeni ayaklanıp bağırmaya başlamıştık ki öğretmen koşarak geldi. Yüzü kıpkırmızı, gözleri kocaman olmuştu. En aşağı bir haftadan beri onu bu kadar kızgın görmemiştim. Tahtayı gördüğünde daha da beter oldu.

— Bunu kim yaptı? diye sordu öğretmen.

— Gümüş yaptı, dedi Çarpım.

— Pis muhbir, şimdi sana tokadı atarım, diye bağırdı Gümüş.

— Yaşa Gümüş! Vur! diye bağırdı Dırdır.

O zaman korkunç bir şey oldu. Öğretmen fena halde sinirlendi, cetveliyle bir sürü kez sırasına vurdu. Çarpım ağlayıp bağırıyordu, kimsenin kendisini sevmediğini, bunun haksızlık olduğunu, herkesin kendisini sömürdüğünü, öleceğini, annesine babasına bizleri şikâyet edeceğini söyledi. Herkes ayaktaydı, herkes bağırıyordu, çok eğleniyorduk.

— Oturun! Son kez söylüyorum, oturun! Sesinizi duymak istemiyorum! Oturun! diye bağırdı öğretmen.

Biz oturduk. Ben Sırım, Dırdır ve Tıngır'la aynı sıradaydım. Müdür sınıfa girdi.

— Kalkın! Dedi öğretmen.

— Oturun! dedi müdür.

Müdür bize baktı, sonra öğretmene döndü:

— Burada ne oluyor? Öğrencilerinizin bağrışlarını bütün okul duydu. Olacak şey değil! Hem sonra neden her sırada dört beş kişi var? Öteki boş sıralar ne oluyor? Herkes sırasına dönsün! dedi müdür.

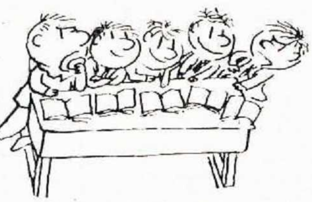

Hepimiz kalktık ama öğretmen müdüre ıslanan sıraların hikâyesini anlattı. Müdür çok şaşırmış göründü, peki tamam, bıraktığımız yerlere yeniden dönmemizi söyledi. Ben Lüplüp, Dalgacı, Sırım, Tıngır ve Toraman'ın yanına oturdum. Ama hiç rahat değildik. Müdür parmağıyla kara tahtayı işaret etti:

— Bunu kim yaptı? Çabuk söyleyin! dedi.

Çarpım'ın konuşmasına fırsat olmadı, Gümüş ayağa kalktı, ağlayarak bunun kendi suçu olmadığını söyledi.

— Pişmanlık duymak ve yaş dökmek için artık çok geç dostum. Çok kötü bir yoldasınız. Bu yolun sonu zindandır, haberiniz olsun. Ama ben sizi kaba sözler kullanmaktan, arkadaşlarınıza hakaret etmekten caydırmasını bilirim. Bu tahtaya yazdığınızı beş yüz kere defterinize yazacaksınız, anlaşıldı mı? Sizlere gelince... Artık yağmur dindi ama siz bugün hiç bir teneffüste bahçeye inmeyeceksiniz. Disipline saygı ne demekmiş öğrenirsiniz. Öğretmeninizin denetimi altında sınıfta oturacaksınız.

Müdür gidince Gümüş ve Dırdır'la sıramıza oturduk, öğretmenin gerçekten çok tatlı olduğunu, kendisini bazen deli etmemize karşın bizi yine de çok sevdiğini söyledik birbirimize. Bugün bahçeye inemeyeceğimizi öğrenince çünkü, hepimizden çok o üzüldü!

MİLLİYET ÇOCUK KULÜBÜ

"Milliyet Çocuk Klübü"ne üye olan arkadaşlar gün geçtikçe artıyor sevgili okurlar. Tüm, "Milliyet Çocuk Dergisi" okurlarını aynı çatı altında birleştirmek için atılmış çok olumlu bir adım olan Klübe yurdun dört bir yanında oturan kardeşlerimiz üye oluyorlar...

Klübe üye olan kardeşlerimiz için bir çok yenilikler hazırladık. Bunları, yavaş yavaş dergimizin sayfalarında sunacağız.

Bu sayımızda, "Milliyet Çocuk Klübü"ne üye olan arkadaşlar arasında kitap kazanan şanslı okurlarımızın adlarını yayımlıyoruz. Hemen anımsatalım... Kazanamayan okurlarımız hiç üzülmesinler... Sık sık bu tür kuralar düzenleyerek, her okurumuza bir armağan ulaştırmaya çalışacağız...

KİTAP KAZANAN OKURLARIMIZ

1. Hüseyin Yük (Köprübaşı)
2. Emel Demirgen (Adapazarı)
3. Adnan Sütşurup (Silvan)
4. Uğur Ünsal (K.D.Z. Ereğli)
5. Ayşe Özgen (Siverek)
6. Gökhan Özgürel (İzmir)
7. Murat Yaşaroğlu (Yalova)
8. Ayşen Gerçeker (Ankara)
9. Işıl Özel (Alaşehir)
10. İsmail Köksal (Havza)

KLÜBE ÜYE OLAN ARKADAŞLAR

834. Cahit Çakıcı
835. Tarık Şen
836. H. Erdem Pekdil
837. Serkan Yılmaz
838. Recep Bayar
839. Memduh Haldun
840. Senem Kantarcıoğlu
841. Nilgün Arıöz
842. F. Meral Yorgucu
843. Togay Ciyan
844. Cenk Babayiğit
845. Ahmet Cahit Değer
846. Şaban Turan
847. Lütfi Yakut
848. Değer Derecioğlu
849. Kaan Süer
850. Nurettin Akkaya
851. Tuğrul Karan
852. Zeynep Karan
853. Gürkan Özcan
854. Volkan Özeren
855. Baduhan Canatan
856. Süleyman Aksoy
857. Emrah Gökap
858. Musa Özkan
859. S. Turgut Elal
860. Kemal Boransel
861. Mehmet Tören
862. Akın Gencer
863. Habib Türker
864. Alp Burak Ekmekçi
865. Şeyda Tekkeli
866. Şenal Şahin Kaya
867. Aslı Biçen
868. Banu Uzkut
869. Akın Mısırlıoğlu
870. Aylin Eroğlu
871. Ziya Karaoğlan
872. Ege Onguner
873. Hasan Erdem
874. Nedim Murat
875. Ömer Akyol
876. Cengiz Camur
877. Mehmet Kesmez

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY-Türkçesi: VİVET KANETTİ-Resimler: SEMPE

ATLETLER

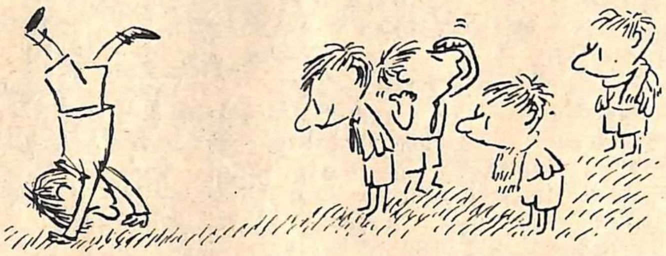

BİLMEM daha önce söylemiş miydim mahallemizde bir boş arsa var, arasıra oraya oynamaya gideriz.

Bizim boş arsa müthiştir! Arsamızda çimen var, taş var, eski bir şilte var, tekerleksiz ama yine de çok şirin bir araba var, onu uçak olarak kullanırız, vrum vrum, otobüs olarak kullanırız ding ding, sonracıma arsada boş kutular vardır, bazen kediler olur ama onlarla matrak geçmek biraz zor, çünkü bizi görür görmez kaçıyorlar.

Arkadaşlarla boş arsadaydık, oynayacak bir oyun arıyorduk, çünkü Lüplüp'ün futbol topunu sömestirin sonuna kadar vermeyecek Karagöz.

— Askercilik oynasak? dedi Sırım.

— Askercilik oynadığımızda kimse düşman olmak istemiyor, biliyorsun, her seferinde bu yüzden dövüşüyoruz, dedi Toraman.

— Benim bir fikrim var, atletizm yarışması yapalım mı? dedi Dalgacı.

Dalgacı böyle bir şeyi televizyonda gördüğünü ve çok hoşuna gittiğini söyledi. Bir sürü yarışmalar oluyordu, herkes aynı anda bir sürü hareket yapıyordu, en iyileri şampiyon ilan ediliyor, bir ufak merdivenin üstüne çıkarılıyordu. Sonra onlara madalyalar veriliyordu.

— Merdivenle madalyaları nereden bulacaksın? diye sordu Tıngır.

— Canım bulmuş gibi yapacağız, dedi Dalgacı.

Bu parlak bir fikirdi, hemen kabul edildi.

— Peki, ilk yarışma yüksek atlama, dedi Dalgacı.

— Ben atlamam, dedi Lüplüp.

— Atlamalısın. Herkes atlayacak, dedi Dalgacı.

— Hayır efendim. Şimdi yemek yiyorum, atlarsam sonra hasta olurum, hasta olursam da sandviçlerimi bitiremem. Ben atlamıyorum işte, dedi Lüplüp.

— Peki, sen üstünden atlayacağım ipi tutarsın. Bize şimdi bir ip gerek, dedi Dalgacı.

Biz ceplerimizi aradık. Misketler, düğmeler, pullar ve bir şeker bulduk ama hiçbirimizden ip çıkmadı.

— Kemerlerimizi kullanalım, dedi Gümüş.

— Yok canım. Pantolonlarımızı tuta tuta atlayamayız, dedi Sırım.

— Lüplüp atlamıyor, bize kemerini versin, dedi Tora~~man~~.

— Kemerim yok. Benim pantolonum kemersiz durur, dedi Lüplüp

— Ben yerlere bakayım, belki bir ip bulurum, dedi Tıngır.

Dırdır boş arsada bir ip aramanın uzun bir iş olduğunu, bütün öğleden sonramızı ip arayarak geçiremeyeceğimizi, başka bir çözüm yolu aramamamız gerektiğini söyledi.

— Hey çocuklar. Bakalım kim ellerinin üstünde daha uzun yürüyebiliyor. Bana bakın! Bana bakın! diye bağırdı Gümüş.

Gümüş ellerinin üstünde yürümeye koyuldu. Gümüş bu işi çok iyi yapar, ama Dalgacı ona atletizm yarışmalarında kimsenin böyle ellerinin üstünde yürümediğini ve salağın teki olduğunu söyledi.

— Salak mı? Kim salak? diye sordu Gümüş, durup.

Ayaklarının üstünde doğruldu ve Dalgacı'yla dövüşmeye gitti.

— Çocuklar, dövüşüp soytarılık yapacaksak boş arsaya gelmeye değmez. Bunu okulda da yapabiliriz, dedi Sırım.

Sırım haklıydı, bu nedenle Dalgacı'yla Gümüş dö-

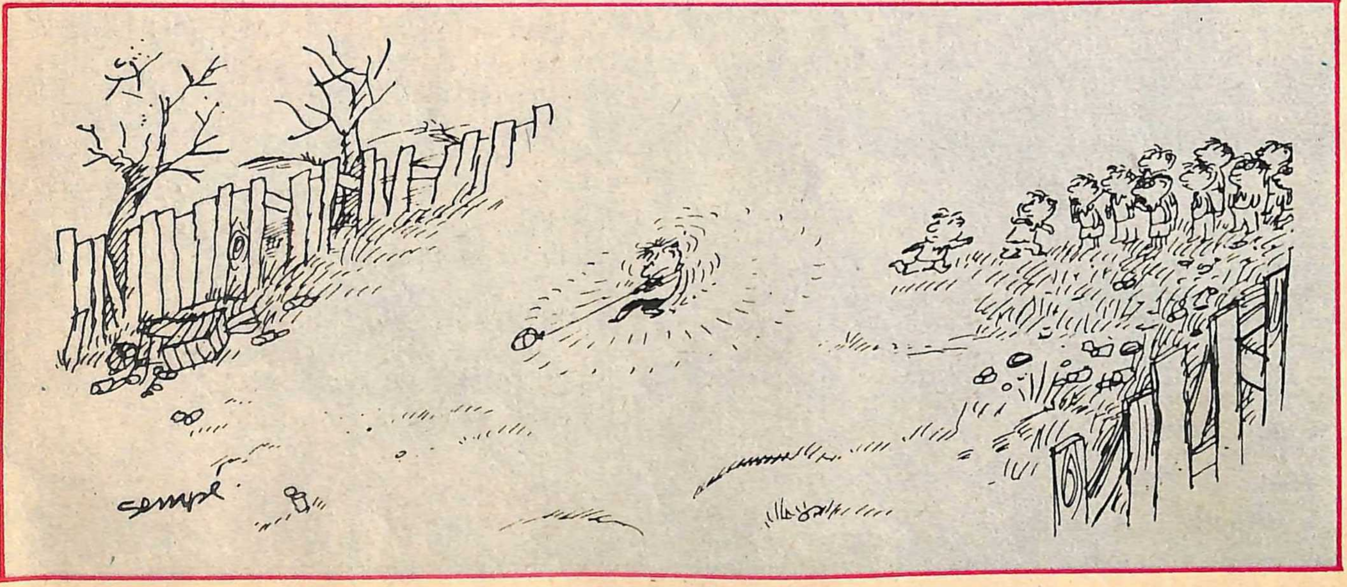

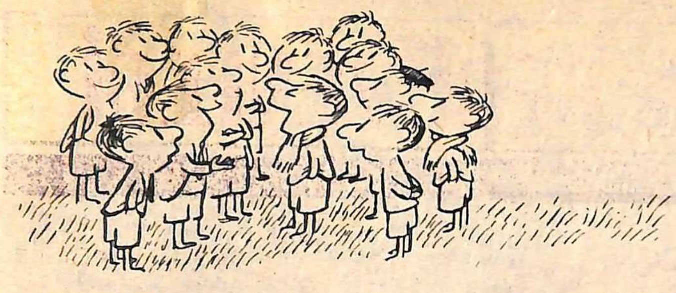

vüşü kestiler. Gümüş Dalgacı'ya dövüşü istediği zaman istediği yerde, istediği şekilde sürdürmeye hazır olduğunu söyledi.

— Beni korkutmuyorsun Billi. Senin gibi ödleklere nasıl davranılması gerektiğini biliriz biz, dedi Dalgacı.

— Kovboyculuk oynayalım mı, yoksa atlayacak mısınız? diye sordu Lüplüp.

— İpsiz atlandığını hiç gördün mü sen? dedi Dırdır.

— Çek bakalım silahını, dedi Gümüş.

Gümüş parmağını tabanca gibi kullanıp kiuuu, kiuuuu yaptı, Sırım iki eliyle karnını tuttu, "Vurdun beni Tom" dedi ve çimlerin üstüne düştü.

— Atlayamıyorsak koşalım, dedi Dalgacı.

— Keşke bir ipimiz olsaydı, dedi Dırdır.

Dalgacı ipimiz olmadığına göre çitten arabaya kadar bir 100 metre yarışı yapmamızı söyledi.

— Çitten arabaya 100 metre mi var? diye sordu Toraman.

— Ne önemi var. Arabaya ilk varan 100 metrelik yarışı kazanmış olacak.

Ama Dırdır bu yarışın gerçek 100 metre yarışları gibi olmayacağını, çünkü gerçek yarışmalarda hep bir ip olduğunu, yarışı kazananın ipi göğüslediğini söyledi. Dalgacı Dırdır'a bu iple canını sıkmaya başladığını söyledi, Dırdır Dalgacı'ya ip bulmadan atletizm yarışmaları düzenlenmediğini söyledi, Dalgacı ipi olmadığını ama bir eli olduğunu ve şimdi onu Dırdır'ın suratına yapıştıracağını söyledi. Dırdır Dalgacı'ya hele bir denemesini söyledi, Dalgacı bu işi başaracaktı ama ne yazık ki Dırdır daha tez davranıp Dalgacı'yı tekmeledi.

Dövüşü bıraktıklarında Dalgacı çok kırgındı. Atletizmden hiç anlamadığımızı, birer zavallı olduğumuzu söyledi. Sonra Tıngır'ın koşarak geldiğini gördük:

— Hey çocuklar bakın bir ip buldum, dedi.

Dalgacı bunun çok kıyak olduğunu, böylece yarışmaları sürdürebileceğimizi söyledi, yüksek atlama ve koşudan biraz bıktığımız için çekiç atmaya karar verdik. Dalgacı bize çekicin gerçek bir çekiç değil ipe bağlı bir ağırlık olduğunu, ipi çok çabuk döndürüp sonra onu salıvermek gerektiğini açıkladı.

— Ben başlıyorum çünkü fikir benden çıktı, şimdi şu atışı göreceksiniz, dedi Dalgacı.

Dalgacı elinde çekiçle, kendi çevresinde bir çok kez döndü, sonra ipi salıverdi.

Atletizm yarışlarını bıraktık. Dalgacı şampiyon olduğunu söylüyordu. Ama diğerleri bunu kabul etmediler, kendileri çekiç atmadıklarına göre kimin kazandığının belli olmayacağını söylediler.

Ama bence Dalgacı haklı. Nasıl olsa o kazanacaktı. Ne atıştı o. Boş arsadan taaa Şenbakkalın camına.

ÖYLESİNE BİR MASAL Kİ

Benim bahçem yoksuldu,
İki dala bir yaprak düşerdi ağaçlarımdan.
Kuşlarım ödünç alırdı kanatlarını
İşlerinden yorgun dönen arkadaşlarından.

Zeytin, peynir, reçel, bal
Konserleri verilirdi her gece
Sofralardaki yapayalnız ekmeklere
Ve yokluklar yarına bırakılırdı böylece.

Soğuk sular akardı çeşmelerden,
Doktorlar saklambaç oynardı hastalarla.
Her akşamki sazlı-sözlü eğlencelerden
Çocuklar hasta olurdu pastalarla.

Aylı-yıldızlı-mehtaplı gecelerdi tüm
Sokaklar, evler ışıl-ışıl parlardı.
Çözümlemesi zor bilmecelerdi, kördüğüm;
Ve bakar bakmaz çözüm bulan adamlar vardı.

Öyle okullarımız vardı ki orada
Öğretmenler Hoca'larının öğrencisi değil.
Ner'deyse kulu-kölesiydi, kıran-kırana.
Derslere bile girilirdi arada.

Nasıl anlatsam, bizim ora'lar
Öyle sıradan bir semt, bakımsız bir mahalle değil,
Sanki Cennet'den bir köşe,
Bağımsız bir masal ülkesiydi.

Ah! Sizler görmediniz çocuklar, çünkü
— Dilerim görmeyiniz — o günler geride kaldı.
Dinlemediniz böylesine bir öykü.
Şairane gülmeyiniz, bir masaldı.

ÖZDEMİR ASAF

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY-Türkçesi: VİVET KANETTİ-Resimler: SEMPE

ŞİFRE

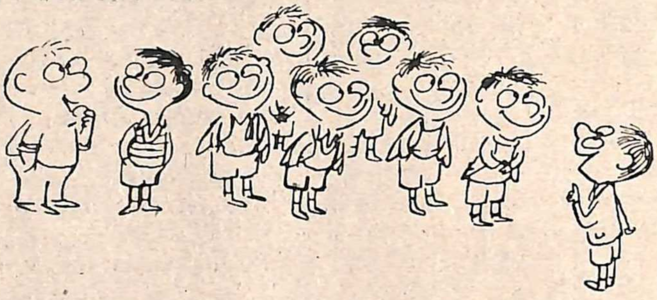

HİÇ dikkat ettiniz mi bilmem, sınıfta arkadaşlarla konuşmak çok zor oluyor, sürekli rahatsız ediliyorsunuz. Yanınızda oturan arkadaşla konuşabilirsiniz tabii, ama yavaş konuşsanız bile öğretmen duyuyor, "O kadar çok konuşmak istiyorsan tahtaya buyur, bakalım burada da öyle geveze misin" diyor, sonra akarsuları ve yataklarını soruyor ve mesele çıkıyor. Arkadaşlarınıza ufak kağıt parçaları yollayabilirsiniz ama hemen her zaman öğretmen sizi yakalar, kağıdı öğretmenin masasına sonra da müdüre götürmek zorunda kalırsınız. Kağıtlarda hep "Sırım salağın teki, kağıdı geçirin" ya da "Toraman çok çirkin, kağıdı geçirin" yazılı olduğu için, müdür büyük bir cahil olacağınızı, zindana düşeceğinizi, terbiyeli bir çocuk olmanız için canlarını dişlerine takan anne babanızın çok üzüleceğini söyler. Sonra da sizi cezalandırır.

İşte bu yüzden, sabah Gümüş'ün ortaya attığı fikri çok parlak bulduk.

— Müthiş bir şifre buldum, dedi Gümüş. Bu şifreyi sadece bizim takımdakiler anlayacak.

Gümüş bize gösterdi, her harf için bir hareket yapıyorsunuz. Örneğin parmağınızı burnunuza götürürseniz bu "a" harfidir, parmağınızı sol gözünüze götürdünüz mü bu "b" harfidir, parmağınızı sağ gözünüze götürdünüz mü bu "c" harfidir. Her harf için başka bir hareket yapıyorsunuz: kulağınızı kaşıyorsunuz, çenenizi ovuyorsunuz, başınıza vuruyorsunuz, "z" harfinde de şaşı bakıyorsunuz. Müthiş!

Dalgacı bu işi çok sevmedi, alfabenin zaten kendi başına bir şifre olduğunu, arkadaşlarla konuşmak için yeni bir alfabe öğrenmektense derdini anlatmak için teneffüsü beklemeyi yeğlediğini söyledi. Çarpım ise tabii şifre lafını bile duymak istemedi. Sınıfın birincisi ve öğretmenin kuzusu olduğu için öğretmeni dinleyip derse kalkmayı yeğler Çarpım. Valla deli bu çocuk!

Ama biz şifreyi çok beğendik. Hem şifre dediğiniz çok yararlı bir şeydir, düşmanlarla çarpıştığınızda aranızda konuşabilirsiniz, düşmanlar hiç bir şey anlamazlar ve savaşı sizler kazanırsınız.

Gümüş'ten bize şifresini öğretmesini istedik. Hepimiz çevresini sardık, Gümüş bize kendisi gibi yapmamızı söyledi. Parmağını burnuna götürdü, hepimiz burunlarımızı tuttuk, parmağını gözüne götürdü, biz de parmağımızı gözümüze götürdük. Bay Sinekvurmaz, hepimiz şaşı şaşı bakarken geldi. Bay Sinekvurmaz yeni gözetmenimizdir, en büyük öğrencilerden biraz daha yaşlıdır, ama çok değil, galiba ilk kez bir okulda gözetmenlik yapıyormuş.

— Bakın, dedi bay Sinekvurmaz. Bu soytarılıklarınızın ne anlama geldiğini soracak kadar deli değilim. Söyleyeceğim tek şey şu: eğer böyle devam ederseniz hepinizi cezalandırırım. Anlaşıldı mı?

Bay Sinekvurmaz gitti.

— Şifreyi anımsayacak mısınız? diye sordu Gümüş.

— Ben "b" ile "c" de sağla sol gözü şaşırıyorum. Annem de babamın arabasını kullanırken hep öyle şaşırır.

— Zararı yok, dedi Gümüş.

— Nasıl zararı olmaz. Sana "budala" demek isterken "cudala" dersem olur mu?

— Bana bak budala, kime "budala" demek istiyorsun bakayım? diye sordu Gümüş.

Ama dövüşecek zamanları olmadı çünkü bay Sinekvurmaz zili çaldı. Bay sinekvurmazla bu teneffüsler günden güne kısalıyorlar.

Sıra olduk, Gümüş bize:

— Derste size bir mesaj ileteceğim. Öbür teneffüste kontrol edeceğiz, bakalım kaç kişi mesajı anlamış. Haberiniz olsun, bizim takımdan olmak için gizli şifreyi bilmek gerek.

— Çok güzel, dedi Dalgacı, beyefendi karar vermiş, hiç bir işe yaramayan şifresini bilmezsen artık takımdan sayılmayacağım, öyle mi? dedi Dalgacı.

Bay Sinekvurmaz Dalgacı'ya:

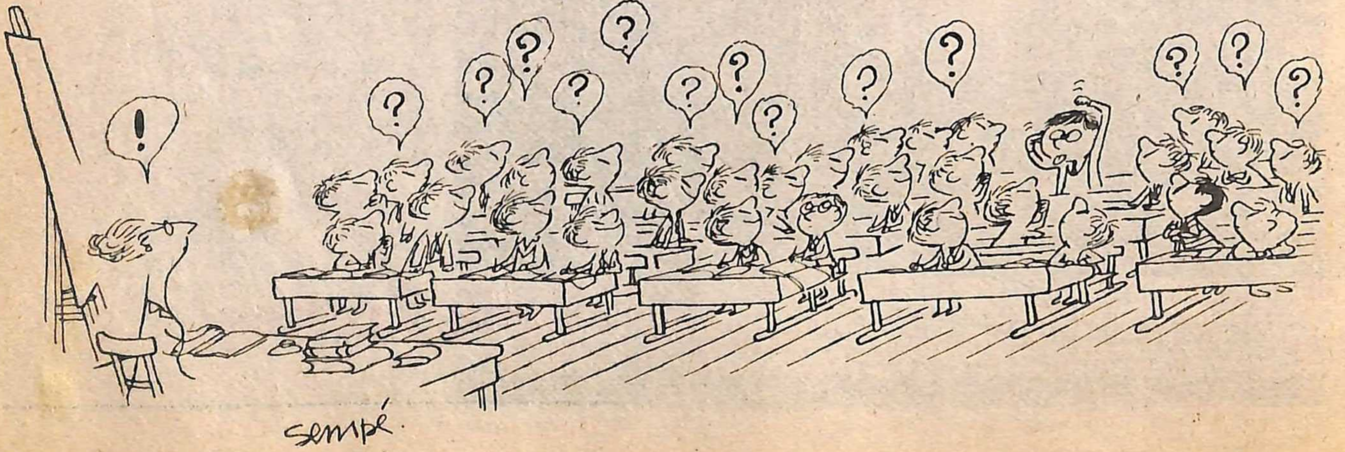

— "Teneffüs süresince istediğim kadar salak hikayeler anlattıktan sonra artık konuşmamalıyım" cümlesini bütün kiplere ve zamanlara koyacaksınız, dedi.

— Şifreyi kullansaydın cezalanmazdın dedi Lüplüp, bay Sinekvurmaz ona da aynı cezayı verdi. Lüplüp bizi hep böyle güldürür!

Derste öğretmen, tahtaya yazacağı problemleri defterlerimize çekmemizi sonra onları evde çözmemizi söyledi. Bu benim çok canımı sıktı özellikle babam adına, çünkü babam işinden döndüğünden genellikle çok yorgun oluyor, canı hiç aritmetik ödevleri yapmak çekmiyor. Öğretmen kara tahtaya yazarken biz Gümüş'e baktık ve mesajını bekledik. Gümüş bir takım hareketmize çekemiyorduk. Mesajın harflerini kaçırmaktan, hiç bir şey anlayamamaktan korkuyorduk. Sürekli en arka sırada oturan Gümüş'e bakmak zorundaydık.

Sonra Gümüş başını kaşıyarak "i", dilini çıkartarak "t" harfini yaptı, gözlerini faltaşı gibi açtı, durdu, hepimiz başımızı çevirdik, öğretmenin yazmayı durdurup Gümüş'e baktığını gördük.

— Evet Gümüş, ben de arkadaşlarınız gibi yaptığınız soytarılıklara şaşkınlıkla bakıyorum. Artık yetti değil mi? Duvarın dibinde tek ayak üstünde duracaksınız, teneffüslere çıkmayacaksın ve yüz kere "sınıfta soytarılık yapıp arkadaşlarımın çalışmasına engel olmamalıyım" diye yazacaksın.

ler yapmaya koyuldu, doğrusunu söylemem gerekirse ne dediğini anlamak hiç kolay değildi çünkü Gümüş çok çabuk hareket ediyordu, sonra defterine yazmak için duruyor, kendisine baktığımızı görünce yine bir takım hareketler yapmaya koyuluyordu. Parmaklarını kulaklarının içine sokuyor, başına vurup duruyordu. Çok matraktı!

Gümüş'ün mesajı oldukça uzundu, biz bir türlü tahtadaki problemleri defterleri-

Biz mesajdan hiç bir şey anlayamamıştık. Okul çıkışı Gümüş'ü bekledik. Gümüş oldukça öfkeliydi.

— Sınıfta ne anlatıyordun? diye sordum.

— Beni rahat bırakın! diye bağırdı Gümüş. Şifre işi bitti! Zaten artık sizinle konuşmuyorum ben!

Gümüş bize ancak ertesi gün mesajını açıkladı. "Hepiniz. Bana böyle bakmayın, öğretmen yakalayacak" diyormuş bize.

kırmızı kanatlı kartal

Okuldá ilk öğrendiğim
her şeyin bir adı olduğu
masanın adı masa
kalemin adı kalem
sevginin adı sevgi
adı olan her şeyi seviyorum

Adı olan her şeyi seviyorum
Deniz: Anıların imbiğinden
süzülmüş köpük demeti
Yıldız : Gökkuşağı ormanının
sarı kelebeği
Rüzgâr: Düşlerin aydınlığından esen serinlik
ama yine de şaşıyorum
neden böyle adlar koymazlar da
denizi deniz çağırırlar
yıldızı yıldız
rüzgârı rüzgâr

Örneğin sınıfın kırmızı kanatlı kartalı
Ali,Ahmet ve Zeynep'ten başka
kimsenin adını beğenmiyor
bu yüzden de sık sık tartışıyoruz

Örneğin ali'ye Ali diyor kırmızı kanatlı kartal
oysa defter parası için
gazete satan bir serçe Ali
Örneğin Ahmet'e Ahmet diyor
oysa alınterini ekmeğine katık eden
mavi bir bulut Ahmet

Örneğin Zeynep'e Zeynep diyor
Oysa her işe sevgiyle başlayan
yeşil bir balık Zeynep
Ne derse desin kırmızı kanatlı kartal
adı olan her şeyi seviyorum
ama en çok da çalışan çocukların
hem çalışan hem okuyan
çocukların
adını
seviyorum

refik durbaş

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY-Türkçesi: VİVET KANETTİ-Resimler: SEMPE

TINGIR'IN BAŞI DERTTE

TINGIR dün okula gelmedi, bugün de geç geldi. Canı çok sıkkındı, şaşırdık kaldık. Şaşırmamızın nedeni Tıngır'ın geç gelmesi, canının sıkkın olması değildi, çünkü Tıngır sık sık okula geç gelir, canı da her zaman sıkkındır. Bizi şaşırtan, öğretmenin Tıngır'a gülmesi oldu.

— Kutlarım seni Tıngır, dedi öğretmen. Çok mutlusun herhalde, öyle değil mi?

Biz daha da şaşırdık çünkü öğretmen Tıngır'a karşı daha önceleri de tatlı davranmıştı (herkese karşı çok tatlı davranır) ama bu Tıngır'ı ilk kutlayışıydı. Ama Tıngır bu kutlamadan hoşlanmış görünmüyordu, canı eskisi kadar sıkkın, gitti Dırdır'ın yanına oturdu. Biz dönüp Tıngır'a baktık, öğretmen cetveliyle masasına vurdu, şımarmamamızı, kendi işimize bakmamazı ve tahtada yazılı olanları lütfen hata yapmadan defterlerimimize çekmemizi söyledi.

Sonra Gümüş arkamdan fısıldadı:

— Tıngır'ın bir erkek kardeşi olmuş, ötekilere de şöyle..

Tenefüste Tıngır'ın çevresini sardık. Tıngır ellerini cebine sokmuş, duvara dayanmıştı. "Şimdi bir erkek kardeşin olduğu doğru mu?" diye sorduk.

— Yaaa, dedi Tıngır. Babam dün sabah beni erkenden uyandırdı. Giyinikti ama traş olmamıştı. Sırıtıyordu. Beni öptü, kardeşimin gece doğduğunu ve hemen giyinmemi söyledi. Hastaneye gittik. Annem uzanmış yatıyordu, babam kadar memnun görünüyordu, yatağının yanında da küçük kardeşim vardı.

— Ama sen pek hoşnut görünmüyorsun bakıyorum, dedim.

— Niçin hoşnut olacak mışım? Dedi Tıngır. Bir kere çok çirkin bir şey. Ufacık, kıpkırmızı, sürekli de bağırıyor ve herkes bunu matrak buluyor. Ben evde birazcık bağırsam hemen sustururlar, babam bir budala olduğumu ve başını şişirdiğimi söyler.

— Yaaa, bilirim, dedi Sırım. Benim de bir küçük kardeşim var, sürekli olay çıkarır. Evin kuzusu o'dur, istediği her şeyi yapar, bir vursam hemen anneme babama yetiştirir, onlar da sinemaya gitmemi yasak ederler.

— Bizim evde de tam tersi, dedi Toraman. Benim bir ağabeyim var, evin kuzusu; o! Olayları benim çıkarttığımı söylüyor ama beni sürekli döver, geç saatlere kadar televizyon izler, sigara içmesine bile ses çıkartmazlar.

— Kardeşim doğduğundan beri beni sürekli hırpalıyorlar, dedi Tıngır. Hastanede annem bebeği öpmemi söyledi, ben tabii istemiyordum ama yine de gidip öptüm, babam bağırmaya başladı, aman dikkat etmemi, beşiği devirmememi ve benim kadar sakar bir çocuğa hiç rastlamadığını söyledi.

— Bu kadar ufak olduklarında ne yiyorlar? diye sordu Lüplüp.

— Sonra babamla eve döndük. Ev annemsiz çok hüzünlüydü. Özellikle babam yemek yapmaya koyulunca. Konserve açacağını bulamadığı için çok öfkeliydi, yalnızca sardalya ve bezelye yedik. Bu sabah da süt taştı diye babam beni azarladı.

— Göreceksin, dedi Sırım. Eve döndüklerinde çocuk önce annelerin odasında uyuyacak ama sonra onu senin odana taşıyacaklar. Her ağlayışında çocuğu senin rahatsız ettiğini sanacaklar.

— Benim de ağabeyim odamda yatıyor ama epeydir bundan çok rahatsız olmuyorum. Eskiden, ben daha çok ufakken, bu soytarı beni hep korkutuyordu.

—Hayır efendim. Odamda yatmasına dünyada izin vermem. İlle evde kalmak istiyorsa gitsin kendine başka bir oda bulsun, dedi Tıngır.

—. Annenler "kardeşin senin odanda yatacak" derlerse çaresiz senin odanda yatacaktır, dedi Dırdır.

— Hayır işte. Hayır! diye bağırdı Tıngır. Onu nereye isterlerse oraya yatırsınlar ama benim odama istemem. Kapımı kitlerim, iyi valla!

— Sardalyalarla bezelye iyi oluyor mu? diye sordu Lüplüp.

— Öğleden sonra babam beni hastaneye götürdü yine, hastanede Tonton dayım, Bibi teyzem, Şuşu halam vardı, herkes kardeşimin bir sürü insana benzediğini söy-

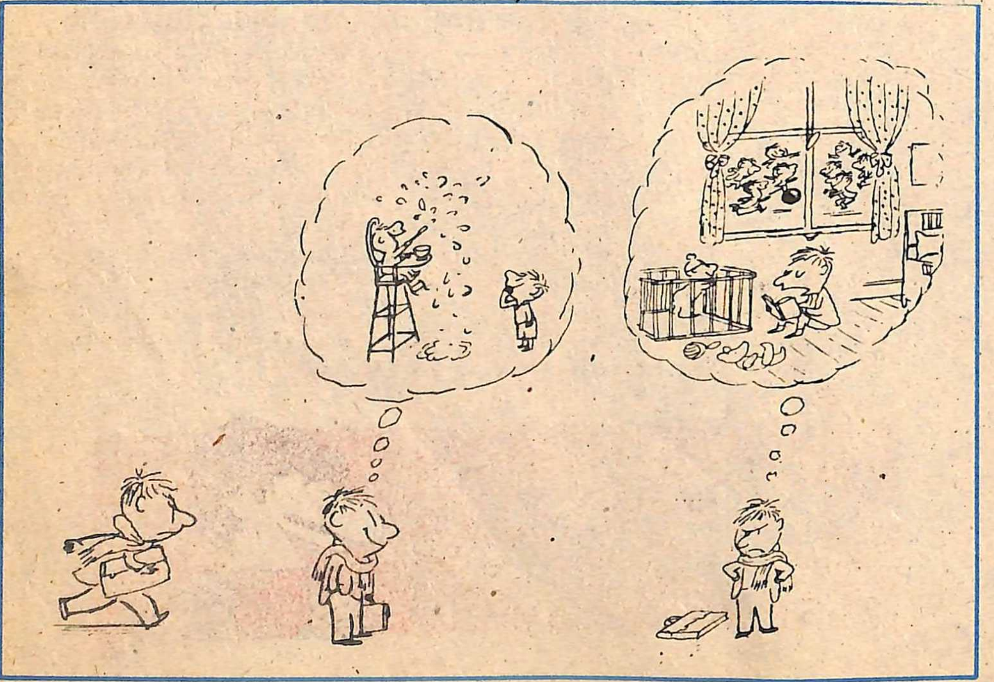

ledi, babama, anneme, Tonton dayıma, Bibi teyzeme, Şuşu halama, hatta bana bile. Sonra bana çok mutlu olmam ve artık çok uslu durmam, anneme yardım etmem ve okulda iyi çalışmam gerektiğini söylediler. Babam, biraz çaba göstereceğimi umduğunu, çünkü bugüne dek pek tembellik ettiğimi ama şimdi kardeşime örnek olmam gerektiğini söyledi.

— Hey çocuklar teneffüsün sonuna kadar bir maç yapsak, dedi Gümüş.

— Hah, dedi Sırım. Arkadaşlarla oynamak için sokağa çıkmak istediğinde de kardeşine bakman gerektiğini söyleyecekler.

— Daha neler. O kendi başının çaresine baksın. Önünde sonunda onu çağıran olmadı, değil mi ama? Ben istediğim kadar top oynarım işte, dedi Tıngır.

— Görürsün, olay çıkacak, sonra da kardeşini kıskandığını söyleyecekler, dedi Sırım.

— Ne? Hiç güleceğim yoktu, dedi Tıngır.

Sonra kardeşini hiç kıskanmadığını, kardeşinin umurunda bile olmadığını; yalnız odasında yatmalarını, arkadaşlarıyla oynamasını engellemelerini istemediğini, anasının kuzularından hiç hoşlanmadığını, canını çok sıkarlarsa alıp başını gideceğini, o zaman herkesin keyfinin kaçacağını, aman canım Şıngır'ı alıp başlarına çalmalarını, o evden kaçınca kendisini çok arayacaklarını, bir savaş gemisinde kaptanlık edip çok para kazandığını öğrenince büyük pişmanlık duyacaklarını, zaten evden de okuldan da bıktığını, kimseye gereksinimi olmadığını ve bütün bunlara çok güldüğünü söyledi.

— Şıngır kim? Diye sordu, Dalgacı.

— Kim olacak, küçük kardeşim, dedi Tıngır.

— Ne garip adı var, dedi Dalgacı.

O zaman Tıngır Dalgacı'nın üstüne saldırdı, yüzüne iki tokat patlattı, asla ailesine hakaret etmelerine izin vermeyeceğini söyledi.

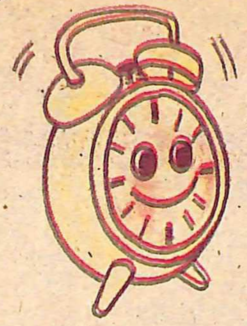

günaydın

tomris uyar

BÜYÜKLERİ SEVER MİSİNİZ?

SEVGİLİ okurlarım, merhaba! "Uluslararası Çocuk Yılı"nın artık gerilerde kaldığı günlerde, size ilk "Merhaba!" yazımla seslenirken, nedense bir soru takıldı aklıma: Büyükleri sever misiniz?

Size tuhaf gelebilir böyle bir soru, çünkü şimdiye kadar "Ben çok çocuk severim" diye övünen, böylelikle ne kadar ince, duyarlı, anlayışlı, sevecen olduklarını birbirlerine kanıtlamaya çalışan büyüklere çok raslamışızdır da, yaşıtlarına, "Ben büyükleri çok severim," diyerek böbürlenen çocuklara hiç raslamamışızdır. Neden dersiniz?

Bence yanıtların başında, büyüklerin çocukları "bir kitle" gibi görmeleri yer alıyor. Çocuklar, çoğu büyüğün gözünde, "eksik", "yanlış yapmaya yatkın", "korunması ve acınması gereken yaratıklar" sayılıyorlar; bir bakıma davranışları ancak büyüdüklerinde tutarlılık kazanacak gelişmemiş kişiler yani. Yoksa "Çocukluk etme" "Bir çocukluktur yaptım", "Çocuk gibisin valla!" gibi gündelik sitemleri başka nasıl açıklayabiliriz?

Geçtiğimiz yıl, dünya büyükleri, yine bir büyüklük gösterip çocukların dünyasına eğildiler. Çocuklar için yazdılar, çizdiler. Onların yapıtlarını değerlendirmeye çabaladılar. Onların daha aydınlık bir dünyada yaşamaları için neler yapılması gerektiği konusunda bildiriler verdiler, programlar, açık oturumlar, sergiler düzenlediler. Ama bu çabalardan kaçta kaçı sizlere ulaştı acaba? Yüreğinizin gizli bir köşesinde büyüklerden hep uzak tutmaya çalıştığınız özel iç-dünyanızı kaçta kaçı yansıtmayı başardı? Bana bu konudaki görüşlerinizi yazmanızı isterdim, Çocuk Yılı'nın neler getirdiğini, neler götürdüğünü sizlerle birlikte saptamayı. Çünkü ben çocukluğun hiç ama hiç yitirilmemesi gereken bir özellik olduğuna, dünyayı değiştiren büyüklerin çoğunun da bu özelliği asla kaptırmamış kişilerden çıktığına inanıyorum.

Çocuklar için sevilen tek tek büyükler vardır, biliyorum. Çocuklar, sevgiyi çok daha ciddiye alırlar çünkü. Sevgiyi ciddiye alan büyükler de bütün çocukları aynı kefeye koyan "Ben çocuk severim" tümcesinden özellikle kaçınırlar, hele hele büyüklerden daha bilgiç geçinen, büyükler adına konuşan çocukları hiç sevmezler.

Ünlü bir yazar diyor ki, "Bir tek çocuğu bir kere sevebilmiş olanlar için sözcüklerin ne anlamı olabilir?"

Sizleri tanımak, tek tek sevebilmek umuduyla, merhaba!

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY-Türkçesi: VİVET KANETTİ-Resimler: SEMPE

MEKTUP

BABAM için çok dert ediyorum çünkü artık belleğini bütünüyle yitirdi.

Geçen akşam postacı benim için bir paket getirdi, çok sevindim çünkü postacının bana paket getirmesinden çok hoşlanırım, bu paketler hep anneannemin yolladığı armağanlardır. Böyle zamanlarda babam çocukları bu kadar şımartmamak gerektiğini söyler, annem olay çıkarır, ama bu kez olay çıkmadı, babam çok mutluydu, çünkü paket anneannemden değil babamın patronu olan bay Kocabaş'tan geliyordu. Paketin içinden bir Kızmabirader — bu ikinci Kızmabiraderim — bir de mektup çıktı:

" Çok çalışkan bir babası olan sevgili Pıtırcık'ıma.
Amcası Kocabaş."

— Bu da nereden çıktı? dedi annem.

— Geçen gün kendisine özel bir iyilikte bulundum da ondan. Garda kuyruğa girip bilet aldım. Pıtırcık'a bu armağanı yollaması bence çok hoş, dedi babam.

— Maaşına zam yapsaydı daha hoş olurdu, dedi annem.

— Aferin! Bunlar tam çocuğun önünde söylenecek sözler! Ne öneriyorsun peki? Pıtırcık armağanı geri yollayıp babasının maaşına zam yapmalarını yeğlediğini mi söylesin? dedi babam.

— Yo hayır, dedim ben.

Çünkü yalan mı: bu ikinci Kızmabiraderim de olsa ikisinden birini daha iyi bir şeyle değiş tokuş edebilirim okulda.

— Hı, dedi annem, oğlunu şımartmalarından hoşnutsan ben artık hiç ağzımı açmıyorum.

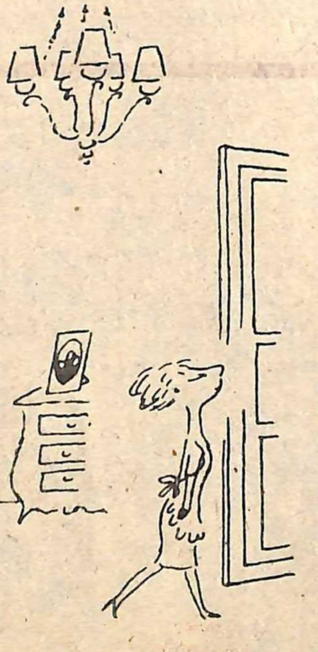

Babam ağzını sıkıp başıyla hayır dedi ve tavana baktı, sonra bay Kocabaş'a telefon edip kendisine teşekkür etmem gerektiğini söyledi.

— Olmaz, dedi annem. Böyle durumlarda ufak bir mektup yazılır.

— Haklısın, dedi babam. Mektup daha iyi olur.

— Ben telefon etmek istiyorum, dedim.

Çünkü yalan mı, mektup yazmak çok sıkıcı, ama telefon etmek gırgırdır doğrusu, evde hiç telefon etmeme izin vermezler, bir tek anneannem telefon ettiğinde çağırırlar, ona öpücükler yollamam için. Anneannem kendisine telefonda öpücük yollamama bayılır.

— Senin fikrini soran olmadı, yaz derlerse yazarsın, dedi babam. Bu büyük bir haksızlık işte. Yazmak istemediğimi, telefon ettirmezlerse bu pis Kızmabirader oyununu geri yollayacağımı, zaten benim bir Kızbabiraderim olduğunu, madem öyle bay Kocabaş'ın babamın maaşına zam yapmasını yeğlediğimi söyledim. Ne yani yalan mı iyi valla, daha neler. — Sana güzel bir tokat atıp yemek yemeden yatağına yollamamı istiyorsun galiba? diye bağırdı babam.

Ben ağlamaya koyuldum, babam bunları hak etmek için Tanrım acaba ne yaptığını sordu, annem ortalık sakinleşmezse yemek yemeden yatmaya gideceğini ve başımızın çaresine bakmak zorunda kalacağımızı söyledi.

— Dinle Pıtırcık, dedi annem. Uslu durur, olay çıkarmadan bu mektubu yazarsan, sana iki tabak tatlı vereceğim.

Ben "peki öyleyse" dedim (kayısı tatlısı vardı!) annem gidip yemeği hazırlayacağını söyledi ve mutfağa gitti.

— Peki, dedi babam. Önce müsveddesini yazalım.

Çekmecesinden bir kâğıt, bir kalem çıkardı, yüzüme baktı, kaleminin ucunu ısırdı sonra sordu:

— Bu ihtiyar Kocabaş'a ne diyeceksin bakalım?

— Valla bilmem ki, dedim. Bu ikinci Kızmabiraderim de olsa çok sevindiğimi, çünkü onun yolladığı Kızmabirader'i okulda değiş tokuş edeceğimi, Dalgacı'nın müthiş bir mavi otomobili olduğunu...

— Peki peki. Anladık, dedi babam. Hımm... Nasıl başlasak? Sevgili beyefendi.. Hayır.. Sevgili bay Kocabaş... Hayır bu çok laubali olur... Sayın bay... Hımmm.. Olmaz...

—"Bay Kocabaş" desem? diye sordum.

Babam suratıma baktı, ayağa kalktı ve mutfağa doğru bağırdı:

— Sevgilim. Sevgili beyefendi mi, Sevgili bay Kocabaş mı, sayın bay mı desem?

— Ne var? diye sordu annem. Ellerini önlüğünde silerek mutfaktan çıktı.

Babam söylediklerini yineledi, annem "Sevgili bay Kocabaş"ı yeğlediğini söyledi, ama babam bunu çok laubali bulduğunu ve galiba "kısaca sevgili bay" demenin daha iyi olacağını söyledi. Annem buna karşı çıktı, "kısaca sevgili bay"ın çok sert olduğunu ve yazanın çocuk olduğunu unutmamak gerektiğini söyledi. Babam, iyi işte "sevgili bay Kocabaş"ın bir çocuğa yakışmadığını, yeterince saygılı olmadığını söyledi.

— Madem kararını verdin beni neden rahatsız ediyorsun? Benim mutfakta

işim var, dedi annem.

— Ooo, sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim. Ne de olsa konumuz yalnızca patronum ve benim geleceğim, değil mi? dedi babam.

— Geleceğin Pıtırcık'ın mektubuna mı bağlı? diye sordu annem. Benim annem bir armağan yolladığında hiç bu kadar gürültü etmiyorsunuz.

İşte o zaman korkunç bir şey oldu. Babam bağırdı, annem bağırdı, sonra annem kapıyı çarparak mutfağa gitti.

— Peki şimdi kalemi al ve yaz, dedi babam.

Babamın çalışma masasına oturdum, babam başladı:

— Sevgili bayım, virgül, satırbaşı.. Büyük bir sevinçle.., hayır sil... Bekle... Büyük bir mutlulukla.. Evet oldu... Büyük bir mutlulukla o büyük sürprizi...Hayır... Eşsiz sürprizi de.... o güzel armağanı.. Yok yok abartmayalım.. büyük sürprizi boşver.. o güzel armağan ki... Hayır... o harikulade armağan ki, diyebilirsin.. beni son derece mutlu etti.. Yok olmadı... Mutluyu daha önce de kullandık.. Mutluyu sil.. Sonra saygılarımla de.. Ya da saygıyla selamlarım.. Dur...

Babam mutfağa gitti, bağırışlar duydum, sonra babam kıpkırmızı bir suratla döndü.

— Peki, "Saygı dolu selamlarımın kabulünü rica ederim" de ve imzanı at. Oldu, dedi.

Babam kâğıdı alıp okudu, gözlerini faltaşı gibi açtı, bir daha kâğıda baktı, içini çekti sonra yeni bir kâğıt alıp yazmaya koyuldu.

— Mektup kâğıtların vardı senin, öyle değil mi? dedi babam. Hani Doğumgününde teyzenin aldığı kuşlu kâğıtlar..

— Kuşlu değil tavşanlı onlar, dedim.

— Tamam. Git getir bakayım onları, dedi babam.

— Nerede olduklarını bilmiyorum, dedim.

Babamla odama gittik, aramaya başladık, dolabın içindekiler yere düştü, annem koşarak geldi, ne yaptığımızı sordu.

— Pıtırcık'ın mektup kâğıtlarını arıyorduk, dedi babam bağırarak ama bu evin dağınıklığı olacak şey değil.

Annem, mektup kağıtlarının salondaki küçük masanın çekmecesinde olduğunu, artık usandığını ve yemeğin hazır olduğunu söyledi.

Ben babamın yazdığı mektubu temize çektim bir kaç kez. Çünkü imla hataları yapmış ve mürekkep dökmüştüm. Annem, ne yapalım yemeğin yanacağını söyledi, ben üç zarfa adres yazdım, babam artık sofraya oturabileceğimizi söyledi, bir pul istedim. Babam "Ha evet" dedi bana bir pul verdi ve iki tabak tatlı yedim. Ama annem sofrada bizimle hiç konuşmadı.

İşte ertesi akşam, babam için çok dert ettim çünkü telefon çaldı, babam telefonu açtı ve:

— Alo?.. Evet... Ha bay Kocabaş! İyi akşamlar efendim!. Evet... Nasıl? dedi.

Babam çok şaşırmış göründü:

— Bir mektup mu? Vay canına, demek onun için benden dün bir pul istedi, dedi.

günaydın

tomris uyar

ADIMIZI KOYALIM

ÇOCUKLARIN adlarını kendi koyamamaları ne yazık, değil mi? Ad, daha çocuğun kişisel özellikleri belirmeden takıldığından, çoğu kere hiç uygun düşmüyor yapısına, bazen de yalnızca ailenin özlemlerini, eğilimlerini açığa vuruyor.

Bazı ana-babalar, Fatma, Ayşe, Ali, Hasan gibi yıllar yılı hiç eskimeyen, kulağa hep hoş gelen alçakgönüllü adları seçerken, bazıları anlamını kendilerinin de yarım yamalak bildikleri çarpıcı adları yeğliyorlar.

Yurdumuzun biraz daha tutucu kesimlerde çocuklara, hâlâ dedelerle ninelerin adları veriliyor. Böylece eski kuşağa ilişkin tatlı anıların yeni kuşaklarla sürmesi isteniyor. Adınız uzun, söylenmesi güç, Farsça ya da Arapça kökenli bir adsa, büyüklerinizin kendi büyüklerine duydukları sevgi bağını düşünerek avunabilirsiniz.

Adların ilginç bir yanı da, yıllar yılı çeşitli ülkelerin yazınlarında, roman ya da öykü kişilerini bir anda belirlemek, bir dönemden kesit vermek amacıyla kullanılmış olmaları. Özellikle gülmece yazarları, çizdikleri tipleri hemen ele veren adlar seçmekte ustadırlar: Merakî bey, Bay Paragöz, Bayan Fitnefücur gibi. Kimi zaman da yüzyirmi kiloluk bir kadına Filiz adını yakıştırarak gülmeceye yeni bir boyut kazandırırlar.

Bana biraz özentili bir ad olan Tomris'in takıldığı yıllarda, yaygın adlardan bazıları: Mine, İnci, Oya, Sevgi, Yücel, Güven, Yalçın ve Çetin'di. Toplumumuza yeni yeni yerleşen öztürkçe kullanma eğilimi, sanırım en çok bu adlar aracılığıyla benimsendi, yaygınlaştı. Bugün 1930-1940'ları anlatan romanlarda, öykülerde sık sık Aysel, Oğuz, Murat, Ömer adları taşıyan kahramanlara rastlıyoruz. Adların, kişilerin, doğdukları dönemleri nasıl açıkladığına tanık oluyoruz.

Sizin adınız ne? Hakan, Tarkan, Cenk gibi kahramanlık ve savaş mı çağrıştırıyor? Pınar, Yağmur, Yasemin gibi bir doğa güzelliğini mi? Umut, Barış, Devrim gibi bir özlemi mi? Tarihten mi alınmış, bir halk öyküsünden mi?

Yoksa adınız, Ebru, Arzum, Efem gibi son yılların çok tutulan adlarından mı? Gelin birlikte seçiliş nedenlerini düşünelim. Böylece büyüklerinizi de daha iyi tanıyabilirsiniz.

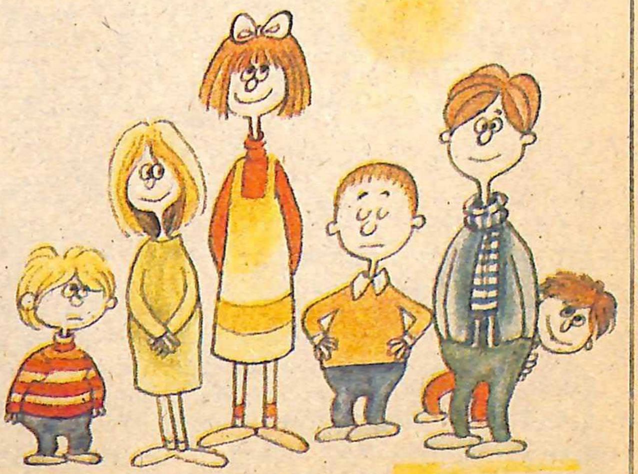

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY-Türkçesi: VİVET KANETTİ-Resimler: SEMPE

PARANIN DEĞERİ

TARİH sınavında dördüncü oldum, Şarlmany'ı sordular, çok iyi biliyordum.

Annemle babam pek sevindiler buna, babam cüzdanını çıkardı ve bilin bakalım bana ne verdi? 100 kâğıt!

—Al delikanlı, yarın bununla istediğini alırsın, dedi babam.

—Ama sevgilim, çocuk için fazla değil mi? dedi annem.

—Hiç de fazla değil, dedi babam. Paranın değerini öğrenmesinin zamanı geldi. Bu 100 kâğıdı Pıtırcık'ın akıllı bir şekilde harcayacağından eminim. Öyle değil mi delikanlı? diye sordu babam.

Ben evet dedim, ikisini de öptüm, ne tatlı şeyler, parayı cebime attım, böylece tek elle yemek zorunda kaldım, çünkü öteki elimle param hâlâ yerinde mi diye kontrol ediyordum. Hiç bu kadar büyük bir kâğıt param olmamıştı. Tabii annem ara sıra köşedeki bakkaldan alış-veriş etmem için bir sürü para verir ama o paralar benim değildir, sonra annem bakkalın geriye kaç para vermesi gerektiğini de söyler.

Yatarken paramı yastığımın altına koydum, çok geç uykuya dalabildim. Garip şeyler gördüm düşümde, paranın üstündeki adam suratını buruşturup duruyordu, arkasındaki ev de köşemizdeki bakkaldı.

Sabah okulda parayla ne yapacaksın? diye sordu Dalgacı.

—Bilmem dedim. Babam bu 100 kâğıdı paranın değerini öğrenmem için verdi, onu akıllı bir şekilde harcamalıyım. Ben aslında bir uçak almak isterdim.

—Alamazsın, dedi Tıngır. Bir uçak en azından bin kâğıttır.

—Bin kâğıt mı? Dalga mı geçiyorsun dedi Gümüş. Babam ufacık bir uçağın en azından bir milyona patladığını söyledi.

O zaman hepimiz gülmeye başladık. çünkü Gümüş hep böyle masal anlatır, yalancının tekidir.

—Neden, bir atlas almıyorsun? diye sordu, sınıfın birincisi ve öğretmenin kuzusu olan Çarpım. Atlasta çok eğitici resimler vardır, hem sonra çok da yararlıdır.

— Paramı kitap almak için harcayacağımı sanmıyorsun herhalde, dedim Çarpım'a. Hem kitapları bana hep teyzem alır, doğum günlerimde ve hasta olduğumda. Kabakulağım için aldığı kitabı hâlâ bitiremedim.

Çarpım yüzüme baktı, hiçbir şey söylemeden gitti, yine dersini gözden geçirmeye koyuldu. Deli bu Çarpım!

— Bir futbol topu alsana, hepimiz oynarız , dedi Sırım.

— Dalga mı geçiyorsun? dedim. Para benim, onu başkaları için harcayacak değilim. Hem madem futbol oynamak istiyordun, neden tarih sınavında dördüncü olmadın?

Sırım'a bir tokat atamadım çünkü zil çaldı, sınıfa girmek için sıra olduk. Hep aynı hikâye: Biraz eğlenmeye başladınız mı ding ding, sınıfa girmek gerekiyor. Sıra olduğumuzda Lüplüp koşarak geldi.

— Geç kaldın, dedi gözetmenimiz Karagöz.

— Benim bunda suçum yok, dedi Lüplüp. Kahvaltıda fazladan bir sandviç vardı.

Karagöz içini çekti, Lüplüp'e sıraya girmesini ve çenesindeki yağı silmesini söyledi.

Derste yanımda oturan Lüplüp'e "Neyim var gördün mü?" dedim ve ona 100 kâğıdımı gösterdim. Öğretmen bağırdı:

— Pıtırcık. O kâğıt ne?

Hemen buraya getir.

Ben ağlamaya başladım, parayı öğretmene götürdüm, öğretmenin gözleri kocaman oldu.

— Ama dedi öğretmen, ne yapacaksın bunu?

— Henüz bilmiyorum, dedim. Şarlmany'dan ötürü onu babam verdi.

Öğretmenin gülmemek için kendini tuttuğunu gördüm, ara sıra böyle olur, böyle zamanlarda da çok güzelleşir. Parayı geri verirken onu cebime koymamı, parayla oynanmadığını ve onu saçma sapan harcamamamı söyledi. Sonra Dalgacı'yı derse kaldırdı, aldığı not için babasının Dalgacı'ya para vereceğini hiç sanmıyorum.

Teneffüste, ötekiler oynarken Lüplüp beni kolumdan çekti ve bu parayla ne yapacağımı sordu. Henüz bilmediğimi söyledim

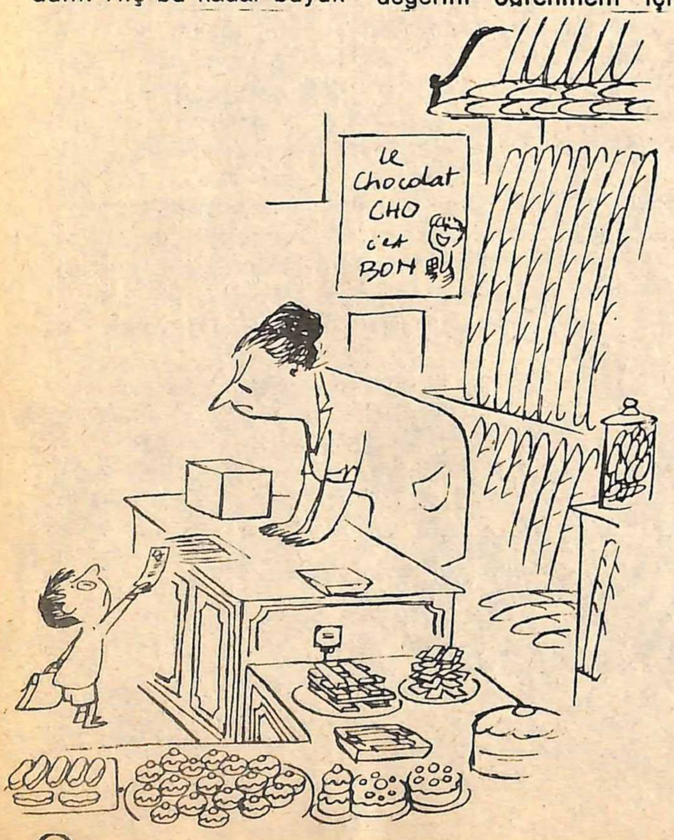

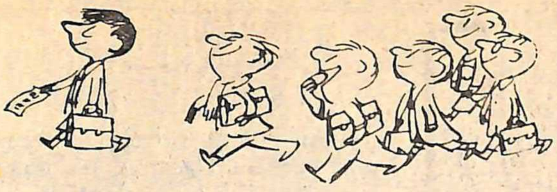

Lüplüp "O parayla bir sürü gofret alabilirsin" dedi.

— Bir sürü, düşünebiliyor musun? Hepimize birkaç tane düşer.

— Neden size gofret verecekmişim? Para benim dedim.

— Bırak, cimrinin tekiymiş dedi, Sırım Lüplüp'e. Oynamaya gittiler, benim hiç umurumda değil, iyi valla, paramla hepsinin ne alıp veremeyeceği var böyle?

du.

— Bulmadım, verdiler, dedim.

— Bir sürü gofret alman için mi verdiler bu parayı sana? diye sordu kadın.

— Tabii, dedim.

— Yalancılardan hoşlanmam. Bu parayı bulduğun yere götürsen iyi edersin dedi kadın.

Gözlerini faltaşı gibi açtığı için de hemen kaçtım ve eve varana kadar ağladım. Evde bütün olanları an-

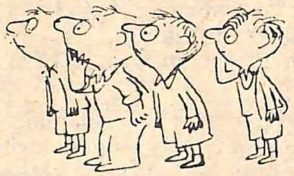

Ama Lüplüp'ün gofret fikri çok parlaktı. Bir kere gofreti çok severim, hem hiçbir zaman bu kadar çoğunu bir kerede yemedim, bana her istediğimi alan anneannemde bile. Okul çıkışı bakkala koştum, bana ne istediğimi sorduklarında "100 kâğıtlık gofret istiyorum" dedim.

Kadın önce paraya sonra bana baktı.

— Bu parayı nerede buldun küçük? diye, sor-

neme anlattım, annem beni öptü, babamla bu işi halledeceklerini söyledi. Parayı elimden aldı, salonda oturan babamın yanına gitti. Sonra annem 10 lirayla geri döndü.

— Git bu parayla kendine bir gofret al, dedi.

Ben çok sevindim. Galiba gofretimin yarısını Lüplüp'e vereceğim, çünkü o arkadaşımdır ve her şeyimizi paylaşırız.

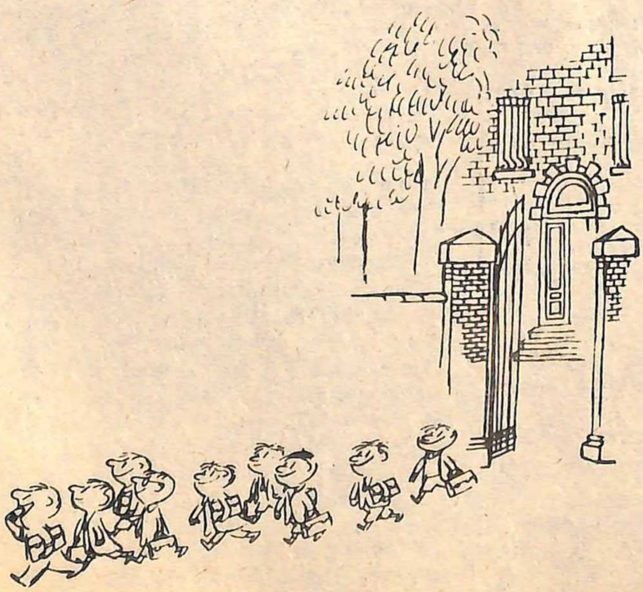

günaydın

tomris uyar

TATİL GÜNLERİ

SAKIN korkmayın! Size tatili nasıl geçirmeniz gerektiği konusunda öğüt verecek değilim. Eski tatil anılarımı da aktaracak değilim. O tür yazıların pek sevilmediğini biliyorum.

Özellikle ramazanlarda ve bayram günlerinde gazetelerde ya da dergilerde çıkan yazılar, nedense hep geçmiş günlere duyulan özlemle yüklüdür. Böyle günlerde, radyo ve TV programları da çoğunluk geçmişe dönerler: Eski günlerden görüntüler getirirler, yaşlıların anılarına ağırlık tanırlar.

Yaşlılar da başlarlar anlatmaya: "Nerede efendim o eski günler? Bayram sabahları erkenden uyanıp el öpmenin sevinci? Yepyeni pabuçlarımızı giyip bayram yerine giderdik, atlıkarıncalara kurulurduk. Büyüklerimiz, el öpen çocuklara vermek üzere keten mendillere şekerler doldururlardı. Nerede o şekerlerin, o lokumların, çifte kavrulmuşların tadı efendim?"

Yaşlılar, ne yazık ki bu anıların bizleri pek ilgilendirmediğini kavrayamazlar, daha doğrusu belki aslında kavrarlar da, görmezlikten gelirler durumu. Bizlere çocukların istedikleri sürece çocuk kalabildikleri, otuz yaşına kadar analarının dizinin dibinden ayrılmadıkları, istedikleri okullara gidebildikleri bir dünyadan söz açarlar.

Oysa siz, ders yılı süresince daha gün ışımadan yollara düşüyorsunuz. Küçük yaşlardan başlayarak, toplumda saygın bir yer kazanma, iyi bir eğitim-öğrenim görme adına savaş vermeye alışıyorsunuz. Olanakları elverenleriniz, kurslara ya da özel dershanelere, yabancı dil öğreten okullara girebilme derdinde. Bu arada tatillerde bile zamanı boş geçirmemeniz, edindiğiniz bilgileri yinelemeniz, bolca kitap okumanız isteniyor sizden. Gerçekten güç işiniz. (Kendi adıma söyleyeyim, o karmaşık genel yetenek testlerinin, şekil ilişkilerinin içinden çoğunuz gibi ben de kolay kolay çıkamıyorum.)

Olağan yarı yıl tatili, bu yıl yakıt darlığı nedeniyle iyice uzadı. Böylece yeni yerler gezme, yeni ilişkiler kurma olanağı da verdi sizlere. Yarın çocuklarınıza aktarabilecek anılar biriktirme olanağını. Türkiye'de 1980 şubatında, çocukların geleceğe ilişkin ne gibi kaygılar, ne gibi umutlar beslediklerini bilinçle saptamışsanız, ilerde, şimdinin eleştirdiğiniz yaşlıları gibi zamanın dışına düşmezsiniz sanırım.

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY-Türkçesi: VİVET KANETTİ-Resimler: SEMPE

BABAMLA PAZARA GİTTİK

YEMEKTEN sonra annemle babam hesap yapmaya oturdular.

—Sana verdiğim parayı nereye harcıyorsun merak ediyorum, dedi babam.

— Bu en iyisi, dedi annem. Sonra babama fiyatlardan hiç haberi olmadığını, eğer bir gün pazara giderse hanyayla konyayı anlayacağını ve lütfen bu konuları ufaklığın önünde açmamasını söyledi.

Babam, bütün bunların laf kalabalığı olduğunu, alışverişi kendisi yapmadığı için bu kadar para harcayıp böylesine kötü yemek yediklerini, ufaklığın da, ne yapalım, gidip yatmasını söyledi.

— Bu kadar çok biliyorsan alışverişi sen yap, dedi annem.

— Tabii, dedi babam. Yarın tatil, pazara gideceğim. Gör bakalım beni kazıklayabiliyorlar mı?

— Harika, dedim. Ben de seninle gelebilir miyim?

Beni hemen odama gönderdiler.

Sabah babama, kendisiyle gelmek istediğimi söyledim, babam peki dedi. Bugün alışverişi erkekler yapacaktı. Ben çok mutluydum. Babamla gezmeye bayılırım, hem pazar yeri de çok kıyaktır. Bir sürü insan olur, her yerden bağrışlar yükselir: Tıpkı güzel kokan bir teneffüs gibidir pazar yeri. Babam fileyi tutmamı söyledi. Annem gülerek bizi kapıya kadar geçirdi.

— Gül, gül dedi babam. Ucuz ve iyi malla döndüğümüzde daha az gülersin. Biz erkekler kazık yemeyiz. Öyle değil mi Pıtırcık?

— Öyle, dedim.

Annem gülmeye devam etti, getireceğimiz balık için fırını şimdiden yakacağını söyledi. Biz gittik arabayı garajdan çıkardık.

Babama arabada, gerçekten balık alıp almayacağımızı sordum.

— Neden olmasın? dedi babam.

Arabayı park etmek biraz güç oldu. Pazara gelmiş bir sürü insan vardı neyse ki babam sonunda boş bir yer buldu (gözünden hiç kaçar mı?), arabayı oraya park etti.

— Şimdi, dedi babam, annene alışverişin çok kolay bir iş olduğunu kanıtlayacağız ve ona hesaplı olmayı öğreteceğiz. Öyle değil mi oğlum? Sonra babam sebze satan bir kadına yaklaştı, domateslerin pahalı olmadığını söyledi.

— Bana bir kilo domates versenize, dedi babam.

Kadın fileye beş tane domates yerleştirdi ve:

— Başka? dedi.

Babam filenin içine baktı:

— Ne? Bir kilo yalnızca beş domates mi? diye sordu.

— Ne sandınız? Bu paraya bir sandık götürmeyi mi umuyordunuz? Alışverişe gelen kocalar da hep birbirinin eşidir, dedi kadın.

— Kocaları karılarından daha az kazıklayabiliyorsunuz. İşte bütün sorun burada, dedi babam.

— Erkekseniz söylediğinizi tekrarlayın bakayım, dedi mahallemizin kasabını andıran satıcı kadın.

Babam "Tamam, tamam" dedi, fileyi tutmama izin verdi. Satıcı kadın öteki satıcı kadınlara babamı anlatırken biz oradan uzaklaştık.

Sonra, bir sürü balık satan bir adam gördüm.

— Bak baba! Balık! diye bağırdım.

— Çok iyi, gidip bakalım, dedi babam.

Babam adama yaklaştı, balıkların taze olup olmadığını sordu. Balıkçı canlı olduklarına göre herhalde taze

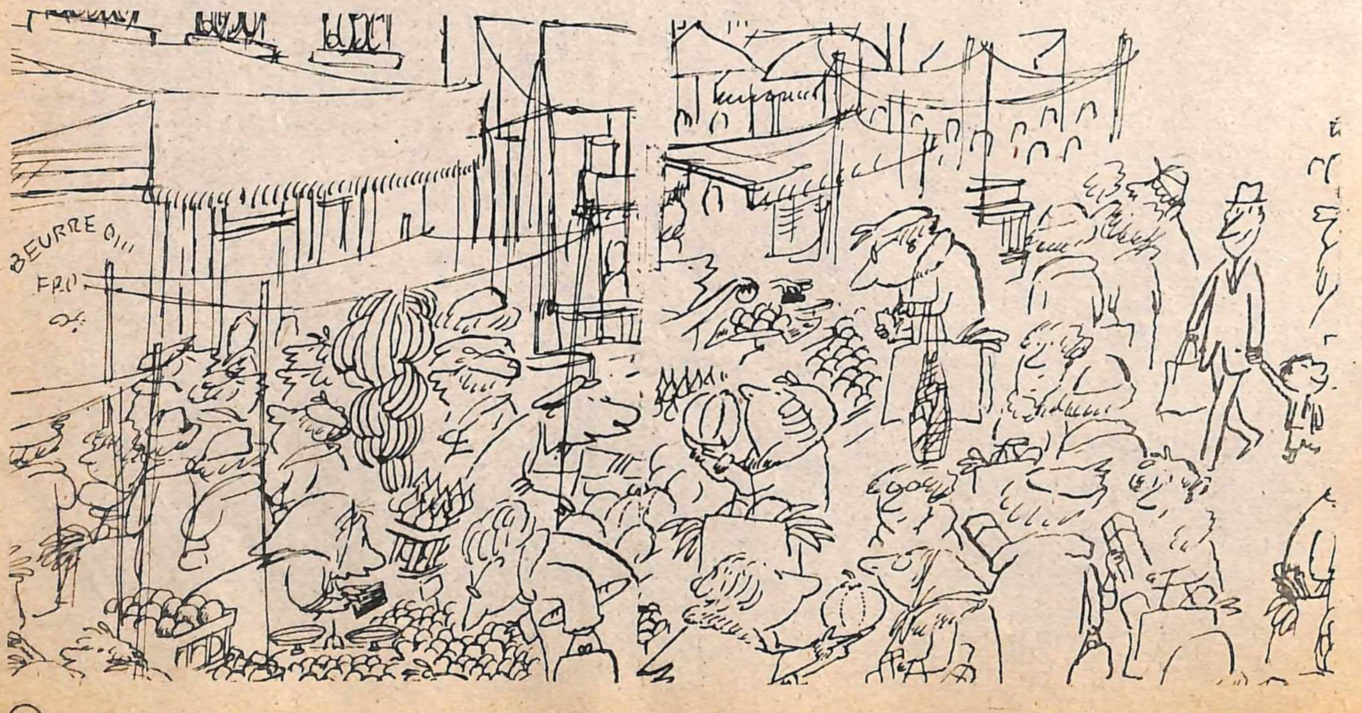

de olduklarını söyledi ve güldü.

— Oldu, peki. Oradaki kımıldayan balık kaça? dedi babam.

Adam fiyatı söyleyince babam gözlerini faltaşı gibi açtı.

— Ya küçüğü kaça? diye sordu babam. Adam yine bir fiyat verdi, babam bunun inanılmaz ve çok ayıp olduğunu söyledi.

— Bana baksanıza, siz belki de hamsi almak istiyorsunuz. Onlar daha ucuz tabii. Karınızın size bunu söylemesi gerekirdi.

— Gel Pıtırcık, dedi babam. Başka bir şey alacağız.

Ben babama başka yere gitmeye gerek olmadığını, bu kımıldayan balıkların müthiş olduğunu söyledim.

— Kapa çeneni ve yürü dedi babam. Balık almayacağız, işte bu kadar.

— Ama baba, annem fırını yaktı, balık almak zorundayız, dedim.

— Pıtırcık, susmazsan gidip beni arabada beklersin, dedi babam.

Ben o zaman ağlamaya koyuldum, ne yani, iyi valla.

— Aferin dedi balıkçı. Cimri olduğunuz, ailenizi aç bıraktığınız yetmiyormuş gibi bir de şu zavallı çocuğu hırpalıyorsunuz.

— Siz kendi işinize bakın, diye bağırdı babam. Hem insan hırsız olunca başkalarını cimrilikle suçlamaz.

— Ben mi hırsızım? diye bağırdı balıkçı. Kaşınıyorsun galiba, dedi ve eline bir balık aldı.

— Bakın bu doğru dedi bir bayan. Dün bana sattığınız balık taze değildi. Kedim bile yemek istemedi.

— Balığım taze değil miymiş? diye bağırdı balıkçı.

Çevremizi bir sürü insan sardı, hepsi tartışa dururken balıkçı balığını sallarken, biz oradan uzaklaştık.

— Eve dönüyoruz, geç oldu, dedi babam. Yorgun ve sinirli görünüyordu.

— Ama baba, yalnızca beş domates aldık. Bence bir balık alsak...

Ama babam sözümü bitirmeme izin vermedi, elimden çekti, şaşırdım ve fileyi bıraktım. File yere düştü. Bir bu eksikti. Kadın biri filenin üstüne bastı, "krışşt" diye bir ses çıktı, kadın da bize dikkat etmemizi söyledi. Fileyi yerden topladığımda içindekiler hiç de iştah açıcı değildi.

— Gidip bir kilo domates alalım. Bu beş tanesi mahvoldu, dedim.

Ama babam hiç söz dinlemek istemedi, arabaya gittik.

Babam trafik polislerinin yazdığı cezayı görünce hiç memnun olmadı.

— Ne kötü günmüş! dedi.

Arabaya bindik, babam gaza bastı.

— Fileyi nereye koydun? Pantolonum mahvoldu. Şu yaptığın işe bak! dedi babam.

İşte tam o sırada kamyona çarptık. Bu kadar soytarılıktan sonra olacağı da buydu.

Arabayı götürdüğümüz tamirciden çıktığımızda (önemli değilmiş, araba öbür güne hazır olacak) babam bayağı keyifsizdi. Belki şişko kamyoncunun kendisine söylediklerinden ötürü.

Annem fileye baktı, tam bir şeyler söylemeye hazırlanıyordu ki babam bağırmaya başladı ve yorum istemediğini söyledi. Evde yiyecek hiç bir şey olmadığı için babam bizi taksiyle lokantaya götürdü. Çok kıyaktı. Babam hiç bir şey yemedi ama annemle ben mayonezli balık yedik, yeğenimin düğünündeki gibi. Annem babama haklı olduğunu hesaplılığın bazen çok iyi sonuçlar verdiğini söyledi.

Gelecek pazar umarım babamla yine pazara gideriz."

günaydın tomris uyar

MUSTAFA BEY

ADLARI Mustafa olanlarınız alınmasınlar n'olur. Bu ad, bizim kedimize sevgiyle konulmuştur.

Çocukluğumdan beri evde hep bir kedi vardı. Belki annemle babamın kedi sevgileri başlattı bende bu sevgiyi. Ama artık kedinin yumuşaklığına, sıcaklığına, mutluluğunu açığa vururken sizi de mutlu eden hırıldayışına öylesine alıştım ki, kedisiz evler boş görünmeye başladı bana. Oysa günümüzde kedi-köpek beslemek çok güç. Apartman katlarında yaşayan evcil hayvanlar da bir süre sonra bizler gibi mutsuzlaşmaya, kırların, açık havanın özlemini çekmeye başlıyorlar. Onlar bizler gibi doğadan kopmadıklarından, belki daha da mutsuz oluyorlardır, kimbilir. Her neyse...

Mustafa bey, mutlu olduğuna yüzdeyüz inandığım bir kedi. Nereden biliyorsun derseniz, bugüne kadar birçok kedi tanımış, onların davranışlarındaki farklılıkları, garip huylarını, kişisel özelliklerini ilgiyle gözlemlemiş biri sıfatıyla, sözüme inanın, derim.

Mustafa beyimiz, "kalın" bir kedidir. Yani hem dolgundur, hem de dayanıklıdır dış dünyaya karşı. Gözleri iri ve yeşildir. Söz aramızda, tek güzel yeri de gözleri. Aslında sokak kedisi olduğundan, çok hırpalanmış gençliğinde besbelli, tüylerinin ipeksiliği, dişlerinin keskinliği kalmamış artık. Rengi de bildiğimiz sokak kedisi rengi ya: siyah beyaz.

Gelgelelim Mustafa bey, yaşamının son yıllarında kendine bir barınak bulabildiği için çok mutlu. Kedi besleyenlerin çoğu, ya yavru kediye ya da cins kediye düşkündürler bilirsiniz. Mustafa'da bu iki özellik de bulunmadığına göre, mutluluğunun nedeni kolaylıkla anlaşılabilir.

Mustafa bey gününü nasıl geçirir? Sabah erkenden ciğerini yiyerek girer güne, ama ciğer yoksa, ne verirsen onu yer. Gençliğinde ciğerini kendi kazanmak zorunda olduğundan, nazlı değildir, göbeğini korumak ilk amacıdır. Sonra uzun uzun tüylerini yalar, parlatır, bizi güzel tertemiz bir kedi olduğuna inandırır. Sonra ya balkonda güneşlenir, ya da evin kendince en "elverişli" yerine yatıp uyur. (bir kediyi izleyerek, evinizin yaz-kış mevsime en uygun köşelerini bulabilirsiniz!) Bazan da evdeki öbür genç kedilerle oynar, hem de yaşından hiç utanmadan.

Mustafa beyi tanıttım size. Öbür kedilerimizi de sıraları geldikçe tanıtırım.

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY-Türkçesi: VİVET KANETTİ-Resimler: SEMPE

ANNEANNNEM GELDİ

ÇOK mutluyum, anneannem birkaç günlüğüne bize geldi. Ben anneannemi çok severim, o da bana sürekli armağanlar getirir.

Babam, bu öğleden sonra işinden erken çıkıp tren istasyonuna anneannemi almaya gidecekti, ama anneannem tek başına taksiyle geldi.

— Anne! diye bağırdı annem. Seni bu kadar erken beklemiyorduk.

— Evet, 15.47 treni yerine 16.13 trenine bindim, ondan. Bunu söylemek için bir telefon jetonu harcamaya değmez, diyedüşündüm. Ah, ne de büyümüşsün tavşanım! Koca adam olmuşsun! Gel bir öpücük ver bana bakayım... Sana sürprizlerim var, ama hepsi bavulumun içinde.. Bavulu emanete bıraktım.. Kocan nerede?

— İstasyona seni almaya gitti zavallı, diye yanıtladı annem.

Anneannem bu işe çok güldü; babam geldiğinde hâlâ gülüyordu.

— Hey, anneanne! Anneanne! Armağanlar nerede? diye bağırdım.

— Pıtırcık! Susar mısın lütfen? Utanmıyor musun? dedi annem.

— Tatlım, çok haklı, dedi anneannem. Ama istasyona kimse gelmediği için bavulu emanete bırakmayı yeğledim. Doğrusu çok ağırdı... Damat acaba sen gidip onu alamaz mısın...

Babam anneanneme baktı, hiç bir şey söylemeden dışarı çıktı. Döndüğünde biraz yorgun görünüyordu. Anneannemin bavulu çok büyük ve çok ağırdı çünkü, babam onu iki eliyle taşımak zorundaydı.

— Ne var bunun içinde? Demir mi? diye sordu babam.

Babam yanılmıştı, anneannemin bavulunun içinde demir değil benim için bir Bozyap oyunu bir Amiral Battı bu üçüncü Amiral Battı'm, kırmızı bir top, bir küçük otomobil, bir itfaiye arabası, bir de mızıkalı topaç vardı.

— Çok şımartıyorsun, dedi annem.

— Çok mu şımartıyorum? Pıtırcığımı mı? Sevgili tavşanımı mı? Birtanemi mi? Ne münasebet! Gel bana bir öpücük ver bakayım...

Öpücükten sonra, anneannem nerede yatacağını sordu, çünkü eşyalarını yerleştirmek istiyordu biraz.

— Pıtırcık'ın yatağı çok ufak, dedi annem. Tabii salondaki divan var ama benimle yatsan belki daha iyi olur.

— Yok canım. Salondaki divanda rahat ederim. Artık siyatik ağrılarım bütünüyle kesildi, dedi anneannem.

— Hayır, hayır,hayır, dedi annem. Divanda yatmana izin veremeyiz. Öyle değil mi sevgilim? dedi annem.

— Öyle dedi babam, anneme bakarak.

Babam anneannemin bavulunu yukarı taşıdı, anneannem eşyalarını yerleştirirken o da salona geldi, her zamanki gibi gazetesini alıp koltuğuna oturdu. Ben topaçla oynadım, çok gırgır değildi, çünkü topaç, bebek oyuncağıdır.

— Gidip biraz ötede oynasan? dedi babam.

Anneannem geldi, bir iskemleye oturdu, topacın hoşuna gidip gitmediğini, onunla oynamasını bilip bilmediğimi sordu. Ben anneanneme bildiğimi gösterdim, anneannem çok şaşırıp, çok memnun oldu ve kendisine bir öpücük vermemi söyledi. Sonra babamdan gazetesini istedi, çünkü trene binmeden önce gazete alacak zamanı olmamıştı. Babam kalktı, gazeteyi anneanneme verdi, anneannem babamın koltuğuna oturdu, lamba orayı daha iyi aydınlatır çünkü.

— Sofraya! diye bağırdı annem.

Yemeğe oturduk, müthişti! Annem mayonezli balık yapmıştı (mayoneze bayılırım), sonra bezelyeli tavuk, sonra peynir, sonra pasta, sonra meyve yedik, anneannem her şeyden iki tabak yememe izin verdi, hatta iki parça pastayı bitirdiğimde kendi pastasından da lokma verdi.

— Midesi bozulacak, dedi babam.

— Bir kereye mahsus. Hiç bir şey olmaz, dedi anneannem.

Sonra anneannem, yolculuğun kendisine çok yorduğunu, erkenden yatmak istediğini söyledi. Herkesi şapur

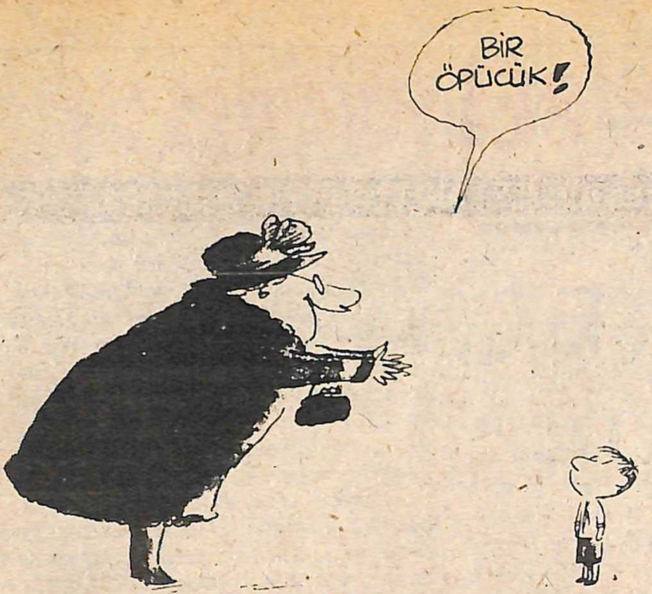

şupur öptü, sonra babam da, çok yorgun olduğunu, ertesi sabah erkenden işe gitmek zorunda olduğunu, çünkü dün anneannemi istasyondan almak için işten erken çıktığını söyledi. Herkes yatmaya gitti.

Ben gece çok hastalandım, beni yoklamaya ilk gelen babam oldu. Anneannem de uyandı, o da çok meraklanmıştı, bunun doğal olmadığını belki bir doktor çağırmak gerektiğini söyledi.

Bu sabah beni annem uyandırdı. Sonra babam girdi odaya.

— Annene biraz acele etmesini söyleyemez misin? dedi babam. Bir saattir tuvalette. Ne yaptığını merak ediyorum doğrusu.

— Yıkanıyor. Banyo yapmak onun da hakkı, öyle değil mi? dedi annem.

— Benim acelem var,! diye bağırdı babam. O hiç bir yere gitmiyor. Ben işe gitmeliyim. Geç kalıyorum!

— Sus! dedi annem. Duyacak!

— Duysun! diye bağırdı babam. Zaten bütün gece divanın üstünde kemiklerim sızladı.

— Çocuğun önünde böyle konuşma! dedi annem kıpkırmızı bir yüzle. Kadıncağız geldiğinden beri ona karşı kaba davranıyorsun, görmedin mi sandın? Benim ailem geldi mi hep böyle olur zaten. Ama seninkiler...

— Tamam, tamam, dedi babam. Benimkileri rahat bırak. Annene söyle, traş bıçağımla sabunu versin. Gidip mutfakta traş olacağım.

Babam mutfaktan çıktığında, biz kahvaltı sofrasına oturmuştuk bile.

— Çabuk ol Pıtırcık, dedi babam. Sen de geç kalacaksın.

— Nasıl? Geçirdiği o kötü geceden sonra okula mı yollayacaksın çocuğu? Suratına bir bakın. Beti benzi solmuş cancağızımın. Yorgun hissediyorsun kendini, öyle değil mi tavşanım? dedi anneannem.

— Evet, evet dedim.

— Gördünüz mü? dedi anneannem. Bence bir doktor çağırmak gerekir.

— Hayır, hayır, dedi o sırada salona giren annem. Pıtırcık okula gidecek.

Ben işte o zaman ağlamaya başladım, çok yorgun ve çok solgun olduğumu söyledim, annem beni azarladı, anneannem kendisini ilgilendirmeyen şeylere karışmak istemediğini, ama bir gün okula gitmezsem kıyametin kopacağını, torunu görme fırsatının hergün eline geçmediğini söyledi, annem de peki peki, ama hiç memnun olmadığını belirtti, anneannem de kendisine bir öpücük vermemi istedi.

— Ben gidiyorum, dedi babam. Akşam çok geç dönmemeye çalışırım.

— Sakın eski alışkanlıklarını bozmayın. Burada değilmişim gibi davranın, dedi anneannem.

günaydın

tomris uyar

YALANCI KAHRAMANLAR

BAHÇEDE iki çocuk kavga ediyorlar. İkisinin de üstleri başları çamur içinde. Kaç gündür dinmeyen yağmuru yiyen toprak çizmelerine, pantolon paçalarına yapışmış. Bunlara bir de tekme izlerini katalım. Neyse ki kavga uzun sürdüğünden tavsadı biraz. Eski hızı kalmadı, sonra araya girenler oldu öbür çocuklardan.

Kavga edenlerden biri (aslına bakılırsa, tek başına kavga ediyor o), yedi-sekiz yaşlarında sıska bir oğlan. Öfkeden tirtir titriyor, kızarık gözlerini kırpıştırıyor. Arkadaşları bıraksalar, hemen karşısındakinin üstüne atılacak.

Oysa karşısındaki, onu rahatça altedecek güçte bir ağabey. On dört yaşında, iri yarı bir çocuk. Önceleri küçüğün ettiği küfürlere, savurduğu tekmelere iyice içerleyip kızmıştı ama kendinden küçük birini dövmenin yakışık almayacağını bildiğinden vazgeçti, onun bütün sert çıkışlarını hoşgörüyle karşılıyor şimdi.

— Yeter yahu! diyor, tamam! Bırak artık! Sen haklısın küçük abi!

Ama bizimki bunları duymuyor bile, gözü dönmüş bir kere. Gülünç düştüğünü bile kavrayamıyor. Herkes gülmeye başladı artık.

Hergün hır çıkaran bir çocuk bu. Huysuz, mızıkçı. Kendisinin başı çekmediği oyunları ne yapıp yapıp bozuyor. Koşanlara çaktırmadan çelme takıyor, düşenlerle alay ediyor. Misket ve gazoz kapağı alışverişlerinde hile yapıyor.

Neden acaba? diye düşünüyorum.

Yoksul bir aileden geldiği için olanakları daha elverişli mahalle arkadaşlarına için için diş mi biliyor? Öyleyse, umut var. Büyüdüğünde, kişiliğini çevresine kabul ettirmenin daha akıllıca yollarını bulabilir.

Ama ya evdekilerden ya da arkadaşlarından "cesur" sıfatını kazanmak için yapıyorsa bunları? Bilirsiniz, cesaret, "aslanlık", "erkeklik", çoğu kere böyle saldırganlıkla, çığırtkanlıkla karıştırılır. Kavgaya bulaşmak istemeyenlere "korkak" gözüyle bakılır. Gelgelelim ortaya gerçekten "cesaret" isteyen bir durum çıktığında, bakarsınız bizim yalancı kahramanlar toz olmuşlar, kendi kurdukları oyunların dışına taşan bir gerçekle yüzleşmeyi göze alamamışlar. Bu çocuğu öyle bir durumda gözlerimin önüne getiriyorum. İçim kararıyor.

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY-Türkçesi: VİVET KANETTİ-Resimler: SEMPE

TEKLİFSİZ BİR YEMEK

BAY Kocabaş bu akşam eve yemeğe geliyor. Bay Kocabaş babamın patronudur, babamın patronunun karısı olan Bayan Kocabaş'la gelecekler.

Günlerdir evde hep bu yemek konuşuluyor. Annemle babam bu sabah çok sinirliydiler, annem koşturup duruyordu. Babam dün onu arabasıyla pazara götürdü: Sık sık yapmaz bunu. Ben çok memnunum, evde bir yılbaşı havası esiyor, annem yemekleri yetiştiremeyeceğini söyleyince hele.

Okuldan döndüğümde ev bir garipti, her yer süpürülmüş, koltukların kılıfları kaldırılmıştı. Yemek odasına geçtim, masayı uzatmışlardı, üstüne kolalı beyaz örtüyü sermişlerdi, kenarları altın, hemen hemen hiç kullanmadığımız tabakları dizmişlerdi yanyana. Her tabağın önüne bir sürü bardak koymuşlardı, upuzun ve incecik olanları bile. Bu işe çok şaştım çünkü onları büfeden hiç çıkaramazlar. Mutfağa koştum. Annem siyah giysili, beyaz önlüklü bir bayanla konuşuyordu. Annem çok hoştu, saçları da müthişti.

—Anne! diye bağırdım. Sofrada bir tabak eksik!

Annem çığlık atarak döndü:

—Pıtırcık! Böyle bağırmamanı, eve bir yabani gibi girmemeni kaç kez söyledim! Korkuttun beni! Zaten yeterince sinirliyim!

Annemden özür diledim, gerçekten sinirli görünüyordu. Sonra kendisine, sofrada bir tabak eksik olduğunu söyledim yine.

—Hayır, tabak eksik değil, dedi annem. Git ödevlerini yap ve beni rahat bırak.

—Eksik işte! dedim. Ben varım, babam var, sen varsın, bay Kocabaş'la bayan Kocabaş var: beş etti. Sen dört tabak koymuşsun, sonra yemeğe oturduğumuzda senin, babamın, bay Kocabaş'la ya da bayan Kocabaş'ın tabağı olmazsa mesele çıkacak.

Annem içini çekti, tabureye oturdu, beni kollarımdan tuttu. Tabak sayısının tam olduğunu, benden büyük anlayış beklediğini, böyle yemeklerin çok sıkıcı geçtiğini, bu nedenle herkesle birlikte yemeyeceğimi söyledi. Ben ağlamaya başladım, bu tür yemekleri hiç de sıkıcı bulmadığımı, aksine çok eğleneceğimi sandığımı, herkesle eğlenmeme izin vermezlerse kendimi öldüreceğimi söyledim. Ne yani yalan mı, iyi valla.

Sonra babam girdi içeri.

—Her şey hazır mı? diye sordu.

—Hayır, hazır değil! diye bağırdım. Annem sizinle birlikte eğlenmemi istemiyor. Bu yüzden benim için bir tabak koymamış! Haksızlık bu! Haksızlık bu! Haksızlık!

—Bıktım artık! diye bağırdı annem. Günlerdir bu yemeğe hazırlanıyorum, saçımı süpürge ediyorum. Sofraya ben oturmayacağım! Tamam mı?

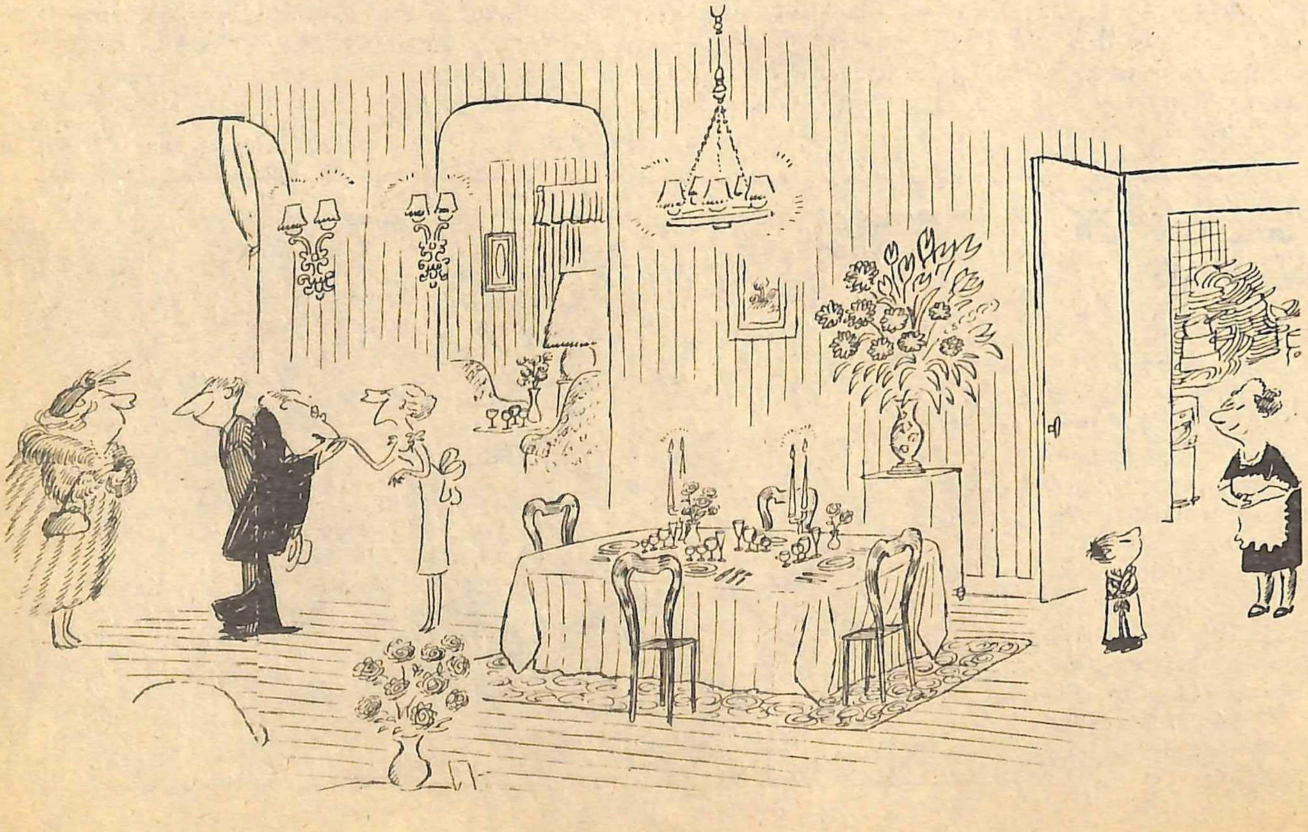

En iyisi bu. Pıtırcık benim yerime otursun! İşte bu kadar! Bıktım artık! Ne haliniz varsa görün!

Annem mutfak kapısını çarparak gitti. Ben o kadar şaşırdım ki ağlamayı kestim. Babam eliyle yüzünü sildi, taburenin boş olmasından yararlanıp üstüne oturdu, sonra beni kolumdan tuttu.

—Aferin Pıtırcık. Aferin, dedi. Anneni üzmeyi başardın.

İstediğin bu muydu?

Ben, hayır, annemi üzmek istemediğimi söyledim. Sadece sofrada herkesle birlikte eğlenmek istiyordum, o kadar. Babam sofranın çok sıkıcı olacağını, eğer mesele çıkarmayıp mutfakta yersem yarın beni sinemaya, sonra hayvanat bahçesine, sonra pasta yemeğe götüreceğini ve bana bir sürpriz yapacağını söyledi.

—Sürpriz, köşedeki mağazadaki küçük mavi otomobil mi? diye sordum.

Babam evet dedi, o zaman peki dedim, çünkü sürprizlere ve annemle babamın söylediklerini yapmaya bayılırım. Babam annemi aramaya gitti, sonra onunla birlikte mutfağa döndü, her şeyin haloldoğunu ve büyük bir çocuk olduğumu söyledi. Annem büyük bir çocuk olduğumdan kuşku duymadığını belirtti ve beni öptü. Babam mezeleri görmek istedi. Beyaz önlüklü, siyah giysili kadın buzdolabından mayonezli müthiş bir ıstakoz çıkardı. Yeğenimin düğünündeki gibi. Sonra hasta olmuştum hani. Ben bir parça ıstakoz istediğimi söyledim, kadın ıstakozu hemen buzdolabına koydu, bu yemeğin küçük çocuklara göre olmadığını söyledi. Babam güldü, artarsa, ıstakozu sabaha, sütlü kahvemle birlikte yiyebileceğimi, ama yine de buna çok güvenmememi söyledi. Bana mutfakta yemek yedirdiler. Zeytin, küçük sıcak sosisler, bir parça börek ve biraz meyve salatası koydular önüme. Fena değildi.

—Şimdi doğru yatağa, dedi annem. Temiz sarı pijamanı giy. Henüz erken, yatakta biraz okuyabilirsin. Bay ve bayan Kocabaş geldiklerinde, seni gelip alacağım. Onlara bir merhaba dersin.

—Şey... Bu çok mu gerekli şekerim? diye sordu babam.

—Tabiî, dedi annem. Daha önce kararlaştırmamış mıydık?

—Pıtırcık'ın pot kırmasından korkuyorum da... dedi babam.

—Pıtırcık koca bir çocuk, pot kırmaz, dedi annem.

—Pıtırcık. Bu yemek baban için çok önemli. Terbiyeli ol, iyi akşamlar de, sadece soru sorduklarında konuş ve sakın pot kırma emi oğlum, dedi babam. Söz mü?

Ben söz verdim, babamın bu kadar endişeli olması garip doğrusu. Sonra yatmaya gittim. Odamdan, kapının çalındığını, bağrıştıklarını duydum, sonra annem beni almaya geldi.

—Anneannenin doğum gününde armağan ettiği sabahlığı giy ve gel, dedi annem.

Hoş bir kovboy serüveni okuyordum, gitmek istemediğimi söyledim ama annem kocaman gözlerle baktı yüzüme, dalga geçmenin sırası olmadığını hemen anladım.

Salonda bay ve bayan Kocabaş, beni görünce çığlıklar atmaya koyuldular.

—Pıtırcık sizi mutlaka görmek istedi. Bağışlayın ama bu sevinci ondan esirgemek istemedim, dedi annem.

●

Bay ve bayan Kocabaş yine çığlıklar attılar, ben elimi uzattım, "İyi akşamlar" dedim, bayan Kocabaş anneme, kızamık geçirip geçirmediğimi, bay Kocabaş bu koca oğlanın derslerini iyi çalışıp çalışmadığını sordu. Ben çok dikkatli davranıyordum, babamın gözü bendeydi çünkü. Sonra, büyükler konuşurken bir iskemleye iliştim.

günaydın

tomris uyar

GECE PAZARLARI

ÇARŞILAR yerli yerinde durduklarından, üstleri kapalı olur, bilirsiniz. Büyük kentlerimizin yüzyıllık çarşıları bu yüzden birer anıt niteliği taşırlar. Oysa pazarlar, bir gecede kurulur, bir gün sürer. Gezginci satıcılar, değişik semtlerin pazarlarını ayrı ayrı günlerde kurmaya özen gösterirler, böylelikle pazar dolaşmayı sevenlere ayak uydurarak hafta süresince tezgâhlarını ya da çadırlarını onların yakınlarına taşıyabilirler.

Neler satılmaz ki bu bir günlük şenlikte? Paltodan, pantolondan, kaçak perdelik tüllerden, yatak takımları ve cam eşyadan, saksı çiçeklerine -özellikle fesleğen, küpe, karanfil gibi cam kenarında yetişen çiçeklere, mangallara, çamaşır iplerine, plâstik oyuncaklara, kısaca iğneden ipliğe kadar aklınıza ne gelirse... Dükkânlarda satılan mallardan çok daha ucuzdur bunlar, hele sebzelerle meyveler, daha tazedir, daha çeşitlidir pazarlarda.

"Çay şekeri çay!" diye bağıran bir ses duyarsanız, bilin ki karpuz tezgâhının yakınındasınız. "Bademe bak, bademe!" diye bağıran, hıyar satıcısıdır. "Bal ye!" diyen, dut satıyordur, "Bal akıyor!" diyense incir. Mandalinalar, "şerbet"e, domatesler "kaldırım taşı"na, nar, "deve dişi"ne benzetilir. Bazan bir türkü duyarsınız! "Dalları bastı!" İşte, kirazcı karşınızdadır. "Çiçeği burnunda, çamuru karnında!" mı diyor, biri mutlaka kabak satıyordur.

Bütün gün ellenip hırpalanmış sebzelerle meyveler akşam pazarında daha ucuza satıldığından, dar gelirli aileler akşam pazarına düşkün olur. Yıllardır dostluk ettikleri esnafın yardımıyla, çürüklerin, vurukların arasından sağlam kalanları seçmeye çalışırlar.

Bana sorarsanız, pazarların en güzel saati, kuruluş geceleridir. Hele bahar aylarında, pazardan yükselen yeşillik kokuları, denizden esen rüzgâra karışır, bazan, yeni patlayan tomurcukların iç bayıltıcı kokusuna karışır.

Çadırlarını kuran pazarcılar, kalın kaputlarına sarınıp hasırların üstüne kıvrılırlar. Tek tük lüks lâmbaları, kömür ateşleri gözünüzü alır.

Mallarını tezgâhlarına özenle yerleştiren satıcılar, birbirlerinden yakarlar cigaralarını, "Mostralık"ları, yani en alımlı domateslerini, en yeşil göstermelik eriklerini tezgâhın önüne dizerler. Radyodaki türkülere kulak verirler bu arada.

Geceleyin pazara uğradınız mı, sizi de kendilerinden biri gibi karşılarlar pazarcılar. Gün, başlamamıştır daha. Panayır, hazırlık dönemindedir. Size de müşteri gözüyle bakamazlar o yüzden. Bir yeşil salata istediniz mi, turpunu, havucunu yeşil soğanını, teresini kendiliklerinden geçiriverirler ipe. Fazladan da bir maydanoz.

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY-Türkçesi: VİVET KANETTİ-Resimler: SEMPE

ASKER ABİ

TORAMAN çok güçlü, kuvvetli bir arkadaştır, milletin burnunu dağıtmaya bayılır. Toraman'ın bir asker abisi var, Toraman onunla çok gurur duyar, sürekli sözünü eder.

— Abim üniformalı bir resmini yollamış, dedi bir gün Toraman. Müthiş bir şey! Yarın resmi size getiririm.

Ertesi gün Toraman fotoğrafı getirdi. Abisinin gülüşü ve beresi çok kıyaktı.

— Yıldızları yok, dedi Dırdır.

— Daha askere yeni girdi, ondan. Ama mutlaka subay olacak ve bir sürü askere komut verecek. Zaten şimdiden kendisine bir tüfek verdiler, dedi Toraman.

— Tabancası yok mu? diye sordu Tıngır.

— Tabii ki yok, dedi Sırım. Tabancaları subaylara verirler. Askerlerin yalnızca tüfekleri olur.

İşte bu Toraman'ın hiç hoşuna gitmedi.

— Sen nereden biliyorsun? Abimin tabancası var işte, çünkü o subay olacak, dedi Toraman.

— Güldürme beni, dedi Sırım. Tabanca asıl benim babamda var.

— Senin baban subay değil, polis memuru! Polis memurlarının tabancası olması önemli değildir, dedi Toraman.

— Polis memuru subay gibidir, diye bağırdı Sırım. Hem sonra benim babamın şapkası var, senin abinin şapkası var mı?

Toraman'la, Sırım dövüşmeye başladılar.

Bir başka gün, Toraman bize abisinin bölüğüyle birlikte manevra yapmaya gittiğini, müthiş bir başarı elde ettiğini, bir sürü düşman öldürdüğünü ve generalin kendisini kutladığını söyledi.

— Manevralarda düşman öldürülmez, dedi Gümüş.

— Öldürüyormuş gibi yapılır, diye açıkladı Toraman. Ama çok tehlikeli bir olaydır bu.

— Yo, yo, yo, olmaz. Numaradan öldürüyorlarsa sayılmaz, dedi Toraman. Oh, ne rahat!

— Burnuna bir yumruk yapıştırmamı ister misin? Benim yumruklarım numaradan değil, dedi Toraman.

— Hele bir dene, dedi Gümüş.

Toraman denedi, başardı ve birbirlerine girdiler.

Geçen hafta Toraman, abisinin ilk kez nöbet tuttuğunu, nöbeti kendisine, bölüğün en iyi askeri olduğu için verdiklerini söyledi.

— Yalnızca bölüğün en iyi askeri mi nöbet tutar? diye sordum.

— Ne sandın? dedi Toraman. Bölügün nöbetini bir budalaya vermelerini mi istiyordun? Yoksa düşmanları kışlaya sokacak bir haine mi?

— Hangi düşmanlar? diye sordu Dırdır.

— Hem sonra bütün bunlar palavra, dedi Gümüş. Sırayla bütün askerler nöbet tutarlar. Budalalar da diğerleri de.

— Ben de aynı şeyi düşünüyordum, dedim.

— Hem nöbet tutmak tehlikeli bir iş değildir ki. Herkes nöbet tutabilir, dedi Gümüş.

— Yok canım, sen tut da göreyim. Bütün gece, karanlıkta, tek başına bölüğü korumak nasılmış, görürsün! dedi Toraman.

— Geçen yaz benim yaptığım gibi boğulan birini kurtarmak, daha tehlikelidir, dedi Sırım.

— Güldürme beni, dedi Toraman. Sen kimseyi kurtarmadın; yalancının tekisin! Zaten hepiniz salaksınız!

Biz o zaman Toraman'la dövüştük, ben burnuma bir yumruk yedim, Karagöz de hepimizi duvarın dibine, tek ayak üstünde durmaya yolladı.

Şu Toraman da artık abisinin hikâyeleriyle canımızı sıkmaya başladı.

Toraman bu sabah okula geldiğinde çok heyecanlıydı.

— Hey çocuklar! Çocuklar! diye bağırdı. Biliyor musunuz, bu sabah abimden mektup geldi! İzne çıkmış! Bugün geliyor! Şimdi evde olmalı. Ben evde oturup onu beklemek istiyordum ama babam istemedi. Ama abime öğlen beni okuldan almasını söyleyeceğine söz verdi. Hem en önemli haber ne, biliyor musunuz? Hadi, bilin bakalım...

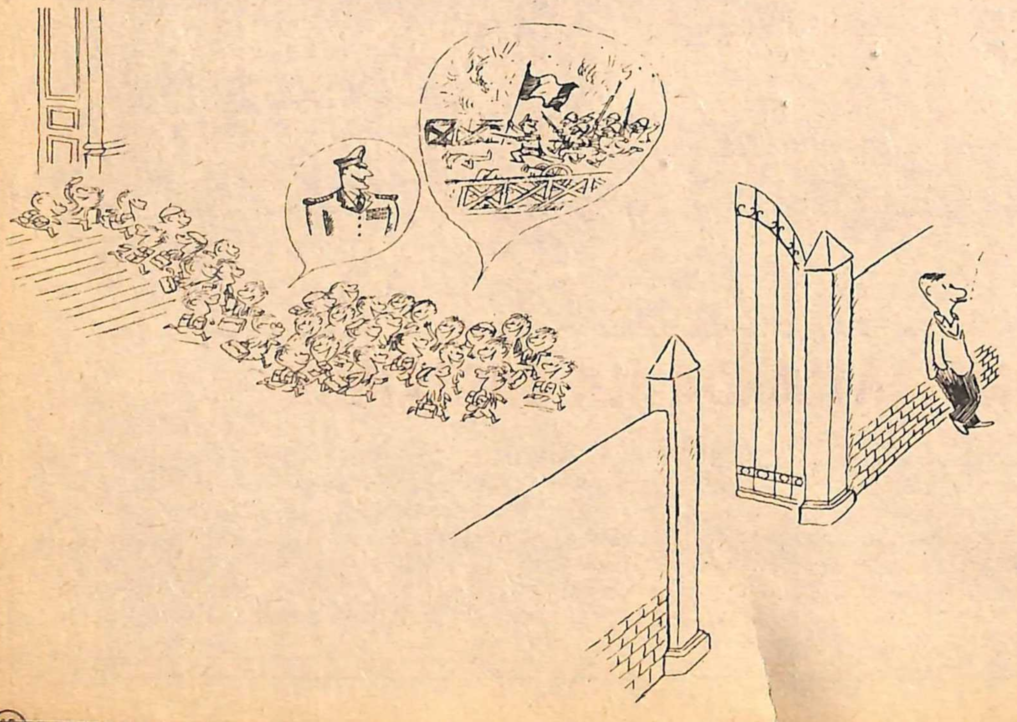

Kimse hiçbir şey söy-

leyemediği için Toraman gururla bağırdı:

— Çavuş oldu! Abim çavuş oldu!

— Bu çok önemli bir şey değil, dedi Sırım.

— Önemli değil mi? dedi Toraman sırıtarak. Koluna bir yıldız takmışlar, mektupta yazıyor!

— Çavuş ne demek? diye sordum.

— Subay gibi bir şey, dedi Toraman. Çavuş bir sürü askere komut verir, savaşta en önde yürür ve bütün kararları alan odur. Geçtiği zaman, bütün askerler önünde selama dururlar. Evet efendim! Abim geçerken, askerler selam çakmak zorundadır. İşte böyle!

Toraman selam çakmak için elini alnının kenarına götürdü.

— İşte bu kıyak iş, dedi Dalgacı.

Bizler, üniformalı, yıldızlı ve herkesin selamladığı bir abisi olduğu için Toraman'ı biraz kıskanıyorduk. Bir yandan da, onu okul çıkışı göreceğimiz için seviniyorduk. Ben Toraman'ın abisini birkaç kez görmüştüm, ama o zaman henüz asker değildi ve kimse onu selamlamıyordu. Çok güçlü kuvvetli ve çok sevimlidir.

— Okul çıkışı bütün bunları size kendisi anlatır. Korkmayın, onunla konuşmanıza izin veririm, dedi Toraman.

Derse girdiğimizde içimiz içimize sığmıyordu ama en az yerinde durabilen tabii ki Toraman'dı. Durmadan kıpırdıyor, eğilip önündeki arkadaşlara bir şeyler söylüyordu.

— Toraman! diye bağırdı öğretmen. Bu sabah neyin var bilmiyorum, ama çekilir gibi değilsin! Böyle devam edersen dersten sonra cezaya kalacaksın!

— Hayır öğretmenim! Hayır! diye bağırdık hepimiz.

Öğretmen şaşkın gözlerle yüzümüze baktı, Toraman çavuş abisinin okul çıkışı kendisini almaya geleceğini söyledi.

Öğretmen çekmecesinin içinde bir şeyler aramaya koyuldu ama biz onu biliriz, böyle yaptı mı gülmesi tuttu demektir. Sonra öğretmen:

— Peki. Ama rahat durun. Özellikle sen Toraman. Bir asker abiye layık olmak için çok uslu durmalısın.

Ders bize korkunç uzun geldi. Zil çaldığında çantalarımız hazırdı zaten, koşarak çıktık.

Toraman'ın abisi bizi kaldırımın üstünde bekliyordu. Sırtında üniforması yoktu. Sarı bir kazak, çizgili mavi bir pantolon giymişti. Hepimiz biraz düş kırıklığına uğradık.

— Selam yumurcak! diye bağırdı abisi, Toraman'ı görünce. Yine boy atmışsın!

Abisi Toraman'ı iki yanağından öptü, başını okşadı, bir yumruk atıyor gibi yaptı. Keşke benim de böyle bir abim olsaydı.

— Neden üniformalı değilsin Jojo? diye sordu Toraman.

— Dalga mı geçiyorsun? İzindeyim, izinde... dedi Jojo. Sonra bize baktı:

— Vay, arkadaşların. Bu pıtırcık... Şu şişko, Lüplüp... Bu da .... bu da....

— Dırdır, diye bağırdı Dırdır, Jojo'nun kendisini anımsamasından şeref duyarak.

— Hey, dedi Sırım. Kolunuza yıldız taktıkları ve savaş meydanında askerlere komut verdiğiniz doğru mu?

— Savaş meydanında mı? diye sordu Jojo gülerek. Savaş meydanında değil ama mutfakta patates soyan askerlerin başında duran benim. Beni mutfağa verdiler. Çok kıyak bir iş değil, ama iyi yiyoruz.

İşte o zaman Toraman Jojo'ya baktı, bembeyaz oldu ve koşmaya başladı.

— Toraman! Toraman! diye bağırdı Jojo. Nesi var yahu? Bekle beni yumurcak, bekle beni...

Jojo Toraman'ın peşinden koşmaya başladı.

Biz de evlerimize doğru yürüdük. Lüplüp, Jojo'nun çok başarılı bir asker olduğunu ve Toraman'ın herhalde kendisiyle gurur duyduğunu söyledi.

günaydın

tomris uyar

DİŞÇİDE

BİR oğlum var. 11 yaşında. Adı: Turgut. Kaç gündür dişi ağrıyor ama acı çektiğini bizlere belli etmemek için elinden geleni yapıyor. Ara sıra unutup dişini kurcalıyor, durup dururken, "Anne bir aspirin içeyim mi?" gibi anlamsız sorular soruyor. Tek isteği, ağrıyı dişçiye gitmeden atlatmak. Şimdiye kadar iki kere gitti dişçiye, ikisinde de zaten sallanan süt dişleri çekildi. Diyeceğim, canının yanmayacağını biliyor.

Peki neden korkuyor öyleyse? Belki iğneden. Bakmayın siz, büyükler, çocuklara bol bol cesaret öğütleri verirler ama kendileri de çoğu kere iğneden korkarlar. Korktuklarını saklarlar yalnızca... Birçoğumuz okulda aşı yapılacağı günden önceki geceyi tedirginlikler içinde geçirmişizdir. Ama doktor karşımıza iğnesiyle dikildiğinde bir anda doruk noktasına varan korku, birdenbire yokolup gitmiştir.

Ben korkuların kaynağını belirsizlikte bulanlardanım. İçinde korkulacak hiçbir şeyin barınmadığını kesinlikle bildiğimiz odamıza neden karanlıkta girmekten çekinelim yoksa? Işık yandı mı, ortalık aydınlığa kavuştu mu, bizim kuşkularımız da yokolur birdenbire. Korkumuza güler geçeriz.

Dişçide de öyle oluyor. Bekleme odasının sessizliği, bekleyişin uzaması, o sırada bakım odasından gelecek seslere kulak kabartmamız, hep besliyor korkumuzu. Sonra, içeri girdiğimizde o keskin ilaç kokuları, bembeyaz örtüler, ne işe yaradığını kavrayamadığımız araç-gereçlerle (tepeden sarkan lâmbalar, yükselir-alçalır dişçi koltuğu, değişik başlıklar geçirilen diş oyma makinesi, bir düğmeye basıp bardağa doldurduğumuz su) kapıları kapalı duran dolaplar, tuhaf bir baskı kuruyorlar üstümüzde. Sanki gerçek yüzlerini tanımadığımız, kestiremediğimiz hortlaksı birtakım düşmanlarla yüzyüze gelmişiz ve onlarla başetmemiz, onları yenmemiz bekleniyor bizden.

— Ohh anne, kurtuldum! dedi Turgut dişçiden çıkarken. Ağrısı dinmiş, çürük dişi doldurulmuştu. Korkudan kurtulmak için korkunun üstüne gitmek gerektiğini anlamıştı en önemlisi.

Karanlık oda aydınlanmıştı, dişçi de neydi canım?

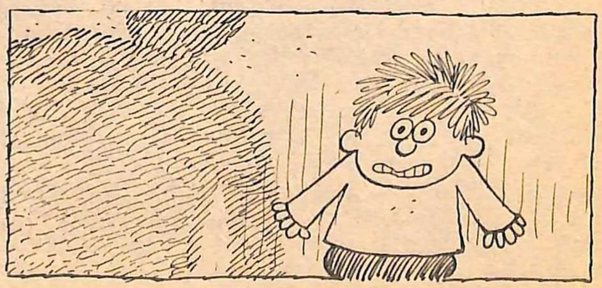

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY-Türkçesi: VİVET KANETTİ-Resimler: SEMPE

ROZET

FİKİR bu sabah teneffüste, Toraman'dan çıktı:

— Biliyor musunuz, bizim takımın çocukları rozet takmalı, dedi.

— Rozet mi? dedi Çarpım.

— Sana seslenen olmadı pis muhbir! dedi Toraman.

Çarpım ağlayarak gitti, pis muhbir olmadığını ve bunu kanıtlayacağını söyledi.

— Rozetle ne yapacağız? diye sordum.

— Birbirimizi tanıyabileceğiz, dedi Toraman.

— Birbirimizi tanıyabilmek için rozete mi gereksinimiz var? dedi Dalgacı şaşkınlıkla.

Toraman, rozetin takımımızdakileri seçebilmemize yarayacağını, düşmana saldırdığımızda bize büyük kolaylıklar sağlayacağını anlattı, biz bu parlak fikri çok tuttuk. Sırım üniforma giyersek daha da iyi olacağını söyledi.

— Üniformayı nereden bulacaksın, diye sordu Sırım. Hem üniformalarla soytarıya döneriz.

— Benim babam soytarıya mı benziyor peki? diye sordu Toraman. Babası polis olan Toraman, ailesiyle alay etmelerinden hiç hoşlanmaz.

Ama Sırım'la Toraman'ın dövüşecek zamanları olmadığı çünkü Çarpım, yanına Karagözü almış geliyordu. Çarpım parmağıyla Toraman'ı işaret etti.

— O işte, dedi Çarpım.

— Bir daha arkadaşınıza muhbir dediğinizi duymayayım, dedi Karagöz. Gözlerimin içine bakın. Anlaşıldı mı?

Yanımızdan ayrıldıklarında Çarpım çok keyifliydi.

— Rozet nasıl olacak? diye sordu Dırdır.

— Altın olsa güzel olur. Babamınki öyle, dedi Gümüş.

— Altın mı? Sen iyice çıldırmışsın! diye bağırdı Gümüş. Altının üstüne nasıl resim çizeceksin?

Toraman'ı hepimiz haklı gördük ve rozetlerin kağıt üstüne yapılmasına karar verdik. Sonra, rozetin şekli üstüne tartışmaya başladık.

— Benim ağabeyim bir kulübe üye, dedi Dırdır. Onun rozeti müthiş, üstünde bu futbol topu, topun çevresinde de defne yaprakları var.

— Defne yaprağı çok lezzetlidir, dedi Lüplüp.

— Hayır, çok iyi arkadaş olduğumuzu gösteren kenetlenmiş iki eli yeğlerim ben, dedi Sırım.

— Rozetin üstünde takımın adı olmalı: Öc alanların takımı. Sonra iki de kılıç, bir kartal, bir sancak. Çevresinde de adlarımız olmalı, dedi Gümüş

— Biraz da defne yaprağı, dedi Lüplüp,

Toraman bütün bunların biraz fazla olacağını ama kendisine fikirler verdiğimizi, şimdi rozeti çizip teneffüste bizlere göstereceğini söyledi.

— Hey çocuklar, dedi Dalgacı. Rozet nedir?

Sonra zil çaldı, sınıfa girdik. Toraman daha geçen hafta coğrafyadan sözlüye kalktığı için rahatça çalışabildi. Çok meşguldü. Boya kalemleriyle bir şeyler çiziyor, dilini çıkarıp duruyordu. Hepimiz meraktan çatlıyorduk. Toraman işini bitirince defterini şöyle bir tuttu, bir gözünü kısarak baktı. Çok hoşnut görünüyordu. Sonra teneffüs zili çaldı.

Karagöz dağılmamızı söyleyince hemen Toraman'ın çevresini sardık. O, gururla bize defterini gösterdi. Rozet oldukça hoştu. Ortasında ve kenarında birer mürekkep lekesi olan bir rozetti. İçi mavi beyaz ve sarıydı, çevresinde de TPTSGLDD yazılıydı.

— Müthiş değil mi? diye sordu Toraman.

— Evet, dedi Sırım. Ama buradaki leke ne öyle?

— Leke değil o, aptal! Kenetlenen iki el.

— Ya öteki leke? Onlar da mı kenetlenen iki el? diye sordum.

— Yok canım, dedi Toraman. Neden dört tane el olsun? Öteki gerçek bir leke. Sayılmaz.

— "TPTSGLDD" ne demek? diye sordu Gümüş.

— Adlarımızın baş harfleri yahu, dedi Toraman.

— Ya renkler ne öyle? Neden mavi beyaz ve sarı koydun?

— Kırmızı kalemim yok da ondan, diye açıkladı Toraman. Sarıyı kırmızı yerine kullandım.

— Altın olsa daha iyi olurdu, dedi Gümüş.

— Çevresine de defne yaprakları koymak gerek, dedi Lüplüp.

O zaman Toraman çok kızdı. Gerçek arkadaşları olmadığımızı, eğer hoşumuza gitmiyorsa avucumuzu yalamamızı, rozet mozet kullanmayacağımızı, boşuna canını dişine takıp derste bizim için uğraştığını söyledi, ne

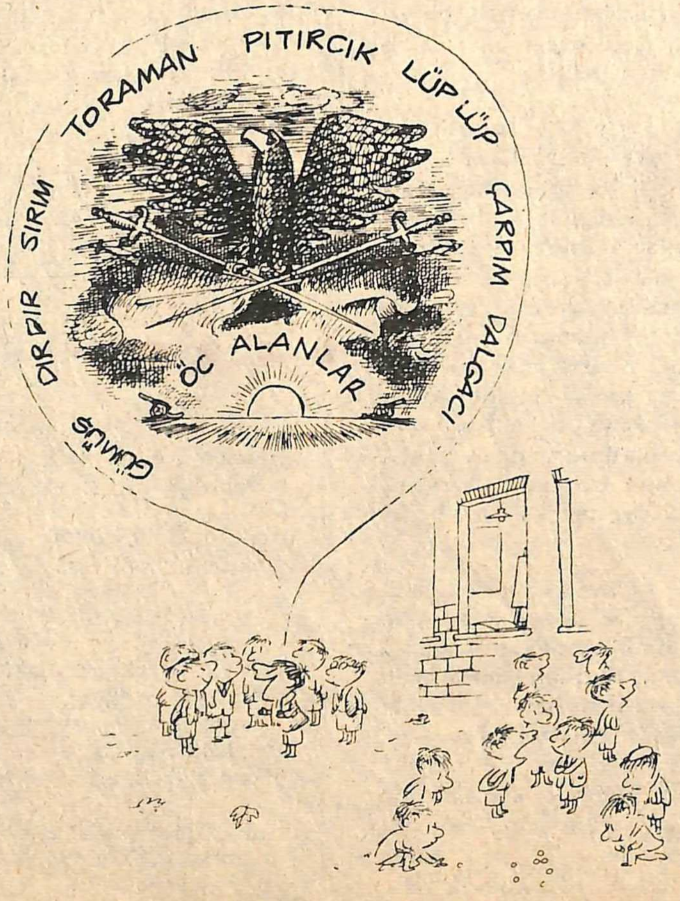

yani yalan mı, iyi valla. Ama biz rozetinin çok kıyak olduğunu, takımımızdaki çocukları seçebilmek için rozet takma fikrini çok beğendiğimizi söyledik, rozeti her zaman, büyüdüğümüzde bile takmaya karar verdik. Böylece herkes "Öç Alanların Takımı"ndan olduğumuzu anlayacaktı. Toraman bütün rozetleri evinde yapacağını söyledi, hepimizin onları yakalarımıza takmak için ertesi sabah toplu iğnelerle gelmemizi söyledi. Hepimiz "Yaşasın" diye bağırdık Toraman Lüplüp'e biraz da defne yaprakları çizmeyi deneyeceğini söyledi, Lüplüp de ona sandviçinden bir parça salam çıkarıp verdi.

Ertesi sabah, Toraman okulun bahçesinden içeri girdiğinde, hepimiz ona doğru koştuk.

— Rozetler yanında mı? diye sorduk.

— Evet, dedi Toraman. Canım çıktı, özellikle keserken.

Hepimize rozetini verdi, gerçekten çok güzeldiler: mavi beyaz ve kırmızı. Kenetlenen ellerin altında da kahverengi şeyler vardı.

— Bu kahverengiler ne böyle? diye sordu Tıngır.

— Defne yaprakları dedi Toraman. Yeşil kalemim yoktu.

Lüplüp bu işe çok sevindi. Hepimizin bir toplu iğnesi olduğundan, rozetleri yakalarımıza taktık. Çok şeref duyuyorduk, sonra Gümüş Toraman'a baktı ve:

— Neden senin rozetin bizimkilerden büyük? diye sordu.

— Şefin rozeti her zaman daha büyük olur, dedi Toraman.

— Senin şef olduğunu kim söyledi peki? diye sordu Sırım.

— Rozet fikri benden çıktı, dedi Toraman. Şef benim. Beğenmeyen varsa burnunu dağıtabilirim.

— Ne münasebet efendim! Ne münasebet! Şef benim, dedi Gümüş.

— Dalga mı geçiyorsun? dedim.

— Ne zavallı şeylersiniz! diye bağırdı Toraman. Madem öyle rozetleri geri verin.

— Bak, ben rozetini ne yapıyorum! diye bağırdı Tıngır ve rozetini yakasından çekip yırttı, yere attı, üstünde tepindi ve tükürdü.

— Ben de öyle! dedi Dırdır.

Hepimiz rozetlerimizi çıkardık, yerlere attık, üstlerinde tepindik ve yere tükürdük.

— Bu maskaralık ne zaman bitecek? dedi Karagöz. Ne yaptığınızı bilmiyorum ama hemen kesin anlaşıldı mı?

Karagöz gidince Toraman'a, arkadaşımız olmadığını, bir daha hayat boyu kendisiyle konuşmayacağımızı ve artık takımımızdan kovulduğunu söyledik. Toraman, bunun umurunda olmadığını, zaten bir zavallılar takımında olmak istemediğini söyledi. Ve tencere boyundaki rozetiyle gitti.

Şimdi takımdaki çocukları seçmek çok kolay: bizim takımdakiler, rozeti olmayan çocuklar.

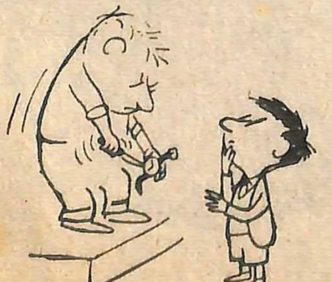

İncecikten bir kar yağar

MÜJDAT GEZEN

Sevgili Çocuklar....

"Bir Bulut Olsam" adı altında topladığım şiirler bitti. Bu yeni dizide ise "İncecikten bir Kar Yağar" adı altında çocuğum Elif'in kişiliğinde sizler için yazdığım şiirlerden seçmeler bulacaksınız...
Seveceğinizi umarım. Hepinize sevgiler...

Müjdat GEZEN. 1980.

bir ışık yansa ta uzaklarda bir pencerede
saat gecenin bilmemkaçı olsa,
ben o ışığı kazara görsem,
bilir misin ki
bütün ışıklar söner içimde.
seni düşünürüm Elifim.
aklıma nedense hep kötü şeyler gelir.
örneğin sen ateşler içinde
sayıklamışsın adımı:
"babam babam" diye.
– acele bir doktor bulmak gerek
önemli bir şey olmasa bari –
haklıyım bunları düşünmekte.
haklıyım seni bu denli sevmekte.
tek çocuğumsun
ve gelecek güzel günler için
onur bayrağımı teslim edebileceğim
tek umudumsun.
kendine iyi bak yavrum.
buna mecbursun...

aralık 1979 fındıklı.

kendine dikkat etmen gerekiyor artık
biraz özen göstermen gerekiyor.
sen on yaşında
bir kız çocuğusun
ellerin temiz olmalı
düşüncelerin ak
ve yüreğin sevgiyle dolu
gözlerin pırıl pırıl
bakışların berrak.
ve sen bilmelisin ki;
senden daha küçük çocuklar
senden bir şeyler öğrenecekler
yaptıklarına bakarak.

12.12.1979.

bir ağaç bile olsan
çocuğum,
meyva vermek için
yaşa.

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY-Türkçesi: VİVET KANETTİ-Resimler: SEMPE

TEBEŞİR

TEBEŞİR kalmamış. Biriniz gidip tebeşir getirsin, dedi öğretmen.

Herkes parmağını kaldırdı, "Ben gideyim, ben gideyim" diye bağırdı. Hiç bir şey duymamış olan Dalgacı dışında. Genellikle, sınıfın birincisi ve öğretmenin kuzusu olan Çarpım gider tebeşir getirmeye, ama bugün Çarpım gripten yattığı için okula gelmemişti, bu yüzden hepimiz, "Ben gideyim öğretmenim, ben gideyim" diye bağırdık.

— Susun, dedi öğretmen. Hımmm... Gümüş, sen git, ama çabuk dön tamam mı? Koridorlarda sürtme...

Gümüş ağzı kulaklarında gitti.Tebeşirlerle döndüğünde de gülümsüyordu.

— Teşekkür ederim Gümüş, dedi öğretmen. Şimdi yerine geç. Dalgacı tahtaya. Dalgacı, sana söylüyorum!

Zil çalınca hepimiz koşarak dışarı çıktık. Dalgacı sınıfta kaldı. Derse kalktığı her seferki gibi, bu kez de öğretmenin kendisine söyleyecekleri vardı.

Gümüş merdivende bize:

— Çıkışta benimle gelin. Size müthiş bir şey göstereceğim, dedi.

Okul çıkışı, Gümüş'e bize ne göstereceğini sorduk, Gümüş sağa sola baktı, "Burada gösteremem. Benimle gelin" dedi. Böyle esrarengiz havalar takınmaya bayılır, sinir olurum. Peşine takıldık, sokağın köşesini döndük, karşıya geçtik, biraz yürüdük sonra yine karşıya geçtik, sonra Gümüş durdu, biz de onun çevresini sardık. Gümüş yine sağa sola baktı, elini cebine soktu ve:

— Bakın, dedi.

Elinde ne olduğunu dünyada bulamazsınız. Bir tebeşir!

— Karagöz bana beş tane tebeşir parçası verdi, diye açıkladı Gümüş gururla. Ben öğretmene yalnızca dört parça verdim.

— Ne yüzsüz adammışsın, dedi Sırım.

— Ya, dedi Tıngır. Karagöz'le öğretmen bunu bilseler, hemen okuldan kovulursun.

Doğru, okulun malıyla böyle dalga geçilmez. Geçen hafta bir büyük öğrenci, başka bir büyüğün başına elindeki haritayla vurdu, harita yırtıldı, iki öğrenciyi bir haftalığına okuldan uzaklaştırdılar.

— Korkaklar gitsin, dedi Gümüş. Geriye kalanlar, tebeşirle çok eğleneceğiz.

Tabii hapimiz kaldık çünkü bizim takımda kimse korkak değildir, hem sonra bir tebeşirimiz vardı, tebeşir parçasıyla da bir sürü şeyler yapabilir, çok eğlenebilirsiniz. Anneannem bir kez bana, okuldakinden biraz daha ufak bir kara tahtayla bir kutu tebeşir yollamıştı, ama annem tebeşirlere el koymuştu çünkü kara tahta dışında her yeri batırdığımı söylüyordu. Yazık olmuştu, çünkü tebeşirler rengarenkti, mavi tebeşirler, kırmızılar, sarılar vardı, ben de çocuklara, "renkli tebeşirimiz olsaydı daha kıyak olurdu" dedim.

— Aferin! diye bağırdı Gümüş. Ben bütün tehlikeleri göze alıyorum sonra da Pıtırcık bey tebeşirimin rengini beğenmesin! Madem o kadar kurnazsın, git Karagöz'den renkli tebeşir iste bakalım. Hadi gitsene! Ne bekliyorsun? Gevezelik edip duruyorsun ama eminim tebeşiri vermemeye dünyada cesaret edemezdin! Ben seni bilmez miyim?

— Yaaa, dedi Sırım.

O zaman ben çantamı yere attım, Sırım'ın yakasına yapıştım ve:

— Söylediklerini geri al! diye bağırdım.

Ama Sırım hiç bir şeyi geri almak istemedi; dövüşmeye başladık, sonra kalın sesli biri yukardan bağırdı:

— Küçük serseriler, gidin başka yerde oynayın, yoksa polis çağırırım! diye oradan koşarak uzaklaştık, köşeyi döndük, karşıya geçtik, iki kez, sonra durduk.

— Soytarılıklarınızdan vazgeçtiğiniz zaman, belki tebeşirimle biraz eğlenebiliriz, dedi Gümüş.

— Pıtırcık kalırsa ben giderim! diye bağırdı Sırım. Tebeşirin de umurumda değil.

Sırım gitti, bir daha kendisiyle hiç konuşmayacağım.

— Peki, dedi Toraman. Tebeşirle ne yapacağız?

— Duvarlara bir şeyler yazalım, matrak olur, dedi Tıngır.

— Evet dedi Dırdır. "Öc alanlar takımı" diye yazabiliriz. Böylece düşmanlar buradan geçtiğimizi anlarlar.

— Hıh çok iyi, dedi Gümüş. Sonra da beni okuldan kovsunlar değil mi? Çok iyi! Aferin size!

— Ödlek değilsen, duvara yaz, dedi Dırdır.

— Ya sonra hepimizi kovarlarsa? dedi Toraman.

— Ben gidiyorum çocuklar, dedi Tıngır. Yoksa eve geç kalacağım, başım belaya girecek.

Tıngır koşa koşa eve gitti. İlk kez eve gitmek için bu kadar acele ediyordu.

— En kıyağı, afişlerin üstüne resimler çizmek, dedi Toraman. Adamlara gözlükler, bıyıklar, sakal ve pipo takarız.

Bu fikir hepimizin hoşuna gitti ama sokakta afiş

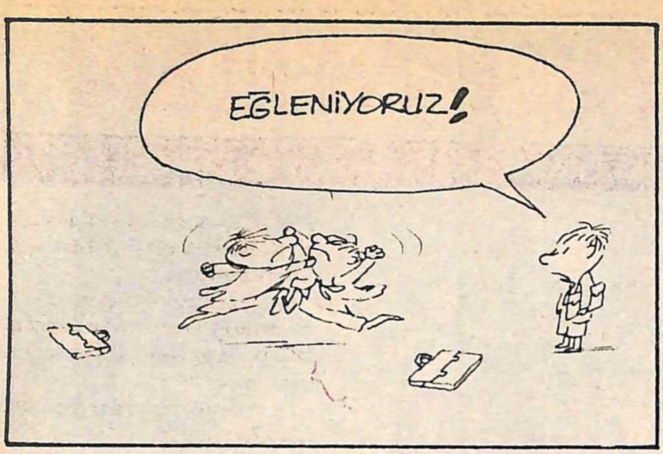

yoktu. Yürümeye başladık ama hep böyledir, afiş aradınız mı bir türlü bulamazsınız.

— Yahu çok iyi anımsıyorum, mahallede bir afiş vardı. Hani kremalı bir pasta yiyen çocuğun afişi.....

— Evet dedi Lüplüp. O afişi biliyorum. Annemin bir dergisinden onu kesmiştim üstelik.

Sonra Lüplüp evde kendisini kahvaltıya beklediklerini söyledi ve koşarak gitti.

Geç olmuştu, artık afiş aramamaya, tebeşirle eğlenmeye devam etmeye karar verdik.

— Biliyor musunuz, seksek oynayabiliriz, dedi Dırdır. Hemen çizmeye başlayalım...

— Çıldırdın mı sen? Seksek kız oyunudur, dedi Toraman.

— Hayır efendim, hayır işte! seksek kız oyunu değildir, dedi Dırdır kıpkırmızı kesilerek.

O zaman Toraman yüzünü buruşturup incecik bir sesle şarkı söylemeye koyuldu:

— Hanfendi seksek oynamak istiyormuş! Dırdır hanım seksek oynamak istiyormuş!

— Gel, boş arsada dövüşelim! diye bağırdı Dırdır. Hadi bakalım, erkeksen gel:

Toraman'la Dırdır birlikte gittiler ama sokağın ucunda ayrıldılar. Çünkü biz böyle tebeşirle oynarken hiç farkına varmamıştık ama bayağı geç olmuştu.

Gümüşle ben kaldık. Gümüş tebeşiri sıgara gibi ağzına soktu, sonra onu bıyık gibi üst dudağıyla burnu arasında tuttu.

— Bir parçasını bana versene, dedim.

Ama Gümüş aldırış etmedi, ben tebeşiri almaya çalıştım, tebeşir yere düştü, ikiye bölündü. Gümüş çok öfkelenmişti.

— Al işte. Ben senin tebeşir parçana bak ne yaparım dedi Gümüş.

Topuğuyla tebeşirin bir yarısını ezdi.

— Öyle mi! diye bağırdım. Ben de senin parçana bak ne yaparım. Krış! Ben de topuğumla onun tebeşir parçasını ezdim. Artık elimizde tebeşir kalmadığı için evlerimize döndük.

İncecikten bir kar yağar

MÜJDAT GEZEN

çocukluğum geçiyor sokaklardan çocuğum
duyuyorum sesini
atların boynundaki çıngıraklardan
çocukluğum geçiyor
simitçinin tablasında
ve ta uzaklarda kalan
umutsuz anılardan....

12 eylül 1979 İzmir.

incecikten bir kar yağmaz
tozmaz elif elif diye
ve ben
yine de seni düşünürüm
Elifim
mevsim kıştır
az biraz da üşürüm
düşünürüm seni
Elif
Elif diye.....

İZMİR'de AKŞAM...

bakır bir tepsi gibi güneş
İzmir'in camlarında
seni düşünüyorum kızım
Elifim,
gurbet akşamlarında...

eskimez benim dostluğum
sararmaz Elifim,
daldaki yaprak gibi.
benim dostluğum
elle de tutulur,
su gibi ekmek gibi
toprak gibi.

12 eylül 1979 İzmir.

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY-Türkçesi: VİVET KANETTİ-Resimler: SEMPE

İSKEMLE SAVAŞI

BUGÜN okul çok kıyaktı! Sabah Karagöz ders zilini çaldı, gidip sıra olduk. Diğer çocuklar sınıflarına çıktılar, biz avluda kaldık. Ne olup bittiğini merak ediyorduk. Belki öğretmen hastaydı, bizi evlerimize göndereceklerdi. Ama Karagöz çenelerimizi kapamamızı ve dağılmamamızı söyledi. Biraz sonra öğretmenle müdür geldiler. Bize bakarak pıs pıs konuşuyorlardı, müdür gitti, öğretmenimiz bize doğru yürüdü:

— Çocuklar, dedi. Dün gece bir su borusu donup patlamış, sınıfımızı su basmış. İşçiler şimdi boruyu onarmaya çalışıyorlar - Sırım, söylediklerim seni ilgilendirmese de beni dinlemek zorundasın - dersimizi çamaşırlıkta yapacağız. Çok rica edeceğim, uslu durun, ortalığı birbirine katmayın ve bu küçük kazayı fırsat bilip azmayın. Sırım bu ikinci uyarım! Şimdi gidiyoruz.

Biz çok sevinmiştik. Okuldaki değişiklikler çok eğlenceli olur. Öğretmenin peşine takılıp çamaşırlığa giden merdiveni inmek pek kıyaktı. Okulu tanıdığınızı sanıyorsunuz, sonra hiç gidilmeyen bir sürü yasak yer keşfediyorsunuz böyle. Çamaşırlığa vardık. İçersi pek büyük değildi, bir lavaboyla borulu bir kazan dışında hiç bir eşya yoktu.

— Şimdi yemekhaneden iskemle taşımak gerek, dedi öğretmen.

Hepimiz parmak kaldırarak bağırmaya koyulduk. "Öğretmenim ben gideyim, ben" diye. Öğretmen cetveliyle lavaboya vurdu. Sınıftaki masasına vurduğunda daha çok ses çıkar.

— Susun! dedi öğretmen. Böyle bağırmayı sürdürürseniz kimseyi yollamam, ayakta ders yaparız. Durun bakiiim. Sen Çarpım... Sen Pıtırcık... Gümüş, Toraman, bir de Sırım. Buna layık değil ama, neyse... Gürültü etmeden yemekhaneye gidin, orada size iskemle verecekler. Çarpım, en akllı başında olanları sensin, seni bu ekibin sorumlusu ilan ediyorum.

Çamaşırlıktan çıktığımızda çok keyifliydik, Sırım iyi eğleneceğimizi söyledi.

— Susun! dedi Çarpım.

— Öğretmenin pis kuzusu, sana ne oluyor? diye bağırdı Sırım. Canım isterse susarım, yok ya, iyi valla, dedi Sırım.

— Hayır efendim, hayır, diye bağırdı Çarpım. Ben sus dediğimde susacaksın, öğretmen beni sorumlu ilan etti. Ben öğretmenin pis kuzusu değilim işte, şikayet edeceğim işte, dedi.

Öğretmen çamaşırlığın kapısını açtı ve bize:

— Aferin, kutlarım, dedi. Şimdiye kadar dönmüş olmalıydınız, siz ise hâlâ kapının önünde tartışıyorsunuz. Dırdır, sen Sırımın yerine git. Sırım, sınıfa dön!

Sırım öğretmene büyük haksızlık ettiğini söyledi, öğretmen de Sırıma küçük bir terbiyesiz olduğunu, bunu ikinci bir ihtar olarak kabul edebileceğini, böyle devam ederse acımasızca cezalandırılacağını söyledi. Yüzünü gözünü buruşturan Gümüş'ün yerini de Tıngır aldı.

— Nerde kaldınız? diye sordu yemekhanede bizi bekleyen Karagöz.

İskemleleri elimize tutuşturdu, ama birkaç yolculuk yapmak zorunda kaldık. Koridorlarda ve merdivenlerde biraz soytarılık ettiğimiz için Dalgacı Toraman'ın, Lüplüp de benim yerimi aldı. Sonra ben yine Tıngır'ın yerini aldım Toraman da, öğretmenin kendisine bakmadığı bir sırada, kimsenin yerini almadan ikinci bir yolculuğa çıktı. Öğretmen bu kadar iskemlenin yettiğini, şimdi sessizce oturmamızı söyledi. Tam o sırada Karagöz elinde üç iskemleyle geldi. Karagöz çok güçlü kuvvetli adamdır, öğretmene daha iskemle isteyip istemediğini sordu, öğretmen odada fazlasıyla iskemle bulunduğunu, hatta iskemleden geçilmediğini ve birkaç tanesini yemekhaneye geri götürmek gerektiğini söyledi. Hepimiz parmak kaldırıp bağırdık, "Öğretmenim ben gideyim, ben gideyim," diye. Öğretmen cetveliyle kazana vurdu ve iskemleleri yemekhaneye iki yolculukta Karagöz taşıdı.

— İskemleleri ardarda dizin, dedi öğretmen.

Biz iskemleleri dizmeye başladık, sağa sola, öğretmen çok öfkelendi, katlanılmaz olduğumuzu söyledi, iskemleleri kendisi, lavabonun karşısına dizdi, sonra oturmamızı söyledi. Tıngırla Dalgacı itişmeye başladılar. İkisi de dipteki iskemleye oturmak istiyordu.

— Yine ne oluyor? Artık sizden bıktım, anlaşıldı mı? dedi öğretmen.

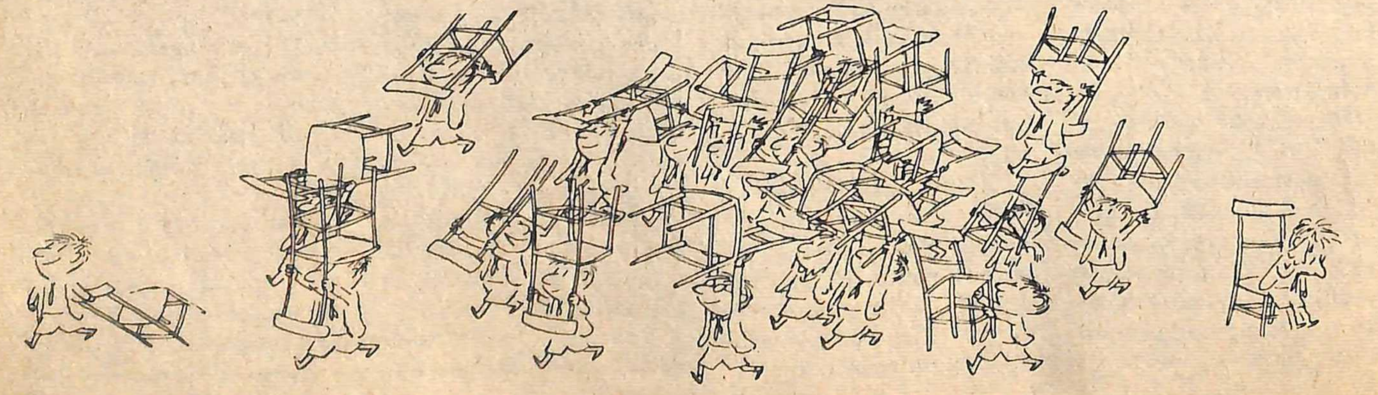

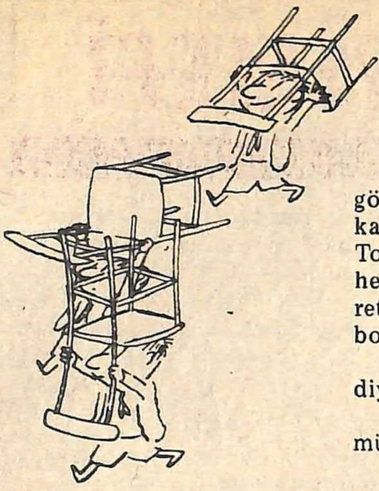

— Burası benim yerim değil, dedi Dalgacı. Ben Gümüş'ün arkasında oturuyorum sınıfta.

— Olabilir, dedi Tıngır. Ama Gümüş Lüplüp'ün yanına oturmuyor sınıfta. Gümüş başka yere gitsin, sen o zaman arkasına oturursun. Ama kapının yanı benim yerim.

— Ben yer değiştirmeye hazırım, ama bir şartla. Pıtırcık bana yerini versin, çünkü Sırım... dedi Dalgacı

— Soytarılıklarınız bitmedi mi? dedi öğretmen. Dalgacı, git köşeye tek ayak üstünde dur.

— Hangi köşeye? diye sordu Dalgacı.

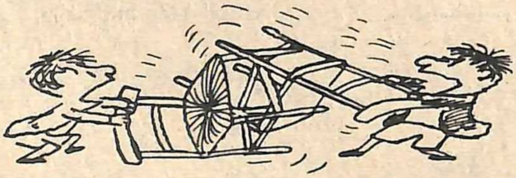

Gerçekten Dalgacı, sınıfta hep aynı yere, kara tahtanın solundaki köşeye gider, ama çamaşırlıkta her şey farklıydı, Dalgacı da hiç alışık değildi buraya. Nedense öğretmen çok sinirlendi, Dalgacı'ya, bir sıfır istemiyorsa soytarılıklarına son vermesini söyledi. Dalgacı maskaralık yapmanın sırası olmadığını anladı ve lavabonun yanındaki köşeyi seçti. O köşede pek yer yoktu ama Dalgacı sıkışarak zar zor tek ayak üstünde durabiliyordu. Tıngır kurumla gitti, dipteki iskemleye oturdu, öğretmen, "Hayır dostum, o kadar kolay mı, öne gel de seni rahatça göreyim" dedi. Toraman kalkıp Tıngır'a yerini verdi. Toraman'ın geçebilmesi için hepimiz ayağa kalktık, öğretmen cetveliyle kazanın borularına vurdu:

— Susun! Oturun! Susun! diyorum, dedi.

Sonra kapı açıldı, içeri müdür girdi:

— Kalkın, dedi öğretmen.

— Oturun, dedi müdür. Kutlarım! Harika bir gürültü! Bütün okul sizi duyuyor. Koridorlarda koşuşturmalar, bağırışlar, borulara vurmalar... Çok güzel! Anne babalarınız yakında sizinle övünebilirler. Başta vahşiler gibi davranmaya başlanır, sonunda zindanlara düşülür!

Çok kıyak bir kadın olan ve her zaman bizi savunan öğretmen:

— Biraz sinirliler, müdür bey, dedi. Burası rahat edebilecekleri bir yer değil. Tabii bu nedenle biraz gürültü oluyor, ama artık uslu duracaklar, dedi.

Müdür bey o zaman otuz iki dişini göstererek güldü:

— Tabii öğretmen hanım, tabii, çok iyi anlıyorum, dedi. Ama öğrencilerinizin içi rahat etsin. İşçiler bana söz verdiler, yarın sabaha sınıf hazır olacak. Bu güzel haber hepinizi sevindirecek sanırım.

Müdür gidince hepimiz, her şeyin bu kadar iyi noktalanmasına çok sevindik. Sonra öğretmen, bize yarın cumartesi olduğunu anımsattı.

ONUN İÇİN Mİ?

Yedi rengi bir araya getirip
hızla döndürürsen
beyaz çıkarmış ortaya.
Onun için mi
sarı, kara, kızıl derili demeden
seviyorum bütün çocukları,
el ele tutuşup da
döndükleri için mi derimin altında?

AĞACIN TÜRKÜSÜ

Ağaçlar türkü söyler mi?
Duymuyorum ama görüyorum
söylüyor bahçemizdeki badem ağacı.
Aldanacağını bile bile
ilk güneşli havada her yıl
çiçek açması nedir
türkü söylemek değilse?

KEMAL ÖZER

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY-Türkçesi: VIVET KANETTI-Resimler: SEMPE

GİZLİ MESAJ

DÜN tarih sınavı sırasında müthiş bir şey oldu. Sınıfın birincisi ve öğretmenin kuzusu olan Çarpım parmağını kaldırdı ve:

— Öğretmenim! Bu öğrenci kopye çekiyor! diye bağırdı.

— Doğru değil, pis yalancı! diye bağırdı Gümüş.

Öğretmen geldi, Gümüş'ün ve Çarpım'ın kağıtlarını aldı, Gümüş'ün yüzüne baktı, Gümüş ağlamaya başladı, öğretmen kendisine bir sıfır attı, sınav bitince de onu müdürün odasına götürdü. Öğretmen tek başına döndü sınıfa, bizlere:

— Çocuklar, Gümüş büyük bir suç işledi, dedi. Arkadaşından kopye çektiği yetmiyormuş gibi, suçunu da kabul etmedi, böylece dürüstsüzlüğüne bir de yalancılık ekledi. Bu nedenle müdür, Gümüş'ü iki günlüğüne okuldan uzaklaştırdı. Umarım bu ona ders olur, dürüstsüzlüğün hiç bir zaman iyi sonuçlar vermediğini anlar. Şimdi defterlerinizi çıkarın, imla yapacağız.

Teneffüste canımız çok sıkkındı, Gümüş arkadaşımızdır çünkü, okuldan uzaklaştırıldınız mı da anne babalar mutlaka olay çıkarırlar, bir sürü şeyi size yasak ederler.

— Gümüş'ün öcünü almalıyız, dedi Sırım. Gümüş bizim takımdandır, Çarpım'dan öç almalıyız. Bu ona ders olur, soytarılık yapmanın hiç bir zaman iyi sonuçlar vermediğini anlar.

Biz hepimiz tamam dedik, sonra Dalgacı:

— Çarpım'dan nasıl öc alacağız? diye sordu.

— Onu okul çıkışı bir güzel pataklayabiliriz, dedi Toraman.

— Olmaz, dedi Tıngır. Gözlüklü olduğunu ve onu pataklayamadığımızı biliyorsun.

— Bir daha onunla hiç konuşmasak? dedi Dırdır.

— Zaten hemen hemen hiç konuşmuyoruz onunla, dedi Lüplüp. Kendisine küstüğümüzün farkına bile varmaz.

Biz de bunu kendisine bildiririz, dedi Dalgacı.

— Gelecek sınava hepimiz deli gibi çalışıp sınıfın birincisi olalım mı? dedim.

— Sen çıldırdın galiba? dedi Dalgacı, alnına vurarak.

— Ben buldum, dedi Sırım. Bir dergide okumuştum. Maskeli bir haydut olan kahraman zenginlerin parasını çalıp yoksullara veriyordu, paralarını geri almak için zenginler yoksulları soymaya kalkınca da, onlara bir mesaj yolluyordu. "Mavi Şövalyeyle alay edilmez" diye. Düşmanlar çok korkuyorlar, fakirleri soymaya cesaret edemiyorlardı.

— Ama Çarpım, yüzümüze maske taksak bile mesajı bizim yolladığımızı anlar, biz de cezalandırılırız, dedim.

— Hayır efendim, dedi Sırım. Bir filmde görmüştüm, haydutlar yazıları tanınmasın diye, gazetelerden kestikleri harfleri beyaz kağıda yapıştırarak yazıyorlardı mesajlarını, kimse de filmin sonuna kadar mesajı onların yolladığını anlamıyordu.

Biz bu fikri çok parlak bulduk, Çarpım öc almamızdan o kadar korkacaktı ki belki okulu bile terkedecekti. Oh olsun!

— Ne yazacağız Çarpım'a? diye sordu Lüplüp.

— "Öc alanlarla alay edilmez!" diye yazacağız, dedi Sırım.

Hepimiz, "Yaşasın!" diye bağırdık ve mesajı Sırım'ın hazırlamasına karar verdik.

Ertesi gün okulda Sırım'ın çevresini sardık, mesajı hazırlayıp hazırlamadığını sorduk.

— Hazır, dedi Sırım. Hatta gazetesini kestim diye babam olay çıkardı, henüz onu okumamışmış, suratıma bir tokat indirdi, tatlı yememi de yasak etti. Üstelik dün akşam sütlaç vardı.

Sırım bize mesajı gösterdi, birbirinden farklı harflerle yazılmıştı, biz bunu çok beğendik. Bir tek Sırım, mesajın rahat okunmadığını söyledi.

— Ben sütlaç yemiyorum, makas ve tutkallarla deli gibi çalışıyorum, sonra da bu salak yaptığımızı beğenmiyor! Gelecek sefere mesajı kendin hazırlarsın, iyi valla, dedi Sırım.

— Haaa? diye bağırdı Tıngır. Asıl salak sensin, salak!

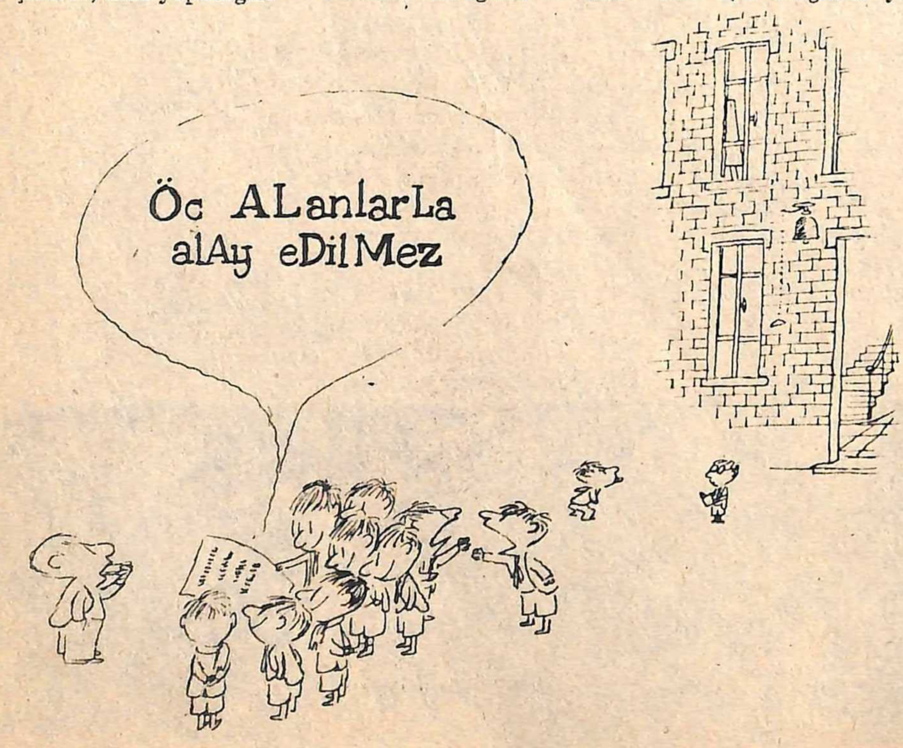

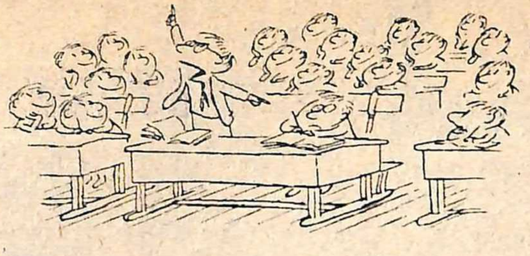

Bunun üzerine dövüşmeye başladılar, denetmenimiz Karagöz, asıl adı değildir bu, koşarak yetişti, Sırım'la Tıngır'a, vahşiler gibi dövüşmelerinden bıktığını söyledi ve ikisini de cumartesi cezaya bıraktı. Allahtan Karagöz mesajı alamadı, çünkü Sırım dövüşe girişmeden önce Dalgacı'ya vermişti onu. Sınıfta, Dalgacı'nın mesajı bana geçirmesini bekliyordum. Çarpım'ın en yakınında oturan olduğum için, mesajı ben koyacaktım sırasının üstüne. Kağıdı görünce, suratı çarşaf olacaktı Çarpım'ın.

Ama Dalgacı, sırasının altında tuttuğu mesaja bakıp duruyor, yanında oturan Dırdır'a bir şeyler soruyordu. Öğretmen birden bağırdı:

— Dalgacı! Söylediklerimi tekrarla! diye.

Dalgacı ayağa kalkıp bir türlü ağzını açmayınca da, öğretmen:

— Çok iyi, çok iyi! Bakalım arkadaşın senden daha dikkatli mi dinliyor? Dırdır söylediklerimi tekrarlar mısın lütfen?

Dırdır kalktı, ağlamaya başladı, öğretmen ikisine de "Sınıfta maskaralık yapacağıma dikkatle dersi dinlemeliyim, çünkü okula eğlenmeye değil bir şeyler öğrenmeye geliyorum" cümlesini yüz kere yazmalarını söyledi.

Arkamızda oturan Toraman mesajı Lüplüp'e geçirdi. Lüplüp mesajı bana verdi ve öğretmen:

— Bugün ne oluyor size böyle? Toraman, Lüplüp, Pıtırcık! O kağıdı hemen buraya getirin! Hadi! Boşuna gizlemeye çalışmayın, gördüm. Hadi? Bekliyorum, dedi.

Lüplüp kıpkırmızı oldu, ben ağlamaya başladım. Toraman suçun kendisinde olmadığını söyledi, öğretmen geldi mesajı aldı, içindekileri okuyunca gözlerini faltaşı gibi açtı, yüzümüze baktı:

— Öc alanlarla alay edilmez. Bu maskaralık da nenin nesi? Yok, öğrenmek bile istemiyorum aslında, beni ilgilendirmiyor. Böyle saçmalıklarla uğraşacağınıza, derslerinizi çalışsanız daha iyi edersiniz. Üçünüzü de cumartesi cezaya bekliyorum.

Teneffüste Çarpım sırıtıyordu. Ama sırıtmakla pek akıllıca bir iş yapmıyor, bu öğretmenin kuzusu.

Çünkü öc alanlarla hiç de dalga geçilmez, ne yani yalan mı?

Öc ALanlarla
alAy eDilMez

şiirler
abdülkadir bulut

HACI LEYLEK

Anneciğim leyleklerin
Tırnak makasları olsaydı
Gene böyle uzun bacaklı
Ve bu kadar uzun gagalı
Olurlar mıydı?

ATEŞBÖCEĞİ

Ateşböceğini çok seviyorum
Böceklerin tek ışıklı olanı
Baksanıza hiç söndürmüyor
Lambasını

GÜNEBAKAN

Yüzümü güneşe döndürdüğümden
Kimileri bana gündöndü diyor
Kimileri de günebakan
Bunda şaşılacak ne var
Hiç karanlığa bakılır mı
Aydınlık varken

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY-Türkçesi: VİVET KANETTİ-Resimler: SEMPE

CEP LAMBASI

İMLADA yedinci oldum, babam bana para verdi, kendime istediğim şeyi almamı söyledi. Okul çıkışı bütün arkadaşlar benimle tuhafiyeciye geldiler, kendime bir cep lambası aldım, çünkü istediğim oydu.

Çok kıyak bir lambaydı bu, her gün okula giderken onu vitrinde görüyordum, şimdi de benim olduğu için çok memnundum.

— Bu lambayla ne yapacaksın? diye sordu Lüplüp.

— Dedektifçilik oynayacağım, dedim. Dedektifler hep bir cep lambasıyla haydutların izlerini ararlar.

— Benim babam bana bir şeyler almam için para verseydi ben pasta almayı yeğlerdim çünkü lambaların pili biter oysa pastalar çok lezzetlidir.

Bütün arkadaşlar güldü, Lüplüp'e aptal olduğunu ve benim bir cep lambası alarak çok iyi ettiğimi söylediler.

— Ödünç verecen mi lambanı? diye sordu Sırım.

— Hayır, dedim. Cep lambası istiyorsanız siz de imlada yedinci olun, iyi valla, daha neler.

Dargın ayrıldık, bir daha birbirimizle hiç konuşmayacağız. Evde anneme lambamı gösterdiğimde, annem:

— Ne garip fikir. Neyse, bari bu lambayla kafamızı ütülemezsin. Şimdi odana git ödevlerini yap, dedi.

Odama gittim, içerisi iyice karanlık olsun diye perdeleri çektim, ışık dairesini sağa sola yönelttim duvara, tavana, möblelerin altına, yatağımın altına, orada uzun süreden beri aradığım misketi buldum. Kıyak cep lambam olmasaydı onu daha çok arardım.

Yatağın altına bakarken annem kapıyı açtı, ışığı yaktı:

— Pıtırcık neredesin? dedi.

Yatağın altından çıktığımı görünce çıldırıp çıldırmadığımı ve karanlıkta yatağın altında ne yaptığımı sordu. Cep lambamla oynadığımı söyleyince, bu parlak fikirleri nereden bulduğumu merak ettiğini, bir gün kendisini öldüreceğimi söyledi, "Şu haline bak, hemen ödevlerini yap sonra oynarsın, babanın da ne garip buluşları var" dedi.

Annem odadan çıkınca ışığı söndürdüm, ödevlerimi yapmaya koyuldum. Bir cep lambasıyla ders yapmak doğrusu çok kıyak, dersiniz aritmetik bile olsa. Sonra annem geri döndü, ışığı yaktı, hiç memnun değildi.

— Önce derslerini yapıp sonra oynamanı söylemiştim, değil mi? dedi.

— Ders yapıyorum işte, dedim.

— Karanlıkta mı? Bu gülünç lambayla mı? Gözlerini mahvedeceksin Pıtırcık! diye bağırdı annem.

Anneme lambamın hiç de gülünç olmadığını söyledim ama annem hiç bir şey dinlemek istemedi, lambamı elimden aldı, bana onu ödevlerim bittikten sonra vereceğini söyledi. Şöyle bir ağlamayı denedim, ama bunun anneme sökmediğini bildiğim için hemen problemimin başına döndüm. Neyse ki basit bir problemdi, tavuğun günde 33,33 yumurta verdiğini hemen buldum.

Sonra mutfağa koştum, anneme lambamı geri vermesini söyledim.

— Peki ama uslu dur, dedi babaannem.

Sonra babam geldi, gidip onu öptüm, ona güzel cep

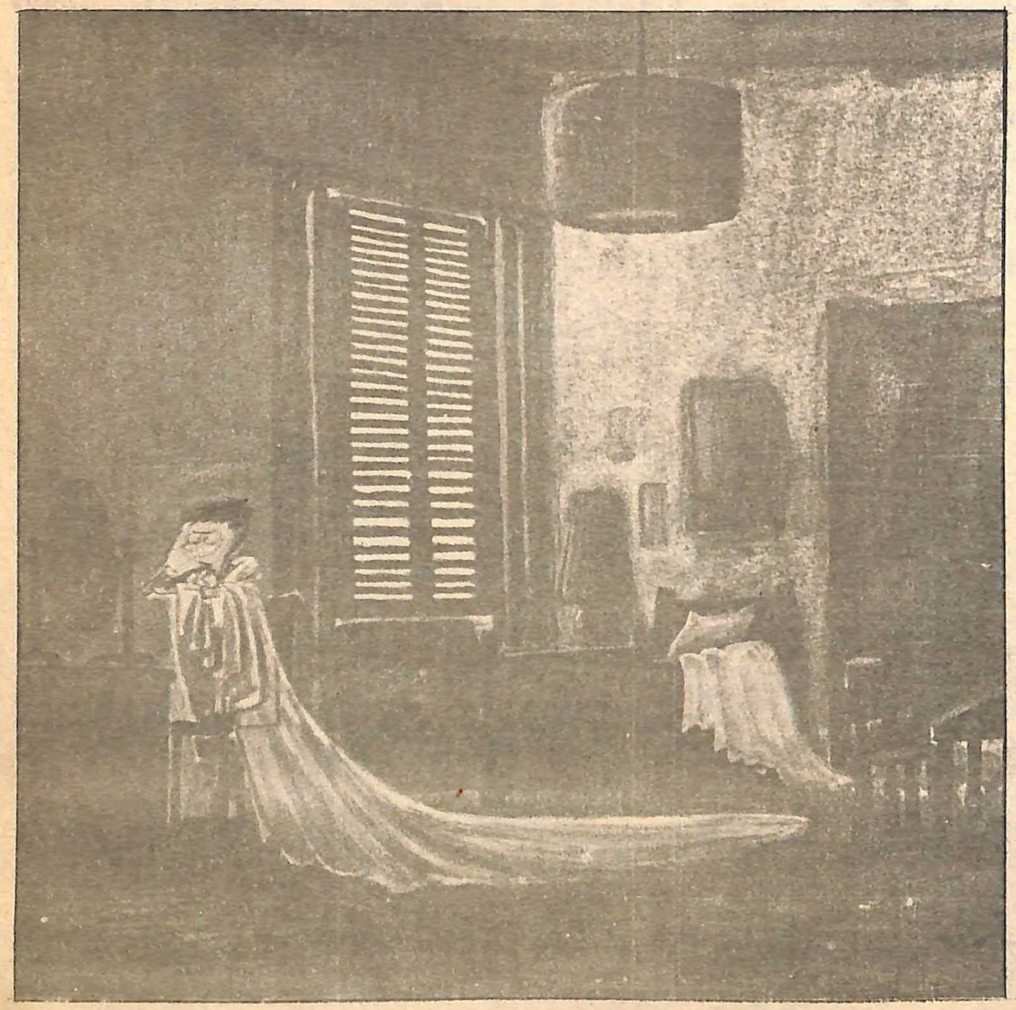

lambamı gösterdim, daha başka bir oyuncak bulamadın mı? dedi. "Ama bari bununla kimsenin kafasını ütülemezsin". Sonra gidip salona oturdu ve gazetesini okumaya koyuldu.

— Işığı söndürebilir miyim? diye sordum.

— Işığı söndürmek mi? dedi babam. Deli misin Pıtırcık?

— Lambayla oynamak istiyordum da, dedim.

— Bu söz konusu olmaz, dedi babam. Gazetemi karanlıkta okuyamam.

— Hayır işte, ben gazeteni cep lambamla aydınlatacağım, çok hoş olacak.

— Hayır Pıtırcık diye bağırdı babam. Hayır ne demek biliyor musun? Hayır işte. Kafa ütüleme, bu gün çok yoruldum işte.

İşte o zaman ağlamaya koyuldum, bunun haksızlık olduğunu, cep lambanızla eğlenmenize izin verilmeyecekse imlada yedinci olmanın hiç bir işe yaramadığını söyledim. "Bilseydim tavuklu ve yumurtalı problemi yapmazdım" dedim.

— Oğlunun nesi var? diye sordu mutfaktan gelen annem.

— Hiç dedi babam. Gazetemi karanlıkta okumamı istiyor, oğlun.

— Suç acaba kimde? Çocuğa bir cep lambası almak hiç akıl kârı değildi.

Ben ona hiç bir şey almadım! diye bağırdı babam. Bütün parasını düşünmeden harcayan o. Ben ona bu salak lambayı almasını mı söyledim? Bazen merak ediyorum, bu müsrifliğiyle kime çekmiş diye.

— O salak bir lamba değil! diye bağırdım.

— Hımm, neyi ima ettiğini anlıyorum. Ama benim dayım bir buhrana kurban gitmişti, oysa senin kardeşin ...... dedi annem.

— Pıtırcık, dedi babam, odana git... Bir odan var değil mi? Ben annenle konuşacağım.

Ben odama gittim, aynanın karşısında oynadım, lambayı çeneme dayadım, hayalete benziyorsunuz o zaman, sonra lambayı ağzımın içine soktum, o zaman da yanaklarınız kıpkırmızı oluyor, lambayı cebinize koyduğunuzda pantolonun içi görünüyor. Tam haydut izleri peşindeydim ki Annem beni çağırıp yemeğin hazır olduğunu söyledi.

Sofrada herkesin suratı üç karış olduğu için, ışığı söndürmemizi önermeye çekindim, sigortanın atmasını umuyordum, ara sıra olduğu gibi, herkes bir cep lambamın olmasına çok sevinecekti, sonra da babam sigortaları tamir ederken ona ışık tutacaktım. Ne yazık ki hiç öyle bir şey olmadı, ama yemekten sonra elmalı turta vardı.

Yattım, yatakta cep lambamı açıp kitap okudum, annem o sırada odaya girdi:

— Pıtırcık, çekilir gibi değilsin! Hemen bu lambayı söndür ve uyu, dedi. Yok hayır, bu lambayı bana ver, yarın sana iade ederim.

— Hayır, hayır diye bağırdım.

— Aman vermesin! diye bağırdı babam, bu gürültüden bıktım!

Annem içini çekti, gitti, ben de yorganın altında lambamı açtım. Ne kadar güzeldi, tahmin edemezsiniz, sonra da uyuya kaldım.

Annem beni uyandırdığımda lambam yatağın dibindeydi, açık değildi ve bir türlü yanmıyordu.

— Tabii pili bitti de ondan, yenisini takmak da olanaksız . Ne yapalım git yüzünü yıka, dedi annem.

Sabah kahvaltı ederken babam:

— Pıtırcık ağlayıp durdu, dedi. Bu sana ders olsun, paranı hiç ihtiyacın olmayan bir şeye harcadın, lamban da hemen kırıldı. İlerde daha aklı başında davranırsın.

Bu akşam annemle babam, ne kadar aklı başında davrandığımı görünce çok sevinecekler. Çünkü okulda bozuk lambamı, Sırım'ın çok iyi çalışan düdüğüyle değiş tokuş ettim.

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY-Türkçesi: VİVET KANETTİ-Resimler: SEMPE

TABİAT DERSİ

YARIN, çok özel bir tabiat dersi yapacağız, dedi öğretmen. "Herkes evden küçük bir şey, örneğin bir yolculuk anısı getirecek. Bütün eşyaları teker teker inceleyeceğiz. Siz de bu eşyalarla ilgili anılarınızı anlatacaksınız. Bu, hem bir tabiat dersi, hem bir coğrafya dersi, hem bir kompozisyon çalışması olacak".

— Ne tür şeyler getireceğiz? diye sordu Dalgacı.

— Daha önce söyledim Dalgacı, dedi öğretmen. Öyküsü, anısı olan ilginç bir şey.. Bakın, birkaç yıl önce öğrencilerimden biri bir dinozor kemiği getirmişti. Dayısı kazı yaparken bulmuş onu. İçinizden biri bana dinozorun ne olduğunu söyleyebilir mi?

Çarpım parmağını kaldırdı, ama hepimiz getireceğimiz şeyler üstüne konuşmaya koyulduk, öğretmen de sürekli cetveliyle masasına vurduğu için, şu pis Çarpım'ın söylediklerini duyamadık.

Babama, ertesi gün okula müthiş bir yolculuk anısı götürmem gerektiğini söyledim.

— Çok parlak bir fikir, dedi babam. Eşyalar gözle görüldüğü zaman kolay unutulmaz. Öğretmeniniz çok iyi, çok çağdaş bir öğretmen. Şimdi.. Bakalım... Yarın ne götürebilirsin...

— Öğretmen, dinozor kemikleri getirmenin çok iyi olduğunu söyledi.

Babam gözlerini faltaşı gibi açtı:

— Dinozor kemikleri mi? Vay canına. Sana nereden dinozor kemikleri bulayım oğlum? Haşır Pıtırcık, korkarım ki daha basit bir şeyle yetinmek zorunda kalacağız.

Ben babama, basit şeyler değil, arkadaşları şaşkına çevirecek şeyler götürmek istediğimi söyledim, babam da bana arkadaşlarımı şaşkına çevirecek bir şeyi olmadığını söyledi. Ben, madem öyle, kimseyi şaşırtmayacak şeyler taşımaktansa yarın okula gitmemeyi yeğlediğimi söyledim, babam da artık sıkılmaya başladığını, bana tatlıyı yasak etmek için can attığını, ve öğretmenin pek garip buluşları olduğunu söyledi, ben de salondaki koltuğu tekmeledim. Babam bir tokat isteyip istemediğimi sordu, ben ağlamaya koyuldum, annem koşarak mutfaktan geldi.

— Ne oldu yine? diye sordu annem. Sizi ne zaman başbaşa bıraksam bir mesele çıkıyor. Pıtırcık. Sus artık! Ne oluyor?

— Olan şu, oğlun kendisine bir dinozor kemiği bulamadığım için bozuluyor.

Annem, babamla bana baktı, galiba bu evde herkesin çıldırdığını söyledi. Babam o zaman meseleyi anneme açıkladı, annem de:

Pıtırcık, bunda üzülecek ne var? Bak şu dolapta çok ilginç yolculuk anılarımız duruyor. Geçen yıl gittiğimiz tatil köyünde büyük bir deniz kabuğu almıştık, onu götürsene...

— Valla doğru! Bütün dinozor kemiklerinden iyidir o deniz kabuğu dedi babam.

Ben deniz kabuğunun arkadaşları şaşkına çevireceğinden pek emin olmadığımı söyledim annem de, yok canım, hepsinin kabuğuma hayran olacağını, öğretmenin de mutlaka beni kutlayacağını söyledi, arkadaşlarıma tatilimizi, gezmeye gittiğimiz adayı ve pansiyona ödediğimiz fiyatı anlatırsam hepsini mutlaka şaşkına çevireceğimi söyledi. Buna da şaşmazlarsa artık başka şeye de zor şaşarlardı. Annem güldü, sofraya oturmamızı söyledi, ertesi gün okula giderken kendimden çok memnundum, deniz kabuğumu kahverengi bir kağıda sarmıştık.

Bütün arkadaşlar gelmişti, hepsi bana ne getirdiğimi sordu.

— Ya siz? dedim.

— Ben sınıfta göstereceğim, dedi esrarengiz tavırlar takınmaktan hoşlanan Gümüş.

Ötekiler de ne getirdiklerini söylemek istemiyorlardı. Bir tek Tıngır şahane bir bıçak gösterdi bize.

— Bu, dayımın babama Toledo'dan getirdiği bir kitap açacağı, dedi Tıngır. Toledo Espanya'dadır.

Karagöz, Tıngır'ı gördü ve kitap açacağını elinden aldı, kaç kez okula tehlikeli eşyalar getirmemizi yasakladığını söyledi.

— Ama öğretmenim istedi! diye bağırdı Tıngır.

— Hı? Bu silahı sınıfa getirmenizi öğretmeniz mi istedi? Çok güzel. Hem bıçağınızı alıyorum hem de size ceza veriyorum. Bana

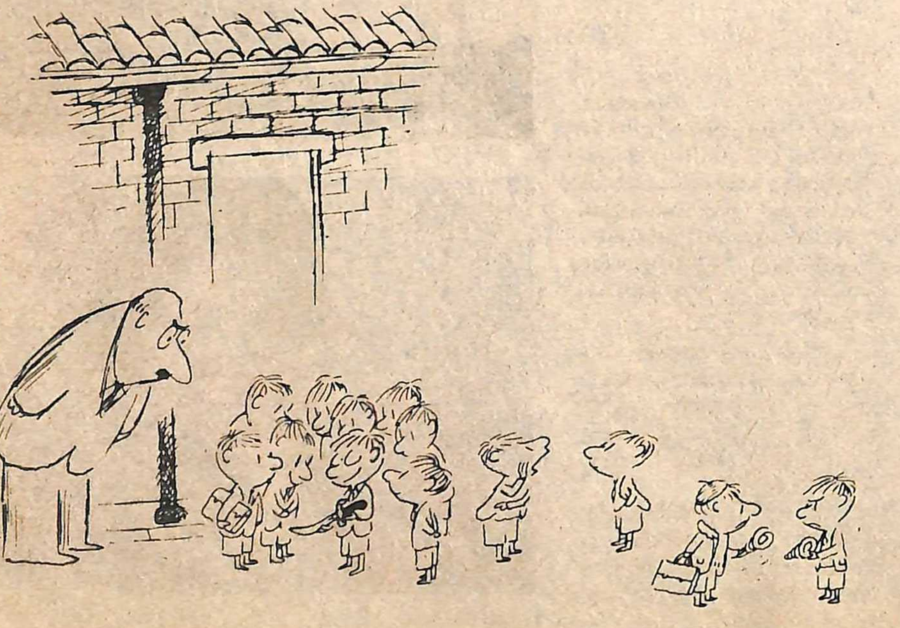

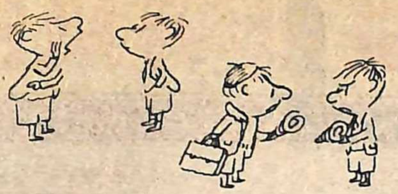

yüz kez, "Okula gizlice soktuğum tehlikeli bir silah hakkında gözetmenim bana soru sorduğu zaman, kendisine yalan söylememeliyim" cümlesini yazacaksınız. Siz de susun, yoksa hepinizi cezalandırırım! dedi Karagöz.

Karagöz zili çalmaya gitti, biz sıra olduk, sınıfa girdiğimizde Tıngır hâlâ ağlıyordu.

— İyi bir başlangıç, dedi öğretmen. Ne oldu Tıngır?

Tıngır olanları öğretmene anlattı, öğretmen içini çekti, sınıfa bir bıçak getirmenin pek parlak bir fikir olmadığını, ama bu işi Karagöz'le halletmeye bakacağını söyledi.

— Peki dedi öğretmen, bakalım sizler neler getirdiniz?.. Herkes getirdiği eşyayı sırasının üstüne koysun.

Lüplüp, ailesiyle çok güzel yemek yediği bir lokantanın yemek listesini, Toraman bir posta kartı, Çarpım ailesinin kendisine satın aldığı bir coğrafya kitabı, Dalgacı da bir özür kağıdı getirmişti. Evinde hiç bir şey bulamamıştı çünkü, ama aslında meseleyi iyi kavrayamamış, ille de kemik getirmek gerektiğini sanmıştı. Dırdır ve Sırım, o iki hıyar, deniz kabuğu getirmişler.

— Evet ama, dedi Sırım, ben, boğulan bir adamı kurtardığım gün buldum, deniz kabuğumu.

— Güldürme beni! diye bağırdı Dırdır, Bir kere sen yüzmesini bile bilmezsin, hem sonra madem kıyıda buldun o kabuğu, üstünde neden "Ufuklar kıyısından hatıra" yazıyor? Ha?

— Yaaaa! diye bağırdım.

— Bir tokat patlatayım mı suratına? diye sordu bana Sırım.

— Sırım, dışarı! diye bağırdı öğretmen. Cumartesi günü ceza olarak okula geleceksin! Pıtırcık ve Dırdır, rahat durun, yoksa sizi de cezalandırırım!

— Ben İsviçre'den bir anı getirdim, dedi Gümüş, gururla. Babamın satın aldığı altın bir saat.

— Altın saat mi? diye bağırdı öğretmen. Baban onu okula getirdiğini biliyor mu?

— Yok ama, onu sizin istediğinizi anlattığımda kızacağınızı sanmıyorum dedi Gümüş.

— Ben mi getir dedim saatini? Deli çocuk! Lütfen hemen saatini cebine koy! diye bağırdı öğretmen.

— Bıçağımı geri götürmezsem, babam beni fena azarlar, dedi Tıngır.

— Daha önce sana bu meseleyle ilgileneceğimi söylemiştim Tıngır, dedi öğretmen.

— Öğretmenim! diye bağırdı Gümüş. Saatimi bulamıyorum! Sizin dediğiniz gibi onu cebime koydum, şimdi de bulamıyorum.

— Çok uzakta olamaz, yere baktın mı? dedi öğretmen.

— Evet efendim, baktım, yok dedi Gümüş.

Öğretmen kalktı, Gümüş'ün yanına gitti, her yere baktı, bize de yere bakmamızı ve saati ezmemeye dikkat etmemizi söyledi, Dırdır deniz kabuğumu düşürdü, ben de ona bir tokat attım. Öğretmen bağırmaya koyuldu, bize cezalar dağıttı, Gümüş, saati bulamazsak öğretmenin gidip babasıyla konuşması gerektiğini söyledi, Tıngır, öğretmenden kendi babasıyla da konuşmasını rica etti.

Ama sonunda her şey düzeldi. Gümüş saatini ceketinin astarının içinde buldu, Karagöz bıçağı geri verdi, öğretmen de bütün cezalarımızı iptal etti.

Çok ilginç bir ders oldu, öğretmen, getirdiklerimiz sayesinde bu dersi hiç bir zaman unutmayacağını söyledi.

kimsesiz çocuk

çayda tutmadılar
hacıleylek de getirmedi
biliyorum dünyaya beni

öyleyse anam hani
babam hani öyleyse

sokaklara sürülmüşüm
kardeşim yok bacım yok
kederim çok acım çok

yaşamaya gücüm yok
yuvasız yavru kuşum
teleğim telim kırılmış
kanadım kolum kırılmış

örtmüş üstümü üstümü
geceler kara yorgan
yalnız yüreğim kırgın
hüzün yeli estimi

kimsesiz çocuktur adım
insanlara şunu dedim:
bir hayvandır kanguru
doğurduktan sonra da
karnındadır yavrusu

ozan telli

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY-Türkçesi: VİVET KANETTİ-Resimler: SEMPE

RULET

GÜMÜŞ'ÜN babası çok zengindir, ona her istediğini alır. Gümüş sürekli müthiş şeyler getirir okula.

Bugün çantasında bir rulet vardı, tenefüste onu bize gösterdi. Rulet, üstünde numaralar olan küçük bir topaçtır, bir de beyaz bilyesi var.

— Topaçı döndürürsünüz, durduğunda bilye de bir numaranın önünde duruyor, kim o numaranın önünde duracağını daha önceden kestirmişse, tak. O kazanıyor.

— O kadar kolay olur mu? Mutlaka bir numarası vardır, dedi Sırım.

— Ben bir kovboy filmi görmüştüm, ama orda rulet hileliydi, esas oğlan tabancasını çekiyor, bütün düşmanları öldürüyordu. Sonra da pencereden atlayıp atına biniyor, dört nala uzaklaşıyordu, tıkıtık, tıkı tık, tıkı tık diye.

— Hah, bu işin bir numarası olacağını biliyordum, dedi Sırım.

— Salak, şu Dırdır'ın gördüğü kovboy filmindeki rulet hileli diye benim ruletimde de hile olması gerekmez, dedi Gümüş.

— Kim salak? diye sordu Dırdır'la Sırım.

— Benim televizyonda gördüğüm bir oyunda da rulet oynuyorlardı. Bir masanın üstünde numaralı bir örtü vardı, insanlar numaraların üstüne fişlerini koyuyorlar, onları yitirince de çok bozuluyorlardı, dedi Dalgacı:

— Evet, dedi Gümüş, benim ruletimin kutusunda da numaralı yeşil bir örtüyle bir sürü fiş vardı ama annem hepsini okula taşımamı istemedi. Ama zararı yok, böyle de oynayabiliriz.

Gümüş bir numaraya para yatırmamızı söyledi. Kendisi topaçı döndürecek, çıkan sayı da kazanacaktı.

— Fiş yok, neyle oynayacağız? diye sordum.

— Hepimizin bozukluklarımız var, dedi Gümüş. Onlarla oynayacağız ne yapalım, fiş yerine. Kazanan, arkadaşlarının bütün parasını alacak.

— Ben, dedi teneffüsün ikinci sandviçini yiyen Lüplüp, paramla okul çıkışı gof ret alacağım.

— Arkadaşların parasını kazanırsan, bir sürü gofret alabilirsin aptal, dedi Tıngır.

— Öyle mi? dedi Toraman. Şişko bir numarayı kazara seçti diye, fişlerimle bir sürü gofret mi yiyecek? Asla? Mızıkçılıktır bu!

Kendisine şişko denmesinden hiç hoşlanmayan Lüplüp çok kızdı. Toraman'ın bütün parasını kazanacağını, gofretleri de onun önünde yiyeceğini, bu işe de çok güleceğini söyledi, ne yani, iyi valla.

— Peki dedi Gümüş, istemeyen oynamaz o kadar! Teneffüs boyunca tartışacak değiliz. Herkes numarasını seçsin..

Hepimiz ruletin çevresine toplanıp çömeldik, bozukluklarımızı yere koyduk ve numaralarımızı seçtik. Ben 12'yi, Lüplüp 6'yı, Dalgacı 0'ı, Tıngır 20'yi, Dırdır 5'i, Toraman 25'i, Gümüş 36'yı seçti. Sırım hiç bir sayıyı seçmedi, çünkü hileli bir rulet yüzünden bütün parasını yitirmek niyetinde olmadığını söyledi.

— Amaaaan! Amma da canımı sıkıyorsun yani! dedi Gümüş. Hileli değil dedim sana.

— Kanıtlayın, dedi Sırım.

— Hadi, diye bağırdı Lüplüp, oynuyor muyuz?

Gümüş ruleti döndürdü, beyaz bilye 24'ün önünde durdu.

— Nasıl 24 çıkar? dedi Lüplüp, kıpkırmızı kesilerek.

— Size hile var demiştim, dedi Sırım. Kimse kazanmadı.

— Hayır efendim, ben kazandım işte, dedi Toraman. Benim numaram 25, 24'e en yakın sayı o.

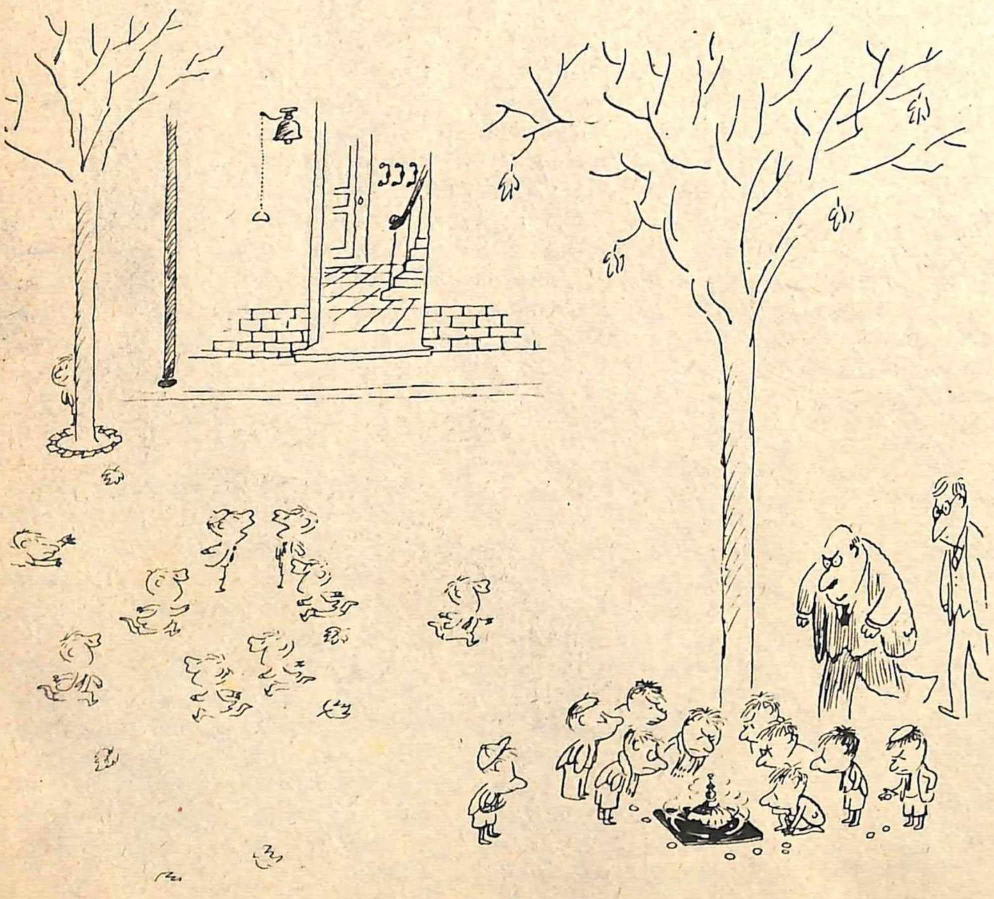

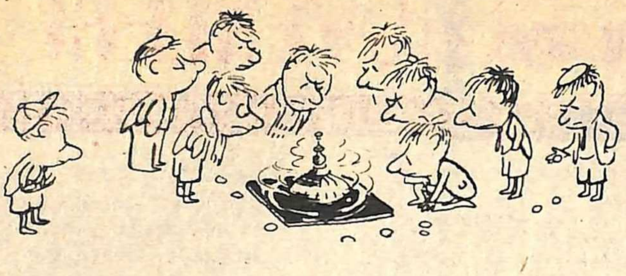

— Sen ne zaman rulet gördün hayatında? diye bağırdı Gümüş. 25'i seçtin 25 çıkmazsa yitirirsin, o kadar. Hadi bana eyvallah.

— Gümüş haklı dedi Lüplüp, kimse kazanmadı, baştan başlıyoruz.

— Bir saniye efendim, bir saniye! Kimse kazanmayınca parayı ruletin patronu toplar, dedi Gümüş.

— Televizyonda da böyleydi, dedi Dalgacı.

— Sana soran olmadı! diye bağırdı Lüplüp, burası televizyon değil! Böyle oynayacaksak fişimi geri isterim, hadi bana eyvallah!

— Hakkın yok buna, onu yitirdin, dedi Gümüş.

— Çünkü ben kazandım, dedi Toraman.

O zaman hepimiz tartışmaya koyulduk, ama gözetmenler avlunun öbür ucundan bize bakıyorlardı, bunun üzerine biz de anlaştık.

— Hadi, ilk oyun sayılmasın. Baştan başlıyoruz, dedi Gümüş.

— Peki dedi Sırım, ben 24'ü seçiyorum.

— Ruletim hileli diye oynamak istemediğini sanıyordum, dedi Gümüş.

— Tabii, dedi Sırım. Hep 24 numara çıksın diye hile yaptın. Geçen sefer gördük.

Gümüş Sırım'a baktı, bir parmağını alnına dayadı ve döndürdü, öbür eliyle de ruleti çevirdi. Bilye 24'ün önünde durdu, Gümüş parmağını alnından çekti ve gözlerini faltaşı gibi açtı. Tam Sırım, ağzı kulaklarında, parayı toplamaya hazırlanıyordu ki Toraman onu itti.

— Hayır efendim! dedi Toraman, parayı toplayamazsın, hile yaptın!

— Ben mi hile yaptım? diye bağırdı Sırım. Mızıkçı, ne olacak? 24'ü seçtim ve kazandım.

— Rulet hileli! Sen söylemiştin! diye bağırdı Gümüş. Bilye iki kez aynı numaranın önünde durmamalı.

İşte o zaman korkunç bir şey oldu, hepimiz dövüşmeye başladık, Karagöz'le öteki gözetmenimiz geldiler.

— Yeter! Susun! diye bağırdı Karagöz. Bir süredir sizi izliyoruz. Gözlerimin içine bakın. Ne yapıyordunuz hı?

— Rulet oynuyorduk, hepsi hile yapıyor, dedi Sırım! Ben kazandım ve...

— Hayır efendim, sen kazanmadım! dedi Lüplüp, Kimse paramı alamaz! Hadi bana eyvallah.

— Rulet! diye bağırdı Karagöz, okulun avlusunda rulet oynuyordunuz! Ya bu yerdekiler ne? Bozuk para! Bu veletler parayla oynuyorlar! Aileleriniz kumarın insanı iflasa ve zindana götürdüğünü söylemedi mi size? Hiç bir şeyin insanı kumar kadar alçalttığını bilmiyor musunuz? Bu tutkunun esiri oldunuz mu bir kere, artık mahvoldunuz demektir, zavallılar! Haydi bay Sinekvurmaz, gidin zili çalın, ben bu rulete el koyuyorum. Hepinize de bir ihtar veriyorum.

Çıkışta her seferki gibi, Karagöz'den el koyduğu şeyi bize iade etmesini istemeye gittik. Karagöz hiç gülmüyordu, öfkeli gözlerle yüzümüze baktı. Ruleti Gümüş'e verirken:

— Size verdikleri armağanlardan ötürü anne babanızı kutlayamayacağım. Bir daha bu gülünç ve zararlı oyunla görmeyeyim sizi okulda.

Paraları bize bay Sinekvurmaz verdi, gülerek.

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY-Türkçesi: VİVET KANETTİ-Resimler: SEMPE

TRAFİK DERSİ

BAZEN arkadaşlarla toplanıp birlikte okula gideriz, işte o zaman da çok eğleniriz. Dükkânlara bakarız, birbirimize çelme takarız, çantalarımızı düşürürüz, sonra da okula geç kalırız ve çılgınlar gibi koşarız. Bu öğleden sonra da, az ötemde Lüplüp, Toraman, Sırım ve Dalgacıyla aynı şey başımıza geldi.

Koşarak karşıdan karşıya geçtik, zil çalmıştı bile, Toraman o sırada Sırım'a çelme taktı, Sırım düştü, sonra kalktı, "Erkeksen gel dövüşelim" dedi. Ama Toraman'la Sırım dövüşemediler, çünkü arabaların bizi ezmesine engel olan trafik polisi öfkelendi, hepimizi sokağın ortasına çağırdı ve:

— Karşıdan karşıya böyle mi geçilir? dedi. Size okulda hiçbir şey öğretmiyorlar mı? Böyle soytarılık yaparken bir gün arabaların altında kalacaksınız. Özellikle sen Sırım, beni çok şaşırttın. Gidip bunları babana anlatsam ne dersin?

Sırım'ın babası polistir, bütün polisler, Sırım'ın babasını tanırlar, bu da Sırım için bayağı can sıkıcı bir şeydir.

— Hayır efendim! Ne olur söylemeyin. Bir daha yapmam, dedi Sırım. Hem sonra suç Toraman'da, o bana çelme taktı.

— Muhbir, diye bağırdı Toraman.

— Erkeksen dövüşelim, dedi Sırım.

— Susun! diye bağırdı trafik polisi. Bu böyle süremez. Bu olayla bizzat ben ilgileneceğim. Şimdi hemen okula gidin, geç kaldınız!

Biz okula girdik, trafik polisi bekleyen arabalara geçmeleri için işaret etti.

Öğleden sonraki son derse girdiğimizde öğretmen:

— Çocuklar bugün her zaman olduğu gibi dilbilgisi yapmayacağız...

Hepimiz "Yaşasın" dedik, öğretmenin kuzusu olan ve her zaman derslerini bilen Çarpım dışında. Öğretmen cetveliyle masasına vurdu:

— Susun! Dilbilgisi yapmayacağız, çünkü az önce çok ciddî bir olay oldu: Güvenliğiniz için didinen trafik polisi, sizi müdür beye şikâyet etmeye geldi. Küçük vahşiler gibi karşıdan karşıya geçtiğinizi, böylece yaşamınızı tehlikeye attığınızı söyledi. Doğrusu ben de kaç kez, sokaklarda çılgınca koştuğunuzu gördüm. Bu nedenle müdür bey, bugün size trafik kurallarını öğretmemi istedi. Gümüş, söylediklerim sizi ilgilendirmiyorsa bari arkadaşlarınızı azdırmamak nezaketini gösterin. Dalgacı, ne dedim?

Dalgacı, köşeye tek ayak üstünde durmaya gitti, öğretmen derin derin içini çekti ve:

— Trafik kurallarının ne olduğunu kim söyleyebilir bana? diye sordu.

— Trafik kuralları, araba kurslarında verilen ve ehliyet almak için ezberlenmesi gereken ufak bir kitaptır, dedi Dırdır. Annemin de öyle bir kitabı var, ama ehliyet alamadı, çünkü kitapta olmayan sorular sormuşlar ona...

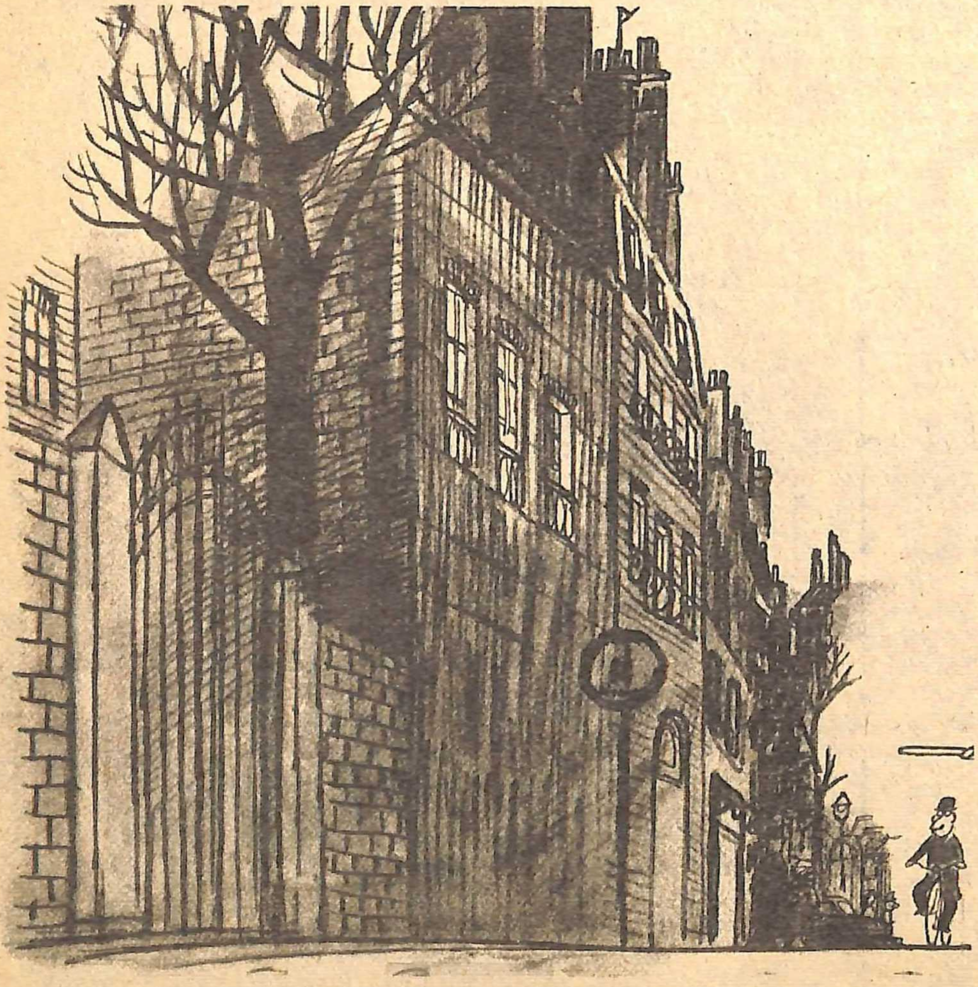

— Oldu Dırdır, oldu, dedi öğretmen.

— ... Sonra annem başka bir kursa gitti, çünkü orada ehliyet vereceğiz diye kendisine söz vermişler...

— Tamam dedim Dırdır! Otur! diye bağırdı öğretmen. Parmağını indir Çarpım, seni daha sonra derse kaldıracağım. Trafik kuralları, yoldan geçen bütün vatandaşların güvenliğini koruyan kuralların toplamına denir. Bu kurallar salt şoförler için değil, yayalar için de geçerlidir. İyi bir sürücü olmak için önce iyi bir yaya olabilmek gerekir. Sanırım hepiniz iyi sürücüler olmak istiyorsunuz, öyle değil mi? Peki... Karşıdan karşıya geçerken nelere dikkat etmek gerektiğini kim söyleyebilir bana? Evet Çarpım...

— Hıh, dedi Dırdır. O hiçbir zaman tek başına karşıdan karşıya geçmez ki. Annesi getirir onu okula. Üstelik elini de tutuyor.

— Yalan! diye bağırdı Çarpım. Okula bir kere yalnız geldim. Hem hiç de annem elimi tutmuyor.

— Susun! diye bağırdı öğretmen. Böyle devam ederseniz dilbilgisi dersi yapacağız, ilerde de doğru dürüst araba sürmesini beceremeyeceksiniz, ne yapalım! Dırdır, "Karşıdan karşıya geçerken yolun boş olmasına dikkat edip dört nala koşmamalıyım" cümlesini 100 kere yazacaksın.

Öğretmen kara tahtanın önüne gitti, kesişen dört çizgi çizdi.

— Bu bir kavşaktır, dedi öğretmen. Karşıdan karşıya geçerken yayalara ayrılmış yerlerden, şuradan, şuradan şuradan yürümelisiniz. Eğer bir trafik polisi varsa, size işaret etmesini beklemelisiniz. Eğer trafik ışıkları varsa onlara dikkat etmelisiniz ve yalnız yeşil ışık yandığında geçmelisiniz. Geçmeden önce her zaman sağa ve sola bakmalı, hiçbir zaman koşmamalısınız. Pıtırcık, söylediklerimi tekrarla lütfen.

Ben aşağı yukarı hepsini tekrar ettim. Işıklar dışında. Öğretmen de bana aferin dedi ve bir 4.5 attı. Çarpım 5, bütün diğer arkadaşlar da 4 ile 5 arası notlar aldılar. Dalgacı dışında. O köşede tek ayak üstünde durduğu için dersi kendisinin de dinlemesi gerektiğini anlamamıştı.

Sonra müdür geldi.

— Kalkın, dedi öğretmen.

— Oturun, dedi müdür. Öğretmen hanım, çocuklarınıza trafik kurallarını öğrettiniz mi?

— Evet müdür bey, dedi öğretmen. Çok uslu durdular, her şeyi çok iyi anladıklarına eminim.

Müdür beyin ağzı kulaklarına vardı:

— Çok iyi, dedi. Umarım bundan sonra trafik polisi öğrencilerimi bana şikâyet etmeye gelmez. Şimdi uygulamaya geçelim.

Müdür bey çıktı, biz yerlerimize oturduk, sonra zil çaldı eve gitmek için hazırlandık ama öğretmen:

— Yavaş olun, yavaş olun, dedi. Yavaşça ineceksiniz, karşıdan karşıya nasıl geçtiğinizi görmek istiyorum. Bakalım dersinizi anladınız mı?

Öğretmenle okuldan çıktık. Trafik polisi bizi görünce güldü, arabaları durdurdu ve geçmemiz için işaret etti:

— Hadi çocuklar! dedi öğretmen. Koşmadan. Arkanızdan bakıyorum!

Ard arda yavaş yavaş yürüyerek karşıya geçtik. Kaldırıma vardığımızda öğretmenin karşı kaldırımda trafik polisiyle gülerek konuştuğunu gördük. Müdür bey de bize penceresinden bakıyordu.

— Aferin! diye bağırdı bize öğretmen. Memur bey ve ben sizden çok memnunuz! Hoşçakalın çocuklar!

Biz de öğretmenin elini sıkmak için hemen koşarak karşıya geçtik.

Zeynep'in Kuşları:

BEYAZ POTİNLİ MARTI

Bu pazar son hafta tatili çocukluğumun
yarın okullar açılıyor

Ece, Ege ve Zeynep'le Büyükada'da bir lokantada
kuşlardan, denizden, ateşböceklerinden konuşuyoruz
hava kötü, yosun yeşili bir yağmur yağıyor
bulut katarları geçiyor gökyüzünün avlusundan
her şeyde bir hüzün
benimse içimde nedenini bilmediğim
sonsuz bir sevinç

Ece'yle Ege okula giden çocuklardan sözediyorlar
okula gidemeyen çocuklardan
Zeynep'le deniz kıyısına iniyoruz bir ara
ne ses ne sessizlik, hiç kimse yok
lodos artığı naylonları, kemik parçalarını toplayan
bir martıdan başka

Ayağında deniz köpüğünden potinler
elleri üşümüş rüzgârın alevinden
bir martıdan başka

Adımı soruyor adını soruyorum

Birden diniyor yağmur ve fırtınanın seli
güneş mavi tüylü bir kediyle geziyor gökyüzünde
elele vererek beyaz potinli martı ve Zeynep
kanat vuruyoruz gökkuşağının kırmızı korusuna
Ece'yle Ege el sallıyorlar yıldızların serinliğinden
bir anı demeti, çiçek sağanağı, sevgi ırmağı adına
el sallıyoruz rüzgârın yeşilinden, yağmurun mavisinden

Bu pazar son hafta tatili çocukluğumun
şimdiden seviyorum okulu

REFİK DURBAŞ

NURAL BIRDEN

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY-Türkçesi: VİVET KANETTİ-Resimler: SEMPE

TOMBALA

ÖĞRETMEN, bugün dersin sonunda, okulun bir tombala düzenlediğini, söyledi, Dalgacı'ya da tombalanın bir çeşit piyango olduğunu açıkladı. Numaralı biletler satılacaktı, sonra piyangodaki gibi kura çekilecekti, çıkan numaraya bir armağan verilecekti, bu armağan da bir bisiklet olacaktı.

Öğretmen, bilet satarak toplanacak paralarla mahallenin çocuklarına bir spor alanı yapılacağını söyledi. Biz meseleyi çok iyi anlayamadık, çünkü zaten, içinde bir sürü spor yaptığımız müthiş bir boş arsamız var bizim. Üstelik o arsada bir de müthiş, eski bir otomobil var. Tekerleği kalmamış artık ama biz yine de onunla çok eğleniriz. Merak ediyorum, yeni spor alanına da bir otomobil koyacaklar mı acaba? Ama tombalanın hoş yanı şu: Öğretmen masasından bir sürü küçük tomar çıkardı:

— Çocuklar, bu tombalanın biletlerini sizler satacaksınız, dedi. Hepinize birer tomar vereceğim. Her birinde 59 bilet var. Her bilet bir frank. Bu biletleri ailenize, arkadaşlarınıza ve hatta, niye olmasın, yolda rastladığınız adamlara ve komşularınıza satacaksınız. Hem, kamu yararına çalışmanın verdiği mutluluğu duyacaksınız, hem de utangaçlığınızı yenerek cesaretinizi kanıtlayabileceksiniz.

Öğretmen, Dalgacı'ya kamu yararının ne olduğunu anlattı, sonra her birimize birer tombala tomarı verdi. Biz çok hoşnuttuk.

Okul çıkışı numaralı biletlerimizle kaldırımın üstünde toplandık. Gümüş, bütün biletleri çok zengin olan babasına satacağını söyledi.

— Öyle mi? dedi Sırım. Buna oyun bozanlık derler. Asıl oyun, biletleri hiç tanımadığınız insanlara satmak. Gırgır olan bu.

— Ben biletlerimi bakkala satacağım, dedi Lüplüp. Çok iyi müşterisiyim, reddedemez.

Ama çoğunluk, Gümüş'le aynı fikirdeydi. En iyisi biletleri babalarımıza satmak. Sırım çok yanıldığımızı söyledi ve yoldan geçen bir beye yaklaştı. Ona biletlerini uzattı ama adam durmadı bile. Hepimiz evlerimizin yolunu tuttuk. Dalgacı dışında. O, bilet tomarını sırasında unuttuğu için okula döndü.

Elimde bilet tomarımla koşarak eve geldim.

— Anne! Anne! diye bağırdım. Babam burada mı?

— Uygar bir insan gibi giremez misin eve? diye sordu annem. Hayır, baban evde değil. Ne istiyorsun babandan? Yine bir yaramazlık mı yaptın?

— Hayır canım, bize spor alanı yapmaları için biletlerimi satın alacak. Böylece bütün mahallenin çocukları spor yapabilecekler. Alana belki bir otomobil de koyacaklar, kazanana bir bisiklet veriyorlar ve buna tombala deniyor, dedim.

Annem şaşkın gözlerle suratıma baktı, sonra:

— Anlattıklarından hiçbir şey anlamadım Pıtırcık. Babanla halledersin bu meseleyi, dedi. Şimdi odana git ve derslerini yap.

Hemen odama gittim çünkü annemin sözünü dinlemeyi çok severim, sorun yaratmamamdan hoşlandığını da bilirim. Sonra babamın geldiğini duydum, elimde bilet tomarımla koşarak yanına gittim.

— Baba! Baba! diye bağırdım. Biletlerimi satın almalısın. Bir tombala düzenlediler, alana bir otomobil yerleştirecekler böylece spor yapabileceğiz.

— Nesi var, anlayamadım? dedi annem. Eve her zamankinden daha sinirli geldi. Okulda bir tombala düzenlediklerini sanıyorum. Galiba sana da bilet satmak istiyor.

Babam başımı okşayıp güldü.

— Tombala mı? Çok hoş, dedi. Benim zamanımda da okulda bir sürü tombala düzenlemişlerdi. En çok bilet satan çocuğa bir armağan verilirdi, her seferinde de armağanı ben kazanırdım. Doğrusunu söylemek gerekirse, hiç utangaç bir çocuk değildim, biletimi satmadan adamların yakasını bırakmazdım. Peki delikanlı, kaça satıyorsun biletlerini?

— Bir franka, dedim. Elli bilet olduğuna göre, hesapladım, elli frank vereceksin.

Bilet tomarını babama uzattım ama babam tomarı almadı.

— Benim zamanımda daha ucuzdu, dedi. Peki, ver bakalım bir bilet.

— Yok, daha neler. Bütün tomarı alacaksın, tek bir bilet değil. Gümüş, babasının bütün tomarı satın alacağını söyledi, hepimiz de aynı şeyi yapmaya karar verdik.

— Gümüş'ün babasının yaptığı beni ilgilendirmez, dedi babam. Ben senden tek bir bilet alırım, istemezsen de hiç almam. İşte bu kadar.

— Ama haksızlık bu! diye bağırdım. Bütün babalar satın alıyor da sen niye almıyorsun?

Sonra ağlamaya koyul-

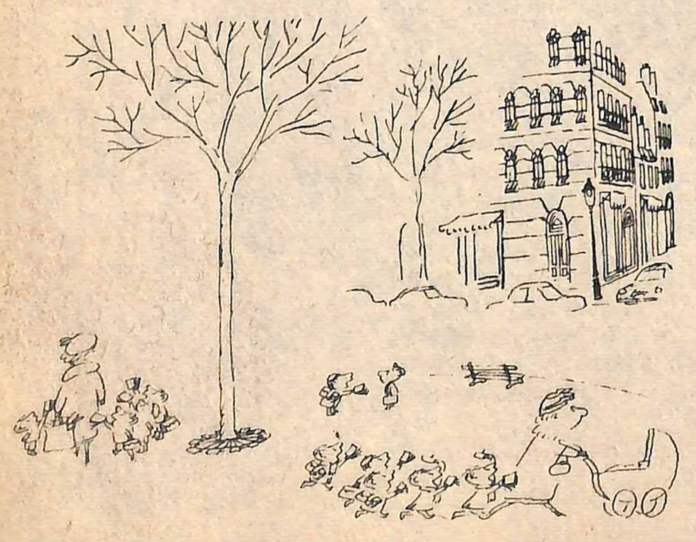

dum. Babam çok kızdı, annem koşarak mutfaktan geldi.

— Yine ne oluyor? diye sordu annem.

— Çocuklara nasıl böyle bir şey yaptırdıklarını anlamıyorum, dedi babam. Dilenci olsun diye okula vermedim oğlumu. Hem sonra, bu tombalalar o kadar yasal bir iş mi bakalım? Şeytan diyor ki hemen okulun müdürüne telefon et.

— Biraz sakin olmanızı rica edeceğim, dedi annem.

— Ama sen bana tombala biletleri sattığını ve müthiş bir satıcı olduğunu söylememiş miydin? dedim ağlayarak. Neden başkalarının yaptığını benim de yapmaya hakkım yok?

Babam alnını kaşıdı, oturdu, sonra beni dizlerine doğru çekti:

— Tabiî Pıtırcık, ama aynı şey değil bu. Bizden, başımızın çaresine bakmamız isteniyordu. Bu iş, bizi yaşamın çetin kavgalarına hazırlayan iyi bir antrenmandı. Bize "Hadi git bunları babana sat" demiyorlardı...

— Ama Sırım tanımadığı bir adama bilet satmayı denedi, adam durmadı bile, dedim.

— Kim sana tanımadığın adamlara gitmeni söylüyor? dedi babam. Neden komşumuz Sivrikulak'a gitmiyorsun?

— Utanıyorum, dedim.

— Öyleyse ben de seninle gelirim, dedi babam gülerek. Nasıl ticaret yapıldığını göstereceğim sana. Biletlerini unutma.

— Geç kalmayın, dedi annem. Yemeği hazırlıyorum.

Bay Sivrikulak'ın kapısını çaldık. Kapıyı bay Sivrikulak açtı.

— Vay, dedi bay Sivrikulak. Pıtırcık'la şey gelmiş.

— Size bir tomar bilet satmaya geldim. Bir tombala için. Bize bir alan yapacaklar biz de spor yapacağız içinde, biletler de 50 frank, dedim bay Sivrikulak'a çarçabuk.

— Sen çıldırdın mı oğlum? dedi bay Sivrikulak.

— Ne oluyor Sivrikulak? dedi babam. Her zamanki cimriliğin mi seni böyle konuşturuyor, yoksa paran mı yok?

— Söylesene şey, insanların evine gidip dilenmek yeni moda mı? dedi bay Sivrikulak.

— Zaten bir tek sen, bir çocuğun hatırını böyle kırabilirsin dedi babam.

— Çocuğun hatırını kırmıyorum. Yalnızca sorumsuz anneyle babasının kötü yola sevkettikleri bir çocuğu kurtarmaya çalışıyorum, dedi bay Sivrikulak. Hem sonra oğlunun biletlerini neden sen satın almıyorsun bakayım?

— Çocuğumun eğitimi yalnızca beni ilgilendirir, dedi babam. Hiç bilmediğin konular üzerine fikir yürütmene izin veremem. Hem sonra bir cimrinin düşündükleri beni......

— Ben mi cimriyim, dedi bay Sivrikulak. Her istediğinde çim biçme makinemi ödünç vermiyor muyum sana?

— Çim biçme makineni kendine sakla, dedi babam. Birbirlerini iteklemeye başladılar. O sırada Bayan Sivrikulak koşarak geldi. Bay Sivrikulak'ın karısıdır bayan Sivrikulak.

— Ne oluyor burada?

İşte o zaman ben ağlamaya başladım, tombala öyküsünü, spor alanını, kimsenin biletlerimi almak istemediğini, bunun haksızlık olduğunu ve kendimi öldüreceğimi söyledim.

— Ağlama tavşanım, dedi bayan Sivrikulak. Ben biletlerini alırım.

Bayan Sivrikulak beni öptü, çantasını getirdi, bana parayı uzattı. Ben de ona biletleri verdim ve oynayarak eve geldim.

Şimdi babamla bay Sivrikulak'ın canları çok sıkkın. Çünkü bayan Sivrikulak bisikleti mahzene sakladı, onlara hiç koklatmıyor.

nasrettin hoca çocuklarla

Günün birinde Hoca
Pazara gitmek için
Erkence çıkar yola.

Dolanır çevresinde
Hoca'nın giderayak
Tüm çocuklar neşeyle:
."-Bana da bir düdük al
Bir düdük de bana al..."

Hoca derin bir bilge
Ansır çocukluğunu:
"-Hayır alamam ben
Parasız düdük olmaz!"
Diyemez,hiçbirine...

bu sırada nasılsa
Bir çocuk çıkagelir:
"-Bir düdük de bana al
Diyerek
Uzatır parasını

Hoca ilkin kederli
Az gidip,uz gidince
Bir dere kıyısına
Yürekte köz gidince
Hem durur,hem söylenir:
Nerden düdük bulurum
Bunca çocuğa birden?.."

Elinde bıçağıyla
Kırık söğüt dalını
Kesip de düşürünce
Aklına gelir hemen
Söğütlerden sivsiler...

Bizim Hoca'yı o gün
Kaç çocuk uğurlamışsa
O kadar düdük yapar
Doldurur heybesini
Ezgili çiçeklerle
Yeşil söğüt dalından

Hoca,derin bir bilge
Beklesen çocuklara
Düdükleri vermeden
Bakın neler söylemiş
Bugünün insanlarına da:
"-Düdük çalabilmeli
Parası olmayan çocuklar da
Parası olmayan çocuklar da
Düdük çalabilmemi..."

Hoca girerken köye
Söğüt yapraklarından
Bir çocuklar korosu
Duyulur ta uzaklardan
Duyulur bugün bile
Bu sözler bozkırlar da...

tekin sönmez

Jean-Jacques Sempé

17 Ağustos 1932, Bordeaux, Fransa – 11 Ağustos 2022, Draguignan, Fransa

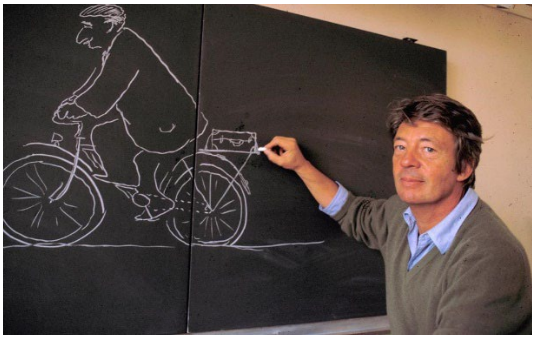

René Goscinny

14 Ağustos 1926, Arrondissement de Paris, Fransa – 5 Kasım 1977, Paris, Fransa

Vivet Kanetti
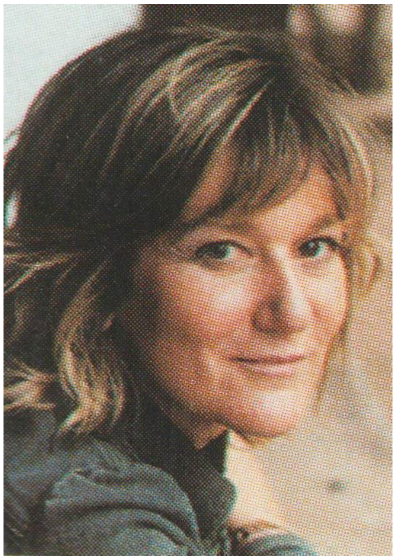
1956, İstanbul , Türkiye